Mi-am imaginat-o pe Regina De Cupă ca pe un fel de întruchipare a pasiunii nestăpânite – o furie oarbă şi fără ţel.

— Lewis Caroll

Capitolul 1

Trei tarte delicioase cu lămâie străluceau sub privirea lui Catherine. Şi-a întins mâinile înfăşurate în prosoape în cuptor, ignorând căldura care i-a învăluit braţele şi i s-a lipit de obraji, şi a ridicat tava de pe vatră. Umplutura tartelor, aurie ca razele soarelui, a tremurat, ca şi cum ar fi bucuroasă să fie eliberată din camera de piatră.

Cath ţinea tava cu respectul pe care cineva l-ar rezerva coroanei regelui A refuzat să-şi desprindă ochii de pe tarte în timp ce traversa cu paşi mici podeaua bucătăriei, până când marginea tăvii a aterizat pe masa patiserului cu o bufnitură satisfăcătoare. Tartele s-au clătinat pentru încă o clipă înainte de a rămâne perfect nemişcate, impecabile şi lucioase.

Lăsând deoparte prosoapele, a ales câteva dintre cojile de lămâie curbate şi pudrate cu zahăr aşezate pe un pergament şi le-a aranjat ca nişte trandafiri înfloriţi pe tarte, punând fiecare fâşie în centrul în continuare cald. Aromele de citrice dulci şi crustă pufoasă îi gâdilau nările.

S-a dat înapoi pentru a-şi admira munca.

Tartele îi ocupaseră întreaga dimineaţă. Cinci ore de cântărit untul, zahărul şi făina, de amestecat, frământat şi rulat aluatul, de bătut cu telul, fiert la foc mic şi strecurat gălbenuşurile şi zeama de lămâie până când au fost dense, cremoase şi de culoarea piciorului cocoşului. Glazurase crusta şi ondulase marginile ca să arate precum un şervеţel de dantelă. Fiersese şi zaharisise fâşiile delicate de coajă de lămâie şi măcinase cristalele de zahăr într-o pudră fină pentru decor. Deşi o mâncau degetele să cureţe acum marginile tartelor, s-a abţinut. Mai întâi trebuiau să se răcorească, altfel zahărul de deasupra s-ar topi într-un mod cu totul neatractiv.

Aceste tarte cuprindeau toate lucrurile pe care le învăţase din cărţile de reţete rupte şi zdrenţuite aflate pe raftul bucătăriei. Nu era niciun moment grăbit, nicio atingere neglijentă, niciun ingredient de calitate inferioară în acele vase mici de copt, cu marginile ondulate. Fusese meticuloasă la fiecare pas. Îşi pusese la copt propria inimă odată cu acele tarte.

A zăbovit cu inspecţia, ochii ei scrutând fiecare centimetru, fiecare curbă a crustei, fiecare suprafaţă lucioasă.

În cele din urmă, şi-a îngăduit un zâmbet.

În faţa ei se aflau trei tarte cu lămâie perfecte şi fiecare locuitor din Regatul Cupelor – de la păsările dodo la regele însuşi – va trebui să recunoască faptul că era cel mai bun patiser din regat. Până şi propria mamă va fi obligată să admită că aşa era.

Scăpată de griji, a sărit pe vârfuri şi a ţipat în pumnii încleştaţi.

— Voi sunteţi marea mea realizare, a proclamat ea, întinzându-şi larg braţele peste tarte, de parcă le-ar fi oferit rangul de cavaler. Acum vă poftesc să mergeţi în lume cu nemaipomenita voastră aromă de lămâie şi să aduceţi zâmbete pe fiecare gură pe care o onoraţi cu prezenţa voastră!

— Vorbeşti din nou cu mâncarea, lady Catherine?

— Ah-ah, dar nu orice fel de mâncare, Cheshire!

A ridicat un deget fără să arunce o privire înapoi.

— Permite-mi să îţi prezint cele mai minunate tarte cu lămâie care au fost pregătite vreodată în marele Regat al Cupelor!

O coadă dungată s-a ondulat în jurul umărului ei drept, iar un cap blănos şi cu mustăţi a apărut lângă cel stâng. Cheshire a tors gânditor, sunetul vibrându-i în jos pe şira spinării.

— Uluitor, a spus el, pe tonul acela care o făcea mereu pe Cath să se întrebe dacă îşi bate j oc de ea. Dar unde este peştele?

Cath a savurat cristalele de zahăr lipite de degete şi a clătinat din cap.

— Fără peşte.

— Fără peşte? Atunci care mai e scopul?

— Scopul este perfecţiunea.

De fiecare dată când se gândea la asta, simţea un fior ameţitor în stomac.

Cheshire a dispărut de pe umerii ei şi a reapărut pe masa de gătit, cu o labă cu gheare întinsă deasupra tartelor. Cath a sărit înainte ca să-l alunge.

— Nici să nu îndrăzneşti! Sunt pentru petrecerea regelui, prostuţule!

Mustăţile lui Cheshire au zvâcnit.

— Regele? Iar el?

Picioarele taburetului au scârţâit pe podea cât Cath l-a tras mai aproape de masă şi s-a cocoţat pe scaun.

— M-am gândit să păstrez una pentru el, iar celelalte pot fi servite la masa festivă. Ştii, Maiestatea Sa este atât de fericit când îi fac prăjituri. Şi un rege fericit…

— Înseamnă un regat fericit.

Cheshire a căscat fără să se obosească să-şi acopere gura şi, strâmbându-se, Cath şi-a pus mâinile între el şi tarte pentru a le proteja de orice răsuflare dezagreabilă de ton.

— Un rege fericit mai înseamnă şi o recomandare excelentă. Imaginează-ţi cum ar fi să mă declare patiserul oficial al tărâmului! Oamenii vor sta la cozi nesfârşite pentru a le gusta.

— Miros a tarte.

— Sunt tarte.

Cath a întors unul dintre vasele de copt, astfel încât floarea trandafirului din coji de lămâie să fie aliniată cu celelalte. Era întotdeauna atentă la felul în care îi erau prezentate delicatesele. Mary Ann a spus că produsele ei de patiserie erau chiar mai frumoase decât cele preparate de cofetarii regali.

Iar după seara aceasta, deserturile ei nu numai că vor fi cunoscute ca fiind mai frumoase, ci şi superioare, în toate privinţele. O astfel de laudă era exact ceea ce ea şi Mary Ann aveau nevoie ca să-şi deschidă patiseria. După atâţia ani de planuri, putea simţi visul transformându-se treptat în realitate.

— E sezonul lămâilor în această perioadă a anului? a întrebat Cheshire, urmărind-o pe Cath în timp ce înlătura resturile de coji de lămâie şi le punea într-o pânză subţire de bumbac.

Grădinarii le-ar putea folosi ca să ţină departe dăunătorii.

— Nu chiar, a spus ea, zâmbind în sinea ei.

Gândurile i-au revenit la acea dimineaţă. La lumina palidă strecurată printre perdelele de dantelă, când s-a trezit învăluită în miros de citrice.

O parte din ea voia să ţină amintirea ascunsă, ca un secret protejat în coşul pieptului, însă Cheshire avea să afle destul de curând. Un copac care răsare în dormitorul cuiva peste noapte era un secret dificil de păstrat. Luând în considerare talentul lui Cheshire de a strânge bârfe, Cath a fost surprinsă că zvonurile nu s-au răspândit încă. Poate că fusese prea ocupat să moţăie toată

dimineaţa. Sau, mai degrabă, să-şi aibă burta mângâiată de slujnice.

— Sunt dintr-un vis, a mărturisit ea, ducând tartele în seiful pentru plăcinte, unde se puteau răcori mai repede.

Cheshire s-a lăsat pe spate, leneş.

— Un vis?

Gura i s-a deschis într-un rânjet larg, dezvăluindu-i dinţii ascuţiţi.

— Scuipă tot!

— Pentru ca jumătate de regat să afle despre asta până la căderea nopţii? în niciun caz! Am avut un vis, apoi m-am trezit şi în dormitorul meu creştea un lămâi Asta este tot ce trebuie să ştii.

A pus capăt discuţiei trântind uşa de la seiful pentru plăcinte, atât pentru a-şi pune singură lacăt la gură, cât şi pentru a preveni alte întrebări. Adevărul era că visul i se furişase în subconştient din momentul în care se trezise; o bântuia, o tachina. Voia să vorbească despre el, aproape la fel de mult pe cât voia să-l ţină secret şi numai pentru ea.

Fusese un vis înceţoşat şi frumos, cu un băiat la fel de înceţoşat şi de frumos. Era înveşmântat din cap până-n picioare în negru şi stătea într-o livadă de lămâi, iar Cath avea senzaţia clară că el deţinea ceva ce îi aparţinea. Nu ştia ce anume, doar că dorea acel lucru înapoi, dar de fiecare dată când făcea un pas spre băiat, el se îndepărta din ce în ce mai mult.

Un fior i-a alunecat pe spatele rochiei. Încă mai simţea curiozitatea care îi răscolea pieptul, nevoia de a fugi după el. Însă, mai presus de orice, ochii lui erau cei care o bântuiau. Galbeni şi luminoşi, blânzi şi tăioşi[1]. Strălucitori ca lămâile gata să cadă dintr-un copac.

Cath a înlăturat amintirile neclare şi s-a întors spre Cheshire.

— Până m-am trezit, o ramură din copac smulsese deja unul dintre stâlpii patului. Bineînţeles, mama i-a însărcinat pe grădinari să-l taie înainte să provoace şi mai multe pagube, însă am reuşit mai întâi să fur câteva lămâi.

— M-am întrebat ce a fost cu tărăboiul ăla de dimineaţă.

Coada lui Cheshire a lovit uşor blatul de lemn.

— Eşti sigură că lămâile sunt sigure pentru consum? Dacă au răsărit dintr-un vis, ar putea fi, ştii tu, acel tip de mâncare.

Atenţia lui Cath s-a îndreptat înapoi spre seiful pentru plăcinte, cu tartele ascunse în spatele plasei de sârmă.

— Ţi-e teamă că regele ar putea deveni mai scund dacă mănâncă una?

Cheshire a pufnit în semn de indignare.

— Dimpotrivă, mă tem că mă voi transforma într-o casă, dacă mănânc eu una. Vezi tu, am început să am grijă la siluetă.

Chicotind, Cath s-a aplecat peste masă şi l-a scărpinat sub bărbie.

— Eşti perfect, indiferent de mărimea ta, Cheshire. Însă lămâile sunt sigure – am muşcat din una înainte să mă apuc de prepararea tartelor.

S-a strâmbat, iar cutele apărute pe obraji au trădat amintirea acră. Cheshire începuse să toarcă, ignorând-o deja. Cath şi-a cuprins bărbia cu mâna liberă în timp ce Cheshire s-a trântit greoi, în delir, pe o parte a hiatului, pe măsură ce mângâierile se deplasau în jos, spre burta lui.

— În plus, dacă ai mânca vreodată ceva îndoielnic, tot ţi-aş putea găsi o întrebuinţare. Întotdeauna mi-am dorit o trăsură trasă de pisici.

Cheshire a deschis un ochi, arătându-şi o pupilă lungă şi deloc amuzată.

— Ţi-aş atârna gheme de aţă şi oase de peşte în faţă, ca să nu te opreşti.

---

[1] în original, *sweet and tart.* Joc intraductibil de cuvinte bazat pe omonimia cuvântului *tart* (tartă, acru, tăios, sarcastic)

Pisica s-a oprit din tors, suficient cât să-i spună:
— Nu eşti atât de drăguţă pe cât crezi, lady Pinkerton.
Cath l-a atins pe Cheshire pe nas, o singură bătaie uşoară, şi s-a tras înapoi.
— Ai putea să-ţi faci trucul cu dispariţia şi apoi toţi s-ar gândi Vai, vai, uită-te la splendidul cap bulbos care trage trăsura aceea pe stradă!
Acum nu mai exista nicio urmă de îndoială că o privea cu înverşunare.
— Sunt o felină mândră, nu o fiară de pus la muncă.
A dispărut cu un puf.
— Nu te supăra! Doar te tachinez.
Catherine şi-a desfăcut şorţul şi l-a atârnat de un cârlig de pe perete, dezvăluind pe rochie o siluetă într-o perfectă formă de şorţ, conturată în făină şi bucăţele de aluat uscat.
— Apropo, i-a ajuns din nou vocea lui la urechi. Te caută mama ta.
— Pentru ce? Am fost aici toată dimineaţa.
— Da, iar acum o să întârzii. Cu excepţia cazului în care mergi costumată ca o tartă cu lămâie, ar fi bine să te grăbeşti.
— Întârzii?
Catherine a aruncat o privire spre ceasul cu cuc fixat pe perete. Era încă după-amiază devreme, destul timp să… I s-a tăiat răsuflarea când a auzit un şuierat slab venind din interiorul ceasului.
— Oh! Cucuie, iar ai aţipit?
Şi-a lovit palma de una dintre părţile laterale ale ceasului, iar uşa s-a deschis larg pentru a scoate la iveală o pasăre mică şi roşie, prinsă în mrejele unui somn profund.
— Cucuie!
Pasărea s-a trezit brusc, speriată, fluturând agitată din aripi.
— O, vai, o, cerule! a cârâit cucul, frecându-şi ochii cu vârfurile aripilor. Cât este ceasul?
— De ce mă întrebi pe mine, pasăre proastă?
Cu un geamăt obosit, Catherine a fugit din bucătărie şi s-a izbit de Mary Ann pe scări.
— Cath – lady Catherine! Veneam să… Marchiza este…
— Ştiu, ştiu, balul. Am pierdut noţiunea timpului.
Mary Ann a măsurat-o iute din cap până-n picioare şi a apucat-o de încheietura mâinii.
— Mai bine te curăţăm cât mai repede, înainte să te vadă şi să ne ia capetele amândurora.

Capitolul 2

Mary Ann a verificat dacă marchiza nu pândea după colţ, apoi a zorit-o pe Cath să intre în dormitor şi a închis uşa.
Cealaltă slujnică, Abigail, era deja acolo, îmbrăcată la fel ca Mary Ann, într-o rochie neagră modestă şi un şorţ alb, şi încerca să alunge pe fereastra deschisă, cu o mătură, un cal-balansoar zburător de mărimea unei muşte. De fiecare dată când rata, acesta necheza şi îşi scutura coama dintr-o parte în alta, înainte de a zbura înapoi către tavan.
— Dăunătorii ăştia mă bagă în mormânt! a mârâit Abigail spre Mary Ann, ştergându-şi sudoarea de pe frunte.
Apoi, după ce şi-a dat seama că era şi Catherine acolo, s-a lăsat într-o reverenţă strâmbă până la podea.

Catherine a înţepenit.
— Abigail!
Avertismentul ei a venit prea târziu. O pereche de roţi minuscule a lovit cu putere spatele bonetei lui Abigail, apoi calul a ţâşnit din nou în sus, spre tavan.
— O, ponei mic şi enervant ce eşti! a ţipat Abigail, fluturându-şi mătura.
Cu o grimasă, Mary Ann a târât-o pe Catherine în baie şi a tras uşa după ele. Pe măsuţa de toaletă se afla deja un urcior umplut cu apă.
— Nu mai ai timp să faci baie, dar hai să nu-i spunem asta mamei tale, a propus ea, cu degetele bâjbâind agitate la spatele rochiei de muselină a lui Catherine în timp ce aceasta a înmuiat un prosop în urcior.
Şi-a curăţat cu furie făina de pe faţă. Cum reuşise să ajungă şi după ureche?
— Am crezut că astăzi te duci în oraş, a spus ea, lăsând-o pe Mary Ann să-i scoată rochia şi combinezonul.
— M-am dus, însă a fost incredibil de plictisitor! Toată lumea voia să discute doar despre bal, de parcă regele nu organizează o petrecere în fiecare zi.
Luând prosopul, Mary Ann a frecat braţele lui Catherine până când pielea i-a devenit roz, apoi a stropit-o cu apă de trandafiri ca să ascundă aroma persistentă de aluat de patiserie şi cuptor.
— S-a vorbit foarte mult despre noul joker de la curte, care îşi va face debutul în seara asta. Jack se lăuda despre cum îi va fura pălăria şi îi va zdrobi clopoţeii, ca un fel de iniţiere.
— Asta pare foarte copilăresc.
— Sunt de acord. Jack e aşa un ticălos[2].
Mary Ann a ajutat-o pe Catherine să-şi pună un combinezon nou, apoi a împins-o pe un taburet şi i-a trecut o perie prin părul închis la culoare.
— Totuşi, o veste interesantă a ajuns la urechile mele. Cizmarul se retrage şi îşi va goli vitrina până la sfârşitul acestei luni.
Cu o răsucire, o farfurie plină de ace şi puţină ceară de albine, un coc încântător mângâia acum ceafa lui Catherine, iar faţa îi era încadrată de nenumărate bucle rebele.
— Cizmarul? De pe Strada Principală?
— Chiar el.
Mary Ann a învârtit-o pe Cath, vocea coborându-i până la o şoaptă.
— Când am auzit vestea, m-am gândit imediat ce locaţie potrivită ar fi. Pentru noi.
Ochii lui Cath s-au mărit.
— Sfinte Cupe, ai dreptate! Fix lângă acel magazin de jucării…
— Şi chiar la vale de acea capelă albă şi pitorească. Gândeşte-te numai la toate torturile de nuntă pe care le-ai face!
— Oh! Am putea prepara o serie de plăcinte[3] cu diferite arome pentru marea noastră deschidere, în cinstea cizmarului. Vom începe cu cele clasice – plăcintă cu afine, plăcintă cu piersici –, dar, apoi, imaginează-ţi posibilităţile! într-o zi, o plăcintă cu lavandă şi nectarine, apoi, în următoarea, una cu caramel şi banane, acoperită cu biscuiţi graham mărunţiţi şi…
— Încetează! a râs Mary Ann. Încă nu am luat cina.
— Ar trebui să mergem să vedem locul, nu crezi? înainte să se ducă vorba?

---

[2] Joc intraductibil de cuvinte, bazat pe omonimia cuvântului *knave,* care înseamnă atât ticălos, cât şi valet, Jack fiind Valetul de Cupă

[3] Joc intraductibil de cuvinte, bazat pe omonimia cuvântului *cobbler,* care înseamnă atât cizmar, cât şi plăcinte/tarte

— Aşa m-am gândit şi eu. Poate mâine. Dar mama ta…
— Îi voi spune că mergem să cumpărăm panglici noi. Nu se va supăra.
Cath s-a legănat uşor pe tălpi, ridicându-şi când degetele, când călcâiele.
— Până când va afla despre patiserie, îi vom putea dovedi că este o oportunitate de afacere cu adevărat extraordinară, iar atunci nici măcar ea nu va mai avea ceva de comentat.
Încordarea a transformat zâmbetul lui Mary Ann într-o linie subţire.
— Mă îndoiesc că oportunitatea de afacere este, de fapt, motivul care îi va atrage dezaprobarea.
Cath i-a îndepărtat îngrijorarea cu o fluturare de mână, deşi ştia că Mary Ann avea dreptate. Mama ei nu ar aproba niciodată ca singura ei fiică, moştenitoarea Golfului Ţestoasei de Piatră, să intre în lumea afacerilor dominate de bărbaţi, îndeosebi cu o slujnică umilă, precum Mary Ann, ca parteneră. În plus, cum ar spune marchiza, a fi patiser era o slujbă potrivită pentru servitori. Şi avea să urască planul lui Cath de a-şi folosi propria zestre ca să-şi deschidă singură afacerea.
Însă ea şi Mary o visaseră de atâta amar de vreme, încât, uneori, Catherine uita că nu era încă realitate. Deserturile şi produsele ei de patiserie deveneau deja renumite în tot regatul, iar faptul că însuşi regele era cel mai mare fan al ei ar fi putut fi singurul motiv pentru care marchiza îi tolera, cât de cât, îndeletnicirea.
— Aprobarea ei nu va conta, a spus Cath, încercând să se convingă atât pe ea, cât şi pe Mary Ann.
Ideea ca mama ei să fie supărată din cauza acestei decizii sau, şi mai rău, să o dezmoştenească i-a strâns stomacul, deja plin de noduri. Dar nu s-ar ajunge la asta. Spera ea.
Şi-a ridicat bărbia.
— Mergem mai departe cu afacerea, cu sau fără aprobarea părinţilor mei. Vom avea cea mai grozavă patiserie din tot Regatul Cupelor. Vai, până şi Regina Albă va călători aici când va auzi despre torturile noastre de ciocolată şi despre minunaţii biscuiţi crocanţi cu stafide!
Mary Ann şi-a strâns buzele într-o parte, plină de îndoieli.
— Apropo, să nu uit, a continuat Cath. Am trei tarte care se răcoresc chiar acum în seiful pentru plăcinte. Le-ai putea aduce în seara asta? Oh, dar încă mai trebuie presărate cu zahăr pudră! îl găseşti pe masă. Doar foarte, foarte puţin.
Şi-a strâns degetele pentru a exemplifica.
— Bineînţeles că le pot aduce. Ce fel de tarte?
— Cu lămâie.
Pe chipul lui Mary Ann s-a ivit un zâmbet ştrengăresc.
— Din copacul tău?
— Ai auzit de asta?
— L-am văzut pe domnul Gardiner plantându-l sub fereastra ta în această dimineaţă şi a trebuit să întreb de unde a apărut. Toate acele lovituri cu toporul ca să-l desfăşoare de pe stâlpii patului tău şi, totuşi, părea intact.
Catherine şi-a strâns mâinile, nefiind sigură de ce discuţia despre copacul ei, făurit prin puterea visului, o stânjenea atât de tare.
— Ei bine, da, de acolo am lămâile şi sunt convinsă că aceste tarte sunt cele mai bune pe care le-am făcut vreodată. Până mâine dimineaţă, toţi locuitorii din Regatul Cupelor vor vorbi despre ele, dornici să ştie când pot cumpăra deserturile noastre pentru ei înşişi.

— Nu fi prostuţă, Cath, a spus Mary Ann în timp ce îi trăgea un corset peste cap. S-au tot întrebat asta de anul trecut, când ai făcut acele fursecuri cu zahăr brun şi sirop de arţar.
Cath şi-a încreţit nasul.
— Nu pomeni de ele! Le-am lăsat prea mult în cuptor, îţi aminteşti? Marginile au fost prea crocante.
— Eşti un critic prea dur.
— Vreau să fiu cea mai bună.
Mary Ann şi-a pus mâinile pe umerii lui Cath.
— Eşti cea mai bună. Şi am verificat din nou numerele – cu costurile preconizate pentru prăvălia domnului Omidă, cheltuielile lunare şi costurile ingredientelor, toate măsurate în raport cu producţia planificată şi preţurile. Ajustate pentru a acoperi eventuale calcule eronate, cred că afacerea va fi profitabilă în mai puţin de un an.
Cath şi-a apăsat palmele de urechi.
— Îmi strici tot cheful cu numerele şi matematica ta! Ştii cum mi se învârte capul de la ele.
Mary Ann a pufnit şi s-a întors, deschizând garderoba.
— Nu ai nicio problemă când converteşti linguriţe în căni. Nu e atât de diferit.
— Chiar este diferit şi de aceea am nevoie de tine în această aventură periculoasă. Partenera mea de afacere genială, mereu atât de logică!
Aproape că a simţit cum Mary Ann şi-a dat ochii peste cap.
— Aş vrea să primesc asta în scris, lady Catherine. Acum, parcă-mi amintesc că am ales rochia albă pentru diseară?
— Oricare ţi se pare potrivită.
Suprimând deocamdată fantezia legată de viitoarea lor patiserie, Cath a început să-şi prindă un set de perle de lobii urechilor.
— Deci? a întrebat Mary Ann în timp ce scotea o pereche de pantalonaşi şi un jupon din garderobă, cerându-i apoi pe un ton insistent lui Cath să se întoarcă pentru a-i ajusta şireturile corsetului. A fost un vis frumos?
Cath a fost surprinsă să descopere că mai avea aluat de patiserie sub unghii, însă îndepărtarea resturilor i-a oferit o scuză bună ca să-şi ţină fruntea plecată, ascunzând roşeaţa care i s-a furişat în sus pe gât.
— Nimic deosebit, a spus ea, cu gândul la ochii galbeni ca lămâia.
A tresărit puternic în clipa în care corsetul s-a strâns pe neaşteptate, strivindu-i cutia toracică.
— Îmi dau seama când minţi, a comentat Mary Ann.
— Of, bine! Da, a fost un vis frumos. Dar toate sunt magice, nu-i aşa?
— N-aş şti să îţi spun. Nu am avut niciodată unul. Deşi Abigail mi-a povestit că odată a visat ceva în formă de semilună planând pe cer, mare şi strălucitor… iar a doua zi dimineaţă a apărut Cheshire, tot numai un rânjet şi dinţi ascuţiţi plutind în aer şi cerşind o farfurioară cu lapte. După atâţia ani, se pare că tot nu putem scăpa de el.
Cath a mormăit.
— Ţin mult la Cheshire, însă tot sper că visul meu ar putea prevesti ceva mai magic decât atât.
— Chiar dacă asta nu se va întâmpla, cel puţin ai obţinut nişte lămâi bune în urma lui.
— Adevărat. Voi fi mulţumită.
Deşi nu era. Nici pe departe.
— Catherine!
Uşa s-a deschis şi marchiza a plutit înăuntru, cu ochii larg deschişi, mari ca nişte farfurii, şi cu faţa roşie-purpurie, deşi fusese recent pudrată. Mama lui

Catherine îşi trăia viaţa într-o stare de uluire continuă.
— Aici erai, scumpa mea dragă! Ce ai... încă nu eşti îmbrăcată?
— O, mamă, Maryann tocmai mă ajuta...
— Abigail, nu te mai juca atâta cu mătura aia şi treci încoace! Avem nevoie de ajutorul tău! Mary Ann, cu ce e îmbrăcată?
— Doamnă, ne-am gândit la rochia albă pe care ea...
— În niciun caz! Roşu! Vei purta rochia roşie.
Mama ei a deschis complet uşile garderobei şi a scos o rochie pentru ocazii speciale, o revărsare de catifea roşie grea, cu o turnură[4] uriaşă şi un decolteu care lăsa aproape tot la vedere.
— Da, perfect!
— O, mamă. Nu rochia aia. E prea mică!
Marchiza a cules de pe pat o frunză verde şi sfărâmicioasă şi a întins rochia peste cuvertură.
— Nu, nu, nu, nu-i prea mică pentru micuţa mea dulceaţă preţioasă! Aceasta va fi o noapte foarte specială, Catherine, şi este absolut necesar să arăţi cât mai bine.
Cath a schimbat o privire cu Mary, care a ridicat din umeri.
— Dar este un bal ca oricare altul. De ce nu...
— Şşşş, copilă, a întrerupt-o marchiza pe un ton dezaprobator.
Mama ei a traversat rapid camera şi a cuprins chipul lui Cath cu mâinile. Deşi era slăbuţă ca o pasăre, nu a existat nicio urmă de delicateţe când a ciupit şi strâns faţa fiicei sale.
— Te aşteaptă ceva atât de minunat în seara asta, frumuşica mea! a exclamat marchiza şi ochii i-au licărit într-un mod aparte, care a făcut-o pe Catherine să fie suspicioasă, înainte să continue cu o voce tăioasă, neaşteptat de asemănătoare cu un lătrat: Acum întoarce-te!
Catherine a sărit şi s-a răsucit cu faţa spre fereastră.
Mama ei, care devenise marchiză când s-a căsătorit, avea acelaşi efect asupra tuturor. De cele mai multe ori, era o femeie afectuoasă şi iubitoare, iar tatăl lui Cath, marchizul, o venera şi o răsfăţa necontenit, însă Catherine îi cunoştea mult prea bine toanele. Într-o clipă gângurea încântată, iar în următoarea ţipa cât o ţineau plămânii. În ciuda faptului că era mărunţică de statură, avea o voce răsunătoare şi o privire atât de feroce încât putea să facă să tremure până şi inima unui leu.
Cath credea că e obişnuită deja cu temperamentul mamei sale, dar schimbările frecvente de dispoziţie încă o luau prin surprindere.
— Mary Ann, strânge-i mai tare corsetul!
— Dar, doamnă, abia...
— Mai strâns, Mary Ann! Această rochie necesită o talie de cincizeci şi şase de centimetri, deşi, măcar o dată, aş vrea să ajungi şi tu la cincizeci. Ştii, ai osatura tatălui tău, din păcate, şi trebuie să fim vigilente dacă nu vrem să ai şi silueta lui. Abigail, fii drăguţă şi adu-mi setul cu rubine din dulăpiorul meu de bijuterii.
— Setul cu rubine? a scâncit Catherine în timp ce Mary Ann desfăcea şireturile corsetului. Dar cerceii ăia sunt atât de grei!
— Nu mai fi aşa o plângăcioasă! Este doar pentru o noapte. Mai strâns!
Când Mary Aim a tras din nou de şireturile corsetului, faţa lui Catherine era complet transfigurată. A expirat cât de mult aer a putut şi a apucat strâns

---

[4] Perniţă sau bucată de stofă pe care femeile o purtau odinioară sub rochie, la spate, mai jos de talie

marginea laterală a măsuţei de toaletă, încercând să înlăture luminile scânteietoare care îi dansau în faţa ochilor.

— Mamă, nu pot respira!

— Ei bine, data viitoare sper că te vei gândi de două ori înainte să iei o a doua porţie de desert, aşa cum ai procedat aseară. Nu poţi mânca precum o purcică şi să te îmbraci ca o doamnă. Va fi un miracol dacă îţi va veni rochia.

— Aş putea… să o port… pe cea albă?

Marchiza şi-a încrucişat braţele.

— Fiica mea va purta roşu în această seară, ca o adevărată… mă rog, nu mai contează. Pur şi simplu va trebui să sari peste cină.

Cath a gemut când Mary Ann a mai tras încă o dată de şireturi. Era destul de rău că trebuia să sufere încleştarea corsetului, dar să şi sară peste cină? Savurarea mâncării era, de departe, momentul pe care îl aştepta cu cea mai mare nerăbdare în timpul petrecerilor regelui şi tot ce pusese în gură întreaga zi era un singur ou fiert – fusese prea prinsă cu pregătirea tartelor ca să-i treacă prin minte să mănânce mai mult.

Stomacul i-a mârâit, prins în propria închisoare.

— Te simţi bine? a şoptit Mary Ann.

Cath a încuviinţat din cap, nedorind să irosească nici măcar o gură de aer preţios ca să vorbească.

— Rochia!

Înainte să-şi poată trage răsuflarea, Catherine s-a trezit strivită şi înghesuită în monstruozitatea de catifea roşie. După ce slujnicele şi-au terminat treaba, a îndrăznit să arunce o privire în oglindă şi a fost uşurată să constate că, deşi se simţea ca un cârnat înveşmântat în catifea, nu arăta ca unul. Culoarea îndrăzneaţă îi scotea în evidenţă buzele roşii şi îi făcea pielea albă să pară mai deschisă la culoare, iar părul întunecat, şi mai închis. Când Abigail i-a pus colierul enorm pe claviculă şi i-a înlocuit perlele cu rubine care i se legănau uşor la ureche, Catherine s-a simţit, pentru o clipă, ca o adevărată doamnă a curţii, toată numai strălucire, eleganţă şi mister.

— Minunat!

Marchiza a strâns mâna lui Catherine în ale ei, iar privirea aceea stranie, cu ochi înceţoşaţi, a revenit.

— Sunt atât de mândră de tine!

Catherine s-a încruntat.

— Chiar eşti?

— Oh, nu începe acum să cerşeşti laude!

Mama ei a plescăit din limbă, apoi a mai bătut-o încă o dată pe dosul mâinii, afectuos, înainte să-i dea drumul.

Catherine şi-a privit din nou reflexia. Misterul dispărea treptat şi, cu cât se retrăgea mai iute, cu atât se simţea mai expusă. Ar fi preferat o rochie de zi frumoasă, lejeră, acoperită sau nu de făină.

— Mamă, voi fi îmbrăcată prea elegant. Nimeni altcineva nu va mai fi atât de dichisit.

Marchiza a pufnit.

— Exact. Arăţi excepţional! a exclamat ea, ştergându-şi o lacrimă. Aş putea exploda de fericire!

În ciuda disconfortului şi reţinerilor, Cath nu putea nega ivirea unei scântei fierbinţi în spatele sternului ei. Vocea mamei sale era o cicăleală continuă, care îi spunea întruna să pună jos furculiţa, să stea dreaptă, să zâmbească, darnu chiar atât de mult! Ştia că marchiza îşi dorea tot ce e mai bun pentru ea, însă era atât de grozav să auzi măcar o dată complimente.

Cu un ultim oftat visător, marchiza a menţionat că se va duce să vadă ce-i cu tatăl lui Cath, apoi a ieşit agitată din cameră, târând-o pe Abigail după ea. De îndată ce uşa odăii s-a închis, tot ce şi-a dorit Cath era să cadă pe pat, împreună cu epuizarea care venea mereu după ce petrecea timp în preajma mamei sale, dar era convinsă că va rupe o cusătură importantă dacă făcea asta.

— Arăt la fel de ridicol pe cât mă simt?

Mary Ann a clătinat din cap.

— Arăţi seducător.

— Este absurd să arăţi seducător la acest bal prostesc? Toată lumea va crede că sunt încrezută.

Mary Ann şi-a strâns buzele, într-o scuză tăcută.

— Este o ţinută puţin cam extravagantă, ca o prăjitură cu prea multă umplutură[5].

— Oh, nu, te rog, sunt deja suficient de înfometată.

Cath s-a zvârcolit înăuntrul corsetului, încercând să ridice o parte din oasele de balenă înfipte în coaste, însă nu se clinteau.

— Am nevoie de o ciocolată.

— Îmi pare rău, Cath, însă nu cred că rochia asta ar accepta nici măcar o singură înghiţitură. Haide, te voi ajuta să-ţi pui pantofii.

Capitolul 3

Iepurele alb, maestrul de ceremonii, stătea în vârful scărilor cu pieptul umflat, zâmbind nervos în timp ce tatăl lui Catherine îi înmâna cartonaşul de anunţare.

— Seară bună, seară bună, Excelenţa Voastră! Ce cravată uimitoare purtaţi astăzi, se potriveşte perfect cu părul Alteţei Sale. L-aş descrie ca o ninsoare pe un deal chelios.

— Chiar crezi asta, domnule Iepure? a întrebat tatăl lui Cath, mulţumit de compliment.

A petrecut un moment mângâindu-şi capul, ca pentru a confirma linguşirea. Privirea Iepurelui a săgetat spre marchiză.

— Draga mea lady Piiikerton, sunt sigur că ochii mei nu au văzut niciodată aşa o frumuseţe rară, aşa o eleganţă extraordinară…

— Treci peste şi fă-ţi treaba, vestitorule! i-a respins marchiza complimentele.

— Ăăă, desigur, sunt umilul tău servitor, doamna mea. Urechile Iepurelui au ţâşnit direct în sus şi, fâstâcit, a ridicat o trompetă la gură. Pe măsură ce cântecul simplu a răsunat în toată sala de bal, a proclamat:

— Vi-i prezint pe Whealagig T. Pinkerton, onorabilul marchiz al Golfului Ţestoasei de Piatră, însoţit de soţia lui, lady Idonia Pinkerton, marchiza Golfului Ţestoasei de Piatră, şi fiica lor, lady Catherine Pinkerton!

În timp ce marchiza şi marchizul au coborât treptele în sala de bal, ochii trandafirii ai Iepurelui Alb au sărit la Catherine, mărindu-se când i-au remarcat rochia roşie voluminoasă. Nasul i-a zvâcnit în semn de aversiune, dar s-a grăbit să-l mascheze cu un alt rânjet servil.

— Vai, lady Pinkerton, arătaţi atât de… ăăă. Atât de uşor de remarcat.

---

[5] în original, *butter upon bacon,* o expresie victoriană folosită pentru a descrie o ţinută extravagantă sau exagerată

Cath a încercat să afişeze un zâmbet slab şi a înaintat, dând să-şi urmeze părinţii în jos pe scări, însă, de îndată ce a aruncat o privire în sala de bal, a icnit şi s-a dat iute înapoi.
O mare de alb şi negru se întindea în faţa ei.
Fracuri de culoarea fildeşului şi mănuşi de abanos, lungi până la cot.
Pălării extravagante în formă de stele-de-mare, de culori deschise, şi papioane asemenea penelor de corb.
Jambiere desprinse de pe o tablă de şah. Măşti-zebră. Fuste de catifea neagră, împodobite cu diamante false şi ţurţuri. Chiar şi unii dintre curtenii de Caro şi-au lipit pici negre pe stomac pentru a-şi ascunde însemnele roşii distinctive.
Uşor de remarcat, într-adevăr.
Se întrezărea totuşi o pată rară de roşu în mulţime – un trandafir ascuns la o butonieră sau o panglică prinsă la spatele unei rochii –, însă doar Cath purta roşu din cap până-n picioare. De parcă rochia nu ar fi fost îndeajuns, a simţit o roşeaţă bruscă furişându-i-se în sus pe gât şi acaparându-i obrajii. A simţit numeroasele perechi de ochi aţintite asupra ei, a auzit răsuflările trase adânc în piept, a sesizat privirile încruntate, dispreţuitoare. Cum a fost posibil ca mama ei să nu ştie că acesta era unul dintre balurile în alb şi negru ale regelui?
Revelaţia a lovit-o imediat.
Mama ei ştiuse. Uitându-se fix la rochia albă şi umflată a mamei sale şi la fracul alb asortat al tatălui ei, Cath şi-a dat seama că ea ştiuse de la bun început.
Un alt cântec de trompetă, de data asta înăbuşit, i-a ajuns la urechi Lângă ea, Iepurele Alb şi-a dres glasul.
— Îmi pare nespus de rău să vă grăbesc, lady Pinkerton, dar mai mulţi invitaţi aşteaptă să fie prezentaţi…
Cath a aruncat o privire la coada care se formase în spatele ei, mai mulţi membri ai nobilimii uitându-se pe furiş pe lângă cei din faţa lor şi holbându-se cu gurile căscate la ea.
Cu groaza adunată în adâncul stomacului, Catherine şi-a ridicat fusta şi a pornit spre masele de pinguini şi ratoni.
Sala de bal a Castelului Cupelor fusese sculptată cu mult timp în urmă dintr-o bucată gigantică de cuarţ roz, de la podea şi balustrade până la coloanele uriaşe ce susţineau plafonul în formă de cupolă. Tavanul era acoperit de fresce care înfăţişau diverse peisaje din regat: Dealurile Undeva şi Pădurea Nicăieri, Răscrucea, castelul şi terenurile agricole deluroase întinse în toate direcţiile. Până şi Golful Ţestoasei de Piatră era reprezentat deasupra uşilor care duceau spre grădinile de trandafiri.
Ferestre mari, în formă de cupă şi tăiate din sticlă roşie faţetată, ornamentau marginea sudică a încăperii. Masa festivă, plină de fructe, brânzeturi şi dulciuri, se întindea pe lungimea peretelui nordic, lângă paravanul care separa dansatorii de orchestră. Candelabre de sticlă înconjurau tavanul, încălzind pereţii cu lumina a mii de lumânări conice albe. Chiar şi de pe trepte, Cath putea auzi câteva lumânări mânioase vorbind cu furie despre curentul furişat în sala de bal şi dacă ar putea cineva, vă rog, să închidă uşa, acolo jos.
Catherine a pus ochii pe masa festivă – un loc de consolare în sala de bal aglomerată –, cu toate că rochia îi era prea strâmtă ca să poată mânca ceva. Fiecare pas era un chin pentru trupul ei ţeapăn, ţinut drept de corsajul strâns pe coaste, cu trena care se ţâra de-a lungul scărilor. A fost recunoscătoare când tocurile ei au atins, în cele din urmă, cu un clic puternic, podeaua sălii de bal.

— Draga mea lady Catherine, chiar am sperat că vei fi prezentă în seara asta.

Recunoştinţa a dispărut într-o fracţiune de secundă. Bineînţeles că Margaret s-ar năpusti prima asupra ei, înainte să fi apucat să facă doi paşi spre mâncare.

Catherine şi-a controlat numaidecât expresia, afişând una de încântare.

— Vai, lady Margaret! Ce mai faci?

Margaret Mearle, fiica contelui de Răscruce, fusese cea mai apropiată prietenă a lui Catherine de când erau mici. Din păcate, nu s-au plăcut niciodată prea mult.

Margaret aveamareaproblemă de afiincredibil de neatrăgătoare. Şi nu în felul omida-banală-care-aşteaptă-să-se-transforme-într-un-fluture-frumos, ci neatrăgătoare într-un fel care le provoca celor din jurul ei un sentiment de disperare. Avea o bărbie ascuţită, ochi minusculi, mult prea apropiaţi şi umbriţi de sprâncene stufoase, şi umeri laţi, complet lipsiţi de orice urmă de graţie, ce deveneau şi mai proeminenţi în hainele ei prost croite. Dacă nu ar fi fost rochiile pe care le purta, Margaret ar fi fost confundată frecvent cu un băiat.

Unul neatrăgător.

Deşi dezavantajele fizice ale lui Margaret se numărau printre subiectele de conversaţie preferate ale mamei lui Catherine („Nu ar fi un caz atât de îngrozitor dacă şi-ar strânge puţin mai mult corsetele"), ea, personal, considera mult mai ofensatoare personalitatea lui Margaret, deoarece aceasta fusese convinsă încă din copilărie că era foarte, foarte inteligentă şi foarte, foarte virtuoasă. Mai inteligentă şi mai virtuoasă decât oricine altcineva. De fapt, excela în a preciza cu exactitate cu cât anume era mai inteligentă şi mai virtuoasă.

Având în vedere că erau prietene atât de bune, Margaret îşi însuşise de mult rolul de a sublinia toate imperfecţiunile lui Catherine. În speranţa de a le ameliora. Aşa cum ar face orice prieten adevărat.

— Sunt destul de bine, a spus Margaret în timp ce făceau schimb de reverenţe, însă îmi pare teribil de rău să te informez că rochia ta este, în mod necuvenit, roşie.

— Îţi mulţumesc atât de mult pentru perspicacitatea ta, a rostit Cath cu zâmbetul ei nimicitor. Am făcut recent aceeaşi observaţie.

O grimasă a schimonosit chipul lui Margaret, ai cărei ochi mici s-au ridicat subit, privind-o chiorâş.

— Trebuie să te avertizez, draga mea Catherine, că un astfel de efort pentru a atrage atenţia ar putea duce la o viaţă de aroganţă şi vanitate. Este mult mai înţelept să-ţi laşi frumuseţea interioară să strălucească printr-o rochie monotonă, decât să încerci să o ascunzi cu accesorii fizice.

— Îţi mulţumesc pentru acest sfat. Îl voi lua în considerare.

Cath s-a abţinut să arunce o privire asupra rochiei lui Margaret, care era monotonă, neagră şi dominată de o căciulă de blană sobră, ca să nu arate că nu era defel impresionată.

— Sper că o vei face. Şi morala este „Odată un peştişor de aur, pentru totdeauna un peştişor de aur".

Colţul gurii lui Cath a zvâcnit. Aceasta era încă una dintre ciudăţeniile fermecătoare ale lui Margaret – întruchipa o enciclopedie pe două picioare, plină de morale al căror sens îi scăpa complet lui Catherine, motiv pentru care niciodată nu-şi putea da seama dacă moralele erau absurde sau dacă nu era suficient de inteligentă ca să le înţeleagă. Fără îndoială, Margaret ar fi asigurat-o că a doua variantă era cea corectă.

Nu că avea să întrebe.

— Hm. Atât de adevărat, a fost de acord Cath, cercetând invitaţii din

apropiere în speranţa că va găsi o scuză să o abandoneze pe Margaret înainte să prindă elan şi să înceapă o altă conversaţie.

Odată ce se lua cu vorba, era imposibil să mai scapi de ea.

Nu prea departe, sir Coţofană şi soţia lui savurau băuturi concentrate cu arome de fructe lângă o sculptură de gheaţă în formă de cupă, însă Catherine nu îndrăznea să-şi caute scăparea în compania lor – poate că era doar imaginaţia ei, dar bijuteriile sale aveau un mod straniu de a dispărea în preajma soţilor Coţofană.

Tatăl lui Cath îi distra pe Pătrarul, Şeptarul şi Optarul de Pică. Chiar când ochii i s-au oprit asupra lor, marchizul a ajuns la punctul culminant al unei glume şi Pătrarul a căzut pe spatele lui plat, râzând isteric şi agitându-şi picioarele în aer. După o clipă, a devenit clar că nu se mai putea ridica singur în picioare, aşa că Optarul a întins mâna să-l ajute, chicotind în continuare.

Catherine a oftat – nu avusese niciodată talentul să se strecoare cu uşurinţă într-un grup, în mijlocul unei glume.

Şi apoi mai era Prea Nobilul Porc Mistreţ Pigmalion", duce de Tuskany. Cath îl considerase adesea ca fiind stângaci, distant şi un partener de conversaţie oribil. Când ochii li s-au întâlnit, a fost mirată să descopere că le urmărea pe ea şi pe Margaret.

Nu era sigură care dintre ei s-a uitat primul în altă parte.

— Cauţi pe cineva, lady Catherine?

Margaret era şi mai aproape acum – inconfortabil de aproape, aşezându-şi bărbia pe umărul lui Cath – şi i-a urmărit privirea.

— Nu, nu, doar… observam.

— Pe cine observai?

— Ei bine. Ce vestă rafinată poartă ducele în seara asta, nu crezi? a întrebat ea, dorind să fie politicoasă în timp ce îşi îndepărta uşor umărul de sub bărbia lui Margaret, care şi-a încreţit nasul, dezgustată.[6]

— Cum ar putea cineva să-i remarce vesta? Când mă uit la duce, tot ce văd este felul în care insistă să stea cu nasul pe sus, de parcă a fi ducele de Tuskany ar fi vreo mare realizare.

Cath şi-a înclinat capul.

— Cred că nasul lui face asta în mod natural.

Şi-a apăsat un deget pe propriul nas şi l-a împins în sus, testându-şi teoria. Nu a făcut-o să se simtă elitistă…

Margaret a pălit.

— Să-ţi fie ruşine, Catherine! Nu poţi să-ţi baţi joc aşa de toţi ceilalţi! Cel puţin, nu în public.

— Oh! Nu am vrut să jignesc pe cineva. Este doar ceva specific râtului. Probabil că are un excelent simţ al mirosului. Mă întreb dacă nu ar putea adulmeca trufe cu un astfel de nas.

O bătaie aspră pe umăr a cruţat-o pe Cath de tentativa de apărare.

S-a întors şi s-a trezit uitându-se la o tunică neagră, care acoperea un piept umflat. Privirea i s-a îndreptat în sus, către un chip încruntat, pe jumătate ascuns de un singur petic pentru ochi şi de un păr ciufulit ivit de sub o beretă albă.

Jack, Valetul de Cupă, care fusese făcut cavaler din milă, după ce şi-a pierdut

---

[6] Pigmalion a fost un sculptor renumit în mitologia greacă. Trăia singur, detesta femeile şi s-a îndrăgostit de propria creaţie, statuia de fildeş a unei tinere frumoase, pe care Afrodita, la rugămintea sculptorului, i-a dăruit-o ca soţie, oferind viaţă statuii

ochiul drept într-un joc de mimă.
Starea de spirit i-a devenit şi mai sumbră. Acest bal a început cum nici nu se putea mai rău.
— Bună, Jack.
— Lady Pinkerton, a salutat-o el cu voce tărăgănată, răsuflarea mirosindu-i a vin fiert.
Ochiul i-a săgetat către Margaret.
— Lady Mearle.
Margaret şi-a încrucişat braţele peste piept.
— Este o impoliteţe intolerabilă să întrerupi o conversaţie, Jack.
— Am venit să-i spun lui lady Pinkerton că acesta este un bal în alb şi negru.
Cath şi-a coborât privirea şi a încercat să pară sfioasă, deşi cu fiecare aducere aminte devenea mai puţin ruşinată şi mai mult supărată.
— Se pare că a existat o încurcătură.
— Arăţi ridicol, a spus Jack.
Catherine s-a mâniat brusc.
— Nu e cazul să fii nepoliticos.
Jack a pufnit, examinându-i din nou rochia. Şi din nou.
— Nu eşti nici pe jumătate atât de încântătoare pe cât crezi că eşti lady Pinkerton. Nici măcar pe sfert atât de încântătoare, iar eu am un singur ochi să văd asta.
— Te asigur că nu…
— Toată lumea gândeşte la fel, doar că nimeni nu ţi-o va spune în faţă, aşa ca mine. Dar eu nu mă tem de tine, nici măcar un pic.
— N-am spus niciodată…
— Nici măcar nu-mi place atât de mult de tine.
Catherine şi-a unit buzele într-o linie subţire şi a inspirat adânc, ca să-şi păstreze cumpătul.
— Da, cred că mi-ai spus asta ultima dată când te-am văzut, Jack. Şi înainte de asta. Şi înainte de asta. Dacă memoria nu mă înşală, îmi reaminteşti cât de puţin mă placi de când aveam şase ani şi decoram stâlpul de lemn de Armindeni[7].
— Da. Aşa e. Pentru că este adevărat.
Roşeaţa acaparase obrajii lui Jack.
— În plus, miroşi ca o margaretă. Numai că e una dintre alea oribile, urât mirositoare.
— Bineînţeles că e una dintre alea, a spus Catherine. Ferească Cupele să confund asta cu un compliment!
Jack a mormăit, apoi şi-a ridicat mâna şi a tras-o de una dintre bucle.
— Au!
Valetul s-a răsucit pe călcâie şi s-a îndepărtat în pas de marş înainte ca ea să se gândească la un răspuns, deşi, mai târziu, şi-ar fi dorit să profite de ocazie ca să-i dea o lovitură zdravănă drept învăţătură de minte.
— Ce bădăran! a spus Margaret după ce a plecat valetul.
— Cu siguranţă este, a fost de acord Catherine, masându-şi pielea capului şi întrebându-se de cât timp se afla acolo şi cât ar trebui să mai rămână.
— Desigur, a continuat Margaret, este foarte deplorabil din partea ta să încurajezi un astfel de comportament bădărănesc.

---

[7] Sărbătoare populară, cunoscută drept Ziua Pelinului sau Ziua Beţivului, care marchează începutul primăverii şi are loc pe 1 mai

Catherine s-a învârtit spre ea, îngrozită:

— Nu îl încurajez!

— Dacă asta este părerea ta, presupun că trebuie să fim de acord că avem păreri diferite, a comentat Margaret. Şi morala acestui lucru este…

Dar, înainte să poată extrapola vreo dovadă absurdă a unui comportament necorespunzător, un sunet de trompetă a răsunat prin sala de bal. În partea de sus a scărilor. Iepurele Alb a proclamat cu vocea sa nazală:

— Vi-l prezint pe maiestatea sa regală, Regele De Cupă!

Iepurele Alb a suflat iar din trompetă, apoi a ascuns instrumentul în lateral şi a făcut o plecăciune. Cath s-a întors odată cu restul invitaţilor, în timp ce regele s-a ivit în capul propriei scări private. Întreaga tablă de şah a aristocraţilor s-a mişcat la unison, întrecându-se în plecăciuni şi reverenţe.

Regele purta toate însemnele regale – o mantie de blană albă, pantaloni cu dungi albe şi negre, pantofi albi lucioşi, cu catarame decorate cu diamante, şi un sceptru prevăzut cu o cupă în vârf, ţinut într-o mână. Însă piesa de rezistenţă era coroana, împodobită cu şi mai multe rubine şi diamante şi catifea şi un ornament central în formă de cupă.

Ar fi fost un ansamblu izbitor, cu excepţia faptului că blana era pătată de o substanţă siropoasă în apropiere de guler, pantalonii se strânseseră în jurul unui genunchi şi coroana – despre care Catherine crezuse întotdeauna că părea prea grea pentru capul micuţ al regelui – alunecase într-o parte. De asemenea, Maiestatea Sa rânjea ca un smintit când Catherine s-a ridicat din reverenţă.

Şi rânjea la ea.

Catherine a înţepenit în timp ce regele cobora în goană scările. Mulţimea s-a dat în lături pentru a-i permite să treacă, creând o cale directă şi, înainte să-i treacă prin minte să procedeze şi ea la fel, regele stătea în faţa ei.

— O seară minunată, lady Pinkerton!

S-a înălţat pe vârfuri, ceea ce a atras şi mai multă atenţie asupra staturii sale minuscule. Era cu cel puţin douăzeci de centimetri mai scund decât Catherine, în ciuda zvonului că ar fi avut pantofi special meşteşugiţi, cu tălpi de cinci centimetri.

— O seară minunată, Maiestate! Ce mai faceţi?

Încă o reverenţă.

Iepurele Alb, care îl urmase îndeaproape pe rege, şi-a dres glasul.

— Maiestatea Sa Regală ar dori să o invite pe lady Catherine Pinkerton să danseze cu el primul cadril’.

Ochii ei s-au mărit.

— Vai, mulţumesc, Maiestate! Aş fi onorată!

Catherine s-a lăsat din nou până la podea, într-o a treia reverenţă – reacţia ei exersată la orice se spunea în prezenţa regelui. Nu era nici pe departe un om intimidant. Dimpotrivă. Regele, poate cu cincisprezece ani mai în vârstă decât ea, avea un trup rotunjor, obraji trandafirii şi tendinţa de a chicoti în cele mai nepotrivite momente. Chiar neputinţa lui de a fi intimidant o îndemna pe Catherine să se comporte exemplar în preajma sa, altfel ar fi prea uşor să uite că el îi era suveran.

Înmânându-şi sceptrul Iepurelui Alb, Regele de Cupă a luat mâna lui Catherine şi a condus-o pe ringul de dans. Cath şi-a spus că era un adevărat act de îndurare să fie îndepărtată de Margaret, dar compania regelui nu putea fi considerată vreo îmbunătăţire.

Nu, nu era corect din partea ei să gândească astfel. Regele era un om bun. Un om simplu. Un om fericit, ceea ce era important, întrucât un rege fericit

înseamnă un regat fericit.
Pur şi simplu nu era un bărbat inteligent.
În timp ce au ocupat poziţia cuplului fruntaş pe ringul de dans, groaza s-a năpustit în valuri peste Cath. Dansa cu regele. Toate privirile vor fi aţintite asupra lor şi toţi vor crede că a ales această rochie pentru niciun alt motiv decât să-i atragă atenţia.
— Arăţi minunat, lady Pinkerton! a spus regele.
Vorbea mai degrabă cu sânii decât cu faţa ei – o consecinţă a înălţimii sale regretabile, în niciun caz un comportament neadecvat, însă, chiar şi aşa, Catherine nu şi-a putut împiedica obrajii să se înroşească.
De ce, of, de ce nu s-a împotrivit dorinţelor mamei sale, măcar de data asta?
— Vă mulţumesc, Maiestatea Voastră! a spus ea, cu vocea încordată.
— Într-adevăr, îmi place foarte mult culoarea roşie!
— Păi… cui nu-i place, Maiestatea Voastră?
Regele a consimţit printr-un chicotit, iar Cath s-a bucurat când muzica a prins glas, îndemnându-i să ocupe prima postură. Şi-au întors spatele unul celuilalt pentru a merge de-a lungul cuplurilor înşiruite, mult prea îndepărtaţi ca să vorbească. Când şi-a simţit corsetul ciupind-o sub sâni, Catherine şi-a apăsat palmele pe fustă pentru a le împiedica să umble la şireturi.
— Este un bal încântător, a spus ea, alăturându-se regelui la capătul şirului de cupluri.
S-au luat de mâini, iar ale lui erau moi şi umede.
— Chiar crezi asta? a întrebat el, tot numai un zâmbet, întotdeauna mi-au plăcut balurile în alb şi negru. Sunt atât de… atât de…
— Neutre? l-a ajutat Catherine.
— Da! a exclamat regele, cu ochii pe faţa ei. Ştii mereu la ce mă gândesc, lady Pinkerton.
Ea şi-a ferit privirea.
S-au lăsat brusc în jos, sub braţele întinse ale următorului cuplu, iar mâinile li s-au despărţit pentru a se învârti în jurul domnului şi doamnei Bursuc.
— Trebuie să te întreb, a început regele când şi-au încleştat din nou mâinile, presupun că nu este posibil să fi adus… din întâmplare… vreo delicatesă cu tine în această seară?
O privea cu ochi strălucitori, cu mustaţa răsucită zvâcnind cu speranţă.
Cath a zâmbit radioasă în timp ce şi-au ridicat braţele, astfel încât următorul cuplu să treacă iute pe sub ele. Ştia că regele stătea pe vârfuri, însă, din respect, nu s-a uitat în jos.
— De fapt, am copt trei tarte cu lămâie în această dimineaţă, iar slujnica mea urma să se asigure că ajung la masa Maiestăţii Voastre pe durata festivităţilor. S-ar putea să fie acolo chiar acum.
Chipul regelui s-a luminat, apoi şi-a răsucit capul spre masa festivă, incredibil de lungă, dar se aflau prea departe ca să distingă trei tarte mici.
— Extraordinar, a bălmăjit el, subjugat, ratând câţiva paşi de dans şi obligând-o astfel pe Catherine să rămână într-o poziţie ciudată, însă doar pentru o clipă, cât să-şi regăsească ritmul.
— Sper că le veţi savura.
Şi-a întors atenţia asupra ei, clătinând din cap de parcă ar fi fost năucit.
— Lady Pinkerton, eşti o comoară!
Cath şi-a suprimat o grimasă, stânjenită de tonul visător din vocea lui.
— Deşi, trebuie să mărturisesc, am o slăbiciune aparte pentru tartele cu limetă, la fel de puternică precum cea pentru tartele cu lămâie.
Obrajii i-au tremurat.

— Ştii ce se spune – limeta este cheia[8] către inima unui rege!
Cath nu mai auzise niciodată o asemenea zicală, dar şi-a mişcat în sus şi-n jos capul, aprobator.
— Într-adevăr, aşa se spune.
Rânjetul regelui era efervescent.
La sfârşitul dansului, din cauza efortului de a părea veselă şi curtenitoare, Catherine simţea că e pe punctul de a se prăbuşi şi a simţit doar uşurare când regele a sărutat aerul aflat deasupra mâinii ei şi i-a mulţumit pentru plăcerea de a dansa împreună.
— Trebuie să găsesc aceste tarte delicioase ale tale, lady Pinkerton, dar sper că îmi vei păstra şi ultimul dans?
— Cu plăcere. Mă onoraţi nespus de mult.
Regele a chicotit, sărind înnebunit de pe un picior pe altul cât şi-a aranjat coroana, apoi a luat-o din loc, valsând spre masa festivă.
Cath a oftat, secată de energie şi recunoscătoare că primul cadril se terminase. Poate că şi-ar putea convinge părinţii să o lase să plece înainte de ultimul dans al serii. Propria uneltire a atras îndată un sentiment puternic de vinovăţie – câte fete nu şi-ar dori să primească o astfel de atenţie din partea regelui?
Nu era un partener de dans neplăcut, doar unul obositor.
Gândindu-se că un pic de aer proaspăt i-ar putea ajuta obrajii să-şi revină după zâmbetul întins, s-a îndreptat spre balcoane. Dar nu a parcurs nici măcar o duzină de paşi prin mulţimea de crinoline negre şi pălării albe înainte ca toate candelabrele, învăluite în aura luminoasă răspândită de lumânări, să pâlpâie simultan şi să se stingă.

Capitolul 4

Muzica a scârţâit şi a murit. Invitaţii au ţipat la unison în timp ce sala de bal a fost cufundată în întuneric.
S-a auzit sunetul respiraţiilor, foşnetul jupoanelor, urmate de o linişte incertă. Apoi, o scânteie şi o licărire. Un inel făurit din lumina lumânărilor s-a învârtejit în jurul unuia dintre candelabrele dispuse central şi o strălucire macabră s-a întins peste tavanul în formă de cupolă, înfăşurând în umbre oaspeţii de dedesubt.
Agăţat de candelabrul iluminat se afla un inel vertical, pe care Catherine era sigură că nu-l văzuse acolo înainte.
Iar întins înăuntrul inelului, aparent la fel de confortabil ca şi cum ar fi fost într-un şezlong, era un Joker.
Purta pantaloni negri strâmţi, îndesaţi în cizme de piele uzate, o tunică neagră prinsă la şolduri cu o curea şi mănuşi, de asemenea negre – nu mănuşile albe şi elegante preferate de nobilime. Pielea îi strălucea precum chihlimbarul în lumina văpăilor, iar ochii îi erau împresuraţi de un strat atât de gros de kohl, încât părea că poartă o mască. La prima vedere, Catherine a crezut că şi părul îi era lung şi negru, până şi-a dat seama că purta o pălărie neagră cu trei colţuri, fiecare vârf împodobit cu câte un clopoţel de argint – totuşi, stătea atât de nemişcat, încât nu scoteau niciun sunet, iar Catherine nu-şi putea aminti de clinchetul clopoţeilor când se stinseseră lumânările.

---

[8] Joc intraductibil de cuvinte între *key lirne* (limetă) şi *key* (cheie)

Când – cum – ajunsese acolo sus?
Străinul a rămas suspendat pentru o clipă îndelungată, înlănţuit de privirile fixe, intense, ale invitaţilor aflaţi dedesubt, în timp ce inelul se învârtea încet. Privirea îi era pătrunzătoare, iar Catherine şi-a ţinut răsuflarea când a găsit-o şi, deodată, a părut că zăboveşte asupra ei. Ochii i s-au îngustat, aproape imperceptibil, în timp ce i-a studiat rochia roşie extravagantă.
Cath s-a înfiorat, subjugată de cea mai stranie dorinţă de a-i face, chiar şi cuprinsă de nelinişte, un semn cu mâna. O confirmare a faptului că, da, era conştientă că rochia îi era, în mod necuvenit, roşie. Dar, până când a ridicat mâna, atenţia Jokerului trecuse fulgerător mai departe.
Prin urmare, a lăsat-o în jos şi a expirat.
Odată ce inelul a făcut o rotire completă, fantoma unui zâmbet a arcuit colţurile buzelor străinului. Şi-a înclinat capul, iar clopoţeii au zornăit.
Mulţimea atentă a inspirat adânc, în aşteptare.
— Doamnelor. Domnilor.
Vorbea cu precizie.
— Prea Ilustra Sa Maiestate.
Regele sărea de pe un picior pe altul, ca un copil care aşteaptă sărbătoarea de Crăciun.
Jokerul s-a ridicat dintr-o singură mişcare fluidă, iar acum stătea în picioare înăuntrul inelului, care s-a răsucit, lent, încă o jumătate de rotaţie. Toţi ascultau, hipnotizaţi de şuieratul ezitant al frânghiei ce îl ţinea ataşat de candelabru.
— Ce au în comun un corb şi un birou?
Inelul s-a oprit din pivotare.
Cuvintele Jokerului au acoperit sala de bal. Tăcerea a devenit de neclintit. Când chipul străinului s-a îndreptat din nou asupra ei, Catherine a surprins în ochii lui o licărire de foc.
Apoi, realizând că a fost prezentată o ghicitoare, mulţimea a început să freamăte, cuprinsă de murmure. Voci şoptite au repetat ghicitoarea. Ce au în comun un corb şi un birou?
Nimeni nu a oferit un răspuns.
Când a devenit clar că nimeni nu o va face, Jokerul a întins o mână peste public, închisă strâns într-un pumn. Cei de sub el s-au dat un pas îndărăt.
— Vedeţi voi, fiecare poate produce câteva note.
Şi-a deschis pumnul şi, nu câteva note, ci un viscol întreg de hârtii negre şi albe s-au revărsat din palma lui ca nişte confetti. Invitaţii au icnit, trăgându-se înapoi cu paşi nesiguri în timp ce bucăţile se învârteau şi zburau prin aer, atât de numeroase, încât părea că întregul tavan se dezintegrase în note de hârtie. Cu cât apăreau mai multe, cu atât mulţimea gângurea mai tare. Unii dintre bărbaţi şi-au întors pălăriile ca să prindă cât mai multe note posibil.
Râzând, Catherine şi-a ridicat faţa spre plafon. Se simţea prinsă într-un viscol cald. Şi-a întins mâinile în lateral şi s-a învârtit, încântată de modul în care fusta ei roşie se umfla, răscolind un troian de zăpadă din hârtie.
S-a oprit după trei rotiri complete, apoi şi-a scos un bilet din păr – un pergament alb subţire, nu mai lung decât degetul ei mare, imprimat cu o singură cupă roşie.
Ultimele bucăţi de confetti au coborât în spirale, formând mormane până la glezne în anumite zone ale sălii de bal.
Jokerul încă se uita în jos, cercetător, din inelul său. În mijlocul tumultului, îşi scosese pălăria cu trei colţuri, dezvăluind că părul chiar îi era negru, ciufulit şi

ondulat în jurul urechilor.
— Deşi, trebuie să recunosc, a spus el când mulţimea se liniştise, notele tind să sune foarte fals.
Clopoţeii de la pălăria lui au zornăit şi, de la baza acelor trei colţuri minuscule, s-a ivit o pasăre neagră enormă, croncănind în timp ce zbura spre cupolă. Spectatorii au strigat, luaţi prin surprindere. Corbul a încercuit încăperea, cu aripi atât de mari, încât fluturarea lor a răscolit movilele de hârtie aflate dedesubt. A fost nevoie de o a doua tură în jurul sălii de bal înainte să se aşeze în candelabrul dispus deasupra Jokerului.
Mulţimea a început să aplaude. Uluită, Catherine a descoperit că mâinile i s-au unit aproape inconştient, urmându-le exemplul.
Jokerul şi-a tras pălăria înapoi pe cap, apoi, după ce a alunecat de pe inel, a rămas agăţat de acesta cu o singură mână înmănuşată. Inima lui Catherine a tresărit înfricoşată. Se afla la o înălţime prea mare ca să rişte căderea. Însă, când şi-a dat drumul, o eşarfă roşie de catifea se legase pe furiş de inel. Jokerul s-a învârtit languros spre podea, relevând pe rând eşarfe albe şi negre, toate înnodate unele de altele şi apărând fără probleme printre degetele sale, până când l-au coborât în siguranţă la sol, dezlănţuind un nou vârtej de note de hârtie.
În clipa în care cizmele i-au atins podeaua, cercul de lumină al candelabrului s-a răspândit prin sala de bal, fiecare lumânare de formă conică aprinzându-se în succesiune rapidă; în câteva secunde, lumina înlăturase complet întunericul din încăpere.
Mulţimea a aplaudat. Jokerul şi-a plecat capul într-o plecăciune.
Când s-a îndreptat, ţinea în mână o a doua pălărie – o beretă de culoarea fildeşului cu o bandă decorativă de argint. Jokerul a învârtit-o pe vârful unui deget.
— Îmi cer iertare, dar îi lipseşte cuiva o pălărie? a întrebat el, iar vocea i s-a strecurat hotărâtă printre aplauze.
S-a iscat un moment de incertitudine, urmat de un răcnet ofensat.
Jack, aflat în partea cealaltă a sălii, îşi atingea uşor părul ciufulit cu mâinile. Toată lumea a râs, iar Catherine şi-a amintit de Mary Ann spunând că Jack intenţionase să fure pălăria Jokerului ca o metodă de iniţiere.
— Sincerele mele scuze, a glăsuit Jokerul, zâmbind într-un mod complet lipsit de regrete. Nu am nici cea mai vagă idee cum a ajuns această pălărie în mâinile mele. Uite, o poţi lua înapoi.
Jack s-a năpustit prin mulţime, chipul înroşindu-i-se repede în timp ce oamenii chicoteau în jurul lui.
Însă, când Valetul a ajuns la pălăria care se învârtea în continuare, Jokerul s-a retras şi a întors-o cu susul în jos.
— Dar aşteaptă – cred că s-ar putea să fie ceva înăuntru. O surpriză? Un cadou?
A închis un ochi şi a aruncat o privire în pălărie.
— Ah – un pasager clandestin!
Jokerul şi-a băgat mâna în beretă. Braţul i-a dispărut aproape până la umăr – deşi pălăria în sine nu era nici pe departe atât de adâncă – şi, când l-a tras înapoi, avea două urechi albe şi pufoase strânse în pumn.
Mulţimea s-a aplecat mai aproape.
— Oh, pe urechile şi mustăţile mele, a mormăit Jokerul. Ce clişeu! Dacă aş fi ştiut că era un iepure, pur şi simplu l-aş fi lăsat acolo. Dar cum n-avem ce face acum…
Urechile, când le-a scos afară, erau ataşate de nimeni altul decât de

maestrul de ceremonii, însuşi Iepurele Alb. A apărut bodogănind şi uitându-se cu ochi mari la mulţime, ca şi cum nu ar fi putut să înţeleagă cum ajunsese într-o beretă în mijlocul balului.

Catherine şi-a apăsat mâinile peste gură, înăbuşind un hohot nedemn de o lady.

— Vai, aşa ceva! s-a bâlbâit Iepurele, dând agitat din labele mari în vreme ce Jokerul l-a aşezat pe podea.

Şi-a smuls urechile din strânsoarea Jokerului, apoi şi-a îndreptat tunica şi a adulmecat.

— Cât tupeu! îi voi vorbi Maiestăţii Sale despre această manifestare flagrantă de lipsă de respect!

Jokerul s-a înclinat.

— Îmi pare nespus de rău, domnule Iepure. Intenţia mea nu a fost să vă jignesc. Permiteţi-mi să mă revanşez cu un cadou oferit din toată inima. Cu siguranţă mai trebuie să fie şi altceva pe aici…

Când Jack a încercat din nou să-şi recupereze bereta, Jokerul a îndepărtat-o cu nonşalanţă de el şi a zornăit pălăria lângă urechea sa.

— O, da! Va fi cum nu se poate mai potrivit.

Întinzându-şi din nou mâna înăuntru, a scos de data aceasta un ceas de buzunar foarte fin, cu lanţ şi toate cele necesare. Apoi, cu o reverenţă, i l-a prezentat domnului Iepure.

— Poftiţi. Şi, după cum puteţi observa şi dumneavoastră, este deja setat la timpul potrivit.

Domnul Iepure a pufnit nemulţumit, însă, când atenţia i-a fost atrasă de sclipirea unui diamant ataşat de cadranul ceasului, l-a şterpelit din mâna Jokerului.

— Ăăă, ei bine. Voi lua în considerare… vom vedea… dar acesta este un ceas foarte fin…

Folosindu-şi dinţii mari din faţă, a muşcat închizătoarea ceasului şi, după ce a determinat, fără nicio urmă de îndoială, că era aur adevărat, l-a strecurat în buzunar. I-a aruncat o altă privire furioasă Jokerului, după care a dispărut cu un salt în mulţime.

— Şi pentru tine, sir Jack-Fii-Agil, Jack-Fii-Rapid.

Jokerul i-a oferit pălăria lui Jack, care a înşfăcat-o iute şi şi-a trântit-o pe cap. Hoţul de beretă a tresărit şi a ridicat un deget.

— Poate vrei să…

Ochii lui Jack s-au bulbucat înainte să-şi dea, din nou, jos pălăria. Pe capul lui se afla o lumânare conică aprinsă, fixată într-un sfeşnic de argint. Flacăra arsese deja o gaură în vârful beretei, eliberând fuioare subţiri de fum.

— Hei, încerc să trag un pui de somn! s-a plâns lumânarea.

— Te rog să mă ierţi.

Jokerul a întins mâna şi a stins flacăra cu vârfurile degetelor înmănuşate în piele. O spirală de fum s-a înfăşurat în jurul capului Valetului şi, simultan, colţul ochiului său bun a început să zvâcnească.

— Cât de neobişnuit! Am fost convins că vei sări peste sfeşnic, dar, într-adevăr, totul este cu susul în jos.

Oaspeţii râdeau în hohote, atât de tare, încât nu au auzit ecoul croncănitului emis de corb când şi-a desprins ghearele de pe candelabru şi s-a năpustit spre ei. Catherine s-a dat un pas îndărăt, înfiorată, în timp ce pasărea i-a trecut razant pe lângă ureche şi s-a aşezat pe umărul Jokerului. Acesta nu a tresărit, nici măcar când ghearele corbului i s-au înfipt în tunică.

— Cu un ultim strop de înţelepciune, vă urăm noapte bună!

Ridicându-şi mâna, Jokerul şi-a înclinat propria pălărie către mulţime.

— Verificaţi-vă întotdeauna pălăriile înainte de a vi le pune pe cap. Nu ştiţi niciodată ce s-ar putea ascunde înăuntru.

Clopoţeii au zdrăngănit în timp ce s-a răsucit pe călcâie, asigurându-se că îi priveşte pe toţi cei din public.

Catherine şi-a îndreptat spatele când s-a întors în direcţia ei şi – i-a făcut cu ochiul?

Nu putea fi sigură dacă îşi imaginase.

Gura lui s-a ridicat iute într-o parte şi, apoi, chiar în faţa ochilor ei, întregul său trup s-a topit, înlocuit de o întunecime neagră precum cerneala. Pe durata unei singure bătăi de inimă, Jokerul se preschimbase într-o umbră înaripată – un al doilea corb.

Cele două păsări au zburat spre o fereastră şi au dispărut.

Capitolul 5

Toată lumea vorbea despre noul Joker de la curte. Până şi dansul a fost dat uitării atunci când invitaţii şi-au dat seama că pe notele de hârtie care acopereau podeaua nu erau imprimate doar cupe, ci şi romburi negre, pici roşii sau trefle albe. Unele aveau pe ele profilul din umbră al unui corb. Altele, o coroană, un sceptru, un copac, pălăria cu trei colţuri a Jokerului. Unii invitaţi au transformat totul într-un joc de colectare a cât mai multor modele diferite, căutând cu îndârjire simbolurile pe care ar fi putut să le rateze.

Regele veşnic zâmbitor era mai vesel decât îl văzuse vreodată Cath. Chiar şi din cealaltă parte a sălii de bal îi putea auzi vocea ascuţită cerându-le oaspeţilor să confirme că, da, într-adevăr, a fost cel mai uluitor spectacol la care asistaseră vreodată.

Stomacul lui Catherine a scos un sunet asemănător unui mârâit, vibrând prin oasele de balenă ale corsetului. Fusese atât de vrăjită de performanţa Jokerului, încât uitase complet de constrângerile ţinutei şi de foamea tot mai mare. A încercat să fie discretă cât s-a zvârcolit, încătuşată de rochie, ajustându-şi trupul în corsajul strâns şi furişându-se spre masa festivă. A văzut-o pe Mary Ann în timp ce aşeza o farfurie cu trufe, ieşind în evidenţă printre celelalte slujnice prin statura ei înaltă şi părul auriu, de culoarea paielor, care îi scăpase de sub marginile bonetei.

înveselindu-se când a zărit-o pe Catherine, Mary Ann şi-a plecat capul şi a tras de un colţ al feţei de masă ca şi când ar fi îndreptat-o.

— Cum ţi s-a părut spectacolul? a şoptit ea.

Degetele lui Cath au trecut cu jind peste platourile cu mâncare.

— Am crezut că Jokerii de la curte spun doar glume obraznice şi îl iau peste picior pe rege.

— Mă face să mă întreb ce altceva ar mai putea avea în mâne… ăăă, în pălăria aia a lui.

Mary Ann a luat în grabă o tavă de pe masă şi s-a lăsat într-o reverenţă.

— Trufe, domniţă?

— Ştii că nu pot.

— Doar prefă-te că te gândeşti să încerci una, ca să pot sta mai mult aici. Servitorii regali tot încearcă să ne convingă pe noi, însoţitorii, să aducem mai multă mâncare şi, dacă trebuie să mai cobor din nou în bucătăria aia, sunt

sigură că mă voi topi! în plus, când iei în considerare numărul invitaţilor aflaţi în seara asta la bal şi ritmul în care este consumată mâncarea, există deja din belşug şi nu mai au nevoie de şi mai multă, indiferent de ceea ce spun ei. Ar fi o risipă îngrozitoare!

Catherine şi-a unit vârfurile degetelor.

— Acelea sunt caramele?

— Aşa cred.

— Cum crezi că ar fi la gust caramelele de ciocolată cu un dram de sare de mare deasupra?

Mary Ann şi-a scos limba, dezgustată.

— Dacă tot faci asta, de ce să nu adaugi şi puţin piper?

— Era doar o idee.

Catherine şi-a muşcat buza inferioară, cu ochii pe bomboanele de ciocolată.

Da, sare de mare, oricât de improbabil i se părea lui Mary Ann. Fiind atât de aproape de ţărm, cămara de la Golful Ţestoasei de Piatră era întotdeauna bine aprovizionată cu aceasta şi, odată, având dispoziţia necesară pentru întocmirea unui experiment, Cath presărase un pic în ciocolata ei fierbinte şi fusese recompensată cu un gust surprinzător de plăcut. Era ingredientul ideal pentru aceste trufe. Un pic de sare ca să tempereze dulceaţa, ceva uşor crocant ca să pună în valoare caramelul fin… vai, ar putea prepara un tort de ciocolată cu caramel sărat! Ar putea fi unul dintre deliciile distinctive ale patiseriei!

I-a chiorăit stomacul.

— Cath?

— Hm?

— Arăţi de parcă mai ai puţin şi începi să salivezi şi chiar nu mi-ar plăcea să pătezi rochia asta.

Catherine a gemut.

— Nu mă pot abţine. Mi-e atât de foame!

Şi-a înfăşurat braţele în jurul stomacului în vreme ce un alt mârâit a vuit prin catifea. Sprâncenele lui Mary Ann s-au încreţit în treacăt, de simpatie, dar apoi faţa i s-a înseninat.

— Până la urmă, se pare că rochia roşie a fost o alegere inspirată. Ai deschis dansul împreună cu regele!

Cath şi-a suprimat un alt geamăt mai adânc. Fără îndoială, plângerile ei legate de faptul că trebuia să danseze cu regele nu erau nimic în comparaţie cu transportarea tăvilor grele, încărcate până la refuz cu mâncare, printr-o bucătărie înăbuşitoare.

Atunci a observat o siluetă mătăhăloasă aflată în capătul opus al mesei festive şi a tresărit.

— Cine este?

Mary Ann a aruncat o privire peste umăr, dar s-a răsucit înapoi la fel de repede. Şi-a înclinat capul mai aproape.

— Numele lui este Peter Peter, iar chestia măruntă de lângă el este soţia sa. Încă nu am aflat cum o cheamă.

— Chestia măr… oh!

Soţia pe care o menţionase Mary Ann era, într-adevăr, o tânără mică şi plăpândă, aproape invizibilă alături de silueta masivă a soţului ei. Avea un spate care părea permanent încovoiat – din pricina muncii, nu a vârstei, bănuia Cath –, pielea albă ca pergamentul şi părul blond, lung şi lipsit de strălucire. Dădea impresia că e bolnavă, cu o mână apăsată pe stomac şi, aparent, fără niciun interes pentru mâncarea întinsă în faţa ei. Chipul îi sclipea de la un strat subţire de transpiraţie.

Pe de altă parte, soţul ei era la fel de intimidant ca un trol. Se înălţa cu mult

deasupra celorlalţi invitaţi şi l-ar fi eclipsat până şi pe tatăl lui Cath, binecuvântat cu un piept rotund ca un butoi Purta o haină neagră de călărie, cu materialul întins peste umerii laţi şi puternici, şi pantaloni scurţi ecveştri, până sub genunchi, care abia îi veneau. Catherine bănuia că, dacă se mişca prea repede, ar rupe un număr impresionant de cusături. Avea un păr roşu şi creţ, care impunea atât o baie, cât şi un pieptene, şi o frunte încremenită în prezent într-o încmntătură.

Nici Peter Peter, nici soţia lui nu păreau deloc încântaţi să se afle la balul regelui.

— Dar cine sunt? a şoptit ea.

— Sir Peter deţine o parcelă de dovleci în afara Pădurii Nicăieri. Una dintre slujnicele de la bucătărie mi-a spus că li s-a acordat titlul nobiliar după ce soţia sa a câştigat un concurs de mâncat dovleci în urmă cu două săptămâni. Am înţeles că Jack a ieşit pe locul doi şi de atunci cere o revanşă.

Mary Ann şi-a dres, zgomotos, glasul.

— De s-ar gândi cineva să-mi acorde şi mie un titlu nobiliar pentru cât de mult mănânc.

Catherine a chicotit. Era greu să-ţi dai seama dacă te uitai la Mary Ann, însă avea un apetit care rivaliza cu cel al lui Cath. Se împrieteniseră în urmă cu câţiva ani, unite de dragostea pentru mâncare, nu cu mult timp după ce Mary Ann fusese angajată ca slujnică.

Râsul i-a fost eclipsat de o umbră aruncată asupra lor, apoi degete groase au coborât pe tava lui Mary Ann.

— Ce sunt astea?

Mary Ann a scos un sunet strident, iar Catherine s-a înroşit, însă sir Peter nu părea să le fi observat, ignorându-le pe amândouă când şi-a băgat o trufă întreagă în gură. Dacă le auzise vorbind despre el şi soţia lui, chipul îi ascundea perfect reacţia.

— Ăăă… trufe de caramel, domnule, a zis Mary Ann.

— Nesărate, a adăugat Cath. Din păcate.

De aproape, putea distinge primele semne ale favoriţilor care se întindeau spre bărbia lui sir Peter şi murdăria de sub unghiile sale, de parcă ar fi fost prea preocupat de propria parcelă de dovleci pentru a-şi bate capul să se spele cu ocazia primului său bal regal.

— Sir Peter, nu-i aşa? s-a bâlbâit ea. Încă nu am avut plăcerea să vă cunosc.

Ochii lui s-au îngustat cât şi-a lins ciocolata de pe degetul mare murdar. Catherine a tresărit. Lângă ea, cu ochii în podea, Mary Ann s-a îndepărtat de masă.

— Uhm, mmmstai!

Mary Ann s-a oprit. Sir Peter a înghiţit trufa, lăsând bucăţi de ciocolată între dinţi.

— Voi lua mai multe din astea. Sunt… cum se spune? Din partea regelui, nu?

Mary Ann a făcut din nou o jumătate de reverenţă.

— Desigur, domnule. Vă rog să luaţi cât de multe doriţi. Vă mai pot aduce şi altceva?

— Nu.

Sir Peter a mai înhăţat o trufă şi a înghiţit-o aproape nemestecată.

Ascunsă în umbra lui, lady Peter a urmărit trufa alunecând pe gâtul soţului ei şi s-a făcut verde la faţă înainte să-şi îndrepte privirea ezitantă spre Mary Ann.

— Din întâmplare, a bălmăjit ea, cu vocea la fel de firavă ca o şoaptă, ai cumva nişte plăcinte cu dovleac? Am vândut nişte dovleci patiserilor regali ieri dimineaţă şi i-am auzit spunând că le vor prepara pentru bal, însă nu am…

— N-ai nevoie de şi mai mult dovleac! s-a răstit soţul ei, saliva zburându-i din gură şi aterizând pe tava cu trufe.

Cath şi Mary Ann s-au strâmbat.

— Ai mâncat deja destul.

Lady Peter a tresărit brusc, speriată.

Dregându-şi glasul, Cath s-a strecurat între Peter Peter şi trufe.

— Mary Ann, de ce nu te duci să vezi dacă Valetul ar dori să deguste caramelele? îi plac atât de mult dulciurile.

A simţit oftatul de uşurare al lui Mary Ann când s-a retras cu tava. Catherine a făcut o reverenţă.

— Eu sunt Catherine Pinkerton, fiica marchizului de la Golful Ţestoasei de Piatră. Mi s-a spus că vi s-a acordat recent titlul nobiliar?

Ochii lui Peter Peter s-au întunecat sub sprâncenele roşii ţepoase.

— Aşa se pare.

— Şi aceasta trebuie să fie soţia dumneavoastră. Este o plăcere să vă cunosc, lady Peter.

Umerii femeii s-au ridicat până la nivelul urechilor. În locul unei reverenţe sau a unui zâmbet, s-a micşorat sub povara introducerii şi a început să cerceteze iarăşi conţinutul mesei festive, deşi Cath a crezut că a văzut-o cum se îneacă, îngreţoşată de vederea tuturor preparatelor.

Constrânsă de situaţie, Catherine a recurs în continuare la manierele ei.

— Vă simţiţi bine, lady Peter? Mă tem că sunteţi puţin cam palidă şi este atât de cald aici. Doriţi să mă însoţiţi la o plimbare pe balcon?

— Se simte suficient de bine! a izbucnit Peter.

Catherine a făcut o jumătate de pas înapoi, surprinsă de vehemenţa lui.

— Doar a mâncat ceva dovleac stricat de curând, de parcă nu o duce capul.

— Înţeleg, a spus Catherine, deşi nu înţelegea. Felicitări pentru victoria de la concursul de mâncat plăcinte, lady Peter. Probabil că aţi mâncat foarte multe. Personal, în ultima perioadă mi-am dorit să prepar o plăcintă cu dovleac.

Peter a petrecut o clipă curăţindu-şi dinţii cu unghia şi Catherine s-a dat din nou înapoi, copleşită de senzaţia stranie că acesta încerca să descopere cea mai bună modalitate să o gătească şi să o mănânce pe ea.

— Îi mănâncă cruzi.

Părea mândru de acest fapt.

— Aţi mâncat vreodată dovleci cruzi, lady… Pirikerton?

— Nu pot afirma că am avut plăcerea.

Făcuse câteva plăcinte şi o cremă de dovleac în trecut – pulpa fibroasă şi seminţele lipicioase pe care fusese nevoită să le scoată înainte de a găti miezul transformaseră întregul proces într-o experienţă nu tocmai apetisantă.

Aruncând o privire pe lângă sir Peter, i s-a adresat soţiei sale:

— Înţeleg cum cineva s-ar putea simţi rău după o astfel de masă. Păcat că nu vă simţiţi suficient de bine pentru a lua parte la masa regelui.

Ochii lui lady Peter au licărit în sus şi a scos un scâncet, apoi şi-a lăsat capul să-i atârne iarăşi între umeri. Părea că mai avea puţin şi vărsa peste toată masa festivă.

— Sunteţi sigură că nu vreţi să vă aşezaţi? a întrebat Catherine.

— Sunteţi sigură că nu există nişte plăcinte cu dovleac uitate pe undeva? a răspuns lady Peter cu voce joasă, supusă. Cred că m-aş putea simţi un pic mai bine dacă…

— Vedeţi? Nu vă mai obosiţi să vorbiţi cu ea, a întrerupt-o Peter. Îi la fel de proastă ca un dovleac Jack O’Lantem.

Soţia lui şi-a strâns braţele în jurul taliei.

Mânia clocotea înăuntrul lui Catherine. Pentru o clipă, şi-a imaginat că sir Peter se îneacă cu una dintre caramelele de ciocolată şi cum ea şi soţia lui ar sta deasupra lui, râzând, însă fantezia i-a fost întreruptă de Nouarul şi Decarul de Caro care s-au strecurat între ei, răsucindu-şi trupurile în lateral.

— Vă rog să mă scuzaţi, a spus Nouarul, întinzându-se după o smochină învelită în miere.

Cath s-a dat bucuroasă un pas îndărăt.

— Petrecerile astea-s mereu la fel de zgomotoase? a întrebat Peter, mârâind în spatele curteanului.

Decarul s-a întors spre el cu un zâmbet jovial şi a ridicat un pahar de vin ca şi cum l-ar saluta.

— Nicidecum, i-a răspuns el. Obişnuiam să avem standarde.

Tot sângele s-a scurs de pe faţa lui Cath. Curteanul a plecat de îndată, lăsându-l pe Peter cu chipul roşu de furie şi flăcări în ochi. Cath s-a forţat să zâmbească.

— Uneori, curtenii pot fi un pic… înfumuraţi. Cu străinii. Sunt sigură că nu a vrut să vă jignească.

— Sunt sigur că a vrut, a zis Peter, şi-s sigur că nu-i singurul.

S-a uitat lung la ea, după care şi-a ridicat o mână pentru a-şi înclina uşor pălăria jerpelită.

— A fost o plăcere, domniţă.

Era prima dovadă de maniere pe care o arăta, la fel de credibilă ca afirmaţia ducelui de Tuskany care pretindea că ar putea zbura.

Sir Peter şi-a apucat soţia de cot şi a îndepărtat-o. Plecarea lor nu a întristat-o pe Cath.

Capitolul 6

Catherine şi-a permis să pufăie. Prezenţa lui sir Peter şi corsetul decis să o sugrume aproape că o sufocaseră.

— O adevărată plăcere, într-adevăr.

— E o apariţie, nu-i aşa?

S-a întors şi a văzut o tavă de argint care plutea în aer deasupra mesei, debordând cu plăcinte în formă de semilună, cu crustă aurie şi perfect curbate.

— Ah, salut din nou, Cheshire! a spus Catherine, uşurată că ar putea avea parte de o întâlnire în seara asta care să nu o lase ostenită şi contrariată.

Deşi cu Cheshire, orice era posibil.

— Ar trebui să fii aici?

— Probabil că nu.

Pisica s-a ivit treptat. Mai întâi, tava sprijinită pe burtă, apoi coada în dungi, ca un scaun cu spătar lăsat, desfăşurat sub el, şi capul la final – urechi, mustăţi, nas şi, în cele din urmă, rânjetul său enorm, cu dinţi scânteietori.

— Arăţi absurd, a glăsuit Cheshire pe un ton tărăgănat şi afectat, luând o bucată de plăcintă între două gheare ascuţite şi aruncând-o în gura lui uriaşă.

Un nor de abur savuros i s-a furişat printre dinţi, mirosind a dovleac dulce.

— Rochia a fost ideea mamei mele, i-a spus Catherine.

Cu o mână pe abdomen, a tras adânc aer în piept, cea mai mare răsuflare de care a fost capabilă. Începea să se simtă ameţită.

— Din întâmplare, acelea sunt plăcinte cu dovleac? Lady Peter întreba de

ele. Miros delicios.
— Chiar sunt. Ţi-aş oferi una, însă nu vreau.
— Cât de nepoliticos! în plus, cu excepţia cazului în care nu ai o invitaţie, îţi recomand să le pui la loc şi să dispari din nou, înainte ca altcineva să te vadă.
Cheshire a mormăit nepăsător.
— M-am gândit doar că ţi-ar plăcea să afli… a început el, căscând exagerat… că Valetul îţi fură tartele.
— Poftim?
Cath s-a răsucit împrejur, aruncându-şi privirea de-a lungul mesei festive, însă Jack nu se afla prin preajmă. S-a încruntat.
Când s-a întors, obrajii imenşi ai lui Cheshire erau şi mai umflaţi, umpluţi până la refuz cu toate plăcintele de pe tavă.
Cath şi-a dat ochii peste cap şi l-a aşteptat să mestece şi să înghită, lucru îndeplinit numaidecât cu ajutorul dinţilor lui enormi. Cheshire a râgâit, apoi şi-a vârât o gheară în spaţiul de lângă molarul său din faţă.
— Oh, te rog, a zis el, inspectând gheara şi găsind puţină umplutură de dovleac lipită de marginea tăioasă. Doar nu crezi că acele tarte ar fi supravieţuit până acum, nu-i aşa?
Catherine a depistat atunci tava familiară, undeva în apropiere de marginea mesei festive. Din tartele ei cu lămâie nu mai rămăseseră decât nişte firimituri, un praf de zahăr pudră care contura trei cercuri goale şi o pată de un galben la fel de strălucitor ca lumina soarelui.
Tava aceea goală i-a lăsat un gust dulce-amărui pe cerul gurii, precum ciocolata neagră. Catherine se simţea întotdeauna mulţumită când deserturile îi erau savurate, însă, în cazul de faţă, după vis şi lămâi, i-ar fi plăcut să deguste măcar o bucăţică dintr-o tartă.
A oftat, dezamăgită.
— Le-ai gustat, Cheshire?
Motanul a scos un sunet dezaprobator în direcţia ei.
— Am savurat o tartă întreagă, draga mea. A fost irezistibilă!
Catherine a clătinat din cap.
— Ai fi fost un porc mai bun.
— Cât de vulgar!
Cheshire s-a răsucit în aer, rostogolindu-se ca un buştean în ocean, şi a dispărut împreună cu tava golită între timp de plăcinte.
— Şi ce ai împotriva porcilor? a întrebat Cath spaţiul gol. În opinia mea, purceluşii sunt aproape la fel de drăguţi ca pisoii.
— Mă voi preface că nu am auzit asta.
Catherine s-a întors pentru a doua oară. Pisica reapăruse de cealaltă parte a mesei. Sau, mai bine zis, capul şi una dintre ghearele sale, pe care a început să o lingă.
— Deşi sunt sigură că lordul Porc Mistreţ ţi-ar fi recunoscător, a adăugat el.
— Ştii cumva dacă Maiestatea Sa a apucat să guste tartele?
— Oh, da. L-am văzut furând o felie – şi apoi o a doua şi apoi o a treia – în timp ce tu şi Mary Ann aţi sporovăit despre mâncătoarea de dovleci.
Restul corpului său s-a materializat în timp ce vorbea.
— Ar trebui să-ţi fie ruşine, să bârfeşti aşa!
Catherine a ridicat o sprânceană. Cheshire avea un talent aparte pentru bârfă. Expertiza sa reprezenta o parte din motivul pentru care îi plăcea să discute cu el, deşi, totodată, o neliniştea. Până la urmă, nu îşi dorea ca bârfele lui să se întoarcă vreodată împotriva ei.

— Râde ciob de oală spartă.
— Nu sunt nici ciob, nici oală. Tot o pisică, draga mea, şi nici măcar una care aduce ghinion.
— De fapt…
Catherine şi-a înclinat capul.
— Poate că nu eşti o pisică neagră, însă rasa ta s-a schimbat cumva. Arăţi dintr-odată cam portocaliu.
Cheshire şi-a ondulat coada, mai nou portocalie, în faţa ochilor pieziși.
— Se pare că sunt. Mi se potriveşte culoarea?
— Arată bine, însă nu se potriveşte cu paleta de culori a nopţii. Ce pereche inedită trebuie că suntem!
— Presupun că plăcintele cu dovleac sunt de vină. Păcat că nu au fost cu peşte.
— Vrei să capeţi culoarea peştelui?
— Poate a păstrăvului curcubeu. Data viitoare, ar trebui să iei în considerare să adaugi peşte în preparatele tale. Mi-ar plăcea la nebunie o tartă cu ton.
— Tartar de ton?
— Vai, cât de absurd! Ca să folosesc una dintre zicalele mele preferate, dacă vei continua aşa, vei face o pasăre umplută să râdă.
— Nu ar fi prima dată.
— Apropo, ai auzit zvonurile?
— Zvonurile… a repetat ea, îngândurată. Vrei să spui faptul că domnul Omidă îşi mută afacerea într-un magazin mai mic?
Capul lui Cheshire s-a învârtit până a ajuns cu susul în jos.
— Cât de greu te prinzi în seara asta. Vorbeam de zvonurile legate de noul Joker al curţii.
Cath s-a înveselit brusc.
— Nu. Nu am auzit nimic despre el.
— Nici eu.
— Cheshire, acesta este opusul unui zvon, a comentat ea, cu fruntea încreţită.
— Dimpotrivă. Nu am nici cea mai vagă idee cine este sau de unde a venit. Totul este foarte ciudat.
Cheshire şi-a lins laba şi s-a curăţat în spatele urechii, un gest nepoliticos, din punctul de vedere al lui Catherine, din moment ce stătea atât de aproape de masă.
— Se spune că a venit direct la porţile castelului în urmă cu trei zile, îmbrăcat deja în veşmântul unui bufon, şi că a cerut o audienţă cu regele. A prestat un număr sau două de magie – ceva despre amestecarea curtenilor de Caro şi încurajarea Maiestăţii Sale să aleagă o carte de joc din set… Nu m-am putut concentra asupra detaliilor. În cele din urmă, a primit slujba.
Catherine şi l-a imaginat pe Joker întins, relaxat, pe acel inel suspendat, aproape ca şi cum s-ar fi aşteptat ca invitaţii regelui să-l distreze pe el, nu invers. Era atât de încrezător. Deşi nu se gândise la asta până atunci, curiozitatea lui Cheshire a stâmit-o şi pe a ei. De unde venise?
— Ai auzit şi celelalte zvonuri? a continuat Cheshire.
— Nu sunt sigură. Ce alte zvonuri?
Cheshire s-a rostogolit pe burtă, apoi şi-a cuprins faţa între labele blănoase.
— Regalitatea Sa Simpatică a ales o mireasă.
Ochii ei s-au mărit.
— Nu! Cine este? a întrebat Cath înainte să arunce o privire rapidă prin sala de bal. Cu siguranţă nu Margaret. Poate lady Adela din Lingerfoote sau lady

Willow' din Lister Hill sau…

Sau…

Un sughiţ i-a tăiat răsuflarea.

Un fior i-a făcut pielea de găină de sus până jos.

Entuziasmul mamei sale.

Primul cadril.

Rânjetul agitat al regelui.[9]

Şi-a smucit capul înapoi spre Cheshire. Zâmbetul lui enorm i s-a părut şi mai batjocoritor decât de obicei.

— Nu vorbeşti serios!

— Nu? a spus uitându-se cercetător la candelabre. Am crezut, fără nicio urmă de îndoială, că sunt capabil de asta, cel puţin.

— Cheshire, nu este amuzant! Regele nu poate… nu ar…

O trompetă a răsunat zgomotos de pe pereţii din cuarţ roz.

Pe Catherine a cuprins-o ameţeala.

— Oh, nu!

— Oh, da!

— Cheshire! De ce nu mi-ai spus mai devreme?

— Doamnelor şi domnilor, a strigat Iepurele Alb, cu vocea lui nesemnificativă după vuietul trompetei. Maiestatea Sa Regală a pregătit un anunţ special pentru seara aceasta.

— Să te felicit acum? a întrebat Cheshire. Sau crezi că urările premature ar putea aduce ghinion? Nu-mi pot aminti niciodată eticheta adecvată în astfel de situaţii.

O cortină făurită din valuri de căldură s-a înfăşurat în jurul ei, învăluind-o din cap până-n picioare. Ar fi putut să jure că degete străine trăgeau de şireturile corsajului, pe măsură ce respiraţiile îi deveniră tot mai scurte.

— Nu pot. Oh, Cheshire, nu pot!

— Ar fi bine să exersezi un alt răspuns înainte de a merge acolo sus.

Mulţimea a aplaudat. Regele a păşit pe scena din capătul îndepărtat al sălii de bal. Catherine s-a uitat agitată prin încăpere, în căutarea părinţilor săi şi, când şi-a văzut mama zâmbind şi ştergându-şi o lacrimă de pe gene, realitatea a prins contur în jurul ei.

Regele de Cupă urma să o ceară în căsătorie.

Dar… dar era imposibil. Nu făcuse niciodată nimic altceva decât să-i complimenteze preparatele şi să o invite la dans.

Nu se curtaseră… dar, oare regii trebuiau să curteze? Nu ştia. Ştia doar că stomacul i se legase singur în noduri triple şi că ideea de a se căsători cu el era absurdă.

Nu se gândise nici măcar o singură dată că acel bărbat prostuţ şi-ar putea dori altceva de la ea în afară de dulciuri şi produse de patiserie. Cu siguranţă nu să îi fie mireasă şi… oh, ceruri, copii.

O picătură de transpiraţie i-a alunecat pe ceafă.

— Cheshire, ce fac?

— Spui da, presupun. Sau spune nu. Pentru mine nu contează. Eşti sigură că portocaliul mi se potriveşte?

Şi-a inspectat iarăşi coada.

Disperarea a strâns-o de gât pe Catherine.

Regele. Regele naiv, ridicol şi atât ăe fericit.

---

[9] în traducere liberă, *salcie*

Soţul ei? Alesul ei? Partenerul ei prin încercările şi bucuriile vieţii?

Ar fi regină şi reginele… reginele nu deschideau patiserii cu cele mai bune prietene. Reginele nu bârfeau cu pisici pe jumătate invizibile. Reginele nu visau băieţi cu ochi galbeni şi nu se trezeau cu ramuri de lămâi atârnate deasupra paturilor.

A încercat să înghită nodul din gât, însă gura i se uscase ca o prăjitură învechită.

Regele şi-a dres glasul.

— O seară minunată, supuşi loiali! Sper că v-aţi bucurat cu toţii de surprizele din această seară!

Şi mai multe aplauze, la care regele a bătut la rândul său din palme şi a sărit de câteva ori.

— Aş dori să fac un anunţ. Un anunţ bun, niciun motiv de îngrijorare!

A chicotit la ceea ce ar fi putut fi o glumă.

— A venit timpul să aleg pentru mine o soţie şi pentru supuşii mei… o adorată Regină de Cupă! Şi – regele continua să chicotească – cu ceva noroc, voi binecuvânta regatul nostru şi cu un moştenitor.

Catherine s-a îndepărtat de lângă masa festivă. Nu-şi simţea degetele de la picioare.

— Cheshire?

— Lady Catherine?

— Este onoarea mea, a continuat Regele, să o chem aici pe doamna pe care am ales-o să-mi fie tovarăşă de viaţă.

— Te rog, a spus Catherine, creează o diversiune. Orice!

Coada lui Cheshire a zvâcnit, apoi pisica a dispărut. Doar vocea i-a zăbovit, murmurând:

— Cu plăcere, lady Catherine.

Regele a întins braţele în lateral.

— Ar dori prea frumoasa, încântătoare şi minunata lady Cathe…

—Aaaagghh!

La unison, mulţimea s-a întors. Margaret Mearle ţipa în continuare, lovind pisica cu dungi portocalii care îi apăruse deasupra capului, ghemuită sub căciula de blană.

Doar Catherine s-a răsucit în direcţia opusă.

A fugit pe balcon, alergând pe cât de repede îi permiteau cizmele cu toc şi corsetul încleştat în jurul trupului. Aerul răcoros al nopţii i-a trimis un fior de-a lungul pielii înflăcărate, însă fiecare răsuflare a rămas un chin.

Şi-a ridicat fustele şi a coborât în goană scările spre grădinile de trandafiri, alunecând pe trepte. În urma ei răzbătea un cor de sunete, sticlă spartă şi strigăte uluite, şi s-a întrebat ce haos incontestabil provoca acum Cheshire, dar nu a îndrăznit să se uite înapoi, nici măcar când a ajuns în grădini.

Lumea s-a înclinat. S-a oprit la o poartă din fier forjat, apucând unul dintre ornamentele decorative pentru sprijin. Trăgându-şi răsuflarea, s-a poticnit mai departe, pe drumul plin de trifoi, printre pergole de trandafiri şi fântâni însufleţite de clipocitul apei, trecând apoi de arbuşti sub diferite forme, de statui şi de un iaz acoperit de nuferi. A întins mâna spre spatele rochiei, disperată să slăbească legăturile. Să respire. Dar nu putea să ajungă la şireturi. Se sufoca.

Avea să i se facă rău.

Avea să leşine.

O umbră s-a înălţat deodată în faţa ei, iluminată din spate de strălucirile arzătoare ale castelului, astfel încât silueta se întindea peste terenurile de

croquet. Catherine a strigat şi s-a oprit brusc, împiedicându-se în propriile picioare, cu părul umed lipit de gât.

Umbra unui bărbat cu glugă a înghiţit-o. Cât Catherine s-a holbat, silueta a ridicat un topor uriaş, lama curbată arcuindu-se peste iarbă.

Tremurând, Cath s-a învârtit. O formă întunecată s-a năpustit spre ea din cer. Un ţipăt i-a părăsit buzele, apoi şi-a aruncat braţele în sus ca să se apere.

Corbul a croncănit, atât de aproape încât i-a putut simţi fluturările aripii când a zburat pe lângă ea.

— E totul bine?

Catherine a scos un suspin adânc, cu braţele acum coborâte de-o parte şi de alta a trupului. Inima îi bătea năvalnic în piept. Şi-a îndreptat privirea în sus, cercetând ramurile unui arbore de trandafir alb.

A durat o clipă să-l găsească în întuneric. Jokerul stătea tolănit pe o ramură joasă, cu un flaut de argint în mâini, deşi, dacă mai cântase la el înainte, fusese prea distrasă ca să observe.

Pleoapele i-au fluturat. Jumătate din păr i se eliberase din coc şi îi cădea peste umăr. Pielea o ardea. Lumea se învârtea sălbatic – o învolburare de tarte cu lămâie şi pisici invizibile şi topoare cu lame curbate şi…

Jokerul s-a încordat, fruntea i s-a încreţit.

— Domniţă?

Lumea s-a înclinat cu violenţă şi a fost cuprinsă de întuneric.

Capitolul 7

— Într-un crâncen miez de noapte, domniţa s-a împiedicat, şi cu o paloare înfricoşător de palidă, ostenită a picat, s-a auzit o voce sumbră şi melodioasă în întunericul din jur[10].

— Am luat la cunoştinţă, prietenul meu înaripat, s-a auzit o a doua voce, mai veselă, mai grăbită. Eşti sigur că nu avem nişte săruri mirositoare pe acolo?

— De speranţa-ţi pentru sare nu ştiu nimic, doar o îndur, cu toate că al tău plan nu este fără de cusur. Pentru a o împiedica să se trezească ameţită, cel mai prudent ar fi cu apă să fie însufleţită.

Ceva greu a lovit pământul lângă cotul lui Cath, urmat de susurul liniştitor al apei.

— Nu, Corbule, nu aruncăm o găleată cu apă peste ea. Continuă să cauţi. Nu avem un sendviş cu şuncă? Sau nişte fân? Asta a mers întotdeauna la rege.

Freamăte, scotociri, zăngănituri şi zgomote.

Un oftat.

— Ştii ce? Las-o baltă. Vom folosi asta.

Foşnetul frunzelor însoţit de un pocnet, o ramură ruptă. Ceva moale a gâdilat vârful nasului lui Cath, care s-a zvârcolit, întorcând capul, înainte de a inspira parfumul delicat al trandafirilor.

— Aha, are efect!

Catherine şi-a încreţit nasul. Şi-a întredeschis pleoapele, întâmpinată de un vârtej de întuneric şi umbre. Îşi simţea capul greu, împânzit de gânduri dezorientate.

— Salut, a vorbit una dintre umbrele înceţoşate, conturându-se în Jokerul

---

[10] Cele mai multe replici ale Corbului au drept sursă de inspiraţie poemul Corbul, de Edgar Allan Poe; uneori, sunt chiar reformulări flagrante ale versurilor operei omonime

curţii, care a îndepărtat trandafirul cu petale moi de pe faţa ei. E totul bine?
— Niciodată, a spus Corbul cocoţat pe marginea unei găleţi metalice.
Jokerul i-a aruncat o privire tăioasă.
— Nu fi nepoliticos.
— Nu-i nepoliticos a mustra un salut samavolnic, de urnire, o întrebare atât de absurdă la prima întâlnire. A fi totul bine implică o fază imposibilă şi gânduri facile. Sperăm pentru în mare parte bine, chiar şi în cele mai bune zile.
— Exact, a zis Jokerul. Nepoliticos.
Corbul a scos un sunet nemulţumit. Întinzându-şi aripile uriaşe, a săltat în aer şi s-a aşezat pe o cracă aflată la mare înălţime în arborele de trandafir.
Jokerul şi-a îndreptat din nou atenţia asupra lui Catherine. Îşi scosese pălăria cu trei colţuri, iar părul său negru ondulat îi era lipit de cap pe alocuri şi ciufulit în rest. Lumina de la o torţă de grădină din apropiere pâlpâia auriu în ochii lui, încă împresuraţi de un strat gros de kohl. Băiatul i-a zâmbit, un zâmbet prietenos care i-a ajuns în fiecare colţişor al chipului, dezvăluindu-i gropiţe în obraji şi încreţindu-i colţurile ochilor. Inima lui Cath s-a prăbuşit. În timpul spectacolului, fusese hipnotizată de magia lui, amuzată de giumbuşlucurile lui – însă nu-şi dăduse seama că era şi foarte chipeş.
— Mă bucur că trandafirul a avut efectul aşteptat, a spus el, învârtindu-l între degete. Bănuiesc că ar fi fost un alt fel de întâlnire dacă am fi fost forţaţi să folosim găleata cu apă.
Catherine a clipit, incapabilă să-i răspundă la zâmbet în timp ce umbrele se mişcau pe chipul Iul Nu era doar lumina focului. Ochii lui aveau într-adevăr culoarea aurului Culoarea florii-soarelui şi a caramelului şi a lămâilor ce atârnă grele pe ramurile lor.
Ochii ei s-au mărit.
— Tu.
— Eu, a fost el de acord.
Şi-a înclinat capul în lateral, încruntându-se iarăşi.
— Cu toată seriozitatea, domniţă, eşti…
Un moment de ezitare.
—… în mare parte bine?
Catherine l-a simţit din nou, acel impuls lăuntric pe care îl avusese în timpul visului, care-i spunea că băiatul deţinea un lucru ce îi aparţinea ei şi că trebuia să fugă după el dacă ar fi vrut vreodată să-l recupereze.
— Domniţă?
Punând trandafirul deoparte, i-a atins fruntea cu dosul mâinii.
— Mă poţi auzi? Eşti foarte caldă.
Lumea s-a învârtit iarăşi, dar, de data aceasta, într-un mod îmbătător, care opreşte timpul.
— Poate că ar trebui să chem un Sturion[11]…
— Nu, sunt bine. E totul bine.
Cuvintele i se lipeau de cerul gurii, iar degetele îi bâjbâiau, neîndemânatice, însă a reuşit să-l prindă de mână înainte să se îndepărteze. Jokerul a înlemnit, şovăitor.
— Deşi nu-mi simt picioarele, a mărturisit ea.
Buzele lui s-au arcuit într-un zâmbet strâmb.
— În mare parte bine, până la urmă. Hai să nu-i spunem Corbului că a avut dreptate, altfel va fi insuportabil tot restul nopţii.

[11] Joc intraductibil de cuvinte bazat pe paronimia cuvintelor *sturgeon* (sturion) şi *surgeon* (chirurg, medic)

Şi-a coborât iute privirea.

—Aproape că îţi pot garanta că picioarele tale sunt încă ataşate, deşi există îngrozitor de mult material care le ascunde. Dacă vrei, le voi căuta acum.

Expresia îi era nevinovată, tonul, sincer.

Catherine a râs.

— Este foarte generos din partea ta, dar le voi căuta eu însămi, mulţumesc. Mă poţi ajuta să mă ridic?

Ţinând-o în continuare de mână, Jokerul şi-a trecut braţul liber pe sub umerii ei şi a ridicat-o în şezut. Catherine i-a zărit pălăria abandonată cu susul în jos, nu prea departe, înconjurată de o varietate ciudată de vechituri răspândite pe iarbă. Mărgele de sticlă, o maimuţă de jucărie cu cheiţă, batiste, o călimară goală, nasturi de diferite culori şi forme, un velociped cu două roţi, flautul de argint.

Cu o lovitură uşoară, Cath a confirmat faptul că picioarele ei încă nu-şi luaseră tălpăşiţa. Degetele membrelor inferioare au început să o furnice.

— Mâinile tale sunt reci ca gheaţa.

Jokerul i-a întins degetele în palma lui şi a început să le maseze – pornind de la articulaţii, a urcat la buricele degetului mare, apoi a coborât de-a lungul încheieturii mâinii.

— Te vei simţi mai bine când sângele îţi va curge din nou prin vene.

Cath l-a cercetat îndeaproape pe Joker, de la buclele rebele până la vârful nasului. Stătea cu picioarele încrucişate pe iarbă, aplecat deasupra mâinii ei. Atingerea îi era şocant de intimă în comparaţie cu atingerile cu care era obişnuită – acele scurte întâlniri manierate pe parcursul unui vals sau al unui cadril.

— Eşti doctor? l-a întrebat ea.[12]

El şi-a ridicat privirea şi a afişat din nou acel zâmbet dezarmant.

— Sunt joker, domniţă, ceea ce este şi mai bine.

— Cum este un joker mai bun decât un doctor?

— N-ai auzit niciodată că râsul este cel mai bun medicament?

Catherine a clătinat din cap.

— Dacă e aşa, nu ar trebui să-mi spui o glumă?

— După cum doreşte doamna. Cum a încălzit jokerul nişte mâini?

Ea şi-a închis un ochi şi s-a gândit, însă a renunţat repede.

— Nu ştiu. Cum?

— Fiind, realmente, un joker cald şi chipeş.

Râsul ei a fost neaşteptat, subliniat de horcăitul nedemn de o doamnă în privinţa căruia Mary Ann o tachina adesea. Şi-a smuls mâna din strânsoarea lui ca să-şi acopere nasul, ruşinată.

Toată faţa Jokerului s-a luminat.

— Să fie aievea? O doamnă adevărată, cu un astfel de râs? Cred că nu eşti nimic altceva decât o creatură mitologică. Te rog, scoate din nou acel sunet.

— Nici gând! a ţipat ea, cu faţa înroşită. Încetează! Gluma nu a fost nici măcar amuzantă şi acum sunt instigată toată.

Jokerul şi-a luat o mină serioasă, deşi ochii încă îi scânteiau jucăuş.

— Nu am vrut să te supăr. Un astfel de râs este mai valoros decât aurul pentru cineva aflat în poziţia mea. Îmi voi dedica întreaga viaţă unui singur scop, să aud iarăşi sunetul. În fiecare zi, dacă îţi face plăcere. Nu – de două ori pe zi şi cel puţin o dată înainte de micul dejun. Un joker regal trebuie să

[12] Vehicul cu două sau trei roţi inegale, precursor al bicicletei

stabilească, fără îndoială, cele mai mari aşteptări.
Pulsul ei a luat-o la goană. De două ori pe zi? O dată înainte de micul dejun?
Un nou tip de roşeaţă i-a înflorit pe obraji.
Observându-i înfăţişarea, Jokerul i-a eliberat mâna, aproape sfios.
— Adică… tu eşti aleasa, nu-i aşa?
Cath s-a uitat fix la el şi, în ochii lui, a văzut lămâiul care crescuse în dormitorul ei peste noapte, cu ramurile răsucite în jurul baldachinului patului, împovărate de fructe coapte la soare.
— Aleasa?
— Viitoarea Regină de Cupă?
Euforia ameţitoare a părăsit-o printr-o singură răsuflare dureroasă.
— Poftim?
Îndoiala s-a furişat pe fruntea Jokerului.
— Ar trebui să-mi cer iertare? Nu am vrut să fiu impertinent. Doar că regele intenţiona să ceară în căsătorie o doamnă în timpul balului din această seară şi… cu rochia ta, am presupus…
Cath s-a uitat în jos, la fusta ei de un roşu aprins, un coşmar care o devora.
— A spus ce doamnă intenţionează să ceară în căsătorie?
— Nu, domniţă. Ştiu doar că urma să fie fiica unui lord, deşi un asemenea amănunt nu prea restrânge lista.
S-a lăsat pe spate, sprijinindu-se pe mâini.
— De ce fugeai înainte?
— De ce fugeam?
Cath s-a forţat să zâmbească.
— Voiam doar puţin aer curat. În astfel de nopţi, căldura din sala de bal poate deveni înăbuşitoare.
Ochii lui au ţintuit-o de iarbă, din ce în ce mai îngrijoraţi.
— Regele nu-şi făcuse încă anunţul când ai plecat?
— Nu am auzit nimic de genul ăsta.
A tremurat, fără să se simtă prea vinovată pentru minciună.
Ce se întâmpla în sala de bal? O chemase regele pe scenă? O căutau?
S-a uitat înapoi spre castel, o privire iute, uimită să descopere cât de mult fugise. Grădinile păreau să se întindă la nesfârşit, iar ferestrele sălii de bal străluceau în depărtare. Luând în considerare explozia pe care o auzise, acel inconfundabil sunet de sticlă spartă, spera că Cheshire nu avea probleme.
Jokerul şi-a masat ceafa.
— Atunci, poate că eşti tu. Poate că ar trebui să te escortez înapoi…
— Nu! Nu. Ăăă, s-a bâlbâit ea, râzând stânjenită. Sunt convinsă că voia să ceară în căsătorie pe altcineva. Maiestatea Sa nu mi-a arătat niciodată un interes deosebit.
— Mi se pare greu de imaginat.
— Este adevărul, a insistat Cath, apoi şi-a dres glasul. Asta ar putea fi o întrebare neobişnuită, domniile… ăăă, Joker.
— Jest[13]. Numele meu este Jest. Domniţă.
— Ah, al meu este Catherine Pinkerton.
— A fost, într-adevăr, o mare plăcere, lady Pinkerton. Care era întrebarea ta?
Cath a înfoiat materialul roşu voluminos din jurul picioarelor ca să le dea degetelor ei ceva de făcut cât continuau să fie nesăbuite şi asaltate de furnicături.

---

[13] în traducere liberă, glumă sau vorbă de duh

— Ne-am mai întâlnit şi înainte?
— Înainte de seara asta? şi-a cuprins el bărbia în mână. Pare puţin probabil.
— Aşa am crezut şi eu.
— Îţi par cunoscut?
Gropiţele lui au apărut din nou.
— Într-un fel. Cu adevărat straniu, însă cred că te-am visat.
I s-au ridicat sprâncenele.
— Pe mine?
— Este ciudat, nu-i aşa?
— Foarte.
Cuvântul a fost subtil, rostit cu o voce surprinsă. Pentru o clipă, a părut tulburat, ca atunci când o văzuse prima oară în rochia ei roşie, o pată de culoare în mijlocul mării de alb şi negru. Pentru o clipă doar, expresia lui încrezătoare s-a spulberat.
— Poate că ne cunoaştem în viitor şi îţi aminteşti totul în ordine inversă.
Cath a meditat la teoria lui.
— Deci? a îndemnat-o el să continue.
Ea a clipit.
— Deci ce?
— A fost un vis bun?
— Oh.
Gânditoare, şi-a unit buzele într-o linie subţire, dar apoi şi-a dat seama că o tachina. S-a încruntat.
— Să fiu franca[14], mi s-a părut destul de plictisitor.
— Ah, dar nu poţi fi Franlc. Mi-ai spus deja că numele tău este Catherine.
— L-am schimbat.
După râsul lui, nu se simţea deloc jignit.
— Cel puţin amintirea acestui vis ţi-a readus puţină culoare în obraji. Erai albă ca un porumbel când ai leşinat, îmi cer iertare dacă bunul meu Corb te-a speriat.
O amintire a răsărit în mintea lui Catherine, umbra întinsă peste terenurile castelului – silueta cu glugă, care mânuia un topor, înălţându-se deasupra ei. S-a cutremurat.
— Nu, nu a fost Corbul. A fost… am crezut că am văzut… nimic.
— Şi eu văd nimic tot timpul.
— Aşa cum am spus mai devreme, era foarte cald înăuntru, atâta tot. Şi abia dacă am pus ceva în gură toată ziua.
— Fără îndoială, corsetul-tortură nu a fost de niciun ajutor.
încruntarea ei s-a adâncit.
— Lenjeria intimă a unei doamne nu este un subiect adecvat de conversaţie.
Jokerul şi-a ridicat mâinile în semn că se predă.
— Doar o teorie, domniţă. Sunt sigur că lipsa ta de hrană este, mai degrabă, vinovatul în cauză. Uite.
A întins mâna după o tolbă de la curea şi a scos o ciocolată.
— O păstram pentru mai târziu, prin urmare trebuie să o fi păstrat pentru tine.
— Oh, nu, nu aş putea. Sunt încă puţin ameţită. Probabil că îmi va face rău.
— Unii susţin că este mai bine să fi mâncat şi să fi pierdut, decât să nu fi mâncat defel.

---

[14] Joc de cuvinte. în original, *to* befrank

Confuză, Catherine şi-a unit sprâncenele într-o nouă încruntătură, dar sinceritatea lui a rămas neclintită.

— În cazul în care chiar ţi se face rău şi dulcele îşi găseşte din nou calea spre suprafaţă.

— Asta e oribil.

— Ştiu. Ar trebui să-mi cer iertare.

În loc să facă asta, a întins ciocolata spre ea.

— Trebuie să insist să mănânci, indiferent de riscuri. Dacă vei leşina din nou, cât eşti în grij a mea, mă tem că nu voi putea să-l opresc pe Corb să folosească acea găleată.

Catherine a clătinat din cap, apoi şi-a pus o mână peste abdomen. Simţea oasele de balenă sub corset, deşi nu mai părea la fel de strâns ca înainte. Acum, revigorată de aerul nopţii, putea chiar să respire. Nu exista foarte mult spaţiu, fiind în continuare încorsetată, însă poate suficient cât să aibă loc o ciocolată mică...

— Te rog, ia-o, a insistat el.

— Este de la masa festivă? a întrebat ea, ştiind că nu ar trebui să guste alimente netestate.

Odată, când era mică, gustase nişte fructe de pădure şi petrecuse două zile întregi având mărimea unui degetar. A fost o experienţă pe care nu dorea să o retrăiască.

— De la masa personală a regelui.

Catherine a luat-o nesigură, mulţumindu-i în şoaptă, şi a muşcat.

Trufa i-a explodat pe limbă, un amestec de caramel mătăsos şi ciocolată sfărâmicioasă.

Şi-a înăbuşit un geamăt de plăcere.

Dar dacă cineva ar adăuga doar puţină sare de mare – oh, euforia!

A devorat restul delicatesei, limba ei căutând orice urmă de ciocolată uitată pe dinţi.

— Mai bine? a întrebat Jest.

— Mult mai bine.

Cath şi-a trecut o şuviţă rătăcită de păr după ureche.

— Îndeajuns de bine pentru a sta în picioare. Mă poţi ajuta?

Înainte ca ultimele cuvinte să-i părăsească buzele, Jest era deja în picioare, mişcările lui fiind la fel de graţioase ca ale unei antilope.

— Să te însoţesc înapoi la bal? a întrebat el, după ce a ajutat-o să se ridice.

— Nu, mulţumesc.

Catherine şi-a netezit rochia.

— Sunt foarte obosită. Cred că voi chema o trăsură care să mă ducă acasă.

— Atunci, pe aici.

Jest şi-a cules pălăria de pe iarbă şi a pus-o pe cap. Acum arăta nepotrivit, de parcă nu se potrivea cu înfăţişarea lui, iar ea şi-a dat seama că veşmântul său de bufon îi ascunsese înainte frumuseţea.

Dar acum, că ştia că e acolo, era imposibil să nu o remarce.

Întorcându-şi capul spre ramurile copacului, Jest a fluierat.

— Corbule, te-ar deranja...?

Corbul şi-a înclinat capul şi s-a uitat în jos, printre crengi, urmărindu-i cu un singur ochi negru şi strălucitor.

— M-am gândit că poate ai uitat, de al tău tovarăş în întuneric, împilat[15].

Jest şi-a mijit ochii la el.

[15] Fiinţă asuprită, nedreptăţită

— Asta înseamnă da?

Corbul a oftat.

— Bine, plec.

A coborât numaidecât de pe cracă şi a dispărut, absorbit de cerul negru.

Jest i-a oferit braţul lui Catherine, iar ea şi-a strecurat degetele în îndoitura cotului său, încă nedumerită de cât de uşor îi era acum să respire. Poate că exagerase. Bine, nu la tentativa de cerere în căsătorie a regelui, ci la felul în care rochia ei părea să o sugrume.

Au trecut pe sub arcadele grădinii. Tufele de trandafiri au rămas în urmă, înlocuite cu garduri vii, verzi şi impozante, care scânteiau în noapte, aprinse de fulgerele incandescente ale licuricilor.

— Sper că vei înţelege dacă îţi cer să fii discret, a spus ea, dorindu-şi ca inima ei să nu mai bată atât de tare. Aceasta a fost o întâlnire cu adevărat neobişnuită pentru mine.

— Departe de mine gândul de a compromite reputaţia nepătată a unei doamne. Dar, ca să fie totul clar, ce parte din întâlnire ar trebui să rămână secretă?

Jest a privit-o cu coada ochiului.

— Partea în care ai leşinat pe iarbă şi te-am reînviat eroic? Partea în care am făcut o plimbare prin grădini, neînsoţiţi?

A plescăit din limbă într-o falsă dezaprobare.

— Sau poate partea în care ai mărturisit că m-ai visat, iar eu, ca un adevărat libertin, să sper că nu a fost atât de plictisitor pe cât ai dat de înţeles?

Catherine s-a rezemat de braţul lui.

— Toate cele menţionate?

Jest şi-a dus mâna liberă la degetele ei, bătând-o uşor.

— Va fi cea mai mare plăcere să fim secretoşi împreună, domniţă.

Au sărit peste coada grifonului aflat de pază – dormea, ca de obicei, sprijinit de poarta grădinii. Sforăiturile lui liniştite i-au urmărit pe Catherine şi pe Jest până la jumătatea gazonului.

— Atâta vreme cât împărtăşim secrete, a spus ea, pot să te întreb cum l-ai făcut? Trucul cu domnul Iepure?

— Ce truc?

— Ştii tu. Când l-ai scos din pălăria lui Jack.

Jest s-a încruntat, cu o expresie uşor îngrijorată pe chip.

— Draga mea lady Pinkerton, mă tem că ai înnebunit în acest scurt timp în care ne-am cunoscut.

Ea s-a uitat în sus la el, gânditoare.

— Chiar aşa?

— Să-ţi imaginezi că am scos un iepure dintr-o pălărie? s-a minunat Jest. Apoi s-a aplecat mai aproape, cu fruntea lângă a ei, într-o manieră conspirativă, şi a şoptit: Asta ar fi imposibil!

Catherine şi-a reţinut un rânjet, încercând să-şi preschimbe expresia în ceva la fel de viclean.

— Din întâmplare, domniile Jest, uneori am ajuns să cred până la şase lucruri imposibile înainte de micul dejun.

Picioarele lui s-au oprit de îndată, iar Jest şi-a întors chipul spre ea, tulburat.

Rânjetul ei a dispărut la fel de repede.

— Ce s-a întâmplat?

Ochii i s-au îngustat, studiind-o. Sub inspecţia lui, Catherine s-a simţit brusc intimidată.

— Ce-i?

— Eşti sigură că nu eşti tu aleasa, cea de care regele este îndrăgostit?

A durat o clipă, însă, când râsul s-a pornit, a fost sincer şi neforţat. Ideea că regele ar putea dori să se însoare cu ea era una, dar gândul că ar fi îndrăgostit de ea aparţinea unui domeniu cu totul diferit al absurdului.

— Te asigur că nu este, a spus ea, încă zâmbind, deşi Jest nu arăta în totalitate convins. Ce legătură are asta cu a crede în lucruri imposibile?

— Doar că pare un lucru pe care l-ar spune o regină, a zis el, oferindu-i din nou braţul, pe care Cath l-a luat, deşi, de data aceasta, cu mai multă reţinere. Şi, ei bine, imposibilul este specialitatea mea.

Ochii ei cercetători s-au plimbat de-a lungul profilului său, de la trăsăturile ascuţite la masca de kohl.

— Asta, a glăsuit ea, pare complet credibil.

Jest arăta încântat.

— Sunt măgulit că gândeşti astfel, lady Pinkerton.

Au ajuns la drumul pietruit de la intrarea principală a castelului, unde zeci de trăsuri îşi aşteptau lorzii şi doamnele. În partea opusă a curţii, un grup de vizitii înveşmântaţi în livrele fumau pipe sub făcliile torţelor. Când i-au văzut pe Cath şi pe Jest apropiindu-se, unul dintre ei a strigat:

— Salutare, ce e cu toată gălăgia asta?

— Gălăgie? a întrebat Jest.

— În ultima jumătate de oră, numai icnete şi ţipete vin de la castel, a explicat vizitiul. M-am gândit că poate una dintre lumânările alea ar fi putut să-i dea foc, din moment ce se aprind[16] atât de repede şi toate cele.

Jest i-a aruncat o privire lui Cath, dar ea doar a ridicat din umeri.

— Trebuie să fie tot tărăboiul iscat de spectacolul tău!

O trăsură s-a oprit în dreptul lor, cu uriaşul corb negru cocoţat lângă birjar. Trebuie că o fi luat-o înainte pentru a-i aduce vehiculul.

Unul dintre lachei, o broască râioasă cu o perucă pudrată pe cap şi o haină roşie regală, la două rânduri de nasturi din aur, a venit în salturi de-a lungul curţii ca să-i ţină uşa.

Jest i-a oferit mâna să o ajute să intre în trăsură şi, când piciorul ei a atins a doua treaptă, Catherine a fost uimită să simtă apăsarea buzelor lui pe încheieturile degetelor.

A aruncat o privire înapoi.

— Ah… aproape că am uitat!

Eliberându-i mâna, Jest şi-a înlăturat pălăria de pe cap, în clinchetul clopoţeilor, şi a căutat ceva înăuntru, după care a scos la iveală un mănunchi de şireturi albe lungi.

— Acestea îţi aparţin.

Cath a luat nesigură legăturile.

— Ce sunt…

Deodată, a tras adânc aer în piept. Mâna i-a zburat la spate, pipăind împrejurul materialului rochiei, detectând lamelele de balenă ale corsetului, dar… nu şi şireturile sale. Partea din spate a corsetului era larg deschisă, cât întreaga lăţime a mâinii ei.

Roşeaţa i-a acaparat obrajii.

— Cum?

Jest s-a îndepărtat în paşi de dans de trăsură, de parcă s-ar fi temut că îl va lovi şi, brusc, Catherine a luat în considerare o astfel de opţiune. Cât tupeu!

---

[16] Joc de cuvinte, *a aprinde* având dublu-sens (a da *foc* şi *a-şi ieşi din fire)*

Jokerul s-a înclinat din nou, ca şi cum şi-ar fi încheiat ultimul număr din spectacol, pregătit să coboare cortina.
— O seară minunată, lady Pinkerton. Sper că te vei bucura de răsuflări adânci şi satisfăcătoare în timpul călătoriei tale spre casă.
Pe jumătate îngrozită, pe jumătate revoltător de impresionată, Catherine a urcat hotărâtă pe ultima treaptă a trăsurii şi a trântit uşa în urma ei.

Capitolul 8

Catherine a fost trezită de sunetul trăsurii în care părinţii ei se întorceau acasă, copitele cailor lovind puternic şi distinct aleea de acces pe melodia înfundată emisă de valurile oceanului. Nu ştia câte ore trecuseră, însă afară era în continuare întuneric, prin urmare s-a îngropat şi mai adânc sub pături, smucindu-şi cuvertura peste nas. Mintea îi era moleşită de ceaţă şi somn. Avea senzaţia că de ea se agaţă lujeri hipnotici, trimişi dintr-un vis îndepărtat. Braţe care o coborau pe un pat din petale de trandafiri. Degete care îi trasau contururile feţei. Sărutări care îi urmăreau linia gâtului.
A oftat, încleştându-şi degetele de la picioare de cearşafuri. Apoi, din negura ascunsă în subconştient, a apărut el. Păr negru ciufulit. Ochi aurii precum chihlimbarul. Un zâmbet cu gropiţe întins pe buze provocatoare…
Şi-a deschis larg ochii, o roşeaţă urcându-i pe gât. Îl visase pe Joker.
Din nou!
La parter, a auzit cum uşa de la intrare aproape zboară din balamale, vocea mamei sale despicând noaptea liniştită. Părea supărată şi Cath s-a crispat. Era supărată că fiica ei plecase de la bal fără să le spună? Sau că cererea în căsătorie a regelui fusese desconsiderată?
Poate… poate… că ceruse vreo altă fată.
înviorată de speranţă, a îndepărtat cuvertura, apoi şi-a mijit ochii în sus, la baldachinul umbrit al patului. A icnit, surprinsă.
De data asta nu era un lămâi, ci un arbore de trandafir, cu flori albe ca penele de lebădă, tulpinile lor spinoase încolăcindu-se strâns în jurul stâlpilor patului. Cath şi-a scos o mână de sub învelitoare şi a întins-o spre spre cel mai apropiat trandafir. Un spin i s-a înfipt în buricele degetului mare şi a tresărit, retrăgându-şi mâna şi furişându-şi de îndată degetul rănit în gură, înainte de a-şi păta cămaşa de noapte cu sânge.
Renunţând la trandafir, şi-a tras din nou pătura peste cap, dornică să-şi încetinească bătăile năvalnice ale inimii.
Ce însemna? Ce încercau visele să-i spună?
Catherine a numărat lucrurile pe care le ştia despre Jest.
Era jokerul curţii, însă nimeni nu avea nicio idee de unde venise.
Era prieten cu un Corb.
Specialitatea lui era imposibilul.
Felul în care îi atinsese mâna trezise ceva înăuntrul ei, un sentiment pe care nu-l mai simţise niciodată. Ceva ameţitor, dar şi neliniştitor. Ceva straniu, dar şi înfricoşător.
Şi dacă ar fi să dea crezare viselor ei, săruta foarte, foarte bine.
Când au revenit fluturii, fâlfâindu-şi aripile în stomacul ei, Catherine s-a zvârcolit şi mai mult sub pătură, brusc năucită. Poate că prezenţa lui în grădinile castelului fusese neaşteptată şi tulburătoare, însă Cath era stăpâna propriilor capricii. A început să se înfăşoare în visul sărutărilor lente şi al

trandafirilor albi, să-şi găsească drumul înapoi către acea fantezie mică, nevinovată…

Uşa dormitorului ei a fost trântită de perete.

— Catherine!

Surprinsă, Catherine a împins deoparte pătura şi s-a ridicat în şezut. Cercul luminos al unei lămpi strălucea pe pereţi.

— Ce-i?

Mama ei a ţipat, însă era un sunet plin de bucurie.

— Oh, slavă Cupelor! Whealagig, e aici! Este bine!

Cu un geamăt de jale, s-a năpustit în cameră, oprindu-se să pună lampa cu ulei pe noptieră înainte să se prăbuşească pe patul lui Catherine, şi a cuprins-o într-o îmbrăţişare sufocantă. Cu o tre sărire, Cath şi-a dat seama că mama ei plângea.

— Am fost atât de îngrijoraţi!

— De ce?

Cath s-a chinuit să se elibereze din îmbrăţişare.

— Am plecat devreme de la bal şi am venit direct acasă. Nu credeam că vei fi atât de supărată. Nu mă simţeam bine şi…

— Nu, nu, draga mea, este în regulă, doar că…

Marchiza a izbucnit în hohote de plâns când tatăl lui Cath a apărut lângă pat, cu o mână apăsată pe inimă. Chipul îi era o mască de uşurare.

— Ce se petrece? a întrebat Cath, observând-o şi pe Mary Ann în prag. Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiam unde eşti, a strigat mama ei, şi a avut loc… a avut loc…

— Un atac, a completat tatăl ei, cu vocea sumbră.

Cath s-a holbat la el, încercând să-i descifreze expresia în lumina instabilă a lămpii.

— Un atac?

— Nu orice atac!

Marchiza s-a tras înapoi şi a strâns umerii lui Catherine.

— Un Jabberwock!

Catherine a căscat ochii.

— A atacat castelul, a zis tatăl ei, arătând încordat şi epuizat. A spart una dintre ferestre şi a luat doi dintre curteni de pe podeaua sălii de bal. Apoi a zburat cu ei…

Cath şi-a lipit o mână de piept. Jabberwockul era o creatură plăsmuită din coşmaruri şi mituri, din poveşti împărtăsite la lumina focului pentru a-i speria pe cei mici, astfel încât să fie cuminţi. Era un monstru despre care se zvonea că trăia în mijlocul Pădurii Tulgey, cu a sa vegetaţie încâlcită şi înlănţuită, undeva departe în Regatul Şahului.

Din câte ştia Cath, niciun Jabberwock nu mai fusese văzut în Regatul Cupelor de nenumărate generaţii. Poveştile susţineau că au fost vânaţi de cavaleri măreţi cu secole în urmă, până când ultimul Jabberwock a fost ucis de un rege care a mânuit legendara Sabie Vorpal.

— A fost e-enorm, s-a bâlbâit mama ei, şi înspăimântător şi nu ştiam unde eşti!

Suspinele au copleşit-o din nou.

— E în regulă, mamă, a asigurat-o Cath, strângând-o cu putere în braţe. Am fost acasă toată noaptea.

— Şi, dacă nu mă înşală ochii, iar ai visat, a spus tatăl ei.

Marchiza s-a tras înapoi şi s-a uitat cu gura căscată la tufişul spinos de

trandafiri.
— Nu încă unul! Ce se întâmplă în mintea aia a ta?
Cath a înghiţit cu noduri.
— Îmi pare rău. Nu ştiu de unde vin.
Mama ei s-a prăbuşit la loc în pat şi şi-a şters ultimele lacrimi rămase în ochi.
— În numele Cupelor, Catherine! Dacă tot visezi, încearcă să visezi ceva util.
Cath şi-a încleştat degetele de pătură.
— Ei bine, cel puţin putem avea apă proaspătă de trandafiri şi poate voi prepara nişte macarons cu aromă de trandafir…
— Nu, nu, nu! Nu vreau să spun util în sensul de lucruri pe care le poţi folosi atunci când coci sau găteşti. Vreau să spun util. Ca o coroană!
— O coroană?
Marchiza şi-a ascuns faţa după degetele sale groase.
— Oh, noaptea asta nu a avut deloc milă de mine, m-a călcat rău de tot pe nervi! Mai întâi, acea îngrozitoare Pisică de Cheshire apare fix când regele se pregăteşte să-şi facă anunţul, apoi tu nu eşti nicăieri de găsit, apoi Jabberwockul – se opreşte o clipă, cutremurată – şi acum un arbore de trandafir creşte în mijlocul casei mele. Zău, Catherine!
— Nu vreau să te contrazic, mamă, însă o coroană nu prea face nimic. Doar stă pe capul cuiva, destul de inutilă. Oh, presupun că sclipeşte.
— Concentrează-te, copilă! Nu te prinzi? Regele intenţiona să te ceară în căsătorie. În seara asta!
Mary Ann a scos un suspin adânc, iar Cath a simţit că propria reacţie, mai exact efortul de a se preface surprinsă, a fost cam înceată şi nu tocmai convingătoare.
— Vai, ce sugestie absurdă! a zis ea, chicotind. Regele? în niciun caz.
Jenat, marchizul şi-a dres glasul. Sunetul a luat-o prin surprindere pe mama ei, care s-a răsucit spre el, dând agitată din braţe.
— Da, da, nu mai avem nevoie de tine, dragule, a zis ea. Du-te la culcare. Trebuie să avem o discuţie ca de la mamă la fiică.
Marchizul părea recunoscător să fie gonit. Şi-a coborât capul şi a depus un sărut pe fruntea lui Cath, având cercuri întunecate sub ochii obosiţi.
— Mă bucur că eşti în siguranţă.
— Noapte bună, tată.
Mary Ann a făcut o reverenţă când a plecat, apoi a aruncat un zâmbet nerăbdător în direcţia lui Cath.
— Voi… aduce nişte ceai? a propus ea. Pentru a calma pe toată lumea.
— Îţi mulţumesc, Mary Ann, a spus marchiza, care a aşteptat până când ea şi Cath au rămas singure înainte să ia mâinile fiicei sale într-ale ei. Dragul, scumpul şi prostul meu copil! a început ea, iar umerii lui Cath s-au încordat în semn de sfidare. Nu e deloc absurd. Regele vrea să te facă mireasa lui. Acum, sunt foarte fericită că ai ajuns acasă în siguranţă, dar asta nu îţi scuză absenţa, nu într-o ocazie ca asta. Pe unde ai umblat?
Amintiri cu caramele de ciocolată şi corsete desfăcute au trecut fulgerător prin mintea lui Catherine.
A clipit, inocenţa întruchipată.
— După cum am spus, nu m-am simţit bine şi m-am gândit că ar trebui să plec pentru a nu mă da în spectacol. Nu voiam să vă deranjez pe tine şi pe tata, din moment ce păreaţi să vă distraţi de minune, aşa că am luat una dintre trăsurile regale. În plus, cred că te înşeli în privinţa regelui.
Faţa mamei sale s-a îmbujorat până a căpătat culoarea uneiverze roşii.

— Nu mă înşel, fată grea de cap! Ar trebui să fii logodită până la ora asta.
— Dar Maiestatea Sa nu mi-a acordat niciodată o atenţie deosebită. Ei bine, în afara faptului că are o preferinţă aparte pentru preparatele mele. Dar, chiar dacă ar fi făcut-o, nu ne-am curtat defel. Nu am avut timp să…
— El este regele! Ce nevoie are el să curteze? El întreabă şi tu spui da, asta este toată curtarea necesară, a răsuflat ea, oftând epuizată. Sau, mai bine zis, ar fi fost. Acum, pentru că ai dispărut în cel mai nepotrivit moment, cine ştie ce se va alege de sentimentele lui? S-ar putea simţi părăsit, după ce l-ai lăsat cu buza umflată – afecţiunea lui ar putea fi definitiv pierdută!
Catherine a strâns din buze, încercând să mascheze fluxul de speranţă sub un voal de îngrijorare.
— În cazul în care regele şi-a dorit să mă ceară în căsătorie, sper că afecţiunea lui nu este atât de superficială. Şi încă nu sunt convinsă de intenţiile lui.
— Oh, intenţiile lui nici că ar fi putut să fie mai clare! Şi ar fi bine să mai aibă intenţii, altfel vei fi închisă în această cameră până când vei învăţa când este şi când nu este potrivit să pleci de la un bal!
A ezitat.
— În pofida creaturilor sălbatice şi ucigaşe. Trebuie să rezolvi situaţia, Catherine!
— Ce te aştepţi să fac?
— Mă aştept să-ţi ceri iertare pentru că ai plecat prematur de la gală. Mă aştept să fii prin preajmă data viitoare când un bărbat îţi înaintează o propunere care te va face regină. Trebuie să ne gândim la o modalitate de a ne asigura că nu i-am ieşit din graţii. Ceva care să-l împiedice să se răzgândească, mai ales când am fost atât de aproape!
— Dar dacă eu nu…
Catherine nu îşi găsea cuvintele; şi-a tras genunchii la piept.
— Dacă nu ce anume? Spune odată, copilă!
A înghiţit în sec. A ezitat. S-a pleoştit, descurajată.
— Şi dacă nu-l văd pe Maiestatea Sa o vreme? Nu avem cum să solicităm o întrevedere la rege şi nu avem nicio invitaţie, nu-i aşa?
Mama ei şi-a ridicat cu aroganţă nasul, evident mulţumită.
— De fapt, avem una. Am fost invitaţi să luăm ceaiul de după-amiază în grădinile castelului peste trei zile.
A pocnit din degete.
— Ştiu! îi vei duce Maiestăţii Sale un cadou! Va fi scuza perfectă pentru a-l aborda. Îi plac foarte mult dulciurile tale.
S-a ridicat în picioare şi a început să se plimbe prin cameră, lumina lămpii aruncând o umbră agitată peste pereţi.
— Ce crezi că i-ar plăcea?
— Presupun că orice.
— De ce eşti dificilă?
Cath a ridicat din umeri.
— Nu vreau să fiu, mamă. Ce zici de acele macaxons cu aromă de trandafir de care am pomenit mai devreme?
— Da, da, perfect! Ce sunt aceste macarons cu aromă de trandafir?
Cath a pregătit o explicaţie, însă mama ei înlătura deja întrebarea cu o fluturare din mână.
— Nu contează, sunt convinsă că vor fi în regulă. Acum, încearcă să dormi puţin. Ştii că te umfli toată când nu dormi bine.
A părăsit în grabă dormitorul, fluturând din mâini, la un pas să dărâme tava

de ceai a lui Mary Ann în drum spre ieşire.
După plecarea marchizei, Mary Ann s-a strecurat înăuntru şi a închis uşa cu piciorul. Şi-a aţintit ochii mari asupra stăpânei sale şi a abandonat tava pe noptieră.
— Oare poate fi adevărat, Catherine?
Cath s-a prăbuşit la loc pe maldărul de perne.
— Nici eu nu vreau să cred. Un Jabberwock în Regatul Cupelor! Atacul trebuie să fi fost îngrozitor.
Mary Ann a încremenit, cu gândurile atrase numaidecât de subiect.
— Ah, da! A fost îngrozitor. S-a întâmplat atât de repede – abia am văzut fiara când a zburat cu câte un curtean în fiecare dintre ghearele sale scheletice, i-a povestit Mary Ann, strâmbându-se. Nimeni nu ştia ce să facă! Haosul domnea în sala de bal, toată lumea voia să fugă, dar era prea înfricoşată să meargă afară. Apoi Jokerul a apărut de nicăieri – este destul de misterios, nu crezi? — şi a insistat ca regele să îi adune pe toţi în marea sală până când s-a considerat că era sigur pentru invitaţi să plece. Atunci ne-am dat seama că lipseşti şi Jokerul a încercat să o calmeze pe marchiză. I-a spus că văzuse o fată într-o rochie roşie urcând într-o trăsură şi era convins că eşti în siguranţă, dar nu am putut trimite un mesager şi am rămas blocaţi înăuntru ore în şir…
Îngrijorarea i-a cutremurat chipul.
— Sunt atât de fericită că eşti bine!
— Păi, în mare parte bine.
Cath s-a ridicat, sprijinindu-se pe un cot.
— Jokerul i-a adunat pe toţi în marea sală?
Mary Ann a dat din cap.
— A fost foarte calm, în timp ce regele a fost… ei bine, ştii cum e el, a adăugat ea, cu buzele întinse într-un zâmbet. Sau să-l numim alesul tău?
— Cu siguranţă nu o vom face, a protestat Cath, care s-a lăsat iarăşi pe spate. Sunt extenuată doar când mă gândesc la asta.
Mary Ann a râs.
— O, da! Trebuie să fie obositor să fii favorita regelui însuşi.
— Vorbim despre acelaşi bărbat? Cel scund, cu barba caraghios cârlionţată? Cel care nu stă niciodată locului?
Mary Ann s-a aşezat pe pat lângă Catherine.
— Nu fi rea! Şi când te gândeşti că, dacă ai fi fost blocată în castel alături de noi, regele ar fi trebuit să te protejeze de acea fiară. Sau, cel puţin, le-ar fi poruncit Treflelor să te protejeze, aşa cum este mult mai practic, având în vedere circumstanţele. Este aproape romantic. Vai, acum am fi discutat despre logodna ta!
Înfoind o pernă sub cap, s-a întins lângă Catherine, care şi-a întredeschis un ochi.
— Doar nu vorbeşti serios!
— Adică?
Îndepărtând păturile, Catherine a sărit de pe saltea.
— L-ai cunoscut pe rege? a întrebat ea, aranjându-şi cămaşa de noapte. Practic? Romantic? Prostii! Nu mă pot căsători cu el!
Mary Ann s-a ridicat, cu ochii mari.
— De ce nu? Ai fi regina.
— Nu vreau să fiu regina! Vreau… nu ştiu. Dacă mă voi căsători vreodată, vreau să existe romantism şi pasiune. Vreau să mă îndrăgostesc.

Cath a turnat puţin ceai într-o ceaşcă, supărată de cum îi tremurau mâinile. Era roşie în obraji – de la discuţia despre rege, de la veştile despre Jabberwock... dar, mai ales, ştia ea, de la vis.

Romantism. Pasiune. Dragoste.

Nu le trăise niciodată, dar şi-a imaginat că îi vor trezi aceleaşi sentimente ca acel vis. Ca Jokerul, cu zâmbetele sale fulgerătoare şi comentariile isteţe. Se simţea de parcă ar putea vorbi cu el ore, zile, luni şi ani întregi şi să nu se sature niciodată de discuţiile lor.

Dar...

Era un joker de la curte. Era o imposibilitate.

Catherine a înghiţit în sec, cu noduri, şi a încercat să-şi ancoreze emoţiile, revenind cu picioarele pe pământ.

— Oricum, nu mai are importanţă, a spus ea, pe jumătate pentru ea însăşi. Să mă căsătoresc cu regele – bleah! Ceea ce vreau este să deschid patiseria noastră. Asta mi-am dorit dintotdeauna.

Mary Ann s-a retras spre marginea patului.

— Bineînţeles că şi eu vreau asta, a zis ea. Dar... Cath. Patiseria, oricât de mult am vorbit despre afacere, a fost mereu, ei bine... un fel de vis prostesc, nu crezi?

Cath s-a răsucit cu faţa spre ea, surprinsă de fiorul trădării provocat de ultimele cuvinte.

— Prostesc?

Mary Ann şi-a ridicat mâinile în apărare.

— Nu în modul acela. Este un vis bun. Un gând minunat, într-adevăr. Dar îl discutăm de atâţia ani şi, totuşi, nu ne-am apropiat nici măcar cu un pas de obţinerea banilor, nu fără să-ţi vindem zestrea. Nu avem niciun sprijin. Nimeni nu va crede că suntem capabile să deschidem o patiserie.

— Refuz să accept asta! Sunt cel mai bun patiser din întregul Regat al Cupelor şi toţi cei care mi-au gustat produsele de patiserie o pot confirma.

— Nu cred că înţelegi.

Cath a pus jos ceaşca, fără să bea.

— Ce anume nu înţeleg?

— Eşti fiica unui marchiz. Uită-te în jur. Uită-te la lucrurile pe care le ai, la viaţa cu care eşti obişnuită. Nu ştii ce înseamnă să lucrezi în fiecare zi ca să ai ce mânca şi să îţi asiguri un acoperiş deasupra capului. Nu ştii ce înseamnă să fii sărac. Să fii un slujitor.

— Vom fi femei de afaceri, nu slujnice.

— Sau, a spus Mary Ann, ai putea fi regină.

Cath a tras adânc aer în piept.

— Pot să fac nenumărate calcule, să pun în balanţă toate profiturile şi pierderile, însă mica şi neînsemnata noastră patiserie nu va ajunge niciodată, nici pe departe, să-ţi ofere ceea ce ax putea să-ţi dăruiască regele.

Ochii lui Mary Ann au scânteiat şi, deşi cuvintele ei i s-au părut plictisitor de practice, Cath şi-a dat seama că nu era prima oară când prietena ei se gândise cu mare atenţie la cum trebuie să fie viaţa pentru cineva care era mai mult decât o slujnică.

— Da, a zis Cath, dar aş fi căsătorită cu regele şi abia rezist să stau lângă el pentru un vals de cinci minute. Cum aş putea rezista o viaţă întreagă?

Mary Ann părea că vrea să-i ia apărarea Maiestăţii Sale, dar a ezitat.

— Este ridicol, nu-i aşa?

— Cel mai ridicol!

— Crezi că există vreo şansă să ajungi să-l iubeşti?

Cath s-a gândit la rege – îndesat, zvăpăiat şi la fel de nestatornic ca un bondar.
A încercat să-şi imagineze că se căsătoreşte cu el. Că se apleacă să-l sărute, gura ei gâdilată de mustaţa lui cârlionţată. Că îi ascultă chicotele care răsună prin coridoarele castelului. Că îi urmăreşte expresiile copilăreşti, voioase, de fiecare dată când câştigă o rundă de croquet.
S-a cutremurat.
— Sunt sigură că nu aş putea.
Alunecând de pe pat, Mary Ann şi-a turnat o ceaşcă de ceai.
— Ei bine, ai trei zile să te gândeşti la asta. Până atunci, poate că ţi se va înmuia inima.
Cath şi-a închis ochii, bucuroasă că Mary Ann încheia conversaţia.
Nu mai voia să se gândească niciodată la cererea în căsătorie a regelui, însă ştia că va trebui. În trei zile, mama ei se aştepta să aducă un cadou la ceaiul de după-amiază de la castel: macarons cu aromă de trandafir. În trei zile, va trebui să dea ochii cu Maiestatea Sa.
— Ai venit singură acasă noaptea trecută? a întrebat Mary Ann, punând o lingură de zahăr, cu vârf, desigur, în fiecare ceaşcă.
— Da.
— Cum ai reuşit să-ţi scoţi corsetul?
Catherine şi-a ferit privirea.
— Legăturile slăbiseră în timpul balului. Atâta dans…
Gura i s-a poticnit în cuvinte şi a acceptat ceaşca de ceai îmbunătăţită, apoi a schimbat subiectul.
— Cred că ar trebui să mergem să ne uităm la magazinul cizmarului în această dimineaţă. Vreau să văd căminul viitoarei noastre patiserii.
Mary Ann a zâmbit, dar surâsul ascundea o reţinere.
— Sună ca o plimbare plăcută, lady Catherine.
Pentru prima dată, Cath a conştientizat că doar ea credea din toată inima că planul lor ar putea funcţiona. Că va funcţiona.
Nu se gândise niciodată că ar trebui să o convingă şi pe Mary Ann de acest lucru.
Însă apoi şi l-a imaginat pe Regele de Cupă stând în faţa ei, ţinând-o de mână. S-a strâmbat, cu gândul la mâna aceea mică, moale şi lipicioasă într-a ei. Şi apoi, cererea lui. Să-i fie mireasă. Să-i fie soţie. Nu ar exista nici pasiune, nici romantism, nici dragoste. Dar îşi putea imagina exact cum i-ar zâmbi, atât de lipsit de noroc. Atât de plin de speranţă.
Stomacul i-a bolborosit.
Ar putea spune vreodată da?
În timp ce lua o gură de ceai, a izbit-o o întrebare mai importantă.
Ar putea spune vreodată nu?

Capitolul 9

Lichidare de stoc anunţa pancarta de lemn afişată în fereastra cizmarului. Intră înainte ca pantofii să iasă.
Catherine şi Mary Ann stăteau sub umbrela de soare din dantelă a lui Cath, admirând vitrina de peste drum în căutarea curajului de a merge înăuntru.
— Este perfect, a şoptit Catherine, prima care a spulberat tăcerea.
A arătat spre fereastra mare, formată dintr-un singur panou de sticlă.

— Imaginează-ţi o colecţie de farfurii de prăjituri din cristal chiar acolo, cu torturi aniversare şi de nuntă şi, oh, toate torturile non-aniversare. Plus o atracţie principală – o piesă de rezistenţă pe cinci niveluri realizată toată din cruste de aluat cu model încrucişat şi decorate pe margine cu fructe de pădure şi flori îngrămădite deasupra.

Mary Ann s-a aplecat spre Cath.

— Ar trebui să măsor fereastra ca să fiu sigură că are dimensiunile potrivite, dar pun pariu că am putea expune până sus, aproape de tavan, o duzină de torturi şi prăjituri chiar în vitrina principală. Asta ar atrage o mulţime de trecători şi dacă am posta fluturaşi în tot oraşul… Oh, Cath! îmi pare rău că l-am numit prostesc. Aceasta este într-adevăr patiseria noastră, nu-i aşa?

— Desigur că este. Vom picta un afiş pe geam pe care să scrie DULCIURI ŞITARTE: CEA MAI MINUNATĂPATISERIE DIN ÎNTREGUL REGAT AL CUPELOR.

Au oftat la unison. Un lacheu broscoi, aflat în trecere, s-a uitat ciudat la ele înainte să-şi lingă globul ocular şi să-şi continue drumul.

Magazinul se afla pe o stradă primitoare, plină de ghivece de flori şi acoperişuri din paie, un drum pietruit care era neîncetat zguduit de trăsuri. Într-o dimineaţă atât de frumoasă, oraşul părea mai aglomerat decât de obicei. Coşuri debordând de ceapă şi napi părăseau încontinuu piaţa din apropiere. O echipă de furnici dulgher construia o şcoală după colţ, fluierând în ritmul bătăilor de ciocan. Frânturi de conversaţie, auzite pe furiş, stârneau agitaţie în urma veştilor despre Jabberwock, deşi din felul în care vorbea lumea despre fiară, părea mai degrabă un basm străvechi decât o spaimă recentă, dar aşa era obiceiul locuitorilor din Regatul Cupelor.

Cath avea sentimentul copleşitor că ar fi fericită să vină aici în fiecare zi. Să ducă o viaţă simplă pe Strada Principală, departe de conacul de la Golful Ţestoasei de Piatră, departe de Castelul Cupelor.

Atenţia i-a fost atrasă de un artist de stradă din colţ – un peşte-trompetă care cânta pentru trecători, cu o cutie pentru monede plasată în faţa gurii sale melodioase. În mod normal, sunetul muzicii i-ar fi adus aminte de Iepurele Alb, însă acum primul gând al lui Cath a fost despre Jest şi flautul lui de argint.

Un nou vis i s-a strecurat în minte, nepoftit şi neaşteptat.

Ea şi Mary Ann. Patiseria lor. Şi… el. Distrându-ipe clienţii lor sau întorcându-se acasă după o zi în care i-a înveselit pe toţi cei de la castel.

Era atât de absurd încât s-a mustrat singură, de îndată, pentru un astfel de gând. Abia îl cunoştea pe jokerul curţii şi nu avea niciun motiv să creadă că rolul său în viaţa ei îl va depăşi vreodată pe cel al unui vizitator în câteva vise neobişnuite.

Şi totuşi, dacă ea ar fi fost doar un simplu patiser, nu fiica unui marchiz, nu aleasa regelui… atunci gândul că jokerul curţii ar putea căpăta un rol mai însemnat în viaţa ei nu mai părea atât de imposibil.

Ar putea fi acestaviitorul ei? Ar putea să-i fie aceasta soarta?

A fost mirată să descopere cât de încurajată era de perspectivă.

— Cath?

A sărit. Mary Ann o privea încruntată, cu faţa umbrită de umbrela de soare.

— Îl cunoşti? a întrebat Mary Ann.

— Pe cine?

— Pe peştele-trompetă?

— Oh, nu, doar… am crezut că este o melodie frumoasă.

A scos o monedă din poşetă.

— Hai să mergem înăuntru şi să aruncăm o privire, bine?

Fără să aştepte ca Mary Ann să răspundă, a aruncat o monedă în cutia

peştelui-trompetă şi s-a îndreptat spre prăvălia cizmarului.

În momentul în care au deschis uşa, un nor de fum dulce mirositor s-a revărsat peste ele şi s-a furişat pe stradă. Cath l-a îndepărtat cu o fluturare de mână şi a păşit înăuntru. Un clopoţel era fixat de mânerul uşii, însă dormea profund şi a continuat să sforăie chiar şi când au închis uşa în urma lor.

Strângând umbrela de soare, Cath şi-a lăsat privirea să se plimbe prin prăvălia prăfuită şi plină de fum. Podeaua era acoperită cu pantofi de toate mărimile şi formele, de la cipici de balet şi cizme de călărie până la încălţări de fier pentru cai şi învelitoare pentru înotătoare, îngrămădite în mormane asemenea unor nămeţi şi împrăştiate în toate direcţiile. Pereţii vopsiţi într-o nuanţă obişnuită de bej erau decoraţi din loc în loc cu anunţuri pictate care prezentau tipuri demodate de încălţăminte, vechi de treizeci de ani. Lumina era obscură şi neclară; aerul mirosea a cremă de ghete, piele şi ciorapi murdari.

În spatele unei tejghele, domnul Omidă, cizmarul, era cocoţat pe un taburet şi fuma dintr-o narghilea mare. A clipit somnoros la Cath şi Mary Ann în timp ce îşi croiau drum prin dezordine. În faţa lui, pe tejghea, se afla o pereche de cizme cu talpă de piele şi, deşi părea mai interesat de pipă decât de încălţări, Cath şi-a făcut de lucru inspectând cu o atenţie sporită spaţiul, din moment ce nu dorea să-i întrerupă munca.

În mintea ei, a golit spaţiul restrâns şi murdar de toate lucrurile din prăvălia cizmarului. Şi-a imaginat pereţii vopsiţi în dungi crem şi turcoaz, asemenea celor de pe bomboane, şi perdele de nuanţa şerbetului de piersici atârnate la fereastră. Trei mese mici de cafea aşteptau la intrare, fiecare decorată cu un lăstar de flori galbene pus într-o vază din sticlă semitransparentă sau opacă, de culoare albă. Covorul pătat şi mucegăit a fost înlocuit cu plăci de marmură lustruită, iar vechea tejghea de lemn a cizmarului ar fi schimbată cu o vitrină de sticlă plină de torturi şi turtă duce, plăcinte, ştmdele şi cornuri umplute cu ciocolată. Pe peretele din spate ar atârna mai multe coşuri, fiecare umplut cu pâine proaspătă. S-a văzut pe sine în spatele vitrinei, purtând un şorţ cu carouri roz, încă pudrat cu făina folosită dis-de-dimineaţă. Umplea un borcan cu biscotti în timp ce Mary Ann, purtând un şorţ asortat, cu carouri galbene, aranja o duzină de fursecuri într-o cutie de culoarea limetei.

Cath a inspirat adânc, apoi s-a sufocat numaidecât cu fumul de narghilea care i-a umplut plămânii, o alternativă neplăcută la aroma de mirodenii, ciocolată şi chifle aburinde, la care se aşteptase. Şi-a acoperit gura, într-o încercare de a înăbuşi pe cât posibil tuşea, şi s-a întors din nou spre cizmar.

Acesta se uita fix la ea şi Mary Ann. Nu atinsese cizmele de pe tejghea, deşi, apropiindu-se, Catherine a putut vedea că purta el însuşi o varietate de pantofi – fiecare bocanc şi papuc ce îi proteja numeroasele picioare mici era de un model diferit.

— Cine sunteţi voi? a întrebat el leneş.

Cath şi-a afişat cel mai fermecător zâmbet – cel persuasiv, deprins de la mama ei – şi a ocolit grămezile de pantofi.

— Numele meu este Catherine Pinkerton. Eu şi slujnica mea treceam întâmplător pe aici când am observat pancarta de afară. Mă întrebam ce se va alege de această prăvălie odată ce veţi pleca. Ar fi mare păcat dacă ar rămâne goală pentru mult timp.

— Nu ar fi mare păcat, a bombănit domnul Omidă, destul de morocănos, înainte să tragă un alt fum din narghilea.

— Oh, intr-adevăr, am vrut doar să spun că ar fi o pierdere pentru comunitate, ştiţi dumneavoastră. Întotdeauna regreţi pierderea unei afaceri consacrate, dar sunt sigură că aşteptaţi cu nerăbdare ăăă… pensionarea, nu-i

aşa?

S-a holbat la ea pentru un moment atât de lung, încât Catherine s-a întrebat dacă mai avea de gând să îi răspundă sau dacă îl jignise. Apoi, în cele din urmă, i-a zis:

— Am cumpărat un mic teren în pădure, unde mă voi bucura în sfârşit de linişte şi singurătate.

Cath a aşteptat ca domnul Omidă să continue, dar nu părea să mai aibă ceva de adăugat.

— Înţeleg, a zis ea, într-un final. Sună minunat, a comentat Catherine, apoi şi-a dres glasul, care o gâdila în continuare de la fum. Sunteţi şi proprietarul acestei clădiri?

— Nu, a zis domnul Omidă. Ducele este de multă vreme proprietar.

— Ducele! Vreţi să spuneţi lordul Porc Mistreţ?

— În persoană. Cumplit de plictisitor mai e.

A căscat, de parcă discuţia lor ar fi început să-l plictisească.

— Totuşi, îmi place destul de mult de el. Păstrează distanţa. Nu-i atât de băgăcios ca voi.

Catherine a încercat să-şi mascheze încruntarea, nu doar la insulta nejustificată, ci şi pentru că sperase că proprietarul clădirii ar fi cineva cu care nu avea nicio asociere. Cineva care nu ar fi putut să discute despre afacerea ei cu restul nobilimii sau cu părinţii ei, până nu se rezolvau lucrurile. Încă nu avusese îndrăzneala de a-i cere tatălui ei un împrumut ca să-şi pună patiseria pe picioare – sau permisiunea ca să-şi folosească zestrea pentru fonduri.

Cel puţin domnul Omidă avea dreptate într-o privinţă. Lordul Porc Mistreţ nu părea genul băgăcios, aşa că poate ar putea avea încredere în el să nu bârfească despre planurile ei.

Mary Ann s-a apropiat de tejghea.

— Ştiţi dacă s-a arătat cineva interesat să închirieze spaţiul după ce plecaţi?

Domnul Omidă şi-a îndreptat încet privirea spre ea.

— Tu cine eşti?

Mary Ann şi-a împreunat mâinile în faţa fustei.

— Sunt Mary Ann.

Cizmarul a căscat din nou.

— Oricine închiriază acest spaţiu va fi preocuparea ducelui, nu a mea.

— Înţeleg, a zis Mary Ann. Dar… din întâmplare, credeţi că o patiserie ar avea succes aici? Cum ar fi, să zicem, cea mai minunată patiserie din tot Regatul Cupelor?

Domnul Omidă şi-a scărpinat obrazul cu capătul narghilelei, împingând pielea în jur precum marţipanul mult prea întins.

— Doar dacă această patiserie ar servi găluşte clootie[17], pe care le prefer în detrimentul tuturor celorlalte găluşte.

— Oh, desigur că am servi, a spus Cath. Aş căuta însăşi fântâna cu melasă ca să mă asigur că sunt cele mai bune găluşte clootie din partea aceasta a Oglinzii.

I-a zâmbit, însă domnul Omidă doar şi-a întors privirea solemnă înapoi către ea şi a zis, fără umor:

— Fântâna cu melasă nu este altceva decât un mit.

---

[17] Desert tradiţional scoţian din făină, pesmet, fructe uscate, seu, zahăr, condimente şi lapte. Ingredientele se amestecă bine, apoi aluatul se înveleşte într-o pânză (de aici vine şi denumirea de *clootie dumplings, clootie* fiind o bucată de pânză) care se pune într-o oală cu apă clocotită şi se fierbe la foc mic timp de câteva ore

Cath s-a schimbat la faţă, resemnată.
— Da. Fireşte. Am vrut să fac o glumă.
Era un mit vechi – legenda spunea că băutul din fântâna cu melasă ar putea vindeca rănile unei persoane sau să o întinerească. Exista o singură problemă: nimeni nu avea nici cea mai vagă idee unde se afla fântâna cu melasă. Unii susţineau că era ascunsă în labirintul care ducea spre Oglindă, dar că se muta în permanenţă; prin urmare, dacă încercai vreodată să o găseşti, te rătăceai tot mai tare. Alţii spuneau că doar cele mai disperate suflete ar putea să o găsească vreodată. Dar majoritatea, asemenea cizmarului, erau convinşi că nici măcar nu exista.
— Gluma ta nu a avut pic de haz, a mormăit domnul Omidă.
— Nici nu era asta intenţia.
— Ce ai intenţionat?
Cath a ezitat.
— Doar că… da, vom avea găluşte clootie?
Domnul Omidă şi-a îngustat ochii în direcţia ei pentru un moment foarte, foarte lung, apoi şi-a băgat narghileaua înapoi în gură.
— Bun, a bombănit ea. Vă mulţumesc pentru tot ajutorul acordat.
Catherine s-a întors, a apucat-o de cot pe Mary Ann şi a târât-o înapoi afară, părăsind prăvălia în sunetul câtorva sforăituri somnoroase ale clopoţelului.
Mary Ann îşi înnoda legăturile de la bonetă înainte să fi parcurs o duzină de paşi.
— Este un adevărat miracol că încă nu a dat faliment, nu-i aşa?
— Într-adevăr, a aprobat-o Cath, dar începuse deja să uite de bătrânul cizmar morocănos. Crezi că ducele ar fi de acord să ne închirieze clădirea?
— Este greu de spus, a meditat Mary Ann. Sper că va lua decizia aşa cum ar trebui să o ia un om de afaceri, pe baza planului nostru de afaceri bine pus la punct şi a estimărilor financiare.
Catherine a clătinat din cap.
— Nimeni nu gândeşte aşa în afară de tine, Mary Ann. Cred că ducele mă place destul de mult, atât cât îi poate plăcea lui de cineva. Dar mai ştie şi că sunt fiica unui nobil care ar trebui să se uite după un soţ, nu în vitrinele magazinelor. Ar putea considera că este un conflict de valori să încheie o afacere cu mine.
Şi-a ridicat privirea, descoperind cât de uşor îi era să-şi imagineze horcăitul trufaş al ducelui.
— Cu excepţia cazului în care avem permisiunea tatălui tău.
— Da. Cu excepţia asta.
Emoţiile se răsuceau agitate în stomacul lui Cath, aşa cum o făceau de fiecare dată când se gândea să abordeze subiectul cu părinţii ei. În acel moment, visul şi realitatea refuzau să se contopească, la fel de distincte ca uleiul şi apa. Indiferent de câte ori a încercat să-şi închipuie conversaţia cu părinţii ei şi ce argumente ar folosi pentru a-i convinge că merita să investească în patiseria ei sau, cel puţin, că merita să-i ofere permisiunea de a-şi deschide afacerea… nu spuneau niciodată da. Nici măcar în fanteziile ei.
încă era fiica unui marchiz.
Dar, deocamdată, ar putea avansa cu planul. Măcar pentru o vreme.
— Totuşi, ne vom primi răspunsul destul de curând.
Şi-a deschis umbrela de soare în timp ce se îndreptau spre trăsură.
— Vom merge la duce în această după-amiază.
Prea nobilul Porc Mistreţ Pigmalion, duce de Tuskany, locuia într-o casă elegantă de cărămidă, pe o moşie situată pe dealuri joase. Acoperişul se

mândrea cu şase hornuri, aleea de acces era străjuită de meri, iar vântul purta mirosul dulce de fân, deşi Catherine nu era sigură de unde provenea. Ea şi Mary Ann l-au lăsat pe lacheu să aştepte din nou în trăsură în timp ce se apropiau de casă. Cath ţinea o carte de vizită, iar Mary Ann, o cutie cu miniprăjituri pe care stăpâna ei le păstrase în răcitor pentru o astfel de ocazie.

O menajeră le-a deschis uşa.

— Bună ziua, a spus Catherine, întinzând cartea de vizită. Alteţa Sa este acasă?

Menajera a părut nedumerită pentru o clipă, de parcă primirea oaspeţilor ar fi fost un eveniment neobişnuit – şi poate că era pentru duce.

— Va… Va trebui să verific, s-a bâlbâit ea, luând cartea de vizită şi lăsându-le în prag în timp ce ea a dispărut înăuntru.

Câteva minute mai târziu, s-a întors şi le-a condus într-un salon în care se aflau un bol de mere roşii pe o servantă şi numeroase obiecte de mobilier confortabile, chiar dacă demodate. Cath s-a aşezat, lăsând-o pe Mary Ann – în această vizită, camerista ei devotată – să stea în picioare.

— Aţi dori nişte ceai? a întrebat menajera.

Ochii îi străluceau acum, incertitudinea de la uşa de intrare fiind înlocuită cu o încântare întru câtva neliniştită. Părea nerăbdătoare să le facă pe plac oaspeţilor, care, presupunea Catherine, erau foarte rari.

— Ar fi minunat, mulţumesc.

Menajera a plecat în grabă. Uşa tocmai se închisese în urma ei când s-a deschis o a doua uşă, anunţând sosirea ducelui.

Purta un sacou confortabil din catifea şi ţinea cartea de vizită a lui Catherine într-o copită. S-a uitat la Catherine, apoi la Mary Ann, iar umerii lui rigizi s-au lăsat puţin în jos, ca şi cum ar fi fost dezamăgit.

Catherine s-a ridicat şi a făcut o reverenţă.

— Bună ziua, Alteţa Voastră!

— Lady Pinkerton. Ce surpriză!

I-a făcut semn să se aşeze la loc şi a ocupat un scaun aflat în faţa ei, punându-şi un picior peste celălalt.

— A trecut prea mult timp de când v-am vizitat. Sper că este un moment potrivit.

— La fel de potrivit ca oricare altul.

I-a pus cartea de vizită într-un bol de argint de lângă el, similar cu cel din vestibulul de la Conacul Golfului Ţestoasei de Piatră, destinat strângerii cărţilor de vizită – cu excepţia faptului că bolul lor era adesea plin, în timp ce acesta fusese până acum gol.

— Când domnişoara Chortle[18] mi-a adus cartea ta de vizită, m-am gândit că poate eşti… ăăă, însoţită.

— Însoţită?

Catherine şi-a înclinat capul în lateral.

— Oh, în ultima vreme, mama preferă să vină singură în vizite, dar nu am niciun dubiu că urmează să vă viziteze în curând.

Nasul lui plat a zvâcnit.

— Mama ta. Da. Cum sunt marchizul şi marchiza?

— Foarte bine, mulţumesc. Şi cum este… a ezitat ea, moşia dumneavoastră?

— Foarte… a început ducele, ezitând la rândul său… pustie, ca să fiu sincer.

Afirmaţia i-a fost urmată de un zâmbet, mult prea asemănător cu o grimasă, şi ceva din înfăţişarea lui a răscolit inima sensibilă a lui Catherine. O îndemna

[18] în traducere liberă, domnişoara Jubilare

să vrea să-i fie milă de el, dar, până la urmă, ducele era cel care stătea mereu pe margine la petrecerile regelui, cel care nici măcar nu catadicsea să danseze şi primul, fără excepţie, care se retrăgea dintr-o conversaţie.

Totuşi, cât din comportamentul său „distant” era snobism şi cât era timiditate? S-a mirat că nu luase niciodată în considerare o asemenea posibilitate.

— Ar dori camerista ta să ia loc? a întrebat ducele înainte ca Cath să se gândească la ceva politicos de spus în schimb.

Mary Ann tocmai se aşezase pe marginea unei mici canapele când s-a întors menajera, aducând o tavă cu un ceainic aburind şi o farfurie cu biscuiţi. Mâinile îi tremurau în vreme ce turna ceaiul, iar ochii ei sclipitori săgetau atât de des de la Catherine la duce, încât a vărsat de două ori ceaiul. Ducele, încruntându-se în jurul colţilor, i-a mulţumit şi a gonit-o, apoi a adăugat el însuşi laptele şi zahărul. Când s-a aplecat deasupra tăvii, Cath a întrezărit un bandaj pe gâtul său, murdar de sânge uscat, întunecat.

A tresărit puternic.

— Sunteţi rănit, Alteţa Voastră?

Ducele şi-a ridicat privirea spre ea, nu mai mult de câteva secunde, după care şi-a plecat capul, ruşinat.

— Doar o zgârietură, te asigur. O rană de război de la balul regelui.

— Oh! Aţi căpătat-o de la Jabberwock?

— Da. Ai dori o ceaşcă de ceai?

Pe aceasta i-a oferit-o lui Mary Ann, care a acceptat-o cu recunoştinţă.

— Îmi pare rău că aţi fost rănit, a zis Catherine.

— Personal, a spus el, mă bucur că eu am fost cel rănit, nu unul dintre invitaţii mai delicaţi.

A zâmbit ştrengăreşte şi Cath nu s-a putut abţine să-i întoarcă zâmbetul, cu toate că nu era sigură că l-a înţeles.

Deşi curiozitatea nu i-a fost satisfăcută, nu voia să-l tragă de limbă pentru a afla mai multe despre o experienţă atât de traumatizantă, aşa că şi-a alocat un moment ca să caute un alt subiect de conversaţie.

— Îmi fac griji că vizita noastră o nelinişteşte prea mult pe menajera Alteţei Sale. Părea cam zguduită.

— Nu, nu, chiar deloc.

Ducele i-a întins o ceaşcă de ceai şi o farfurioară.

— Nu prea primim musafiri pe aici şi… ăăă, cred că s-ar putea să te fi confundat cu altcineva.

Obrajii lui rozalii au căpătat o nuanţă mai întunecată şi s-a uitat în altă parte.

— Ai dori un biscuit?

— Vă mulţumesc.

Catherine l-a pus pe farfurioară. Acum, după ce i-a fost stârnită curiozitatea, se întreba pe cine aşteptase sau sperase menajera să întâmpine, însă nu era treaba ei şi, în plus, nu venise pentru a sta la discuţii mărunte – chiar dacă începea să simtă că un astfel de motiv nu ar fi fost rău primit.

Ceaşca ei a scos un clinchet delicat când a atins farfurioara.

— Eu şi Mary Ann ne-am oprit mai devreme la prăvălia domnului Omidă, a început ea. Am fost surprinsă să aflu că se va muta în curând. Cizmarul părea aşa un stâlp al comunităţii.

— Ah, da. Probabil ştii că domnul Omidă este unul dintre chiriaşii mei? îmi va părea rău să-l văd plecând.

— Aveţi planuri cu privire la felul în care veţi întrebuinţa spaţiul odată ce a

plecat?
— Nu, nu încă.
Ducele şi-a dres glasul.
— Aceasta pare o conversaţie anostă pentru tinere. Poate că ai prefera să vorbim despre alte lucruri, cum ar fi… ăăă.
Se uita fix în ceaiul său.
— Panglici de păr? a sugerat Cath.
Ducele s-a strâmbat.
— Mă tem că nu deţin foarte multe cunoştinţe despre acest subiect.
— Nici eu, i-a spus Cath şi a luat micul biscuit în formă de triunghi. În schimb, deţin mai multe cunoştinţe despre produse de patiserie şi prăjituri. Ştiaţi că prepararea lor este una dintre pasiunile mele?
A dus biscuitul la gură.
— Da, lady Pihkerton. Am avut plăcerea să-ţi gust prăjitura cu căpş…
Catherine s-a smucit înainte, tuşind. O bucată de aluat a aterizat în ceaşca ei cu un pleosc. Biscuitul fusese la fel de uscat ca lemnul, iar aroma, atât de intensă, de parcă avusese gura plină de piper negru.
— Ce… s-a bâlbâit ea, este în acei… b-bis-hapciu!
Strănutul i-a zguduit întregul trup şi a fost urmat de încă trei în succesiune rapidă. Ceaiul s-a vărsat peste marginea ceştii.
— Îmi cer iertare! a zis ducele, înmânându-i o batistă lui Mary Ann, care i-a dat-o mai departe lui Catherine, care se oprise între timp din strănutat. Ar fi trebuit să te avertizez.
Cath şi-a frecat nasul cu batista – vârful o furnica în continuare, dar gustul neplăcut de piper din gură începea să se estompeze.
— Să mă avertizaţi? a repetat ea, cu vocea piţigăiată de la nasul înroşit. Vai… Alteţa Voastră, cred că bucătarul dumitale încearcă să ne omoare!
Ducele şi-a frecat copitele între ele, cu urechile mici lipite de cap.
— Oh, nu, lady Pinkerton, te asigur că nu asta s-a întâmplat. Este doar bucătăreasa mea. Se dă în vânt după piper.
Cath a acceptat noua ceaşcă de ceai pregătită în grabă de Mary Ann şi s-a bucurat să scape, pe cât de mult posibil, de gustul piperat. A tuşit din nou.
— Lord Porc Mistreţ, bucătăreasa dumneavoastră ştie că există şi alte ingrediente, nu-i aşa? Şi că, de obicei, piperul nu se pune defel în biscuiţi?
Ducele a ridicat neajutorat din umeri.
— Am încercat să-i schimb preferinţele, dar, ei bine, te obişnuieşti după o vreme. Într-un fel, îţi amorţeşte abilitatea de a simţi gustul a orice altceva.
Catherine a mai luat o gură de ceai.
— Asta e cumplit! De ce nu aţi concediat-o?
Ochii ducelui s-au mărit.
— Să o concediez? Pentru că este o bucătăreasă groaznică? Ar fi o cruzime din partea mea.
— Dar… este o bucătăreasă.
— Da. Şi de gătit, găteşte, a spus el, foindu-se jenat. Doar că nu prea bine.
Catherine şi-a dres iar glasul.
— Înţeleg. Ei bine. Vă mulţumesc oricum pentru ospitalitate.
A pus noua ceaşcă de ceai pe masă, lângă biscuitul oribil.
Ducele s-a micşorat în scaun, orice urmă din încrederea pe care o avusese la începutul vizitei fiind acum o amintire îndepărtată.
— Pleci atât de repede? a întrebat el, cu vocea încărcată de amărăciune la o astfel de perspectivă.
— Nu asta a fost intenţia mea, a spus Catherine. Dacă nu sunt prea

îndrăzneaţă, în realitate am vrut să vă cer… o favoare.
Ochii lui mici au devenit şi mai mici.
— Ce fel de favoare?
— Nimic nepotrivit, vă asigur. Dar aşa cum am mai spus, îmi place foarte mult să prepar prăjituri şi produse de patiserie. Prăjituri şi produse de patiserie adevărate, a adăugat ea, privind biscuiţii cu dezgust. Tind să cred că mă pricep destul de bine şi vă asigur că nu folosesc niciodată piper.
A dat din cap spre Mary Ann, care s-a ridicat în picioare şi i-a oferit cutia ducelui.
— Acestea sunt nişte miniprăjituri pe care le-am făcut. Sunt pentru Alteţa Voastră. Sper că le veţi savura, a spus ea voioasă, apoi a ezitat. De fapt, sper că simţurile nu vă sunt atât de afectate încât să nu le puteţi simţi gustul.
— Eu… ce amabil din partea ta, lady Pinkerton, a zis ducele, care a deschis cutia şi s-a uitat la prăjituri, însă nu cu recunoştinţă, ci cu suspiciune. Cu ce ocazie?
— Tocmai acesta este motivul vizitei mele. M-am gândit cum Regatului Cupelor i-ar prinde bine o patiserie de calitate şi, atunci, de ce să nu deschid eu una? Apoi ideea m-a determinat să mă gândesc la prăvălia pe care domnul Omidă o eliberează şi dacă aţi fi interesat să-mi închiriaţi spaţiul.
Şi-a păstrat tonul vesel şi încrezător, dar, când a terminat, expresia ducelui se întunecase. Într-o tentativă de a compensa, a afişat un zâmbet şi mai luminos.
— Ce părere aveţi?
— Înţeleg, a spus el, închizând capacul cutiei şi punând-o pe masa de lângă el. Deci aceasta nu este o vizită de curtoazie, până la urmă.
Ducele a oftat, un sunet devastator. Cath a simţit-o pe Mary Ann tresărind.
— Nu este aşa, a bălmăjit Catherine. Am vrut să vă vizitez de săptămâni şi doar…
— Este în regulă, lady Pinkerton. Nu trebuie să continui.
Înţeleg că nu sunt foarte popular, iar cărţile tale de vizită sunt, fără îndoială, dorite în altă parte.
— Îmi pare rău că v-am jignit, a spus ea, simţind un j unghi în piept.
Lordul Porc Mistreţ i-a îndepărtat scuzele cu o fluturare a copitelor şi, după un moment, s-a aşezat mai drept în scaun. Expresia i s-a preschimbat în acea detaşare glacială care îi era familiară de la nenumărate baluri. Vocea lui, când a vorbit din nou, trăda o indiferenţă ce lipsise înainte.
— Marchizul e la curent cu planurile tale?
A fost tentată să mintă, dar nu a văzut niciun rost să o facă.
— Nu, nu încă.
Ducele şi-a masat maxilarul care-i atârna.
— Îl respect foarte mult pe tatăl tău. Nu aş vrea să-l insult prin implicarea într-o afacere pe care nu o aprobă.
— Înţeleg. Intenţionez să vorbesc în curând cu el despre asta, dar m-am gândit că ar putea fi benefic să am mai întâi un magazin. Pentru a-i prezenta mai bine planurile mele.
Mary Ann s-a aplecat în faţă.
— Această cerere este condiţionată de un contract de închiriere care stabileşte un preţ corect, adecvat pieţei, al magazinului şi o inspecţie completă a proprietăţii…
Cath a ciupit-o de picior pe Mary Ann ca să o amuţească, însă ducele încuviinţa din cap. Aproape, dar nu chiar, zâmbind la întreruperea ei.

— Păi, normal, a spus el. Aceea este o afacere bună.

A aruncat un biscuit piperat în gură. O firimitură i s-a lipit de buza inferioară. Refuza să se uite la Cath şi aproape că îşi terminase ceaiul înainte să vorbească din nou:

— Te voi lua în considerare pentru prăvălie, odată ce se va muta domnul Omidă.

Un val de înviorare a cuprins întregul corp al lui Catherine.

— Oh, vă mulţumesc…

— Dar şi eu am o favoare să-ţi cer, lady Pinkerton.

Recunoştinţa i-a rămas ferecată în gât, chiar lângă piperul care continua să o zgârie. Şi-a ţinut-o sub control şi a sperat cu înverşunare că era pe punctul să-i ceară o rezervă pe viaţă de biscuiţi proaspeţi, fără piper.

— Desigur, a zis ea. Cu ce vă pot ajuta?

Expresia de siguranţă de sine a ducelui s-a spulberat pentru a doua oară şi, dacă nu ar fi semănat atât de mult cu un porc, Catherine ar fi zis că arată la fel de sfios ca o oaie[19].

— Eşti prietenă cu…

Colţii i s-au mişcat în sus şi-n jos când a înghiţit în sec.

—… lady Mearle, nu-i aşa?

Catherine l-a fixat cu privirea. Cuvântul prietene nu descria tocmai cu acurateţe natura relaţiei sale cu Margaret Mearle, dar…

— Da. Da, suntem chiar prietene foarte bune.

— Crezi că ar fi posibil să, ăăă, dacă nu cer prea mult, ai putea… să pui o vorbă bună pentru mine?

Ea şi-a înclinat capul în lateral.

— La… lady Margaret?

— Într-adevăr. Vezi tu, eu… a început ducele, apoi s-a înroşit, iar buzele i s-au arcuit într-un zâmbet scurt, jenat. Îmi place foarte mult de ea.

Catherine a clipit.

— Lady Margaret Mearle?

Poate că ducele ar fi văzut neîncrederea de pe chipul ei dacă nu ar fi fost atât de ocupat să se uite pierdut la perete.

— Ştiu. Este absurd din partea mea să mă gândesc că aş putea fi demn de o fiinţă atât de încântătoare sau că ea mi-ar putea împărtăşi vreodată sentimentele. Dar pur şi simplu este… absolut perfectă", nu-i aşa? Atât de inteligentă. Atât de virtuoasă. Şi foarte, foarte…, şi-a pierdut şirul cuvintelor, suspinând visător. Roz.

În cele din urmă, a îndrăznit să se uite la ea.

Catherine şi-a închis repede gura şi a încercat să-şi ia o expresie de înţelegere.

Mai potolit acum, ducele şi-a ferit iarăşi privirea.

— Dar nici măcar nu mă încumet să vorbesc cu ea. Nu-mi pot imagina ce părere are despre mine.

Muşcându-şi uşor interiorul obrazului, Cath s-a gândit la toate comentariile răutăcioase pe care Margaret le făcuse despre duce de-a lungul anilor, majoritatea cu privire la cât de îngâmfat şi arogant era. Trăsături pe care şi ea le observase la el, cu toate că acum nu mai păreau corecte.

Era greu de imaginat. Nu şi-l putea aminti pe lordul Porc Mistreţ, eternul burlac, să se arate vreodată interesat de o doamnă, la fel cum nu-şi putea

---

[19] Joc intraductibil de cuvinte. Catherine îl consideră pe duce timid (în original, *sheepish,* sheep = oaie)

aminti vreun bărbat care să se arate interesat de intolerabila şi neatrăgătoarea Margaret Mearle.

Totuşi – imposibilul s-a produs. Budincă şi plăcintă, chiar în faţa ochilor ei.

A încercat să zâmbească, sperând să aline disperarea adânc înrădăcinată pe chipul ducelui.

— Aş fi fericită să pun o vorbă bună pentru Alteţa Voastră.[20]

Capitolul 10

Zilele până la petrecerea cu ceai erau agonie pură. Catherine era îngrozită când se gândea la ce s-ar putea întâmpla când îl va vedea din nou pe rege. Şi mama ei era neliniştită, deşi sperau la rezultate foarte diferite în urma întâlnirii.

Părea un şiretlic de cel mai rău fel să prepari o tavă de macarons cu intenţia de a cuceri inima regelui, când Catherine nu avea niciun interes să o cucerească. Chiar şi aşa, s-a bucurat de o scuză pentru a petrece o zi în bucătărie, unde nu trebuia să se îngrijoreze că i se va porunci să exerseze vreo abilitate inutilă, cum ar fi brodatul.

O, măcar dacă regele ar fi fost nestatornic! Măcar dacă ar fi fost atât de stânjenit de dispariţia ei, încât nu ar îndrăzni să încerce iarăşi sau măcar dacă ar avea inspiraţia să o ceară în căsătorie în privat, de data aceasta.

Deşi până şi gândul acela a cutremurat-o. În ciuda îngrijorării crescânde, pe măsură ce petrecerea cu ceai se apropia, Cath a început, de asemenea, să devină nerăbdătoare. A încercat să respingă adevărul, chiar şi faţă de ea însăşi, însă abia aştepta acea după-amiază. Nu pentru rege, nici pentru jocurile organizate pe gazon şi nici măcar pentru miniprăjituri şi sendvişuri. Anticipa o nouă întrevedere cu jokerul curţii. Din moment ce nu mai apăruse în visele ei, tânjea să-l revadă, lăsându-şi mintea să imagineze diverse scenarii ale următoarei lor întâlniri. Voia să mai vadă un zâmbet plin de viaţă, să fie sursa râsului său degajat, să-i simtă degetele pe ceafă, mângâind-o uşor.

S-a oprit, îndepărtând poşul[21] de foaia de copt, unde cincisprezece discuri de aluat aşteptau să fie transformate în prăjituri de bezea cu migdale. O roşeaţă nouă, de care cuptorul nu era răspunzător, îi acoperea pielea, iar mâinile începuseră să-i tremure – o reacţie inacceptabilă pentru o sarcină atât de delicată.

A închis ochii, suprimându-şi gândurile, aşa cum proceda de fiecare dată când se îndreptau alene în direcţia mângâierilor interzise. Mama ei şi-ar ieşi din minţi dacă ar afla că Cath avea gânduri atât de necuviincioase despre Jokerul regelui.

Regele, în numele Cupelor! Despre el trebuia să viseze.

Indiscutabil, era cu nervii la pământ.

Punând deoparte poşul, a jurat că nu îşi va permite să se lase fermecată în timpul petrecerii cu ceai. Era o doamnă, iar el, o schimbare. Ceva inedit. Dacă ar fi să-l revadă – ceea ce era puţin probabil – va purta doar o conversaţie civilizată. Niciunul dintre acele flirturi care o fermecaseră înainte. Nu putea

---

[20] în original, thejammiest bits ofjam, o expresie din jargonul epocii victoriene folosită pentru a descrie tinere perfecte

[21] Cornet din pânză deasă prevăzut la un capăt cu un şpriţ de metal, folosit în bucătărie pentru turnarea unor compoziţii şi omarea prăjiturilor

exista nimic nepotrivit.
Deşi era curioasă să ştie dacă la o a doua întâlnire se va simţi din nou atrasă de Joker, o parte din ea spera că nu va fi. Pentru că, ce opţiuni i se ofereau dacă se va simţi din nou atrasă de el? Părinţii ei nu i-ar permite niciodată să fie curtată de Joker, încă nu hotărâse ce avea de gând să facă în privinţa regelui. Şi, în plus, ar fi trebuit să se concentreze asupra modului în care îşi putea convinge părinţii să o lase să-şi deschidă patiseria, singurul vis care o tulburase mai mult decât toate celelalte… cel puţin, până la cel cu lămâiul.
— În numele Cupelor, ce este aroma aceea încântătoare?
Catherine a sărit înapoi, îndepăxtându-se de bufet. Cheshire – sau, mai degrabă, capul lui – umpluse ecranul ceasului cu cuc agăţat de perete, cu braţele îndreptate spre urechea stângă şi mustăţile pisicii, indicând că era puţin trecut de ora două după-amiaza.
— Bună, Cheshire! l-a salutat Catherine cu o încruntătură. Sper că nu ai mâncat cucul.
A dispărut cu un puf înainte să reapară, complet, de data aceasta, pe pervazul ferestrei înalte situate deasupra bufetului. Nuanţa portocalie căpătată în urma devorării plăcintelor cu dovleac se estompase din blana lui.
— Nu am săvârşit o astfel de faptă, a spus el, deşi în prezent stabilesc câte dintre acelea pot mânca, fără să observi, desigur, atunci când te întorci cu spatele la mine.
Cath l-a învrednicit cu o privire neîncrezătoare.
— Of, bine. Presupun că nu-mi pasă dacă observi sau nu.
— Sunt pentru rege.
Cheshire şi-a dat ochii peste cap – pupilele sărind împrejur precum mingea săltăreaţă a unui copil.
— Întotdeauna sunt pentru rege.
Rânjind, Cath a luat poşul, a şters excesul de aluat pe un prosop de vase, nu mai mult de o picătură, apoi a reluat procesul de omare a prăjiturilor.
— Am vrut să-ţi mulţumesc pentru diversiunea pe care ai creat-o noaptea trecută la bal. Sincronizarea ta a fost perfectă.
— Cele mai multe lucruri pe care le fac sunt.
— Invitaţii au fost supăraţi de toată treaba asta?
— Lady Mearle n-a părut receptivă la diversiune.
— Nu, mă refeream la faptul că am plecat de la bal. Ştie cineva că eu am fost cea pe care regele intenţiona să… a înghiţit în sec… să o ceară în căsătorie?
— Nu cred că mulţi au realizat până acum, deşi asta numai pentru că majoritatea oamenilor sunt atât de revoltător de aiuriţi atunci când trebuie să fie atenţi.
Catherine a răsuflat prelung, a terminat de ornat ultima prăjitură şi a scuturat foaia de copt de pe bufet pentru a le nivela.
— În plus, a zis Cheshire, zâmbind mai larg decât de obicei, cererea în căsătorie eşuată a regelui a fost umbrită de ororile care au urmat. Ai auzit veştile despre Jabberwock?
Cath şi-a tamponat fruntea umedă cu o mânecă.
— Da. După ce s-a întâmplat, presupun că nu ar trebui să mă gândesc la o cerere în căsătorie stupidă. Până acum, nici măcar nu eram sigură dacă credeam în existenţa fiarelor Jabberwock.
— Este un lucru periculos să nu crezi în ceva doar pentru că te înspăimântă.
Cath a băgat foaia de copt în cuptor.
— Dar cât timp a trecut de când a fost văzut unul pe aici?

— Cu mult înainte de naşterea ta sau a mea.

Rânjetul i-a rămas încremenit pe chipul blănos, un contrast straniu şi sinistru pentru un subiect atât de întunecat.

— Poate că a fost aici tot timpul, stând la pândă. Sau poate că a venit prin Oglindă, deşi pare puţin probabil. Mă îndoiesc că vom şti vreodată adevărul, dar ştim că fiara este aici, acum, şi nu cred că am asistat la ultimul său act de violenţă.

Cath a înghiţit gustul amar din gură.

— Şi noi ce vom face în legătură cu asta?

— Noi? Intenţia mea este să nu fac nimic.

— Bine, nu tu, atunci. Dar cineva trebuie să facă ceva. Regele ar trebui să desemneze un cavaler care să vâneze fiara, ca în legendele vechi.

Cheshire a scos un sunet gutural din gât.

— Cunoşti vreun cavaler aici, în Regatul Cupelor?

Catherine a cugetat la cuvintele pisicii. Cel mai apropiat lucru pe care îl aveau erau gărzile de Treflă de la castel şi se îndoia că vreuna dintre ele s-ar descurca mult mai bine decât curtenii de Caro.

— Cineva trebuie să facă ceva, a repetat ea, deşi cea mai mare parte a focului ei lăuntric se transformase în fum.

— Da, iar acel ceva va fi să ignorăm un asemenea incident oribil şi să continuăm a pretinde că nu s-a întâmplat absolut nimic.

Cheshire şi-a lins laba, apoi şi-a trecut-o lent de-a lungul mustăţilor.

— Aşa cum este felul nostru de a fi.

Lui Cath i s-a strâns stomacul. Ştia că avea dreptate – deşi nu fusese martoră până acum la ceva atât de îngrozitor, ştia că locuitorii din Regatul Cupelor ar prefera să pretindă că incidentul nu avusese loc decât să le fie tulburate vieţile fericite.

— Cum rămâne cu acei bieţi curteni? a murmurat ea. Ce se va alege de ei?

Rânjetul lui Cheshire a început să pălească, doar-un-pic de-tot.

— Au fost deja găsiţi, dragă Catherine. Două bucăţi de carton au fost descoperite ieri dimineaţă în afara Pădurii Nicăieri.

Ea s-a dat îndărăt, îndepăxtându-se de el.

— Nu… poate că nu au fost…

— Ei au fost. O parte dintr-un caro era vizibilă pe una dintre bucăţi.

Cath s-a strâmbat şi s-a întors, închizându-şi strâns ochii. Deodată, s-a simţit naivă şi neînsemnată. Pedepsită, deşi nimeni nu o pedepsise în afară de ea însăşi. Şi-a petrecut timpul temându-se de o întâlnire cu regele şi visând cu ochii deschişi la Joker şi, în tot acest timp, doi curteni muriseră, iar un monstru se afla în libertate.

— L-am vizitat ieri pe ducele de Tuskany, a spus ea. Avea o rană de la Jabberwock. A mai fost şi altcineva rănit?

— Nu cred şi ăsta da noroc. Lady Margaret Mearle a fost aproape să o păţească.

— La ce te referi?

— Când marea fiară a năvălit prin fereastră, părea că – vai, urăsc să dau impresia că aş fi egocentric, dar părea că se îndreaptă spre mine. Şi, vezi tu, încă eram cocoţat pe capul fetei. Aşa că am dispărut… îndemnat de instinct, în niciun caz din laşitate, te asigur.

— Fireşte.

— Apoi am reapărut în cealaltă parte a sălii de bal, chiar la timp ca să-l văd pe lordul Porc Mistreţ aruncându-se între lady Mearle şi fiară.

Catherine a rămas cu gura căscată.

— Cât de eroic!

— Fascinant, nu-i aşa, cât de des eroic şi prostesc se dovedesc a însemna unul şi acelaşi lucru. Bestia aia avea gheare precum nişte cuţite de măcelar şi aproape că l-a decapitat pe duce. A avut un noroc porcesc că a fost doar o rană superficială, a comentat Cheshire în timp ce se scărpina în spatele unei urechi. Poate fi destul de căpos![22]

— Dar Jabberwockul nu l-a ucis!

— Nu. Şi-a îndreptat atenţia spre masa festivă, la cei doi curteni care stăteau lângă aceasta. I-a înşfăcat, şi-a luat avânt şi a zburat chiar peste balcon. Totul s-a întâmplat din senin.

Catherine s-a sprijinit de masă, cu spatele îndoit.

— Nu am visat niciodată că aşa ceva s-ar putea întâmpla aici.

Ochii galbeni ai lui Cheshire s-au îngustat, susţinându-i privirea pentru una, două bătăi de inimă. Apoi a început să se destrame din vârful cozii, ca şi cum ar fi fost croit din nenumărate fire de aţă, o dezlegare lentă a dungilor sale.

— Astfel de lucruri nu se întâmplă în vise, fată dragă, a spus el, dispărând până la gât. Se întâmplă doar în coşmaruri.

Capul i s-a rotit şi dus a fost.

Capitolul 11

În momentul în care Cath a părăsit protecţia oferită de umbrarul grădinii şi a ajuns pe nemărginitul gazon verde al Castelului Cupelor, a început să-l caute.

Nu s-a putut abţine, indiferent cât a încercat. Ochii ei au parcurs în grabă mulţimea de invitaţi, în căutarea unei pălării de bufon cu trei colţuri în mijlocul bonetelor şi al pălăriilor de soare cu boruri largi. Întregul ei trup era cuprins de entuziasm şi nelinişte, aşteptând clipa în care îl va vedea – dacă ar fi prezent, desigur. Oare jokerii participau la petreceri în grădină? Nu ştia.

Se simţea ca o proastă, făcând reverenţe către lorzi şi baroni, doamne şi contese, lăsându-şi în tot acest timp atenţia să fugă pe furiş spre fiecare nou-venit, spre fiecare întrezărire de negru rătăcită printre hainele colorate ale nobilimii. Ştia că ar trebui să-l caute pe rege. Mama ei fusese de neclintit când a instruit-o să se prezinte în faţa Alteţei Sale de îndată ce soseşte. Trebuia să-i ofere delicatele macarons cu aromă de trandafir care erau ascunse în buzunarul fustei şi, de asemenea, nu putea să plece de lângă el decât la sfârşitul petrecerii sau dacă avea un inel pe deget.

Spre uşurarea lui Cath, în timp ce făcea o tură completă în jurul gazonului, nu l-a văzut nicăieri pe rege.

Spre dezamăgirea ei, nici pe Jest.

Vise prosteşti. Fantezii prosteşti. Lămâi prostesc şi trandafiri albi prosteşti şi…

Dacă nu venea deloc? Se simţea ca şi cum ar fi o ieşire irosită în cea mai frumoasă rochie de zi a ei. Până în acel moment, nu-şi dăduse seama că o alesese special pentru el.

— Draga mea Catherine, cât de cuviincios îmbrăcată eşti astăzi.

S-a întors împrejur să o vadă pe Margaret Mearle zburdând peste iarbă, ţinând strâns două rachete de badminton în mâini. Era înveşmântată complet în galben, nuanţa florii soarelui, şi pe cap avea o pălărie extravagantă, asemănătoare unui enorm boboc de trandafir galben, care aştepta să

---

[22] Joc intraductibil de cuvinte. în original, pigheaded

înflorească.
Catherine şi-a înclinat capul. Astăzi era ceva diferit la Margaret. Ceva greu de identificat. Dacă n-ar fi ştiut că aşa ceva e imposibil, s-ar fi gândit că astăzi, în acea pălărie, în această lumină, Margaret arăta aproape…
Ei bine, nu frumoasă. Dar cel puţin neofensiv pentru ochi.
Poate că acum o vedea într-o lumină nouă, ştiind cât de îndrăgostit era ducele de ea.
— O zi bună, lady Margaret, a spus ea, făcând o reverenţă.
— Suficient de bună, ar zice unii, a comentat Margaret, deşi optimismul nejustificat este imprudent pentru cineva care doreşte să evite dezamăgirea. Cu toate acestea, cel puţin sper că va fi o zi mai bună decât noaptea balului. Ai auzit de trauma mea?
A strâns rachetele la piept.
— Oh, da, am auzit totul despre atacul Jabberwockului. Pot doar să-mi imaginez cât de înfricoşător a fost! Mă bucur atât de mult să văd că eşti teafără.
Odată ce a rostit cuvintele, Catherine şi-a dat seama că erau adevărate.
Însă Margaret a pufnit doar, nemulţumită.
— Da, da, destul de înfricoşător, dar ai auzit poveştile despre ce a făcut pisica ta îngrozitoare înainte de asta?
— Pisica… mea? Vrei să spui Cheshire? Nu l-aş numi tocmai al meu.
— În orice caz, este o pacoste care nu ar trebui să fie suportată în rândul societăţii civilizate. Sper că l-ai lăsat azi acasă.
— Ce a făcut? a întrebat Catherine, mimând ignoranţa.
— Oh, Cupelor, îmi este greu să cred că încă nu ai aflat. A fost teribil! Corcitura a apărut de nicăieri, în acel mod straniu, specific lui, şi a căzut chiar în capul meu.
S-a cutremurat.
— Sunt sigură că Cheshire nu a vrut să te rănească. De fapt, cred că îi place destul de mult de tine.
Margaret şi-a ţuguiat buzele.
— Sper că nu. Singura mea consolare este că toată lumea a fost distrasă de Jabberwock şi atacul mi-a umbrit chinul – oh, umilinţa!
— Da, putem spera.
Catherine şi-a strâns cu putere încheieturile, reprimând o remarcă despre sărmanii curteni de Caro.
— Ştii cumva dacă este adevărat că regele a menţionat ceva şi despre o… o mireasă, la bal?
— Era pe cale să ceară pe cineva în căsătorie, înainte ca totul să ia o turnură haotică. Într-adevăr, ai ratat cam multe în acea noapte, lady Catherine.
— Pierderea mea, cu siguranţă. Şi au fost multe speculaţii cu privire la cine ar putea fi?
— N-am de unde să ştiu. Nu sunt genul care să bârfească. Bârfele duc întotdeauna la lapte stricat.
— Desigur. Este o regulă foarte bună de urmat în viaţă.
Cath încuviinţa din cap cu înţelepciune, când l-a zărit pe lordul Porc Mistreţ dând o tură în jurul gazonului alături de contesa văduvă Wontuthry. Contesa avea mâna pe cotul ducelui, iar în cealaltă ţinea un baston care continua să fie înghiţit de iarba moale. Vorbea cu ardoare despre un subiect, însă privirea ducelui se plimba de la Catherine la Margaret înainte să coboare în pământ şi să revină la Margaret. Faţa cu fălci enorme îi era plină de anxietate.

Dregându-şi glasul, Catherine s-a aplecat şi mai aproape de Margaret, ca o conspiratoare.

— Spune-mi mai multe despre atacul Jabberwockului, a şoptit ea. Ai fost foarte speriată?

— Oh! Chiar trebuie să vorbim despre asta? a spus Margaret punându-şi o mână pe frunte. Mă ia cu leşin numai când îmi amintesc. Ştiai că fiara aceea a spart geamurile şi s-a îndreptat direct spre mine? Nu pot fi sigură de ce. Te face să te întrebi dacă o creatură cu astfel de predilecţii malefice nu ar putea fi atrasă în mod natural de una a bunătăţii şi a valorilor morale neprihănite, cum aş fi eu.

— Ăăă, da, a spus Catherine. Ne putem întreba.

— Într-adevăr, iar coşmarurile mă vor bântui până pe patul de moarte. Chiar şi acum îi văd fălcile când închid ochii, încă mai aud trosnetul ghearelor sale enorme.

Catherine i-a apucat cotul în semn de consolare.

— Da, dar… ai fost salvată, nu-i aşa? Am auzit că ducele a fost foarte eroic. Este adevărat că s-a aruncat între tine şi fiară?

Margaret a pufnit.

— Mai degrabă nu ştia cum să se dea mai repede din drum. Bărbatul ăla are graţia înnăscută a unui mistreţ, a comentat ea, privind chiorâş.

— De fapt, cred că mistreţii pot fi destul de rapizi şi atletici…

— Oh! Uite-l acolo! Fă-i cu mâna, repede, sau va crede că vorbim despre el.

Cu faţa încremenită într-o strâmbătură care se voia zâmbet, Margaret şi-a fluturat degetele spre duce şi contesă.

Ducele s-a uitat numaidecât în altă parte, ascunzându-şi bărbia mare în spatele unei cravate verzi.

— Câtă aroganţă, a mormăit Margaret.

— Încep să cred că ar putea fi doar timid…

— Nu trebuie să încuraj ăm un comportament atât de necorespunzător, Catherine. Asta este ca şi cum ai plăti căruţa în morcovi înainte ca un cal să-şi primească darul.

Pentru o clipă, Cath a încercat să desluşească înţelesul zicalei, însă a renunţat repede.

— Cât mi-aş dori să găsesc un cusur înţelepciunii tale, Margaret.

— Vai, îndrăznesc să spun că contesa flirtează cu el! a spus Margaret pe un ton batjocoritor. Ce femeie josnică!

— Nu sunt sigură…

— Şi eu aş putea să mă agăţ de braţul oricărui bărbat dacă aş vrea să mă prefac că am coloana vertebrală strâmbă.

— Dacă suntem corecte, ea chiar are coloana vertebrală strâmbă.

— Şi, evident, dorinţa de a-şi mări averea. Îţi poţi imagina cum ar fi să-i faci o reverenţă înălţimii Sale, contesa Olandeză Wontuthry? Sau contesa-ducesă de Tuskany? Oricum, cine are nevoie de atâtea silabe? Sau titluri?

— Mi se pare că doar ajută o doamnă în vârstă să traverseze gazonul.

Margaret i-a aruncat o privire ameninţătoare.

— Ai un spirit de observaţie la fel de bun ca o ciupercă otrăvitoare, lady Pinkerton.

Cath. S-a grăbit să preia frâiele conversaţiei şi să amelioreze tensiunea creată.

— Ei bine, chiar dacă contesa cir flirta, cred că ducele este, de fapt, fascinat de…

— Oh, nu! Acum vin încoace, a zis Margaret şi s-a întors cu spatele la ei. Să le dăm impresia că suntem prinse într-un joc de Badminton şi Fluturaş, ca să nu ne bată la cap, a adăugat ea, împingând racheta suplimentară în mâna lui Catherine.

— Nu va fi nepoliticos?

Ignorând-o, Margaret s-a îndepărtat repede la o distanţă destul de mare şi a aruncat fluturaşul – un colibri cu nasul filiform – trimiţându-l în direcţia lui Catherine. Din instinct, Cath a sărit ca să-l lovească înapoi, dar a ratat. Colibriul s-a înfipt cu nasul în gazon.

— Scuze, draga mea Catherine! a gângurit Margaret, suficient de tare cât să fie auzită de la jumătatea gazonului. Chiar trebuie să aloci mai mult timp antrenamentului.

Catherine s-a aplecat şi a scos pasărea din iarbă. Aripile sale tensionate au bâzâit. A aruncat o privire spre Margaret, care se încăpăţâna să nu se uite la duce, în timp ce acesta, aflat în apropiere, avea ochi doar pentru ea, acum că nu era în pericol să fie descoperit.

Contesa a continuat să trăncănească lângă el, fără să ştie că atenţia lui era în altă parte.

— Haide, Catherine! a îndemnat-o Margaret. Loveşte-o înapoi!

Oftând, Cath a aruncat pasărea în aer şi a trimis-o spre Margaret. Au reuşit să reziste trei pase, Margaret devenind tot mai competitivă cu fiecare lovitură. Deşi Catherine nu s-ar fi considerat niciodată atletică, se afla într-o formă mai bună decât adversara sa, care în curând respira greu din cauza efortului, cu faţa acoperită de pete şi încruntată de concentrare, însă determinarea a compensat lipsa de pricepere şi, la a treia lovitură, Margaret a catapultat pasărea deasupra capului lui Catherine, care s-a ferit şi s-a răsucit pentru a-i urmări calea prin aer – direct către un corb uriaş, negru strălucitor.

Catherine a icnit.

Pasărea colibri a îngheţat în mijlocul zborului şi s-a retras repede, fluturându-şi agitată aripile. A ezitat o clipă, neştiind ce altceva să facă, apoi s-a întors şi a zburat spre labirintul din gard viu.

Lui Catherine nu-i păsa. Inima îi era în gât, ochii ei cercetau mulţimea. Rochii şi jiletci, jobene şi bonete.

L-a zărit în mijlocul meselor, unde doamnele îşi făceau vânt cu evantaiele, savurându-şi ceaiul cât îi zâmbeau strălucitor Jokerului, care cânta la mandolină. Deasupra lor, Corbul a croncănit, iar Jest a ridicat scurt privirea, fără să-şi desprindă degetele de pe coarde.

Corbul a coborât şi s-a aşezat pe umărul lui.

La început, nici n-a părut să remarce. Apoi, în timp ce Catherine se uita fix, cu ochii larg deschişi ca un copil la prima lui paradă, Jest a aruncat o privire spre ea.

Ochii lui i-au găsit instantaneu pe ai ei, de parcă ar fi ştiut exact unde se afla.

De parcă ar fi urmărit-o de ceva vreme şi ar fi aşteptat ca ea să observe.

Chiar şi de la o distanţă atât de mare, Catherine a crezut că întrezăreşte un zâmbet slab, trimis ca o săgeată în direcţia ei.

Toate senzaţiile i-au părăsit trupul. Nu mai simţea iarba moale sub picioare. Nu mai simţea racheta ţinută strâns între mâini. Nu mai simţea părul care i se lipea de ceafa umedă de sudoare.

Cel puţin, momentul i-a răspuns la o întrebare. Se simţea la fel de atrasă de el ca întotdeauna, deşi, dacă era vorba despre o simplă atracţie sau despre o altă forţă mai puternică, nu avea de unde să ştie şi nicio experienţă anterioară

care să o îndrume mai departe.
Jest s-a uitat în altă parte. Legătura s-a spulberat şi Catherine a tras adânc aer în piept, recunoscătoare că a fost salvată de propria lipsă de subtilitate.
Privirea fusese suficient de lungă pentru a-i înteţi flăcările curiozităţii şi suficient de scurtă pentru a nu stinge nicio văpaie.
Publicul său creştea rapid. Chiar şi unii dintre grădinarii de Pică se opriseră din lucru ca să asculte muzica Jokerului.
Şocată, Catherine şi-a dat seama că mama ei se număra printre ei, zâmbind la fel de larg ca toţi ceilalţi.
Cântecul s-a terminat, notele ajungând la Catherine peste întinderea gazonului, urmate de gânguritul încântat al mulţimii şi de aplauze răsunătoare.
Jest şi-a atârnat mandolina în lateral şi s-a înclinat. Corbul şi-a luat din nou zborul, plecând în direcţia grădinii de ierburi.
— Catherine! Arăţi ca o proastă. La ce te holbezi?
— Oh… Oh!
Cath s-a întors iarăşi spre Margaret, înfigându-şi unghiile în plasa rachetei.
— Am fost distrasă de… de Corb. L-ai văzut? Se pare că, ăăă – Jokerul a terminat… Oh, vai! Margaret, ce se întâmplă cu pălăria ta?
Faţa lui Margaret s-a luminat, după care şi-a întins cu timiditate degetele spre pălăria extravagantă.
— Ce face? Spune-mi!
— Păi… înfloreşte, a zis Cath, în timp ce bobocul de trandafir, care era la fel de mare precum capul lui Margaret, a început să se deschidă – petale galbene s-au curbat spre exterior pentru a dezvălui o floare luxuriantă, nuanţa întunecându-se până la auriu intens în centru.
Marginile petalelor sclipeau, ca şi cum ar fi scufundate în cristale de zahăr, iar cel mai delicat şi minunat parfum a plutit alene spre nasul lui Cath.
— Vai, ce pălărie frumoasă porţi, lady Margaret!
Cele două fete s-au învârtit şi i-au văzut pe contesă, care vorbise, şi pe duce, care îşi privea copitele, îmbujorat, stând la o mică distanţă faţă de ele.
Entuziasmul lui Margaret s-a stins îndată.
— Vă mulţumesc, a spus ea, pe un ton destul de nepoliticos, cu nasul pe sus.
— Ţi-ai luat-o cumva de la noul magazin de pălării aflat dincolo de Răscruce? a întrebat contesa. Am auzit multe despre acesta în ultimele săptămâni şi am vrut să fac personal o călătorie până acolo, deşi, la vârsta mea, îmi este greu să mă plimb prea mult dacă nu am im tânăr voinic care să mă ajute.
A rânjit, de parcă cir fi spus ceva păcătos, apoi şi-a încleştat degetele în îndoitura cotului ducelui.
— Într-adevăr, de acolo am luat-o, a mărturisit Margaret încordată, cu umerii înţepeniţi lângă urechi Cu alte cuvinte… desigur, mândria şi… păcatul aroganţei… necesită voinţă pentru… pentru a înlătura vanitatea pe care o astfel de dorinţă îndârjită de atragere a atenţiei o poate… în caz contrar… să te convingi pe tine însuţi.
A înghiţit în sec.
— Amin.
— Amin, au recitat Cath, ducele şi contesa.
Cath şi-a dres glasul.
— Cred că ceea ce vrea să spună lady Margaret este că Odată un peştişor de aur, pentru totdeauna un peştişor de aur.
Ducele a îndrăznit să ridice privirea, ochii lui mici şi întunecaţi, vrăjiţi de Margaret şi de pălăria ei înflorită. În ciuda trufiei ei şi a nasului pe sus, cu lordul Porc Mistreţ privind-o cu atâta adoraţie şi cu pălăria înmiresmată aşezată

deasupra capului, a devenit din nou posibil să şi-o închipuie ca nefiind neatrăgătoare.
— Pentru totdeauna un peştişor de aur, a răsuflat ducele. Sunt total de acord.
— Este plăcut să vezi domnişoare care îşi fac exerciţiile, a spus contesa, arătând cu bastonul rachetele de badminton. Tocmai îi spuneam ducelui că această petrecere cu ceai este deja o îmbunătăţire considerabilă faţă de balul în alb şi negru. Aş vrea să-l văd pe rege menţinând standarde atât de înalte în privinţa invitaţilor. Nimic din… plebea care a fost înainte.
— Oh, da, a zis Maxgaxet. Precum acea îngrozitoare Pisică de Cheshire! Ce caută o astfel de felină la un bal regal, cu toate acele trucuri, când dispare, când reapare, când stă pe capul oamenilor. Nu este firesc.
— Constituie o insultă adusă doamnelor şi domnilor respectabili, a spus contesa şi şi-a înfipt bastonul înapoi în iarbă. Ca să nu mai vorbim de domnul şi doamna Peter.
S-a strâmbat asemenea unui copil care încerca prima îmbucătură de spanac fiert.
— Ce oameni îngrozitori! Voi fi fericită dacă drumurile noastre nu se vor mai intersecta vreodată.
— Pentru ce putem fi recunoscători, a întrerupt-o Catherine, încrucişându-şi mâinile peste racheta de badminton, este că aţi fost prezent, Alteţa Voastră. Margaret tocmai îmi povestea despre sacrificiul curajos pe care l-aţi făcut, aruncându-vă între ea şi Jabberwock ca să protejaţi o frumoasă domniţă! Şi văd că mai aveţi rana ca să o dovediţi.
A indicat spre bandajul întrezărit deasupra cravatei ducelui, apoi a dus racheta la piept.
— Pare ceva desprins dintr-o poveste. Atât de romantic! Margaret, nu crezi că ducele a fost foarte curajos?
Comentariul ei a fost recompensat cu o privire încruntată din partea lui Margaret, dar, din fericire, ducele era prea ocupat, înroşindu-se din nou, ca să observe.
O voce nouă s-a strecurat nepoftită în cercul lor, adâncă şi ghiduşă şi plină de râsete.
— Sper, a spus Jokerul, că acesta nu va fi standardul pentru romantism pe baza căruia vor fi evaluaţi toţi bărbaţii din Regatul Cupelor.
Catherine şi-a smucit atât de repede capiii în lateral, încât aproape că şi-a răsucit gâtul. Jokerul şi-a înclinat pălăria spre duce, iar clopoţeii au zornăit.
— Aţi ridicat normele competiţiei, lord duce.
— Ei bine, nu aş… s-a bâlbâit ducele, cu râtul zvâcnind. Ad-adică, orice bărbat ar fi… lady Mearle era în pericol şi eu… nu a fost nimic spectaculos, vă asigur…
— Mai este şi modest? a zis Jokerul, ridicând o sprânceană şi uitându-se pe rând la Catherine, Margaret şi contesă. Pe care dintre voi trei, doamnelor, încearcă atât de mult să o impresioneze?
Muşcându-şi interiorul obrazului, Catherine a dat subtil din cap spre Margaret.
— Ah.
Dacă Jest a pus la îndoială alegerea ducelui, şi-a mascat perfect reacţia cât s-a legănat pe călcâie.
Contesa a fluturat din gene, măgulită că a fost inclusă drept o potenţială cucerire romantică.

— Voi, tinerii din ziua de azi, vă consideraţi atât de fermecători, a spus ea, evident fermecată. Dar te asigur că nu mă voi căsători din nou. O dată în viaţă a fost suficient pentru mine.
— O pierdere pentru noi toţi, a zis Jest, luând cu agilitate mâna Contesei şi sărutându-i dosul palmei.
Ea a suspinat şi mai mult, complet vrăjită.
— Tu trebuie să fii preaînţeleapta lady Mearle despre care am auzit atâtea, a spus el, sărutând şi mâna lui Margaret, apoi… Şi… minunata lady Pinkerton, dacă nu mă înşel?
Şi-a întors atenţia spre ea. Pielea mănuşii sale era caldă şi mlădioasă, iar atingerea delicată a buzelor lui pe încheieturile degetelor ei nu era nici pe departe demnă de roşeaţa înflăcărată ce i-a urcat pe gât şi pe urechi O glumă licărea în ochii lui conturaţi cu kohl. Un secret transmis între ei.
— Încântată, domnule Joker, a zis Cath, bucuroasă că vocea nu i-a tremurat.
Zâmbetul lui a devenit şi mai larg.
Lordul Porc Mistreţ şi-a netezit vesta şi şi-a tras înapoi umerii cu un calm redescoperit.
— Iar tu, lady Meaxle? Nu-mi amintesc să fi auzit încă să fi primit vreo, ăăă… cerere în căsătorie?
Cath a tresărit. Deşi ştia că intenţiile ducelui nu erau deloc răutăcioase, brusca lui schimbare de înfăţişare a făcut ca întrebarea plină de speranţă să aibă un ton batjocoritor.
Şi, desigur, exact asta a fost şi interpretarea lui Margaret.
Cu o privire ameninţătoare, a smuls racheta de badminton din mâinile lui Catherine.
— Nu văd cum vă priveşte asta pe dumneavoastră. Sau, de altfel, pe oricine altcineva. Dar dacă vreţi să ştiţi, mă consider mai presus de lucruri triviale precum o curtare sau complimente linguşitoare. Prefer să-mi petrec orele ca să-mi îmbunătăţesc mintea printr-un studiu intens al filosofiei şi să cos parabole în căptuşelile rochiilor mele. Acum, vă rog să mă scuzaţi, voi merge să-mi găsesc colibriul.
Aranjându-şi pălăria pe cap, s-a îndreptat în pas de marş spre locul în care fugise pasărea, lăsând în urma ei un duce îndurerat şi o contesă confuză.
— Cred că pot ghici răspunsul la întrebarea dumitale, a spus Jest pe un ton glumeţ, însă lipsit de răutate, zâmbindu-i graţios ducelui. Mai mult noroc data viitoare, prietene, a adăugat el pe un ton informai.
Cu un oftat, lordul Porc Mistreţ şi-a înclinat pălăria către Catherine şi a îndrumat-o pe contesă departe de ei, pierzându-şi interesul pentru conversaţie odată cu plecarea lui Margaret.
— Îmi cer iertare că v-am întrerupt, a spus Jest, deşi a vorbit încet şi îi era greu să-l audă peste bătăile inimii ei, care o luase brusc la galop.
— Nu trebuie să-ţi ceri iertare, l-a asigurat ea. Mă tem că îi făceam un deserviciu ducelui, deşi intenţionasem să-l ajut.
— Aşa cum se întâmplă, prea des, cu intenţiile bune. Oare peţitul este un hobby consacrat al tău sau ducele este un beneficiar rar şi norocos al serviciilor tale?
— Până acum, mă tem că serviciile mele nu au fost nici norocoase, nici benefice, dar este, de fapt, prima mea tentativă. Ducele o place pe lady Mearle, însă nu prea ştie cum să o arate, după cum e posibil să fi observat. Prin urmare, eu şi cu el… facem schimb de favoruri.
Catherine a ridicat din umeri.
— Este complicat.

— Deci te ocupi cu schimbul de favoruri. E bine de ştiut.

El a zâmbit.

Ea i-a zâmbit înapoi.

— Apropo de favoruri, a spus el, cu o oarecare ezitare. Aproape că uitasem. Am fost trimis să te convoc, lady Pinkerton.

— Să mă convoci?

Jest şi-a împreunat mâinile la spate, imitându-l pe unul dintre scutierii regali.

— Maiestatea Sa Regele doreşte să îţi vorbească.

Capitolul 12

Tot mai neliniştită, Catherine l-a urmat pe Jest.

Stomacul îi era o încâlceală de noduri în vederea întâlnirii cu regele, dar s-a străduit să se calmeze, pregătită pentru ceea ce, presupunea ea, urma să fie cererea lui iminentă în căsătorie.

Îi era greu să se calmeze, din moment ce nu era sigură care îi va fi răspunsul. De fiecare dată când îşi închipuia cât de nefericită va fi dacă va accepta cererea regelui, urma o viziune despre cât de încântaţi vor fi părinţii ei. Cât de mândri. Oh, cum s-ar mai lăuda mama ei…

Emoţiile oscilante ale lui Catherine nu au fost ajutate de fluieratul relaxat al Jokerului, care mergea cu un pas înaintea ei, sau de umerii lui înguşti ori de paşii lui eleganţi şi lungi care îi înfierbântau sângele în vene din motive imposibil de înţeles.

I se învârtea capul. Poate că va leşina din nou. Aproape că a fost tentată de idee.

Jest a condus-o într-o curte înconjurată de cimişiri[23] şi clopoţei albaştri melodioşi. O fântână trona în centrul spaţiului, iar regele se plimba pe marginea ei asemenea unui acrobat, cu braţele întinse pentru echilibru.

Jest şi-a dres glasul.

— Maiestatea Voastră, v-o prezint pe lady Catherine Pinkerton.

Regele a ţipat de încântare şi a sărit de pe fântână.

Catherine a făcut o reverenţă, regretând că nu a leşinat în timpul plimbării până aici.

— Mulţumesc, Jest, mulţumesc. Asta va fi tot!

Regele a bătut din palme în vreme ce Jokerul s-a înclinat o dată spre el şi o dată spre Catherine. Părea să ezite când i-a întâlnit ochii, de parcă ar fi văzut rugămintea mută din ochii ei. De parcă ar fi auzit cuvintele te rog, te rog nu pleca rostite la nesfârşit, ca o incantaţie, în mintea ei.

Fruntea i s-a încreţit.

Adunându-şi curajul, Catherine şi-a întors privirea.

— Nu voi fi departe, a spus Jest, în caz că-mi va fi dorită prezenţa.

Deşi vorbele i-au fost adresate regelui, Catherine a bănuit că au fost menite pentru ea. Nu şi-a ridicat din nou privirea până nu a auzit tropotul slab al cizmelor sale părăsind curtea.

Ea şi regele au rămas singuri în grădinile romantice. El îi zâmbea ca şi cum tocmai ar fi deschis un cadou şi ar fi descoperit că primise exact ceea ce îşi dorise.

---

[23] Arbust decorativ cu frunze ovale şi flori galbene-verzui

— Aţi vrut să mă vedeţi, Maiestatea Voastră?
— Da, lady Pinkerton.
A urmat o tăcere copleşitoare, întunecată, înainte ca regele să-şi recapete glasul.
— Nu-i aşa că grădinile arată minunat astăzi? Ascultă clopoţeii albaştri, atât de melodioşi!
Catherine a ascultat. Sunetul armonios al clopoţeilor albaştri era frumos, o interpretare fără cusur. Din păcate, muzica nu a reuşit să o liniştească.
Regele i-a oferit braţul, iar ea nu a avut de ales decât să-l ia şi să-i permită să o conducă de-a lungul potecilor, printre muşcate, rotunjoare[24] şi dalii cu flori mari. Înălţimea Sa era atât de jovial, încât practic sărea lângă ea. Catherine voia să-şi pună mâinile pe umerii lui şi să-i ordone să se calmeze, în schimb, s-a străduit din răsputeri să se arate amuzată de entuziasmul lui. L-a ascultat în timp ce trăncănea despre ce flori aleseseră grădinarii pentru anotimpul următor şi cum viticultorul său urma să prepare vin de soc în acest an şi cât de încântat era să participe la Festivalul Zilele Ţestoasei pe care îl organizau anual marchizul şi marchiza şi, oare, va fi şi ea acolo – dar bineînţeles că va fi, fiind fiica lor – şi oare va dansa cadrilul şi era dornică să-şi încerce norocul la vânătoarea de stridii?
L-a ascultat cu o politeţe desăvârşită, dar abia dacă a auzit ceva din tot ce i-a spus. Greutatea acelor macarons învelite în hârtie, încă ascunse în buzunarul ei, a devenit o ancoră care o trăgea în jos. Le preparase pentru a se asigura că se afla în continuare în graţiile regelui. Le preparase cu intenţia de a-l convinge să o ceară în căsătorie.
Azi-dimineaţă, Catherine încercase să le lase acasă, ca şi cum le-ar fi uitat din neatenţie, însă mama ei i-a spulberat numaidecât planul.
Nu voia să le ofere regelui. Nu voia să-l încurajeze.
Poate că nici nu conta. Oricum urma să o ceară în căsătorie. Din ce alt motiv ar fi invitat-o la o plimbare prin grădini?
A încercat să respire. Cel puţin era mai bine aici decât în sala de bal. Mai bine decât să fie înconjurată de toate persoanele pe care le cunoscuse în viaţa ei. Aici simţea că avea o mică şansă de a spune nu fără să moară de vinovăţie în timp ce îl refuza.
Au trecut printr-o arcadă, pe lângă o grădină cu flori crescute numai pentru a fi tăiate şi etalate înăuntrul castelului, pe sub o leasă, cât regele vorbea despre totul şi nimic. Catherine a căscat. Îşi dorea să mai participe la jocuri în aer liber alături de Margaret. Îşi dorea să bea ceai şi să stea la bârfe cu mama şi prietenele ei. Îşi dorea să se fi gândit să mănânce ceva de îndată ce sosise – stomacul ei urma să înceapă să chiorăie în orice moment.
Când au pătruns pe o cale şerpuită într-o altă curte, ochii ei au întrezărit încă o dată veşmântul negru de bufon al lui Jest. După cum a promis, nu se îndepărtase foarte mult, iar acum stătea ghemuit în următoarea grădină, în faţa Doiarului de Pică, un tânăr grădinar care îl privea cu admiraţie.
Jest îi arăta un truc cu cărţi de joc.
Fără să-şi dea seama, picioarele au îndepărtat-o de potecă. Catherine s-a apropiat vrăjită de cele două siluete, urmărind cum Jest a luat un pachet în mână şi a format un evantai din cărţi de joc de-a lungul unui braţ, apoi le-a întors cu un gest prea rapid pentru a fi surprins de ochi. Cărţile au căzut ca nişte piese de domino până la cot. Le-a convins să danseze şi să sară, să se

---

[24] Mică plantă erbacee cu frunze lungi, lucitoare şi flori roşii-purpurii

înlănţuie între degetele sale, să se desfăşoare în forme de stele şi cupe, înainte de a se prăvăli, preschimbate la loc într-un pachet de cărţi de joc. Apoi le-a aruncat pe toate în aer, un tum la fel de înalt ca un jet de apă eliberat de o fântână arteziană, şi le-a permis să plouă peste capetele lor asemenea unor confetti roşii şi negre.

La sunetul unui croncănit cutremurător, tânărul grădinar a îngheţat în mijlocul unui hohot de râs. Corbul a coborât dintr-un arbore de trandafir din apropiere şi a prins o singură carte de joc în cioc, după care a aterizat pe antebraţul lui Jest. Pasărea şi-a înclinat capul într-o parte, dezvăluind cartea pe care o prinsese.

Era doiarul de pică.

Jest i-a oferit-o tânărului, la rândul său o carte de joc, care arăta de parcă nu i se oferise niciodată, în toată viaţa lui, ceva măcar pe jumătate la fel de special.

— Îţi place de el?

Cath a sărit, speriată. Uitase complet de rege.

Roşeaţa i-a acaparat obrajii.

— N-nu… nu-mi…

— Eu cred că este perfect.

Catherine şi-a lipit buzele ca să tacă.

— Cred că ar putea fi cel mai bun joker de curte care a existat vreodată în acest regat, iar asta îl include şi pe Canter Berry, Atrăgătorul Comediant.

Cath habar n-avea cine era, însă era bucuroasă că putea răsufla uşurată. Desigur că regele o întreba dacă îi place Jokerul. Trucurile şi glumele lui, iluziile şi jocurile sale.

Nu bărbatul.

Şi nu-i plăcea.

Nu-i plăcea de el ca bărbat.

Până la urmă, abia îl cunoştea.

A înghiţit în sec.

— Este foarte… distractiv de urmărit, a mărturisit ea.

— I-ai văzut reprezentaţia de la bal?

Catherine şi-a încleştat degetele.

— Da, Maiestatea Voastră. A fost spectaculoasă.

— A fost, nu-i aşa? s-a minunat regele, sărind. Vino, nu ar fi trebuit să-l alung atât de repede. Ne vom bucura de puţin divertisment!

— Pof… nu!

Dar regele se strecura deja prin tufişuri.

— Jest, oh, Jest! a cântat el.

Jest a tresărit. Corbul îi permitea tânărului Doiar de Pică să-i mângâie aripile, dar de îndată ce l-au văzut pe rege, cartea de joc s-a aruncat cu faţa în jos în semn de respect, iar pasărea a zburat în copaci. Regele nu părea să-i observe pe niciunul dintre ei. Catherine a rămas în urmă, tentată să se ascundă după tufişuri.

— O altă zi bună, a spus Jest, ochii lui conturaţi cu kohl oprindu-se asupra lui Catherine, plini de întrebări.

Conştientă că umerii îi căzuseră, tânăra şi-a îndreptat coloana, centimetru cu centimetru.

— Tocmai vorbeam despre reprezentaţia ta din noaptea balului, a zis regele, legănându-se înainte şi înapoi. Lady Pinkerton este o mare admiratoare.

Catherine a tresăltat.

Jest i-a aruncat o privire, fără să încerce să-şi ascundă amuzamentul.
— Sunt flatat, lady Pinkerton.
— Nu prea mult, sper.
Pe chipul Jokerului au apărut ambele gropiţe.
— N-ai vrea să ne distrezi? a întrebat regele.
— Oh, nu, nu trebuie! a intervenit Catherine, fluturând din mâini. Sunt sigură că ai alţi invitaţi… şi pentru o mulţime atât de mică, de doar două persoane…
Cuvintele i-au rămas suspendate în aer.
Jest o privea cercetător, de parcă tocmai l-ar fi provocat.
— Cu mare plăcere, Maiestatea Voastră, a zis el, fără să-şi abată atenţia de la Catherine. Dar, mai întâi, poate ar fi prudent să-l scuzăm pe tânărul scutier.
Şi-a rotit degetele spre Doiarul de Pică, în continuare culcat la pământ.
Regele a clipit, ca şi cum nu ar fi observat cartea de joc.
— Oh! Oh, da, da, eşti concediat, a spus el, aranjându-şi coroana.
Doiarul de Pică a sărit în picioare, s-a înclinat iute, apoi a fugit cât a putut de repede din grădină, ţinând strâns cartea de joc pe care i-o dăruise Jest.
Incapabilă să găsească un motiv raţional pentru a se scuza, Catherine l-a lăsat pe rege să o tragă pe o bancă de piatră. A păstrat un spaţiu corespunzător între ei, în timp ce inima îi flutura în continuare ca o aripă de bondar.
Oare Jest ştia că regele plănuia să o ceară în căsătorie? Oare îi păsa?
— Aveţi vreo preferinţă în privinţa divertismentului, Maiestatea Voastră? a întrebat Jest.
— Nu, nu. Orice ar dori domnişoara.
Cath îl putea simţi pe rege uitându-se le ea, dar şi-a strâns mâinile în poală, hotărâtă să nu-i întoarcă privirea.
— Cu siguranţă îţi cunoşti cel mai bine meseria. Orice te încântă pe tine, ne va încânta, fără îndoială, şi pe noi.
Jest i-a întâmpinat stânjeneala cu acel zâmbet relaxat şi strâmb al său, apoi şi-a strecurat pachetul de cărţi în mânecă.
— Nimic nu mă va încânta mai mult decât să aduc un zâmbet pe faţa unei domnişoare frumoase. Dar ceva îmi spune că nu vei face această sarcină la fel de uşoară pe cât a fost în noaptea balului.
Catherine s-a înroşit.
— Oh, a crezut că ai fost spectaculos la bal, a intervenit regele. Mi-a spus-o chiar ea.
— Într-adevăr? a zis Jest şi părea cu adevărat surprins.
— Da, aşa este, a mărturisit Catherine, deşi acum îmi doresc să-mi fi ales cuvintele cu mai multă atenţie.
Jokerul a chicotit.
— E rolul meu să fiu spectaculos. Îmi voi da silinţa să nu vă dezamăgesc.
Şi-a scos pălăria neagră cu trei colţuri, apoi a întins mâna înăuntru şi a extras flautul de argint la care îl văzuse cântând în grădini, în noaptea aceea. Zâmbetul lui s-a lărgit când a înţeles că ea l-a recunoscut şi a şoptit:
— Încearcă să nu leşini.
Cath şi-a încrucişat braţele la piept, dureros de conştientă de regele aflat lângă ea pe bancă. Privind. Ascultând.
Nu era un bărbat inteligent, şi-a reamintit ea, pentru prima dată bucuroasă că era atât de ignorant. Nu este un bărbat inteligent.
Jest şi-a pus la loc pălăria pe cap şi a ridicat flautul la gură.
Şi-a lins buzele şi Cath s-a mustrat că i-a oglindit gestul, fericită că ochii lui

erau închişi şi că nu ar fi putut observa.

Apoi a început muzica, ea însăşi o magie.

Cadenţele şi tonurile, dansul notelor muzicale, care s-au năpustit deodată asupra lui Catherine şi a regelui, asupra gardurilor vii şi a florilor. Ca să poată asculta, însăşi natura a amuţit: clopoţeii albaştri nu mai cântau, briza nu mai şuiera, cintezele nu mai ciripeau. Catherine a inspirat, apoi şi-a ţinut răsuflarea, răscolită de sentimentul că muzica flautului i se strecura sub piele, umplând fiecare spaţiu din trupul ei.

Nu ştia melodia. Notele erau, totodată, vesele şi triste, iar ea şi-a imaginat flori reînsufleţite în pământul umed al primăverii, frunze desfăşurate pentru prima oară pe ramuri devastate de frigul iernii, mirosul de ploaie în aer şi senzaţia de iarbă rece sub degetele de la picioare. Muzica te ducea cu gândul la înnoire şi renaştere şi frumuseţe şi eternitate…

… şi când s-a terminat, Cath avea lacrimi pe obraji.

Jest a coborât flautul şi a deschis ochii, iar Cath şi-a şters lacrimile, conştientă că nu putea să-l privească. A căutat o batistă în buzunarul rochiei şi a dat cu mâna de pachetul de macarons, cu desăvârşire uitat.

Regele şi-a tras la rândul său nasul, apoi a început să aplaude.

— Bravo! Bravo, Jest!

Jest a făcut o plecăciune.

— Maiestatea Sa mă onorează.

Ovaţiile regelui au fost însoţite de un entuziasm la fel de înflăcărat din partea tuturor creaturilor care veniseră să asculte. După ce şi-a terminat de tamponat ochii, Cath s-a forţat să-şi ridice privirea. S-a aşteptat la îngâmfare, dar, în schimb, a zărit o întrebare plină de speranţă în ochii lui galbeni strălucitori. Întrebarea s-a transformat repede într-un alt zâmbet, adevăratul lui zâmbet, bănuia ea. Orice văzuse pe chipul ei, îl mulţumise.

Regele încă aplauda cu entuziasm.

— A fost minunat! Absolut minunat! Lady Pinkerton, nu a fost minunat?

Catherine şi-a dres glasul şi a recunoscut:

— Într-adevăr, a fost. Cum se numeşte cântecul? Acum l-am auzit pentru prima oară.

— Mă tem că nu ştiu, domniţă, a spus Jest. Acum l-am cântat pentru prima oară.

Ochii ei s-au mărit. Imposibil.

— Poate că eşti muza mea, a adăugat el, iar tonul glumeţ se întorsese. Dacă îţi face plăcere, ţi-l voi dedica ţie, lady Catherine Pinkerton.

— Oh, da, este perfect! a ţipat regele. Îţi voi cere să-l cânţi din nou la a noastră…

S-a oprit brusc.

Cath a încremenit, strângând batista într-un pumn.

Privirea bănuitoare a lui Jest a revenit.

Regele se juca agitat cu catarama mantiei sale căptuşite cu catifea, iar entuziasmul său a fost înlocuit de o bâiguială sfioasă.

— La, ăăă… nunta regală.

Cath şi-a dorit să cadă într-o gaură de iepure.

— Plăcerea va fi de partea mea, Maiestatea Voastră, a spus Jest, cu vocea dintr-odată încordată. Auzisem zvonuri despre o nuntă iminentă. Ce joker norocos sunt, să am o astfel de regină pentru care să compun tot felul de balade şi poezii.

Răsucind batista în poală, Cath s-a forţat să se uite la rege cu toată ignoranţa de care era în stare.

— Nu ştiam că aţi ales o mireasă, Maiestatea Voastră. Aştept cu nerăbdare să-i transmit felicitările mele viitoarei noastre regine.

Chipul rotund al regelui era la fel roşu precum cupa de rubin din coroana sa.

—Ăăă… adică… ei bine… nu am… vezi tu, încă nu am cerut-o propriu-zis în căsătorie… dar cu tine aici, lady Pinkerton…

— Oh, cât de inteligent sunteţi! a spus ea, cutremurându-se pe dinăuntru la auzul tonului ei strident.

Cu coada ochiului, a văzut că Jest încremenise, iar regele, de asemenea, îşi schimbase înfăţişarea, cu chipul transfigurat de ochii larg deschişi.

— Este atât de inteligent din partea Maiestăţii Sale să nu se grăbească. Sunt sigură că doamna în cauză vă este foarte recunoscătoare.

Regele se holba la ea cu gura deschisă.

— Ăăă. Ei bine, de fapt…

— Până la urmă, nimănui nu-i place să fie grăbit în astfel de lucruri. Curtarea şi cererile în căsătorie ar trebui să se desfăşoare lent dacă vor, ăăă… rezulta în fericire mutuală. Constat că bărbaţii se grăbesc să ceară în căsătorie doamnele, fără să-şi dea seama că noi preferăm să fie un proces mai degrabă… lung şi anevoios.

Regele se holba în continuare la ea.

— Desigur. Lady Pinkerton are dreptate, a spus Jest, iar vocea lui era măsurată şi calmă în comparaţie cu cea disperată a lui Cath.

Ea şi regele şi-au îndreptat atenţia spre el.

— Am? s-a minunat Catherine.

— Are? a repetat regele.

— Indiscutabil, dar, fiind un bărbat înţelept, ştiţi dej a acest lucru.

Jest şi-a pus flautul între centură şi tunică.

— Ăăă… da. Vreau să spun, sunt, fireşte. Înţelept, adică. Dar, ăăă, la ce te referi?

— După cum spunea lady Pinkerton, toate doamnele se bucură de dansul curtării, de flacăra mistuitoare a unei noi iubiri, de anticiparea unei fericiri încă necunoscute.

A ezitat, ca şi când ar fi căutat cuvintele potrivite înainte de a continua:

— Perioada curtăm este, în esenţă, temelia unei căsnicii fericite şi nu ar trebui să fie grăbită de niciun iubit devotat – nici măcar de un rege.

Jest şi-a plecat capul.

— Dar se pare că ştiţi deja asta, Maiestate.

— D-da, s-a bâlbâit regele, care părea dezorientat. Asta am spus mereu. Curtarea este… temelia…

Pieptul lui Cath se extindea – de uşurare, de recunoştinţă. Jest i-a aruncat o privire pe furiş şi şi-a ridicat sprâncenele, de parcă ar fi pus o întrebare mută. De parcă ar fi fost îngrijorat că implicarea lui nu ar fi fost apreciată.

Dar a fost, mai mult decât putea să exprime Cath.

— Explicaţia Jokerului a fost perfectă, a spus ea. Până la urmă, cererile în căsătorie nu ar trebui să fie un şoc.

A râs şi a sperat că nu suna la fel de frenetic în urechile lor cât suna în ale ei.

— Văd că oferirea-de-sfaturi se numără printre talentele sale.

n zâmbetul lui Jest era acum o urmă de tachinare.

— Trăiesc pentm a sluji.

Deodată, regele a sărit în picioare.

— Ştiu! a exclamat el, cu un zâmbet larg, impulsionat de o sursă reînnoită de curaj. Să jucăm croquet!

— Croquet? a repetat Cath.
— Da! Croquet! Este sportul la care mă pricep cel mai bine. Vezi tu, nu sunt un dansator prea bun. Şi nu pot compune balade sau poezii. Dar… dar aricilor le place de mine.
A spus-o mai mult ca o întrebare, iar ochii îi străluceau când s-a uitat la Cath.
— Vei vedea cu ochii tăi, lady Pinkerton.
S-a îndepărtat cu un scop precis în minte, păşind apăsat spre terenul de croquet, cu mantia căptuşită cu blană fluturând în urma lui şi cu sceptrul ridicat mândru în aer.
Cath s-a întors spre Jest. Dacă îi împărtăşea vreo fărâmă din agitaţie, nu o arăta.
— Îţi mulţumesc.
— Pentru ce?
Înainte ca ea să poată bâlbâi un răspuns, Jest şi-a scos pălăria şi a îndreptat-o spre silueta tot mai mică a regelui.
— După tine, domniţă.

Capitolul 13

Catherine i-a permis ariciului eI preferat să i se aşeze pe umăr, atâta vreme cât rămânea calm şi era de acord să nu-i înţepe gâtul cu acele sale. Lângă ea, un flamingo îşi ţinea piciorul subţire ca un băţ ascuns între pene. Respiraţia îi mirosea oribil, a creveţi, şi Cath tot încerca să se ferească din calea mirosului printr-un pas furişat în lateral.
Regele, Margaret Mearle şi Jack jucau simultan, aglomerând terenul. Ariciul lui Jest se rostogolise de pe acesta cu ceva timp în urmă şi Cath îl pierduse din vedere, dincolo de unul dintre dealurile joase. Flamingul lui Margaret avea structura osoasă a unui tăiţel, iar ea continua să ţipe şi să scuture neîncetat pasărea fără vlagă, aşa că progresul ei, până acum, era aproape inexistent. Jack părea interesat doar de îndepărtarea aricilor tuturor celorlalţi jucători de pe teren.
Regele începuse destul de bine jocul – într-adevăr, ariciul său îl plăcea foarte mult –, dar de atunci crosa lui înaripată a devenit imprevizibilă. Catherine l-a privit cum a balansat-o pentru a treia oară la rând spre ariciul său şi, din nou, pasărea şi-a încolăcit gâtul lung în ultimul moment şi a ratat complet ţinta. Regele a scos un pufăit de supărare şi a scuturat-o de picioarele sfrijite.
— Am exersat asta, găină proastă! Nu te poate apuca tracul acum.
— Of, biata Sa Maiestate, a cugetat Catherine pentru sine.
Pasărea flamingo de lângă ea şi-a rotit de câteva ori ciocul şi a tărăgănat:
— Ah place rochia ta roz.
Cath i-a aruncat un zâmbet dispreţuitor, apoi a tras de rochia ei de bumbac stil eyelet, de acelaşi roz pal ca penele păsării.
Flamingii erau nişte creaturi atât de proaste.
În cele din urmă, la cea de-a patra balansare, regele şi-a lovit ariciul pe crupă şi acesta a zburat peste terenul de croquet, aterizând chiar în apropiere de picioarele Şesarului de Treflă, fără să se rostogolească sub spatele său arcuit.
Strângându-şi mâinile în pumni, regele a călcat apăsat pe iarbă, evident nefericit.
— Fiinţă inutilă!

Cath, încă pe margine, credea că acest lucru era de bun augur pentru strategia ei.
Unul dintre străjeri adormise în poziţia „podul pe spate” şi bănuia că va fi o ţintă uşoară dacă ar ajunge la el înainte să se prăbuşească.
Şi-a întors capul şi i-a făcut cu ochiul ariciului de pe umăr.
— Jucăm?
— Dacă nu mă înşel, conspiri cu piesele de joc, a spus Jest, luând-o prin surprindere.
S-a răsucit şi l-a văzut sprijinit de o statuie de grădină, cu propriul flamingo drapat pe un umăr.
— Nu sunt sigur că este permis, lady Pinkerton.
Catherine şi-a netezit fusta. Deliciile învelite în hârtie au foşnit în buzunarul rochiei.
— Nu ştii să pierzi, domnule Joker?
Jest şi-a înclinat capul.
— Dar oare chiar pierd, lady Pinkerton?
Ridicând din umeri, Cath a cercetat gazonul.
— Nici măcar nu sunt sigură dacă mai j oci. Pe unde umblă ariciul tău?
— Chiar acolo.
Şi-a îndreptat pasărea flamingo spre colţul terenului, unde Margaret încerca, mai degrabă fără succes, să îi lovească ariciul cu al ei. Ţipetele îi erau purtate de vânt spre ei:
— Pasăre nenorocită, nu poţi ţinti drept măcar o dată?
A legănat pasărea, iar ciocul acesteia a lovit uşor ariciul, trimiţându-l la câţiva centimetri buni în lateral faţă de cel al lui Jest.
— Poate chiar câştigi, a spus Catherine.
— Observ că nu toate piesele sunt în joc. Nu vrei să ni te alături?
— Aştept ca terenul să se mai elibereze. Îmi place să am o lovitură sigură.
Catherine şi-a scărpinat ariciul pe blăniţa moale, în smocuri, de pe bărbie.
— Atunci te voi lăsa să complotezi.
A fost puţin dezamăgită când Jest s-a întors la joc, cotind şi hoinărind pe teren.
Margaret ajunsese la următoarea poartă, oferindu-i ariciului său o cale dreaptă. Jest nu a pierdut timpul, doar şi-a scuturat crosa înaripată, a aliniat ariciul cu porţile, a învârtit pasărea ca o morişcă şi a izbit ariciul cu precizie, eliberând un pocnet răsunător şi trimiţându-l sub două dintre Treflele cu spatele arcuit.
O clipă mai târziu, s-a întors lângă Catherine, cu o aroganţă vizibilă în mişcări, lăsându-şi ariciul unde a aterizat.
— Frumoasă lovitură.
— Mărturisesc că nu sunt genul de gentilom care să-i lase cu nonşalanţă victoria unei doamne.
Catherine a râs – un sunet atât de ascuţit încât i-a speriat ariciul şi unul dintre acele sale a înţepat-o uşor sub ureche. Şi-a ferit numaidecât capul.
— O amintire care implică şireturi de corsete mă îndeamnă să pun la îndoială faptul că eşti într-adevăr un gentilom, domnule Joker.
Jest şi-a apăsat o mână pe piept, prefăcându-se rănit.
— Cel puţin, dacă e să fiu un libertin, voi fi unul cinstit. În timp ce tu, lady Pinkerton, nu ai fost în totalitate sinceră.
— Ce vrei să spui?
— M-ai convins că, indiscutabil, n-aveai nicio idee că regele este îndrăgostit

de tine.
Cath s-a îmbujorat şi s-a apropiat mai mult de el, ca să-şi poată coborî vocea.
— Nu este îndrăgostit de mine.
El şi-a ridicat o sprânceană.
— Poate că sunt un bufon, dar nu sunt prost.
— Poate că doreşte să se căsătorească cu mine sau crede că asta vrea, dar nu este acelaşi lucru cu a fi îndrăgostit.
Încruntătura lui a căpătat o semnificaţie diferită.
— Voi consimţi la acest punct de vedere. Dar, dacă nu crezi că te place dincolo de afecţiunea necesară într-o căsătorie de convenienţă, atunci eşti la fel de oarbă ca lady Mearle.
— Oh, uite! l-a întrerupt Cath. Jack tocmai l-a îmbrâncit pe rege de pe teren. Mai bine mă duc să lovesc.
— Schimbi subiectul.
— Nu, joc croquet.
Şi-a apucat pasărea flamingo cu respiraţie urât mirositoare şi a mărşăluit pe teren.
— Lady Pinkerton?
Catherine a înlemnit şi i-a aruncat o privire peste umăr.
Jest avea o expresie blândă, însă nu era chiar un zâmbet.
— Cred că ţine cu adevărat la tine, atât cât poate. Nu trebuie să fii atât de modestă în privinţa afecţiunii sale. Fără îndoială, multe dintre doamnele prezente ar fi încântate să atragă atenţia veneratului nostru suveran.
Ea şi-a îngustat ochii.
— Şi tu m-ai mustrat pe mine pentru că am jucat rolul peţitoarei.
Întreg corpul i-a devenit rigid în timp ce se apropia de începutul traseului. A văzut că trei dintre străjerii de Treflă renunţaseră să mai stea cu spatele arcuit şi se strânseseră pe margine, unde plasau pariuri, dar a sperat că vor reveni până când va avea nevoie de ei. Regele alerga în continuare după ariciul său. Margaret şi Jack erau aproape la egalitate, cu Jest încă în frunte. În vreme ce stătea la punctul de pornire al traseului, l-a zărit pe Jest întorcându-se la rândul său la joc, însă paşii nu îi mai erau la fel săltăreţi.
Catherine şi-a suflat o şuviţă de păr de pe faţă, frustrată de comportamentul ei din ultimele zile. Toate acele vise, toate acele fantezii, tot acel timp petrecut într-o uluire ameţitoare – totul pentru ce? Un băiat pe care abia îl întâlnise, cu care abia dacă schimbase câteva cuvinte şi care, după cum era destul de clar acum, nu petrecuse nici pe departe la fel de mult timp gândindu-se la ea. Care o şi vedea căsătorită cu regele!
Avea dreptate. O fi el cel îmbrăcat ca un bufon, dar se pare că titlul fusese rezervat pentru ea.
Catherine l-a observat pe Jack apropiindu-se furios, cu pumnul lui gras încleştat în jurul gâtului propriului flamingo. Expresia îi era întunecată şi Cath s-a încordat înainte să ajungă la ea.
— Nici măcar nu ai început! a acuzat-o Jack. Ce tot făceai, vorbind cu Jokerul în tot acest timp? Joci sau nu?
— Nu te priveşte pe tine cu cine vorbesc! s-a răstit ea. Şi tocmai voiam să încep. Dacă te dai la o parte…
Jack a mârâit şi s-a întors să-l privească pe Joker cu ochiul lui sănătos. Jest, pe de altă parte, nu le acorda nicio atenţie.
— Crezi că e amuzant sau ceva de genul?
Cath şi-a dat ochii peste cap.

— Ei bine, nu ştiu, Jack. Ştii tu, e un joker. E treaba lui să fie amuzant.
— Cred că arată amuzant. Chiar caraghios.
S-a întors din nou cu faţa spre ea.
— La fel ca tine, lady Pinkerton!
Şi-a fluturat exasperată mâna liberă.
— Îţi mulţumesc pentru clarificare. Ai putea, te rog, să te dai din drum, din moment ce e rândul meu să joc?
Faţa lui Jack se înroşise, dar nu s-a clintit din loc.
— Ai adus dulciuri?
Pentru o fracţiune de secundă, Cath s-a gândit la cutia cu macarons din buzunar, însă a clătinat din cap.
— De data aceasta, mă tem că nu.
Valetul părea nehotărât, prins momentan între impulsul de a rămâne şi cel de a pleca, de parcă ar fi vrut să spună mai multe, dar nu se putea gândi la nimic altceva demn de spus.
în cele din urmă, şi-a scos limba de culoarea zmeurii la ea, apoi a traversat terenul de joc în pas rapid.
Umerii lui Catherine au căzut. A lovit-o brusc oboseala, iritarea provocată de Jest, de rege şi acum de Jack arzându-i în vene. Jocul era o diversiune care nu putea decât să o bucure.
A luat ariciul în palmă.
— Bine, să trecem la treabă, a spus ea, aşezându-l în faţa primei porţi – Nouarul de Treflă.
Ariciul s-a strâns într-o minge.
Cath a ridicat pasărea flamingo astfel încât să fie ochi în ochi şi a încercat să nu respire prea adânc.
— Îţi propun un târg. Mă ajuţi să câştig acest joc şi data viitoare când voi veni la palat îţi voi aduce prăjituri cu creveţi şi nucă de cocos.
— Ah place creveţi, a zis pasărea.
— Mi-am dat seama.
□ncreţindu-şi nasul, Cath a răsucit-o cu capul în jos şi a apucat-o de picioare. A aliniat-o cu ariciul. A ţintit.
A lovit.
Ariciul a trecut fulgerător prin primele două porţi, a făcut un ocol lin la dreapta, peste un deal, a săgetat chiar pe lângă ariciul recuperat al regelui, s-a năpustit din nou spre stânga şi sub alte două porţi şi, în cele din urmă, s-a oprit după o rostogolire anevoioasă. S-a trântit cu zgomot pe burtică, rânjind spre Catherine.
Ea i-a răspuns cu o încuviinţare aprobatoare din cap, simţindu-se deja mai bine.
— Bravo, lady Pinkerton! a spus regele.
Publicul care urmărea jocul de pe margine a început, de asemenea, să ovaţioneze, dându-şi seama cine este preferata regelui.
— Nu contează cine câştigă sau pierde! a strigat Margaret. Contează să nu ne schimbăm!
— Bine punctat, lady Margaret! a aclamat ducele, stând singur într-o parte a mulţimii.
— Nimeni nu ţi-a cerut părerea! a strigat ea înapoi.
Ignorându-i pe toţi, Cath a lovit a doua oară, depăşindu-l pe Jest pe teren.
— Frumoasă lovitură, a zis Jokerul în timp ce trecea pe lângă ea, cuvintele lui un ecou al celor rostite de ea mai devreme.

— Vai, mulţumesc! i-a răspuns Catherine, mândră de ea.
— Îmi vei ura noroc la următorul joc? a întrebat el. Se pare că voi avea nevoie, dacă e să iau oul.
Cath i-a aruncat o privire peste umăr.
— Nu voi face aşa ceva.
Jest a început să meargă cu spatele spre ariciul său.
— Eşti un adversar dur.
Ochii lui Cath s-au mărit când călcâiele lui aproape că s-au ciocnit de unul dintre aricii aflaţi în joc – al lui Jack, bănuia ea dar, chiar şi mergând cu spatele, Jest a ştiut când să sară peste el. A chicotit la surprinderea vizibilă de pe faţa ei şi s-a întors.
Clătinând din cap, Catherine a ţipat:
— Sper că ariciul tău va intra mai devreme în hibernare!
— Îmi va fi cu atât mai uşor să-l lovesc, a strigat el înapoi.
Ochii ei au zărit o siluetă îndesată care se grăbea spre ea.
Chipul regelui era trandafiriu de entuziasm şi o peliculă strălucitoare de transpiraţie i se formase pe frunte.
— Lady Pinkerton! a zis el, tamponându-şi fruntea cu colţul mantiei.
S-a gândit să-i ofere o batistă, dar a decis în schimb să pretindă că nu transpira.
— Ai văzut?
— Um…
— Ariciul meu s-a dus – zbuuuuum! — direct prin trei porţi! a exclamat el, redând prin gesturi rostogolirea şi saltul ultimei sale lovituri. A fost glorios! Nu eşti de aceeaşi părere?
Cath a rezistat impulsului de a-l mângâia pe cap şi de a-i oferi un biscuit pentru o treabă bine făcută.
— Aţi fost minunat, Maiestatea Voastră.
Zâmbind radios, regele s-a întors să-l vadă pe Jest cum se pregătea să lovească din nou. Cath s-a uitat cu înverşunare la ariciul lui, îndemnându-l să iasă de pe traseu.
— În fine, despre ce vorbeaţi tu şi Jest? a întrebat regele.
— Oh. Ăăă… despre Maiestatea Voastră. Şi despre fenomenalul dumneavoastră…
S-a auzit un poc răsunător când Jest şi-a trimis ariciul rostogolindu-se spre gazonul liber… cel puţin a fost liber până când toate cele trei Trefle absente s-au repezit înapoi pe teren şi s-au aruncat pe spate pentru a crea chiar la timp arcadele lipsă, astfel încât ariciul să se rostogolească sub cărţile de joc.
— … talent la croquet, a încheiat Catherine, cu o privire ameninţătoare.
Regele a oftat, arătând la fel de dezumflat.
— Ei bine, se pare că mi-am găsit naşul.
După trei lovituri consecutive, Jest îşi adusese ariciul aproape de sfârşitul traseului. Încă una, chiar şi pe jumătate decentă, i-ar înmâna fără îndoială victoria. S-a îndreptat pe îndelete spre arici, balansând pasărea flamingo înainte şi înapoi ca un pendul.
— Foarte bine, Jest! a strigat regele.
— Vă foarte mulţumesc, Maiestatea Voastră, a spus Jokerul pe un ton glumeţ.
Scrâşnind din dinţi, Cath şi-a târât crosa înaripată spre propriul arici, într-un acces de determinare încăpăţânată. Nu se considerase niciodată o persoană competitivă, dar asta – asta era diferit.
Asta părea ceva personal.

După doar o singură întâlnire, Jokerul se infiltrase în visele ei şi îi pusese stăpânire pe fiecare gând atunci când era trează. Îl indusese până şi în fantezia ei cu patiseria, deşi nu ar recunoaşte acest lucru faţă de nimeni, mai ales acum când ştia că Jest o şi vedea căsătorită cu regele.

Nu era decât un nevrednic care flirta cu neruşinare, iar ea se îndrăgostise tot mai tare cu fiecare zâmbet cuceritor. Cât trebuie să mai fi râs pe seama ei!

Cum îndrăzneşte?

Şi-a luat locul lângă ariciul ei şi a cercetat traseul.

Ariciul şi pasărea flamingo o priveau amândoi, aşteptând, cât Catherine şi-a plimbat ochii de la cărţile de joc arcuite – dintre care câteva căzuseră de epuizare în timp ce aşteptau – la ultima poartă, obiectivul final. La toţi aricii adversari răspândiţi la întâmplare de-a lungul terenului, jucătorii lor alergând după ei sau ţipând la flamingii necooperanţi.

La Jest, care se plimba pe iarbă.

Şi-a îngustat ochii şi şi-a îndepărtat picioarele, coborând capul păsării flamingo la pământ.

Ariciul s-a ghemuit.

— Dacă mă dezamăgeşti, i-a şoptit Catherine păsării, îţi voi înfăşură gâtul în jurul unui trunchi de copac, îl voi lega într-o frumoasă fundă roz şi te voi lăsa acolo până când te va găsi unul dintre grădinari.

Cu precauţie, aceasta şi-a curbat gâtul pentru a o privi de jos în sus.

— Ah place frumise funde roz.

Catherine a scuturat-o, iritată, şi pasărea s-a îndreptat din nou.

A tras crosa înaripată înapoi, şi-a fixat ochii pe arici…

şi a lovit tare.

A fost o lovitură de croquet perfectă, ariciul ei ciocnindu-se de cel al lui Jest cu câteva secunde înainte ca el să-şi îndrepte propriul flamingo spre acesta. Surprins, Jest a sărit înapoi, iar ariciul i s-a rostogolit chiar sub picioare, a sărit şi a săltat cu mult în afara traseului.

Şi-a ridicat privirea şi a clipit, întâlnind ochii lui Cath peste gazon.

Ea i-a zâmbit larg, satisfăcută de expresia consternată a lui Jest, apoi şi-a învârtit pasărea într-o piruetă. Practic îi înmânase victoria regelui.

— Fir-ar să fie! a spus ea, imaginea întruchipată a nevinovăţiei.

Mulţumită, a părăsit alene terenul, înfigând piciorul păsării flamingo în pământul moale înainte să se îndrepte spre mese. După un joc atât de bun, a simţit că merita, cu vârf şi îndesat, o prăjitură şi o ceaşcă de ceai.

Capitolul 14

— De ce este atât de mult piper în supa asta? s-a plâns marchiza, împingându-şi înapoi castronul. Cu greu poate fi numită comestibilă.

— Îmi pare rău, doamnă, a zis Abigail, îndepărtând repede felul de mâncare neplăcut. A fost o reţetă nouă – cred că ducele de Tuskany ne-a dat-o, o specialitate creată de propria bucătăreasă.

Marchiza şi-a încreţit nasul.

— Este un miracol că n-a flămânzit.

Şi-a îndreptat şervetul din poală în timp ce Catherine şi tatăl ei mâncau din supele lor fără să se plângă.

Deşi, putea admite Catherine, era îngrozitor de piperată şi începea să-i ardă gâtul.

— Deci, Catherine? a început mama ei. Cum ţi s-a părut petrecerea cu ceai?

Cath a încremenit, cu lingura de supă ridicată până la jumătatea gurii. A întâmpinat zâmbetul mamei sale, nerăbdător şi plin de speranţă, cu unul propriu, neliniştit şi inocent.

— Mi s-a părut la fel ca ultima petrecere cu ceai şi ca cea de dinainte, a minţit ea şi a înghiţit cu greu o altă lingură de supă. Ai vrea să-mi dai sarea, te rog?

Mary Ann a făcut un pas în faţă ca să-i aducă sarea, astfel încât părinţii ei să nu fie nevoiţi să întindă mâinile peste castroane şi sosiere.

— Poate că da, au fost asemănătoare, dar ai vorbit cu Maiestatea Sa?

— Oh. Ăăă. Vai, da, am vorbit! Ne-am plimbat prin grădini.

S-a oprit ca să se asigure că nimic din ceea ce urma să povestească nu ar fi condamnabil.

— Ne-am întâlnit cu noul joker al curţii şi el ne-a distrat cu o melodie frumoasă cântată la flaut.

Tăcere. Pendula a ridicat un braţ ca să se scarpine sub mustaţa cenuşie. Catherine s-a uitat scurt la ceasul de pe perete şi s-a întrebat dacă piperul începea să afecteze şi mobilierul.

— Şi? a presat-o mama ei să continue.

— Oh, e foarte talentat, a spus Cath şi s-a aplecat peste castron. Poate prea talentat, dacă mă întrebi pe mine. Cineva ar putea considera asta nefiresc. Să cânţi la flaut şi la mandolină, să ştii trucuri de magie şi trucuri cu cărţi de joc şi ghicitori, şi am auzit că este şi un maestru jongler. Este suficient pentru a ne face pe noi ceilalţi să ne simţim prost, de parcă am fi lipsiţi de talente sau abilităţi, şi nu cred că trebuie să se împăuneze atâta, aşa cum a procedat până acum, şi după doar două evenimente! în plus, e ceva ciudat în legătură cu pălăria aia a lui, nu crezi? Ceva nu tocmai…

Ajutată de lingură, a trasat în aer conturul invizibil al pălăriei cu trei colţuri.

— … posibil din punct de vedere spaţial. Mi se pare misterios.

S-a uitat la mama ei neimpresionată şi la tatăl ei confuz, dându-şi seama că bătuse câmpii. Şi-a băgat lingura de supă în gură.

— Ei bine, a zis mama ei. Toate astea sună… interesant. Ce s-a întâmplat după ce Jokerul v-a distrat?

A înghiţit în sec.

— Oh. Apoi am jucat croquet.

— Tu şi Jokerul?

— D-da. Păi, şi regele. Şi alţi câţiva invitaţi.

Mama ei s-a lăsat în scaun, uşurată.

— Sper că l-ai lăsat să câştige.

Catherine a fost mândră că următoarele cuvinte nu reprezentau o minciună:

— De fapt, regele chiar a câştigat.

Cât a fost luată supa, Abigail s-a apropiat de masă ca să taie felii dintr-o friptură aşezată pe un pat din dovleci prăjiţi.

Sprâncenele mamei sale s-au ridicat.

— Şi apoi?

Catherine şi-a alocat un moment de gândire.

— Şi apoi… Am mâncat o prăjitură. Deşi, dacă suntem sinceri, a fost puţin cam uscată. Oh, şi apoi a venit Jest şi a mai cântat din flaut după ce s-a terminat jocul. Ce-i mai place să se dea în spectacol!

Melodia fusese frumoasă, desigur, şi încă îi încânta urechile.

— Jest, a spus marchiza.

Când i-a auzit numele rostit de vocea ei, Catherine a tresărit.

— Scuze, s-a bâlbâit ea. Este Jokerul. Este numele lui.

Mama ei şi-a aşezat furculiţa pe masă, cu atâta grijă încât ar fi putut la fel de bine să o fi aruncat.

— Ce ne pasă nouă de Joker? Povesteşte-ne despre rege, Catherine. Ce a spus? Ce a făcut? A gustat din acele macarons? I-au plăcut? Eşti logodită sau nu?

Cath s-a micşorat sub avalanşa de întrebări, mult prea conştientă de cutia cu macarons cu aromă de trandafir care încă îi împovăra buzunarul. Probabil că se sfărâmaseră până acum. A simţit un val de recunoştinţă când i-a fost servit felul principal, oferindu-i o scuză să-şi coboare privirea. A înfipt furculiţa într-o bucată de dovleac prăjit.

— S-ar putea să fi uitat să-i dau cutia cu macarons, a mărturisit ea, îndesându-şi îmbucătura în gură.

A înţepenit, surprinsă. Nu orice fel de dovleac, ci unul savuros şi untos, presărat cu frunze de cimbru şi, de data aceasta, fix cu cantitatea potrivită de piper.

Era delicios. A îndesat o a doua porţie în gură, întrebându-se dacă ar putea deveni cu toţii portocalii aşa cum păţise Cheshire. Până la urmă, ar fi de preferat decât să crească până la înălţimea unor stejari, ceea ce se întâmplase odată, când bucătarul lor a cumpărat un lot stricat de dovleac ghindă.

Mama ei a scos un suspin adânc, ignorându-şi propria farfurie.

— Vai, cum îmi mănâncă nervii situaţia asta! Şi când te gândeşti că am fost atât de aproape de a-mi avea fiica logodită – şi cu însuşi regele!

Şi-a dus o mână la piept.

— Este mai mult decât poate inima mea să îndure. Toată ziua am aşteptat acel sunet de trâmbiţe, acel anunţ că cererea în căsătorie a fost făcută şi acceptată şi că voi trăi să-mi văd fiica încoronată regină. Dar acel anunţ nu a mai venit, deşi te-ai plimbat cu Maiestatea Sa prin grădini! Şi ai jucat croquet! Şi ţi s-a făcut o serenadă! Nu poţi susţine că atmosfera nu a fost romantică. Doar dacă… doar dacă s-a răzgândit. Oh, vai, ce vom face?

Catherine a întâlnit privirea lui Mary Ann şi a fost răsplătită cu un zâmbet încrezător, discret, dar încurajator. I-a răspuns la zâmbet, însă l-a ascuns cu o gură de vin.

— Nu ştiu, mamă, a spus ea, lăsând jos paharul. Nu m-a cerut. Nu-mi dau seama ce motiv a avut. Ai încercat dovleacul? Este uimitor. Abigail, te rog să-i transmiţi bucătarului că acest dovleac este uimitor.

— O voi face, domniţă, a zis Abigail cu o mică reverenţă. Cred că provine de la parcela lui sir Peter.

Cath şi-a înfipt furculiţa într-o altă bucată de dovleac.

— Este uluitor cum un om atât de oribil poate creşte ceva atât de delicios.

— Ce tot îndrugi acolo? a strigat mama ei. Dovleci! Sir Peter! Vorbim despre rege.

A izbit cu palma în masă.

— Şi poate că tu nu eşti în măsură să-ţi dai seama ce motiv a avut să nu te ceară în căsătorie astăzi, dar eu cu siguranţă sunt. Şi-a pierdut încrederea în mireasa pe care şi-a ales-o, acesta este motivul său. A auzit că ţi s-a făcut rău la bal şi acum crede că ai putea fi o fată bolnăvicioasă; niciun bărbat nu vrea o astfel de soţie. Cum ai putut să pleci atât de devreme?

— Sincer vorbind, nu ştiam că regele urma să mă ceară în căsătorie şi ai insistat asupra acelei foarte strâmte…

— Asta nu este nici pe departe o scuză. Acum ştii. Astăzi ştiai. Sunt incredibil de dezamăgită, Catherine. Ştiu că te poţi descurca mai bine de atât.

Catherine s-a uitat la tatăl ei, sperând că o va apăra.
— Şi tu îi împărtăşeşti părerea?
Marchizul şi-a ridicat capul din farfuria deja golită pe trei sferturi, pe care mai rămăseseră doar câteva bucăţi de friptură de vită şi dovleac. Expresia lui, deşi la început uluită, s-a îmblânzit repede, şi s-a întins spre Catherine, punându-şi mâna pe încheietura ei.
— Desigur, draga mea, a zis el. Poţi face orice, odată ce îţi pui mintea la contribuţie.
Cath a oftat.
— Mersi, tăticule.
A mângâiat-o uşor pe mână, drăgăstos, apoi şi-a îndreptat iarăşi atenţia spre farfurie.
Fâţâindu-se pe scaun, Catherine s-a resemnat cu dezamăgirea mamei sale şi s-a concentrat pe tăierea cărnii în bucăţi foarte mici.
— Şi mi-am pus atâtea speranţe în acele macarons, a continuat marchiza. Îmi dau seama că nu este adecvat ca o doamnă să trudească toată ziua în bucătărie, însă el chiar se dă în vânt după deserturile tale şi m-am gândit că, odată ce le va gusta, îşi va aminti de ce a vrut să te ceară în căsătorie de la bun început. Cum ai putut să eşuezi la o sarcină atât de simplă?
S-a încruntat la farfuria fiicei sale.
— Gata, ai mâncat destul, Catherine.
Cath s-a uitat în sus. La gura strâmbă a mamei sale, la creştetul capului lăsat al tatălui ei, la Mary Ann şi Abigail care se prefăceau că nu ascultă.
Şi-a pus cuţitul şi furculiţa pe masă.
— Da, mamă.
Când marchiza a pocnit din degete, toate farfuriile au fost luate, chiar şi a tatălui ei, deşi el încă ţinea strâns furculiţa. În scurt timp, s-a prăbuşit pe scaun, resemnat.
Înainte ca situaţia jenantă să se poată prelungi, marchizul s-a înviorat.
— Am auzit cea mai încântătoare poveste la petrecerea de astăzi, a spus el, tamponându-şi colţurile mustăţilor cu şervetul, despre o fetiţă care a descoperit o gaură de iepure prin care cazi în sus, chiar lângă Răscruce, şi când a început să urce, trupul ei a căzut în sus şi în sus şi…
— Nu acum, dragule. Nu vezi că discutăm despre perspectivele fiicei noastre? a zis soţia sa. Vreau să spun, dacă mai are vreuna, a mormăit ea.
Marchizul şi-a aşezat şervetul pe masă, complet dezumflat.
— Desigur, draga mea. Întotdeauna ştii exact subiectele potrivite de abordat într-o conversaţie.
Catherine s-a încruntat. I-ar fi plăcut să audă povestea.
Plescăind din limbă, marchiza a spus:
— Nimeni nu te avertizează vreodată cât de epuizant este să ai o fată de măritat. Şi acum mai am şi festivalul pe cap. Dacă tot calvarul legat de această căsnicie ar fi rezolvat, m-aş putea dedica mai bine evenimentului, aşa cum am făcut în fiecare an, însă, după cum se poate observa, atenţia îmi este atrasă în două direcţii diferite. Acum nu mă voi putea concentra deloc asupra festivalului.
Mary Ann, a văzut Catherine, nu a reuşit să se abţină să-şi dea ochii peste cap. Deşi marchizul şi marchiza găzduiau Festivalul Zilele Ţestoasei, slujitorii erau cei care făceau toată treaba.
— Îmi pare rău, mamă, a zis Catherine.
— Acum e şi mai rău, cu tot regatul înnebunit din cauza acestui… acestui

Jabberwock.
S-a cutremurat.
— Este terifiant, a comentat Catherine, deşi atenţia i-a fost distrasă de o budincă de pâine aburindă care a fost pusă în faţa ei.
Mirosea intens a boabe de vanilie şi a cremă de ou. Salivând, a ridicat linguriţa de desert.
— Oh, în numele Cupelor, nu! a spus mama ei. Nu fi absurdă, Catherine. Vei fi confundată cu o morsă la festival. Abigail, ai grijă să fie luată de aici.
Cath a scâncit, uitându-se lung după desert când a fost repede îndepărtat de pe masă. Şi-a lipit palma de mijloc, simţindu-şi stomacul sub corset, şi s-a întrebat dacă mama ei avea dreptate. Devenea o morsă? Avea aproape constant poftă de dulciuri, însă îi ceda, ei bine, poate o dată sau de două ori pe zi. Nu era straniu, nu-i aşa? Şi nu se simţea mai mare, chiar dacă toate corsetele ei sugerau altceva.
A surprins un zâmbet compătimitor de la Mary Ann în timp ce umplea paharele de vin de pe masă.
— Chiar nu ai nimic de spus despre asta, domnule Pinkerton?
Marchizul urmărea cum dispare farfuria cu budincă de pâine cu aceeaşi amărăciune resimţită de Catherine.
— Despre faptul că ai trimis înapoi desertul? a zis el. Chiar am câte ceva de spus despre asta.
— Nu, bătrân ramolit ce eşti! Deşi de la tine o moşteneşte, să ştii.
Cath s-a burzuluit.
— Stau chiar aici.
Mama ei a fluturat o mână spre ea, ca şi cum ar fi înlăturat faptul că era prezentă.
— Te întreb dacă ai ceva de spus cu privire la şansele de măritiş ale fiicei tale. Eligibilitatea pentru căsătorie dispare treptat, chiar în timp ce stăm aici, îmbufnaţi.
— N-aş sta îmbufnat dacă aş mânca budincă de pâine, a mormăit marchizul.
Soţia lui a oftat adânc.
— Ştii, nu am avut alte cereri în căsătorie. Nicio propunere de curtare. Nimic!
Cath şi-a lins buzele şi o idee i-a scânteiat în minte: acum era ocazia ideală să le povestească despre patiserie. Chiar în acest moment. Nu ar avea niciodată o şansă mai bună decât acum, cu amândoi atenţi la ea.
Acum.
Întreabă-i acum.
S-a îndreptat în scaun.
— De fapt, există o perspectivă, mamă. Una despre care… am tot vrut să discut cu amândoi.
Mary Ann a încremenit, dar Cath a încercat să nu se uite la ea. Prezenţa ei nu ar face decât să o neliniştească şi mai tare.
— Există o oportunitate pe care am luat-o în considerare în ultima vreme. De fapt, de ceva vreme. Dar mi-ar prinde bine ajutorul şi… susţinerea voastră. Şi tocmai ai spus, tată, că aş putea face orice odată ce îmi pun mintea la contribuţie…
— Mai repede, copilă, a spus mama ei, nu avem toată seara la dispoziţie.
— Are… are legătură cu pasiunea mea. Cu deserturile mele.
Mama ei şi-a aruncat braţele în aer.
— Oh, deserturile tale! Ştii, asta este problema. De aceea niciun bărbat nu vrea să albă de-a face cu tine. Cine a mai auzit de fiica unui marchiz care

găteşte şi prepară deserturi, când ar trebui să exerseze brodatul sau cântatul la pian!
Catherine a aruncat o privire spre Mary Ann, care începuse să-şi înnoade şireturile de la şorţ.
S-a întors înapoi către mama ei.
— Dar… tocmai ai recunoscut că pasiunea mea reprezintă jumătate din motivul pentru care regele m-a plăcut de la bun început. Îi plac deserturile mele. Nu te bucuri că am ceva la care mă pricep?
Mama ei a râs în hohote, dar tatăl ei încuviinţa din cap.
— Îmi plac deserturile tale, a zis el. Îţi aminteşti tortul cu rom pe care l-ai făcut de ziua mea? Cel cu stafide în interior? Ar trebui să prepari din nou unul dintre acelea.
— Mulţumesc, tata! Mi-ar face o deosebită plăcere.
— Nu o încuraja!
— Mamă, te rog. Ascultă-mă pentru un moment şi… încearcă să nu emiţi o judecată pripită.
Marchizul s-a aplecat în faţă, curios. Marchiza a mârâit şi şi-a încrucişat braţele, însă cel puţin i-a acordat întreaga ei atenţie lui Cath. Mary Ann stătea în colţ, numărând în tăcere nodurile pe care le făcuse.
— Vedeţi voi, a început Catherine, există acest magazin în oraş care va deveni disponibil. Prăvălia cizmarului, ştiţi voi, cea de pe Strada Principală. Şi, ei bine, m-am tot gândit şi…
— Îmi cer scuze că vă întrerup, lordul meu.
Cath s-a oprit, întorcându-se să-l vadă pe domnul Pinguin, majordomul lor, care stătea la intrarea în sufragerie în fracul lui nelipsit.
— Avem un musafir, a spus el.
— La ora asta? s-a plâns marchiza, îngrozită. Spune-i să revină mâine.
— Dar, doamna mea, a zis domnul Pinguin, este regele.

Capitolul 15

Timpul s-a oprit în sufragerie pentru una, două, trei bătăi de inimă – înainte ca mama lui Cath să se ridice furtunos de la masă.
— Whealagig! Ce mai aştepţi? Du-te şi întâmpină-l!
— Ăăă, da. Fireşte, draga mea.
Marchizul şi-a aruncat şervetul pe masă şi l-a urmat pe domnul Pinguin în salon.
— Venim imediat! Nu-l lăsa să plece!
Marchiza s-a năpustit asupra lui Catherine, aducându-i câteva şuviţe din părul întunecat în faţă, să se reverse în bucle lejere peste umeri. A ciupit-o de obraji. A înmuiat colţul unui şervet în cel mai apropiat pahar de apă şi i-a şters cu îndârjire buzele.
Catherine s-a zvârcolit.
— Opreşte-te! Ce faci?
— Te fac prezentabilă! Regele este aici!
— Da, însă nu a cerut o audienţă cu mine.
— Fireşte că nu a cerut o audienţă cu tine, dar, evident, de aceea se află aici!
Marchiza a cuprins faţa fiicei sale cu mâinile şi a zâmbit, extaziată.
— Of, scumpa, scumpa mea fată! Sunt atât de mândră de tine!
Cath s-a încruntat.
— Cu doar o clipă în urmă, erai…

— Nu contează ce se întâmpla cu doar o dipă în urmă, regele este aici acum!
îndepărtându-se, mama ei a izgonit-o cu ambele mâini.
— Haide! Spre salon. Poftim, mestecă asta.
A smuls o frunză de mentă dintr-un aranjament de pe servantă şi a îndesat-o în gura lui Catherine.
— Mamă, a spus ea, mestecând de două ori înainte să scoată frunza de mentă. Nu am de gând să-l sărut.
— O, nu mai fi aşa o pesimistă!
Simplul gând a absorbit toată culoarea din obrajii lui Catherine.
A fost zorită prin uşi şi dincolo de biblioteca tatălui ei până a ajuns în salonul principal, unde marchizul stătea cu regele, Iepurele Alb, două gărzi – Cinciarul şi Decarul de Treflă – şi…
Inima aproape că i-a sărit din piept, însă a mustrat-o cu severitate până când şi-a rărit bătăile.
Jest stătea la coada anturajului regelui, îmbrăcat din cap până-n picioare în veşmântul lui negru de bufon, cu mâinile la spate. Deşi până atunci inspectase un portret pictat al unuia dintre strămoşii îndepărtaţi ai lui Catherine, şi-a îndreptat postura când ea şi mama ei au intrat.
Părea că în interiorul cutiei toracice îi bubuiau tobe. Abia a avut timp să-şi recapete răsuflarea înainte ca o trompetă să răsune zgomotos prin cameră. Luată prin surprindere, Catherine a sărit.
Privirea galbenă a lui Jest a căzut numaidecât în podea.
Iepurele Alb a coborât trompeta.
— Maiestatea Sa Regală, Regele de Cupă!
— Maiestate! a strigat marchiza.
Cath a urmat exemplul mamei sale şi a făcut o reverenţă, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine.
— Vizita dumneavoastră ne onorează! Aţi dori nişte ceai? Abigail! Adu ceaiul!
Regele şi-a dres glasul, lovindu-şi de câteva ori pumnul de stern.
— Mulţumesc din suflet, lady Pinkerton, dar soţul tău mi-a oferit deja şi am refuzat. Nu vreau să vă răpesc prea mult din timp.
Zâmbea, ca de obicei, însă era un zâmbet ruşinat şi neliniştit, nu cel vesel cu care era obişnuită Cath.
Nu îndrăznea să se uite la ea.
Lui Catherme îi era greaţă şi, pentru prima oară, s-a bucurat că mama ei trimisese înapoi desertul.
— O, dar nu vreţi măcar să luaţi un loc, Maiestate?
Marchiza a făcut semn către cel mai frumos scaun din încăpere – locul ocupat de obicei de marchiz.
Fluturându-şi mantia roşie pe spate, regele a dat din cap, recunoscător, şi s-a aşezat.
La unison, marchizul şi marchiza au luat loc pe canapeaua din faţa lui. Abia când mama ei a ridicat mâna şi a tras-o cu putere în jos, lui Catherine i-a trecut prin minte să stea şi ea.
Gărzile priveau fix peretele, cu toiegele cu vârfurile în formă de cupă ţinute în lateral. Iepurele Alb părea puţin abătut că nu fusese şi el invitat să ia un loc.
Iar Jest…
Mut şi nemişcat şi imposibil pentru Cath să-şi ţină ochii departe de el. Poate că era un libertin şi un cuceritor, însă, împotriva raţiunii şi principiilor ei, se simţea la fel de atrasă de el ca întotdeauna. Îi arunca priviri pe furiş, din nou şi din nou, ca şi cum ar aduna firimituri nesatisfăcătoare în speranţa că vor putea

fi reunite într-un tort.
Când regele nu a vorbit imediat, mama lui Cath s-a aplecat în faţă, toată numai zâmbet.
— Cât de bine ne-am simţit la petrecerea cu ceai de azi după-amiază, Maiestatea Voastră. Ne răsfăţaţi atât de mult în regatul acesta.
— Mulţumesc, lady Pinkerton. A fost o adunare splendidă.
Regele a împins coroana într-o poziţie mai sigură pe capul lui rotund. Părea să-şi adune curajul.
O va cere în căsătorie.
Tatăl ei va fi de acord.
Mama ei va fi de acord.
în acel punct gândurile ei se opreau.
Nu, trebuie să-şi imagineze totul. Urma să se întâmple. Acum.
Regele o va cere în căsătorie.
Tatăl ei va fi de acord.
Mama ei va fi de acord.
Şi ea…
Ea va spune nu.
Promisiunea pe care şi-a făcut-o în tăcere a ameţit-o, dar şi-a amintit determinarea pe care o simţise în timpul meciului de croquet şi a încercat să o invoce din nou.
Desigur, va fi întruchiparea desăvârşită a politeţii. Îi va respinge cererea în căsătorie cu toată graţia posibilă. Va fi amabilă şi flatată şi recunoscătoare şi îi va spune că nu se simţea potrivită pentru rolul de regină. Îi va spune că exista, cu siguranţă, o alegere mai bună şi, deşi recunoştinţa ei pentru atenţiile sale era nemăsurată, nu-l putea accepta cu conştiinţa împăcată…
Nu, nu, nu.
Se înşela şi ura să ştie acest lucru.
Cu tatăl şi mama ei acolo, cu dragul şi inimosul Rege de Cupă, cu toate privirile lor pline de speranţă aţintite asupra ei… ştia că va spune fără îndoială da.
Nu s-a mai uitat la Jest. Deodată, ochii ei n-au mai suportat să-l privească.
Prezenţa lui în salon era dureroasă, sufocantă.
— Mi-a plăcut nespus de mult meciul de croquet cu lady Pinkerton de la petrecere, a spus regele.
— O, da, tocmai ne povestea totul despre el, a zis marchiza. Şi ei i-a plăcut nespus de mult. Nu-i aşa, Catherine?
Ea a înghiţit în sec.
— Da, mamă.
— Este o jucătoare de croquet incredibil de talentată, a chicotit regele. Vai, o singură privire din partea ei şi aricii pur şi simplu se duc – vuuum! — exact unde vrea ea să se ducă.
A continuat să chicotească.
Părinţii lui Cath au chicotit la rândul lor, deşi ea îşi putea da seama că tatăl ei nu prea înţelegea ce era atât de amuzant.
— Suntem atât de mândri de ea! a spus marchiza. Este atât de iscusită şi ne uimeşte cu toate talentele ei, de la croquet până la pasiunea ei pentru prepararea deserturilor.
Ochii ei s-au îndreptat spre Catherine, plini de adoraţie maternă.
Cath şi-a ferit privirea şi a zărit ochii lui Mary Ann, de un albastru pal, prin uşa întredeschisă.
Slujnica i-a afişat un zâmbet încurajator.

— De asemenea, am purtat o conversaţie revelatoare cu lady Pinkerton despre noul joker al curţii. Îţi aminteşti?
Regele i-a întâlnit ochii pentru prima oară şi, între stânjeneala lui şi menţionarea Jokerului, Cath s-a trezit subjugată de o îmbujorare umilitoare, care, mai mult ca sigur, urma să fie înţeleasă greşit.
Mama ei l-a lovit cu cotul pe tatăl ei.
— Da, Maiestate, a spus ea. Îmi amintesc.
— O, da, foarte bine. El, ăăă… Jest, adică, mi-a oferit câteva sfaturi binevoitoare, pentru care îi sunt foarte recunoscător, şi m-am tot… gândit şi… ei bine.
Regele a tras de gulerul căptuşit cu blană al mantiei, îndepărtându-l de gât.
— Am să-ţi adresez o întrebare foarte importantă, lady Pinkerton. Şi… şi lordului şi lui lady Pinkerton, desigur.
Marchiza a apucat încheietura soţului ei.
— Suntem umilii tăi slujitori, a spus marchiza. Ce putem face pentru Maiestatea Voastră?
Cath s-a lăsat moale pe canapea. Adio, patiserie! Adio, miros de pâine proaspătă dimineaţa! Adio, şorţuri presărate cu făină!
Regele s-a foit neliniştit. Picioarele i s-au lovit de scaun.
— V-am vizitat în seara asta cu scopul de… de…
O picătură de transpiraţie i-a alunecat pe tâmplă. Ochii lui Cath au urmărit-o până când regele a şters-o cu marginea mantiei. Apoi a început să vorbească repede, de parcă ar fi emis o declaraţie importantă care fusese repetată de o sută de ori.
— … de a cere onoarea de a o curta pe lady Catherine Pinkerton.
Apoi a râgâit.
Doar un râgâit mic, din nervozitate sau poate chiar de greaţă.
Catherine, copleşită de anxietate, şi-a înăbuşit un horcăit.
În spatele regelui, Jest a tresărit, iar mişcarea subtilă a readus atenţia lui Cath asupra lui.
Se uita la ea.
Catherine nu-şi putea da seama dacă era amuzat sau stânjenit pentru rege, însă, orice ar fi fost, emoţia s-a estompat repede. Jest părea să se schimbe în timp ce se uita la ea. Trupul i s-a lungit până la înălţimea maximă, umerii i-au fost traşi înapoi, ochii i-au cercetat pe ai ei.
Cath nu ştia ce căuta sau ce găsise. Se simţea pe jumătate înnebunită, cuprinsă de o dorinţă imposibilă de a fi oriunde, dar nu aici.
— De a o curta? a repetat marchiza.
Cath şi-a desprins forţat privirea de la Jest. Gândurile au început să i se învârtă, subconştientul ei analizând cu minuţiozitate cuvintele regelui.
De a o curta. Asta este ceea ce a zis.
Regele cerea să o curteze, exact aşa cum îl sfătuise Jest.
Nu o cerea în căsătorie.
Uşurarea s-a năpustit asupra ei, la fel de repede ca un val în creştere prin golful şuierător.
Şi-a pus o mână peste inima bubuitoare şi s-a uitat la mama ei, a cărei gură era larg deschisă.
— Ei bine, a zbierat marchizul, ne onoraţi, Maiestate! Eu…
S-a întors spre soţia lui, ca şi când ar fi cerut permisiunea de a răspunde.
Închizându-şi gura, marchiza l-a lovit cu piciorul în gleznă.
— Eu, ăăă, îmi dau din toată inima binecuvântarea pentru o astfel de curtare,

dar, desigur, decizia revine fiicei mele. Catherine? Ce ai de spus?
O tăcere desăvârşită a umplut salonul: toţi au amuţit.
Regele, îngrozit, dar plin de speranţă.
Mama ei, palidă de anxietate.
Tatăl ei, răbdător şi curios.
Mary Arm, deschizând câte puţin uşa ca să nu piardă niciun cuvânt.
Iepurele Alb, ochind cu jind o vază scumpă.
Şi Jest. Imposibil de citit. Aşteptând, alături de ceilalţi, ca ea să vorbească.
— Eu… sunt flatată, Maiestate.
— Bineînţeles că eşti flatată, copilă.
De data aceasta, mama ei a lovit-o pe ea cu piciorul.
— Dar nu-l mai ţine pe Maiestatea Sa în suspans. Ce ai de spus cu privire la această ofertă foarte amabilă şi generoasă?
Curtare. Fără obligaţii. Fără angajamente. Nu încă.
Şi, eventual, timp pentru a-l convinge pe rege că nu-şi dorea deloc să se căsătorească cu ea.
Nu simţea că i s-ar fi dat de ales, nu cu adevărat, în această privinţă – dar nici nu părea atât de îngrozitor, nu în întregime.
— Vă mulţumesc, Maiestate! a spus ea, deja epuizată de perspectivă. Ar fi o onoare să fiu curtată de înălţimea Voastră.

Capitolul 16

Catherine tremura când s-a retras în dormitorul ei, ameţită după vizita regelui Mary Ann aprinsese focul în urmă cu câteva ore, iar o căldură plăcută umplea odaia, una de care Cath nu se putea bucura. S-a prăbuşit pe scaunul de la măsuţa de toaletă cu un oftat.
Oficial, îl curta pe rege.
Sau, mai degrabă, regele o curta pe ea.
Iar vestea urma să se răspândească în curând în tot regatul. A tresărit, speriată de o bătaie în uşă, însă era doar Mary Ann, care a închis-o în urma ei şi s-a sprijinit de aceasta.
— Cath!
Catherine a ridicat o mână înainte ca Mary Ann să poată spune mai multe.
— Dacă vei îndrăzni să mă feliciţi, nu voi mai vorbi niciodată cu tine!
Mary Ann a ezitat, iar Cath şi-a dat seama că-şi punea gândurile în ordine.
— Eşti… nefericită?
— Da, sunt nefericită. Îţi aminteşti când am spus că nu vreau să mă căsătoresc cu el, că nu vreau să fiu regină? Am vorbit serios!
Mary Ann s-a micşorat sub forţa cuvintelor ei, abătută.
— O, nu face faţa asta! Este o mare onoare. Presupun.
— Poate că perioada curtării te va convinge să te răzgândeşti?
— Sper că îl va convinge pe el să se răzgândească, a mormăit ea şi şi-a masat tâmpla. Nu am nicio idee ce voi face dacă mă va cere în căsătorie. Când mă va cere în căsătorie.
— Of, Cath…
Mary Ann a traversat camera ca să o tragă într-o îmbrăţişare.
— Totul va fi bine. Încă nu eşti căsătorită. Încă poţi spune nu.

— Oare? Şi să-mi asum riscul de a înfrunta tirania şi dezamăgirea mamei pentru tot restul vieţii?
— Este viaţa ta, nu a ei.
Catherine a oftat.
— Nu ştiu cum de am lăsat ca lucrurile să ajungă până aici. Am vrut să spun nu, însă mama şi tata erau chiar acolo, părând atât de nerăbdători, iar regele, atât de disperat, iar eu pur şi simplu… nu ştiam ce altceva să fac. Acum totul este mai încurcat decât înainte.
— Da, dar nu este nimic care nu se poate îndrepta.
Mary Ann a mângâiat-o liniştitor pe cap.
— Să-ţi aduc nişte ceai pentru a te calma? Sau… poate o felie din budinca aia de pâine?
Cath s-a înviorat imediat.
— Ai putea? Oh, dar ajută-mă mai întâi să-mi desprind părul. Mă simt de parcă aş umbla cu agrafele astea de o săptămână.
S-a răsucit, astfel încât Mary Ann să înceapă să-i scoată agrafele, iar privirea i-a coborât pe fereastra dublă, cu ochiurile de geam delimitate de gratii care formau o reţea de romburi. Pe pervazul exterior se afla un singur trandafir alb.
Şi-a înăbuşit o exclamaţie.
Mary Ann vorbea, dar Cath nu a auzit niciun cuvânt. Părul i s-a revărsat ca o cascadă peste umeri.
Şi-a desprins privirea de pe floare, iar inima ei a început să-şi înteţească bătăile.
— Crezi că mă port prosteşte? a întrebat ea. În legătură cu regele?
— Nu putem alege către cine se îndreaptă afecţiunea noastră, a spus Mary Ann.
A pus agrafele pe măsuţa de toaletă şi a început să pregătească patul pentru culcare, atentă să evite ramurile spinoase de trandafir care erau în continuare înfăşurate în jurul stâlpilor de susţinere a baldachinului. Mama lui Cath hotărâse să le lase pentru o vreme, în speranţa că vor ţine la distanţă orice alte viitoare plante născute din vise.
— Totuşi, dacă are vreo importanţă, cred că regele este… un bărbat drăguţ. Iar afecţiunea lui pentru tine este mai mult decât evidentă.
Cath a privit-o pe Mary Ann lucrând, deşi era o tortură să-şi ţină ochii departe de fereastră. Deja se gândea că îşi imaginase trandafirul, însă nu îndrăznea să se uite din nou, de teamă că gestul ar atrage atenţia slujnicei.
Ceea ce era neobişnuit, acest instinct de a păstra secretul. Niciodată în viaţa ei nu-i ascunsese ceva lui Mary Ann. Însă trandafirul părea un mesaj şoptit, o privire aruncată pe furiş într-o încăpere aglomerată. Ceva preţios, de neîmpărtăşit. Ceva, bănuia ea, de neînţeles pentru Mary Ann cea practică.
— M-am răzgândit în privinţa budincii de pâine şi a ceaiului. N-am poftă de mâncare.
Mary Ann şi-a ridicat iute ochii, ocupată să-i înfoaie perna.
— Eşti bolnavă?
Catherine a râs, un sunet forţat şi ascuţit.
— Nicidecum, doar am nevoie de un moment de linişte. S-ar putea să mai stau puţin şi să citesc o vreme. Nu sunt obosită. Nu trebuie să-ţi baţi capul cu toate astea.
— Oh. Ai vrea să rămân? Am putea să ne jucăm ceva sau…
— Nu, nu! Mersi! Eu… aş vrea să fiu singură. Cred că trebuie să mă gândesc la toate lucrurile care s-au întâmplat.
Faţa lui Mary Aim s-a îmblânzit.

— Desigur. Noapte bună, Cath.

A părăsit odaia, închizând uşa în urma ei.

Catherine s-a luptat cu vârtejul lăuntric de emoţii în timp ce asculta sunetul tot mai îndepărtat al paşilor lui Mary Ann pe hol, scârţâiturile eliberate împrejur de casă.

S-a forţat să se întoarcă spre fereastră.

Nu şi-l închipuise. Un trandafir alb perfect, cu o tulpină lungă, fusese lăsat pe pervaz astfel încât să fie încadrat de vitraliu! împărţit în romburi.

S-a apropiat de fereastră cu pulsul accelerat şi a ridicat cerceveaua. Atentă la spini, a luat floarea între degete.

Aerul nopţii mirosea a citrice şi, uitându-se afară, a văzut că lămâiul care fusese replantat sub fereastra ei crescuse dej a până la al doilea etaj, ramurile sale întunecate fiind pline de fructe galbene. A cercetat crengile, apoi şi-a coborât ochii spre gazon şi grădină, însă noaptea nu oferea decât umbre.

O altă privire în sus şi, de data aceasta, a întrezărit nişte ochi negri minusculi. S-a tras înapoi, de îndată, iar trandafirul i-a alunecat printre degete şi i-a căzut la picioare.

Corbul şi-a înclinat capul. Sau cel puţin a crezut că a făcut asta. Penele lui, cufundate în cerneală, erau aproape invizibile în întuneric.

— Salutare din nou! a spus ea, tremurând în răcoarea nocturnă.

— Seară bună, frumoasă domniţă, a ta iertare o implorăm, cu bătăi, bătăi atât de încrezătoare, a odăii tale uşă onorăm.

— O, ei bine, aceasta nu este tocmai uşa odăii mele. Mai degrabă o fereastră.

Corbul şi-a mişcat capul în sus şi-n jos.

— Am făcut câteva modificări de dragul rimei.

— Înţeleg. Ei bine, seară bună, frumos Corb, a mea iertare îţi este acordată, pentru o stranie întâlnire, la a mea fereastră desfăşurată.

Un râs furtunos a speriat-o pe Catherine, aruncându-i inima în gât.

În veşmântul lui negru de bufon, era aproape imposibil de distins în umbre, cocoţat în curbura unei ramuri de copac. Arăta misterios şi elegant, ochii lui aurii sclipind în lumina aruncată de focul din odaie.

— A fost impresionant, nu-i aşa, Corbule? a spus Jest. Doamna are un talent înnăscut pentru poezie.

— Ce cauţi aici? a întrebat Catherine. Am crezut că eşti cu regele.

— Nu mai avea nevoie de serviciile mele în seara asta, aşa că am plecat. M-am gândit să mă plimb, să arunc o privire în jur. Încă sunt nou pe aici.

— Dar nu te plimbi. Te caţeri în copaci.

— Tot mişcare este.

Catherine s-a aplecat şi mai mult pe fereastră.

— Curtarea a fost ideea ta, nu-i aşa?

Zâmbetul i-a dispărut şi, în întuneric, părea aproape stânjenit.

— Sper că nu am întrecut măsura, domniţă. Dar, după reacţia ta de la petrecerea de astăzi, părea că ai prefera o cerere de curtare în locul unei cereri în căsătorie.

Ea şi-a unit buzele într-o linie fermă.

— De asemenea, a continuat Jest cu voce înţelegătoare, pare că nu îţi doreşti în mod deosebit niciuna.

— Probabil mă consideri la fel de nebună ca un bufon pentru că iau măcar în considerare să-l refuz.

— Domniţă, sunt un bufon profesionist. Pot spune cu certitudine că nu ai ce îţi trebuie pentru a deveni unul.

Catherine a rânjit.
— Atunci asta-i o uşurare.
— Este? Ai ceva împotriva bufonilor?
— Nici vorbă. Numai că, dacă aş avea un talent înnăscut la bufonerii, aşa cum am la poezie, aş putea încerca să-ţi fur locul şi ţi se potriveşte atât de bine!
Trupul lui s-a mişcat – o topire a muşchilor – şi ea şi-a dat seama că se relaxa. Nu sesizase tensiunea din corpul lui până nu dispăruse.
— Chiar pare să mi se potrivească, a glăsuit el, deşi îndrăznesc să spun că pălăria ar arăta mai bine pe tine.
A clătinat din cap, îndeajuns cât să convingă clopoţeii să cânte.
Zâmbetele lor s-au întâlnit în întuneric, şovăielnice şi un pic sfioase.
Momentul a fost spulberat de sunetul paşilor pe hol. Cath a icnit şi s-a răsucit pe loc, cu pulsul iuţit, dar paşii au trecut de odaia ei. Tatăl ei, mai mult ca sigur, retrăgându-se în bibliotecă pentru restul nopţii.
Cath a eliberat o răsuflare lentă, simţindu-şi bătăile năvalnice ale inimii sub vârfurile degetelor.
Când s-a întors spre fereastră, a văzut că Jest nu se mişcase din loc, deşi trupul îi era din nou încordat.
— Ei bine, a spus ea, încercând să-şi păstreze vocea degajată, deşi a tremurat puţin, se pare că indiferent dacă mi-am dorit sau nu o curtare, acum o am. Îţi mulţumesc pentru… implicarea ta, însă probabil că ar trebui să pleci înainte ca cineva să te vadă.
A întins mâna spre cerceveaua ferestrei.
— Aşteaptă!
Jest a ţâşnit de pe ramură, sărind peste câteva crengi până când a ajuns la o distanţă de un braţ de ea. S-a mişcat cu uşurinţa cu care cineva ar merge pe un teren plat.
— Există altcineva?
Catherine s-a oprit.
— Poftim?
— Eşti îndrăgostită de altcineva?
Ea a încremenit, nedumerită.
— De ce m-ai întreba asta?
— M-am gândit că poate de aceea te opui cererii regelui. M-am gândit că s-ar putea să-ţi fi dăruit deja inima altcuiva, dar poate… poate că este cineva care nu ar primi atât de repede aprobarea părinţilor tăi.
Cath a început să dea din cap.
— Nu, nu există nimeni altcineva.
— Eşti sigură?
A fost surprinsă de scânteia de iritare pe care a simţit-o ca pe o săgeată între coastele ei.
— Dacă mi-aş fi dăruit inima altcuiva, sunt convinsă că aş şti asta.
Umerii lui Jest s-au lăsat, deşi mâinile încă îl ţineau ancorat de o ramură aflată deasupra capului. Părea aproape uşurat, dar, totodată, confuz.
— Bineînţeles că ai şti.
— Nu mă înţelege greşit, a adăugat repede Catherine. Îmi place de rege. Doar că…
— Nu trebuie să-mi explici, lady Pinkerton. Recunosc că şi mie a început să-mi placă de rege, deşi nu-l cunosc de multă vreme. Chiar şi aşa, cred că te înţeleg.
A fost un act de bunătate, să o spună, în condiţiile în care Catherine s-a

simţit întru totul ca o trădătoare din cauza lipsei sale de afecţiune pentru rege.
— Şi cred că îmi place şi de tine.
Cath a râs la complimentul neaşteptat. Sau ceea ce considera că ar putea fi un compliment. Nu părea suficient de romantic pentru a fi considerată o mărturisire.
— De mine?
— Eşti diferită de ceilalţi lorzi şi de celelalte doamne de aici. Sunt sigur că orice altă fată ar fi ţipat şi ar fi început să arunce cu pietre în mine dacă apăream la fereastra dormitorului ei.
— Nu am o rezervă foarte mare de pietre aici sus.
Un val de căldură i-a urcat brusc pe gât, când şi-a dat seama că Jest avea dreptate. La fereastra ei se afla un băiat. Noaptea. Erau singuri – cu excepţia prietenului său, Corbul, desigur.
S-a încruntat.
— Deşi dacă insinuezi că aş putea avea moravuri îndoielnice, te înşeli amarnic.
Ochii lui s-au mărit.
— Nu asta…
S-a oprit şi, dintr-odată, a început să chicotească.
— A fost menit să fie o amabilitate, te asigur.
Catherine şi-a încrucişat braţele la piept.
— Oricum ar fi, te înşeli. Nu sunt diferită. Sunt…
Jest a aşteptat.
Ea a înghiţit în sec, cu noduri; un obraz a început să-i zvâcnească.
— În fine, ce vrei să spui cu asta? Să mă numeşti diferită!
— Este adevărat. Am ştiut din momentul în care te-am văzut învâxtindu-te la bal, cu braţele ridicate de parcă n-ai fi avut nicio grijă pe lume.
Catherine a clipit.
— Dintre toate acele doamne şi toţi acei gentilomi, tu ai fost singura care s-a învârtit.
— M-ai văzut?
— În rochia aceea, ar fi fost dificil să nu te văd.
Ea şi-a încreţit nasul.
— Mama a ales-o. A crezut că va fi balul meu de logodnă. Sincer, habar n-am avut.
— Acum înţeleg.
Şi-a mijit ochii şi a deschis gura ca să vorbească, dar a închis-o repede la loc.
Neliniştită, Catherine a spus:
— Nu ar trebui să fii aici.
— Nu sunt pe deplin sigur că asta este adevărat.
Jest s-a lăsat în jos pe ramură, ca o pisică pregătită să sară.
— Lady Pinkerton, ai fost vreodată la o adevărată petrecere cu ceai?
— O, la nenumărate.
— Nu, domniţă, nu precum cea de azi, de la castel. Mă refer la una adevărată.
întrebarea s-a cristalizat între ei în timp ce Catherine a luat la rând toate petrecerile, galele şi adunările la care participase de-a lungul anilor, însă, chiar şi aşa, nu putea să înţeleagă la ce se referea.
— Eu… presupun că nu sunt sigură.
Jest a zâmbit, cu un licăr de neastâmpăr.
— Ai vrea?

Capitolul 17

S-a strecurat în baie sub pretextul de a-şi lega părul la spate. Inima îi dansa în vreme ce-şi pieptăna şuviţele lungi, prinzându-le apoi cu o panglică la baza gâtului. Nu ştia pe unde îi umbla mintea. Poate că înnebunise de tot.

A îndepărtat îndoielile. Nu putea să se răzgândească acum. Sau, mai bine zis, putea, dar ştia că nu o va face.

Era doar pentru o noapte. Ar încălca regulile o singură dată. Voia să vadă, să experimenteze, să facă propriile alegeri.

Şi-a ciupit obrajii, şi-a stropit încheieturile cu apă de trandafir şi, înainte ca neliniştea să pună complet stăpânire pe ea, se afla din nou în faţa ferestrei.

În continuare împresurat de ramurile copacului, Jest se juca cu pachetul lui de cărţi. Corbul îşi curăţa penele. Când a observat-o, tânărul s-a ridicat şi a strecurat cărţile de joc înapoi în vreun buzunar secret.

— Eşti gata? a întrebat-o el, tot chipul luminându-i-se într-un mod care a umplut-o de căldură şi duioşie.

— Nu sunt sigură că este o idee bună.

— Asta pentru că, mai mult ca sigur, este o idee foarte nechibzuită.

Printr-o singură mişcare fluidă, a străbătut distanţa până la fereastră, a păşit pe pervaz şi a sărit în dormitorul ei.

Un şoc cutremurător i-a fulgerat în jos pe şira spinării. În dormitorul ei se afla un bărbat – neînsoţit. Nesupravegheat.

În secret.

N-a suflat o vorbă în această privinţă, doar s-a îndepărtat o jumătate de pas de el. Călcâiul i-a atins în treacăt trandafirul alb pe care îl scăpase.

Jest şi-a scos pălăria şi a întors-o cu susul în jos.

— Planul meu va avea sorţi de izbândă, a spus el, întinzând mâna în pălărie. Dar va necesita o dovadă însemnată de încredere.

Şi-a retras mâna, dezvăluind o umbrelă de soare din dantelă neagră, cu un mâner de fildeş. A deschis-o numaidecât deasupra lor.

— Ce facem cu asta?

— Vei vedea.

Şi-a aşezat pălăria la loc pe cap, a păşit din nou pe pervaz şi a întins mâna liberă spre ea.

După ce a numărat până la trei, timp în care a stabilit că şi-a pierdut complet minţile, Cath şi-a pus mâna într-a lui şi i-a permis să o tragă lângă el.

— N-ai de gând să ţipi, nu-i aşa?

Catherine nu s-a obosit să-şi ascundă groaza când i-a întâlnit privirea.

Încruntându-se, Jest şi-a apropiat faţa de a ei şi i-a eliberat mâna, ca să-i poată prinde în schimb cotul.

— N-ai de gând să leşini, nu-i aşa?

Ea a clătinat din cap, deşi gestul numai încrezător nu era. A riscat să arunce o privire spre sol, două etaje dedesubt.

— Lady Pinkerton, a spus el pe un ton prevenitor.

Catherine şi-a ridicat iarăşi privirea şi şi-a îndreptat mâinile tremurânde spre tunica lui.

— Mă întreb dacă ar fi teribil de nepotrivit din partea mea să mă ţin de tine.

— Chiar şi aşa, cred că ax fi mai bine să o faci.

A încuviinţat din cap, o singură dată, după care şi-a încolăcit braţele în jurul umerilor săi, îngropându-şi faţa la pieptul lui. S-a ţinut strâns de el, cum s-ar

agăţa cineva de o baliză în mare.

Jest a încremenit, apoi şi-a înfăşurat braţul liber în jurul taliei lui Catherine.

În jurul lor totul a fost suspendat pentru o clipă. Îi putea simţi inima bătând lângă a ei, răsuflarea în păr. Ceva în legătură cu el părea creat anume pentru ea, iar acel gând i-a îmbujorat chipul, ca şi cum ar fi stat prea aproape de foc.

— În regulă atunci, a zis Jest, iar Catherine s-a întrebat dacă schimbarea lui bruscă de comportament, mai exact faptul că părea agitat, era aievea sau doar o închipuire. Nu ţipa.

Ea şi-a strâns buzele.

Jest a făcut un pas în afara pervazului ferestrei, trăgând-o împreună cu el.

Un ţipăt şi-a croit drum cu ghearele în sus pe gâtul lui Cath, însă a fost capturat şi înăbuşit de dinţii ei încleştaţi. A urmat un plonjon brusc, cu stomacul executând o tumbă înăuntrul ei, şi o cădere – dar una treptată. Tremurând, şi-a întredeschis ochii. Şi-a întors capul ca să poată vedea dincolo de umărul lui Jest, până la cărămida şi fereastra casei, în timp ce pluteau alene spre sol.

Se terminase prea repede.

Au aterizat uşor pe pământ. Catherine nu a vrut, nu a putut să-i dea drumul înainte ca picioarele ei să-şi recapete puterea, însă Jest nu s-a plâns. Strânsoarea lui a slăbit abia când a ei şi-a pierdut din forţă, dar nici nu a încercat să o ţină aproape odată ce s-a îndepărtat.

În vreme ce Cath se holba cu gura larg deschisă la fereastra dormitorului ei, aurie de lumina focului, el a restituit umbrela de soare pălăriei.

— Cum mă voi întoarce acolo sus?

— Nu te îngrijora, a zis Jest, strecurându-şi o mână înmănuşată într-a ei, într-un mod care părea aproape mai intim decât îmbrăţişarea lor recentă.

Catherine nu s-a retras, deşi ştia că ar trebui.

— Şi pentru asta am un truc, lady Catherine.

— În pălăria ta?

El a chicotit.

— Pălăria mea nu este singurul lucru magic la mine.

Cath a rânjit, simţindu-se mai îndrăzneaţă în afara limitelor impuse de casa ei.

— Sunt conştientă, a spus ea. Imposibilul este specialitatea ta.

Chipul lui s-a luminat din nou cu acel zâmbet adevărat. A fluierat, iar Cath a auzit fâlfâitul aripilor de pasăre deasupra capului. Corbul s-a desprins din umbre şi s-a aşezat pe umărul lui Jest în vreme ce tânărul a tras-o pe Catherine spre drum.

— Unde este cea mai apropiată Răscruce? a întrebat el.

— Sub micul pod peste pârâu.

De îndată ce au ieşit de pe gazon, Jest i-a eliberat mâna şi Cath a încercat să-şi ascundă dezamăgirea chiar şi faţă de sine. Şi-a oferit totuşi cotul, pe care ea l-a acceptat, încleştându-şi degetele în jurul braţului său, surprinsă să descopere acolo mai mulţi muşchi decât ar fi dezvăluit la prima vedere silueta lui mlădioasă.

A fost scurtă plimbarea până la podul care trecea peste Pârâul Scârţâitor, unde câteva trepte se desprindeau din drum şi coborau spre dig. Cath a preluat conducerea, ghidându-i către ţărm şi indicând o uşă vopsită în verde care a fost încorporată în fundaţia podului.

Jest şi-a înclinat pălăria şi i-a ţinut uşa.

Răscrucea forma o intersecţie care lega toate colţurile regatului. O sală lungă, cu tavan jos, plină de uşi şi arcade, ferestre şi scări. Podeaua semăna cu

o tablă de şah, formată din plăci albe şi negre, şi pereţii ieşeau în afară, în toate direcţiile. Forma se schimba încontinuu. Unii pereţi erau făcuţi din pământ, cu rădăcinile copacilor crescând prin aceştia, alţii erau acoperiţi cu un tapet rafinat şi auriu. Câţiva erau din sticlă, iar apa putea fi văzută apăsând suprafaţa transparentă din cealaltă parte ca un acvariu.

Jest a condus-o pe Cath către un trunchi de copac scorburos, cu o deschidere care părea să fi fost cioplită cu ajutorul unui topor. A luat-o din nou de mână şi a tras-o înăuntru.

De cealaltă parte, Cath s-a trezit pe o cărare din pământ, care pierdea treptat lupta cu muşchiul. Copaci i se înălţau deasupra capului şi, printre trunchiurile apropiate, a zărit o rază de lumină aurie, în direcţia căreia se îndrepta Jest, păşind lent şi cu grijă pe drumul umbrit.

Pădurea s-a deschis într-o pajişte şi a fost dezvăluită sursa luminii – un mic magazin-călător. Avea un acoperiş din pânză, roţi de căruţă şubrede şi un cârlig prevăzut cu o frânghie înnodată, de care nu mai erau legaţi cai sau catâri astfel încât să îl tragă. În spatele magazinului se afla o uşă rotundă, cu un afiş deasupra pe care scria, cu o caligrafie aurie:

Minunatul Magazin de Pălării al Pălărierului
Pălării şi Podoabe de Păr Rafinate pentru Doamne şi Domni
Distinşi

Cath şi-a înclinat capul într-o parte, încruntându-se.

— Mergem la un… magazin de pălării?

— La cel mai rafinat magazin de pălării, a corectat-o Jest. Şi te asigur că Pălărierul organizează cele mai nebuneşti petreceri cu ceai din această parte a Oglinzii.

S-a oprit.

— De fapt, acum că mă gândesc mai bine, probabil de ambele părţi ale Oglinzii.

Anxietatea se strecura rapid în gândurile lui Cath. A început să râdă, întrebându-se cum ajunsese aici.

— Nu sunt sigură că vreau să merg la o petrecere cu ceai nebună.

Jest i-a făcut cu ochiul.

— Ai încredere în mine, domniţă. Vrei.

Mergând în spatele magazinului, a deschis uşa.

Capitolul 18

Cath a încremenit în prag, copleşită de aroma ceaiului de plante şi de sunetul chinuitor al unui duet fals. Magazinul de pălării era de cel puţin opt ori mai mare în interior decât era la exterior. În şemineul aprins din colţ trosneau câţiva buşteni, iar pereţii erau acoperiţi cu cârlige şi rafturi care prezentau o varietate de pălării şi podoabe de păr elaborate. Jobene şi meloane, bonete şi diademe, pălării de paie şi coifuri de nătărăi”, înalte şi cu vârf ascuţit. Existau pălării împodobite cu flori sălbatice vii, pălării care înfloreau într-un fel straniu, cu petalele înlocuite cu pene de păun, şi pălării care fluturau cu aripile a zeci de libelule vibrante, unele dintre ele eliberând ocazional o răsuflare de flacără şi fum.

n timp ce Catherine se holba vrăjită, Corbul a abandonat umărul lui Jest şi

s-a năpustit înăuntru. Vântul născut din fâlfâitul penelor sale i-a răvăşit părul şi – doar pentru o clipă – umbra lui s-a alungit peste podeaua de lemn a magazinului Inima i s-a cutremurat când şi-a amintit de umbra ameninţătoare care o urmărise peste peluza castelului. Silueta cu glugă, toporul ridicat.[25]

A clipit, iar frigul dispăruse. Era din nou doar o pasare, aşezată acum pe bustul de ceramică al unui clovn, cu al său chip caraghios şi rânjitor pictat într-un model în carouri negre.

Jest a tras-o pe Catherine spre masa lungă care se întindea în mijlocul magazinului de pălării. Suprafaţa era învelită în eşarfe viu colorate, din ţesături diferite, şi aglomerată cu ceainice şi ceşti, cu boluri pentru frişcă şi zahăr, cu linguri de argint şi aur şi porţelan. Scaunele din jurul mesei erau cum nu se poate mai diferite – de la fotolii stil iuingback şi bănci de şcoală până la taburete pentru picioare şi un balansoar mic, drăguţ. În capătul îndepărtat al mesei se afla un scaun suficient de luxos pentru ca însuşi regele să se aşeze pe el.

Ocupanţii mesei erau la fel de bine asortaţi. Un Porc Spinos înţepa biscuiţii de pe o farfurie cu unul dintre acele sale; un Ogar vorbea în şoaptă cu o femeie minionă cu păr cărunt, care tricota cu ajutorul andrelelor între înghiţituri de ceai; doi Peştişori de Aur înotau unul în jurul celuilalt, formând opturi în interiorul unui acvariu rotund plin cu apă folosită pentru ceai; un Pârş’ moţăia în coama unui Leu care cânta încet pentru sine, încălzindu-şi corzile vocale; un Papagal se certa cu un Cacadu"; un Bondar frunzărea un ziar; un Şarpe Boa acorda o vioară; un Cameleon mijea ochii de concentrare în timp ce încerca să se asorteze cu modelul exact al scaunului ei tapiţat; un tânăr, care era o Ţestoasă, îşi înmuia jumătate din sendvişul cu castraveţi în ceaşcă.

Cântăreţii zgomotoşi aflaţi în centrul haosului erau un Iepure de Martie, care stătea pe masă, şi o Veveriţă cocoţată pe capul lui. Ambii purtau bonete înflorate ridicole, deşi fuseseră adăugate găuri pentru a le permite urechilor să se strecoare afară. Împreună, s-au dezvăluit a fi sursa duetu-lui foarte gălăgios şi destul de insuportabil care străpunsese timpanele lui Cath. Cântecul era despre stele-de-mare şi pulbere de stele, deşi amândoi păreau prea răguşiţi şi confuzi pentru a pronunţa vreun cuvânt corect şi nimiceau într-un mod înfiorător de sinistru melodia. Catherine s-a strâmbat în vreme ce cântecul se tărăgăna mai departe.

Cu o mână pe cotul ei, Jest a îndrumat-o în jurul mesei, spre bărbatul care ocupa tronul situat în capătul îndepărtat. Era îmbrăcat elegant, cu un frac de un violet roşiatic şi o cravată din mătase purpurie. Un deget îi aluneca alene de-a lungul marginii jobenului violet asortat. Deşi era tânăr, părul îi era alb-argintiu, cu câteva şuviţe asimetrice căzând în jurul urechilor şi restul legat la ceafă cu o panglică de catifea.

Stătea tolănit pe tron, aparent plictisit, cu picioarele aşezate pe masă lângă o ceaşcă de ceai pe jumătate goală.

Apoi atenţia i s-a îndreptat spre Jest şi s-a însufleţit de îndată, cu chipul luminat de un zâmbet larg şi fulgerător. Şi-a balansat picioarele jos de pe masă.

— Vai, vai, dacă nu este interpretul nostru vedetă, întors din lumea galanteriei şi a bogăţiilor.

S-a ridicat în picioare şi l-a îmbrăţişat scurt pe Jest înainte de a se îndepărta şi de a-l apuca de umeri. Zâmbetul i se transformase într-o examinare

[25] Făcut de obicei din hârtie, coiful de nătărău sau coiful de prost este o metodă de disciplină folosită în şcolile din Europa şi SUA pentru a-i pedepsi pe copiii care au un comportament neadecvat. De obicei, nătângul sau prostul este pus să stea într-un colţ al clasei, cu faţa spre perete şi coiful alb pe cap

minuţioasă.
— Nu pare că te-ai schimbat prea mult, a spus gânditor, închizând câte un ochi pe rând ca să-şi finalizeze inspecţia. Poate un pic mai sfrijit. Nu te hrănesc în castelul ăla luxos al tău?
L-a ciupit de obraz, însă Jest l-a împins.
— Ca pe o vacă pentru tăiere, a spus Jest, dar sunt şi obligat să lucrez ca să-mi primesc banii. Un concept nou pentru tine, ştiu.
— Asta numesc eu o risipă oribilă de talent.
Pălărierul – deoarece Cath a presupus că acesta trebuia să fie el – s-a strâmbat deodată şi şi-a aruncat privirea spre Iepurele şi Veveriţa de pe masă.
— Ajunge! Nu mai suport!
Apucând un baston care fusese sprijinit de scaunul lui, a izbit mânerul unei linguri, care a propulsat un caju dintr-un bol plin cu alune direct în gura deschisă a Iepurelui.
Acesta a înlemnit. O linişte subită s-a aşternut în salonul de ceai. Iepurele se lovea cu putere în stern – se îneca. Ochii lui roşii s-au bulbucat. Catherine s-a încordat.
Şarpele Boa s-a târât pe masă, s-a încolăcit în jurul corpului Iepurelui şi a strâns. Aluna caju i-a ţâşnit din gură şi a aterizat cu un pleoscăit zgomotos în ceaşca de ceai a Ţestoasei.
Catherine a privit îngrozită scena, însă restul invitaţilor de la petrecere îşi reluaseră deja conversaţiile şi băutul ceaiului. Părea să fi fost singura îngrijorată.
— Pe cine ai adus aici cu tine, Jest?
Tânăra a tresărit. Inspecţia Pălărierului trecuse la ea. Ochii lui, a observat Cath, aveau culoarea violetelor catifelate, iar trăsăturile îi erau la fel de delicate. Era foarte chipeş, însă, în acelaşi timp, i se părea de o frumuseţe feminină.
— Lady Catherine, acesta este dragul meu prieten, Pălărierul. Pălărierule, lady Catherine Pinkerton.
— Încântată.
Cath s-a lăsat într-o reverenţă până la podea. Pălărierul şi-a înclinat pălăria, însă nu a zâmbit.
— Pinkerton. Rudă cu marchizul?
— Este tatăl meu.
Un râs robust a izbucnit din gura lui.
— O adevărată doamnă, atunci.
I-a aruncat lui Jest o privire cu multiple subînţelesuri pe care Cath nu s-a simţit suficient de pregătită ca să le interpreteze.
— Sau manierele se opresc la marginea cămăşii ei de noapte din satin?
Roşeaţa s-a năpustit în obrajii lui Cath, însă Jest nu a muşcat momeala. Tonul îi era rece când a răspuns:
— Este într-adevăr o doamnă, aşa cum noi suntem gentilomi. Nu mă forţa să te provoc la duel pentru a-i apăra onoarea.
— Un duel! în numele Cupelor, nu! Poate o confruntare între pălării, dar niciodată un duel.
Examinarea lui a alunecat spre rochia lui Cath, iar ea a avut sentimentul cert că estima câţi şilingi costase materialul.
— Orice consoartă a lui Jest este prietena mea. Bine ai venit în magazinul meu de pălării!
— Mulţumesc!
— Şi acesta este complicele meu de-o viaţă, Sir Haigha, a spus Pălărierul,

ridicându-şi bastonul spre Iepure în timp ce acesta cobora împleticit de pe masă.

— Sir Iepure? a întrebat Catherine.

— Haigha, a spus Iepurele de Martie. Rimează cu primar, dar scris cug.

Cath l-a privit fix, cu ochii larg deschişi, nefiind sigură cum Iepure ar putea fi scris cu un g. Înainte să poată repeta întrebarea, Jest i-a pus o mână pe umăr şi i-a şoptit:

— O să-ţi pronunţ mai târziu pe litere[26].

A făcut o altă reverenţă.

Privirea Pălărierului s-a furişat înapoi spre masă, cercetându-i pe ocupanţi. Bondarul îşi transformase ziarul în trei bărci cu vele din origami şi majoritatea invitaţilor le urmăreau cum se fugăreau una pe alta în jurul unei ceşti de ceai de mărimea unui bol de punci. Leul şi bătrânica pariau ce barcă se va scufunda mai întâi, în timp ce Ţestoasa arunca zahăr pe vele ca să le scufunde mai repede.

Pălărierul a bătut de trei ori în podea cu capătul bastonului, apoi l-a învârtit prin aer.

— Toată lumea, schimbaţi scaunele! Faceţi loc pentru jokerul nostru şi domniţa lui Şi cine urmează?

n timp ce scandau schimbafi scaunele, schimbaţi scaunele, invitaţii s-au ridicat şi s-au mutat rapid pe locurile noi, într-un talmeş-balmeş de nedescris. S-au aşezat, au testat, au ţopăit şi au alergat în salturi, peste şi sub masă, au luat la rând scaunele, poticnindu-se unii în poala altora, căţărându-se pe umerii celorlalţi, unele dintre animalele mai mici găsind un loc confortabil în interiorul unei ceşti de ceai goale. Doar tronul Pălărierului a fost lăsat în afara schimbului de scaune, până când, în cele din urmă, toată lumea se aşezase din nou şi locurile de ambele părţi ale gazdei fuseseră eliberate pentru Jest şi Catherine.

Simţind că acesta a fost doar un joc ale cărui reguli nu le ştia, Cath a dat să ia loc.

— Nu, domniţă, vei dori să stai aici.

Jest s-a îndreptat spre scaunul din stânga Pălărierului şi l-a tras pentru ea.

Gazda lor a pufnit, şi-a ridicat uşor pălăria cu bastonul şi a urmărit-o pe Catherine cum se aşază cu spatele drept pe scaunul oferit, netezindu-şi fusta în jurul picioarelor.

— Jest nu crede că te poţi descurca printre amărâţii şi huliganii de noi.

Jest l-a privit ameninţător. Când a trecut prin spatele tronului Pălărierului, şi-a aplecat capul lângă urechea lui.

— Ea este oaspetele nostru. Nu am adus-o aici ca să te distreze.

Catherine şi-a împreunat mâinile în poală şi a încercat să fie amabilă.

— Te înşeli, Jest, a glăsuit Pălărierul, cu rânjetul lui ştiutor aţintit în permanenţă asupra ei. Toată lumea este aici ca să mă distreze.

— În cazul acesta, dă-mi voie.

Jest a furat jobenul de pe capul Pălărierului, ţinându-l în sus în vreme ce acesta încerca să îl recupereze. Tânărul chicotea deja şi s-a urcat pe scaun, apoi pe masă. Ceştile şi farfurioarele au zăngănit când cizmele lui au tropăit pe lemn.

---

[26] Potrivit lui Lewis Caroll, Haigha se pronunţă astfel încât să fie un omofon al cuvântului hare (iepure), ca să poată rima cu mayor (primar), acest lucru fiind posibil cu ajutorul pronunţării cuvântului hore cu un accent non-rotic, prin intermediul căruia consoana „r" nu se pronunţă când este precedată de o vocală şi nu este urmată de o altă vocală. Catherine aude Hare (Iepure) în loc de Haigha, care rimează cu mayor (primar) atunci când este citit ca omofon, de unde confuzia, Haigha fiind scris şi cu ung

Cu un oftat nemulţumit, care nu îi ascundea colţurile uşor arcuite ale buzelor, Pălărierul şi-a aruncat din nou picioarele pe masă şi şi-a luat ceaiul.

Catherine l-a zărit pe Corb, în continuare cocoţat pe bustul clovnului, aproape încastrat în umbre. Pasărea şi-a înclinat capul ca să privească defilarea lui Jest de-a lungul mesei.

în cameră s-a lăsat tăcerea. Anticiparea şi-a croit drum pe spinarea lui Cath şi s-a aplecat în faţă, cu degetele strâns încleştate în poală.

Păşind în jurul harababurii de vase, Jest s-a oprit în centrul mesei. A ridicat jobenul ca toată lumea să-l vadă. Apoi, cu o răsucire din încheieturi, a trimis pălăria într-un vârtej înceţoşat şi şi-a îndepărtat mâinile.

Jobenul a continuat să leviteze în aer.

Catherine şi-a muşcat buza; nici nu îndrăznea să clipească.

Bătându-se cu pumnul în piept, Jest şi-a dres glasul. Apoi, spre marea surpriză a lui Catherine, a început să cânte.

— Străluceşte, străluceşte… micuţ liliac.

Buzele i-au zvâcnit la auzul cântecului de leagăn[27] familiar, deşi Jest încetinise ritmul astfel încât să semene mai mult cu o serenadă. Vocea îi era încrezătoare, şi totuşi liniştită. Puternică, dar nu copleşitoare.

— Mă întreb oare pe unde – a bătut cu degetul pe marginea pălăriei învârtitoare care s-a răsturnat cu susul în jos – eşti.

O rafală de lilieci s-a năpustit în sus. Catherine s-a ferit în timp ce se învălmăşeau agitaţi prin cameră. Ţipetele lor ascuţite umpleau magazinul cu haos, o zăpăceală şi un balamuc imposibil de redat prin cuvinte, cu aripile suficient de aproape încât să-i ciufulească uşor părul lui Cath, ca o tachinare, fără să-i atingă pielea.

Vocea lui Jest a destrămat tărăboiul.

— Sus, deasupra lumii, atât de sus…

Liliecii s-au transformat într-un ciclon şi au încercuit camera, cu masa acum prinsă în mijlocul unei furtuni vii. Ciclonul a început să se micşoreze, strângându-se în jurul lui Jest. În curând, nu mai putea fi văzut dincolo de masa trupurilor care ţipau, fâlfâiau din aripi şi îl apăsau din toate direcţiile. Mai strâns şi mai strâns.

Un junghi a săgetat pieptul lui Catherine când tornada de lilieci s-a topit într-o singură creatură înaripată, care a fluturat spre o fereastră deschisă – lăsând în urmă jobenul Pălărierului, atârnat strâmb de un ceainic, şi un spaţiu gol în locul lui Jest.

Inima îi bătea cu putere. Şoaptele au început să circule împrejur. Oaspeţii au verificat sub masă şi sub joben, chiar şi în interiorul ceainicelor, însă nici urmă de Jest.

— Cât tupeu din partea lui, să te abandoneze aşa. Şi la mila mea, mai presus de toate.

Catherine s-a uitat la Pălărier, care şi-a pus ceaşca de ceai pe farfurioară şi i-a făcut cu ochiul.

— Jest a avut întotdeauna o slăbiciune pentru ghicitori.

Dându-şi pe spate părul răscolit în toate direcţiile de lilieci, Cath s-a străduit să nu arate cât de mult o nelinişte a Pălărierul.

— Vă cunoaşteţi de mult?

— De mulţi ani, iubire. Aş încerca să număr câţi anume, dar sunt atât de îndatorat Timpului încât fără îndoială i-aş socoti greşit.

Ea s-a încruntat.

---

[27] Twinkle, Twinkle Little Star, cântec de leagăn recunoscut la nivel internaţional, adaptat diferit pentru roman

— Este o ghicitoare?
— Dacă vrei să fie.
Nefiind sigură cum să răspundă, Cath a întins mâna după o ceaşcă de ceai, dar a găsit-o plină cu nasturi din sidef. A pus-o la loc pe masă.
— Jest a spus o ghicitoare la bal. A fost „Ce au în comun un corb şi un birou?”
Pălărierul a izbucnit în râs, aruncându-şi capul pe spate.
— Nu aia! Uneori mă întreb dacă se străduieşte măcar.
— Nu mi-am dat seama că este o ghicitoare veche. Nimeni de la bal nu părea să o ştie şi ne-a amuzat pe toţi răspunsul.
— Cu tot respectul, domniţă, cei care aparţin nobilimii nu sunt cunoscuţi pentru incapacitatea lor de a fi amuzaţi.
Bănuia că are dreptate – mai ales în privinţa regelui. Dar felul în care a spus-o Pălărierul, ca o greşeală care ar trebui să fie ruşinoasă, a pus-o pe gânduri şi nu era sigură dacă era de acord.
— Luminează-mă, ce răspuns a dat? a întrebat Pălărierul.
— Poftim?
— Ce au în comun un corb şi un birou?
— O… fiecare produce câteva note, deşi tind să fie false.
Era mândră de ea însăşi pentru că îşi amintea, cu toate că fusese atât de vrăjită de spectacol.
— A acoperit sala de bal în confetti. Mici note de hârtie, toate cu modele fermecătoare.
Pălărierul a învârtit bastonul.
— Întotdeauna am preferat răspunsul: deoarece ambii au pene[28] înmuiate în cerneală.
Cath a fost surprinsă să constate că ghicitoarea, care păruse imposibil de elucidat când o auzise prima dată, ar putea avea două soluţii atât de potrivite.
I-a aruncat o privire Corbului, care îşi îngropase capul sub o pană neagră, aparent adormit.
— Acel răspuns ar fi făcut o mare mizerie în sala de bal, a cugetat ea.
Pălărierul a amestecat o cantitate generoasă de zahăr în ceaşca sa de ceai, lingura scoţând un clinchet răsunător de fiecare dată când lovea ceramica.
— Presupun că ai dreptate. În ultima vreme am lucrat şi eu la o ghicitoare. Ai vrea să o auzi?
— Foarte mult.
A lovit uşor lingura de marginea ceştii şi a pus-o pe farfurioară.
— Când sunt încântată, bat ca o tobă. Când sunt tristă, mă sparg ca sticla. Odată furată, nu pot fi luată niciodată înapoi. Ce sunt?
Ea s-a gândit o clipă îndelungată înainte de a se aventura:
— O inimă?
Ochii Pălărierului s-au încălzit.
— Foarte perspicace, lady Pinkerton.
— Este foarte bună, a spus ea, deşi mă întreb dacă nu ar fi mai corect să spui: Odată dăruită, nu pot fi luată niciodată înapoi.
— Asta ar presupune că ne dăruim inimile de bunăvoie şi nu sunt convins că aşa este. Poate că ar trebui să-l întrebăm pe Jest când se întoarce. Îndrăznesc să afirm că el este expertul.
A scos un ceas de buzunar de aur din vestă.
— De obicei nu dispare atât de mult. Poate că s-a săturat deja de compania ta.

---

[28] Joc intraductibil de cuvinte bazat pe omonimia cuvântului quill, care înseamnă atât pană, cât şi condei

Cath s-a înfuriat, sigură acum că încerca să o provoace, deşi nu-şi putea imagina de ce. Încleştându-şi pumnii sub masă, a examinat din nou invitaţii. Majoritatea îşi reluaseră conversaţiile.

— Străluceşte, Străluceşte este un cântec de leagăn, a spus ea. Nu o ghicitoare.

— Cum se termină? Nu-mi amintesc.

A fredonat iar cântecul.

—… ca o tavă de ceai pe cer.

Pălărierul a pocnit din degete.

— Haigha! Tava de ceai! Cer!

Iepurele, care îşi scosese boneta înflorată, şi-a dat pe spate urechile uriaşe şi s-a holbat încurcat la Pălărier. Apoi a sărit fulgerător de pe masă, a apucat o tavă de ceai, aruncând de pe ea o grămadă de sendvişuri fără coajă, şi s-a repezit la o fereastră deschisă. În câteva clipe, toţi ceilalţi invitaţi – cu excepţia lui Catherine şi a Pălărierului – îşi împinseseră scaunele şi-şi abandonaseră ceştile de ceai ca să se adune în jurul lui.

Catherine şi-a lungit gâtul, gândindu-se că nu ar fi adecvat ca o doamnă să se înghiontească cu toţi acei străini…

— O, Sfinte Cupe! a mormăit ea, îndepărtându-se de masă şi alăturându-se mulţimii de la fereastră.

Haigha a aruncat tava de ceai, care s-a învârtit în pădure şi a dispărut în noapte.

Au aşteptat.

Undeva afară, au auzit zăngănitul tăvii de ceai căzând printre ramurile copacilor şi aterizând cu o bufnitură înapoi pe pământ.

S-au ţinut respiraţii.

Nimeni nu a vorbit.

Pârşul a căscat, apoi s-a mişcat în coama Leului şi s-a întors ca să se ghemuiască pe cealaltă parte.

— Ce căutaţi cu toţii?

Catherine s-a răsucit spre masă.

Jest stătea în dreapta Pălărierului, cu un biscuit pe jumătate mâncat într-o mână şi o ceaşcă de ceai în cealaltă.

Mulţimea a aplaudat, fluierături au umplut magazinul.

Cu privirea aţintită asupra lui Catherine, Jest a zâmbit, iar inima ei a fost copleşită de bucurie. A încercat să-şi ascundă amuzamentul când şi-a pus mâinile pe şolduri şi l-a înfruntat peste masă.

— Pălărierul a avut dreptate, l-a mustrat ea. A fost foarte nepoliticos din partea ta să mă abandonezi aşa.

Jest şi-a lins o firimitură din colţul gurii.

— Ştiam că o să îţi dai seama.

Pălărierul a mârâit, recuperându-şi jobenul de la Şarpele Boa, care îl înhăţase din centrul mesei.

— Haide să nu-i acordăm domniţei titlul de geniu, când tot ce a făcut a fost să recite un cântec de leagăn pentru copii, a comentat el, apoi şi-a apucat bastonul, l-a lovit de trei ori de podea şi a ţipat: Cine din adunătura asta jalnică vrea să urmeze după jokerul nostru? Schimbaţi scaunele!

Capitolul 19

Petrecerea cu ceai a pălărierului nu era atât o petrecere cu ceai, cât un circ. Într-o învălmăşeală de scaune schimbate şi mutate în permanenţă, oricare dintre invitaţii care ajungea să ocupe locul din dreapta Pălărierului era considerat următorul interpret. Pe rând, fiecare oaspete se ridica în picioare, selecta una dintre vibrantele podoabe de păr dispuse pe pereţii înconjurători şi începea să-i distreze pe ceilalţi cum considera de cuviinţă. Papagalul şi confratele său Cacadu au interpretat un număr de comedie despre un mim şi un mimic. Leul a cântat cu voce alto un solo perfect dintr-o operă renumită. Femeia cu păr cărunt a stat cu picioarele încrucişate pe masă şi a susţinut un solo de tobe impresionant, folosind andrelele şi o varietate de vase răsturnate. Ţestoasa a recitat un sonet de dragoste cu voce ciripitoare şi cuvinte timide, bâlbâite – odată în timpul recitării, tânărul i-a aruncat o privire lui Catherine, s-a îmbujorat verde intens şi nu a putut să o mai privească din nou pentru tot restul nopţii.

Poate era ceva în ceai – pe care l-a declarat cel mai delicios ceai pe care l-a gustat, odată ce în sfârşit a primit o ceaşcă –, deoarece, de îndată ce Catherine s-a relaxat, a constatat că nu se putea opri din râs şi ovaţionat, cu degetele de la picioare bătând ritmic sub masă. A descoperit că Pălărierul era predispus să dea ordine tuturor, deşi majoritatea oaspeţilor acordau puţină atenţie poruncilor sale. A descoperit că Pârşul fusese pe vremuri cel mai însufleţit membru al grupului, însă intrase în hibernare în urmă cu un an şi jumătate şi încă nu ieşise. A descoperit că Jest se simţea vinovat pentru că trucul său cu liliacul îi ciufulise părul, o mărturisire rostită în timp ce i-a dat o buclă pe spate, înfiorând-o.

Îmbujorată, a schimbat subiectul.

De fiecare dată când se mişcau, Jest rămânea lângă Cath, ajutând-o să se deplaseze în jurul activităţii necontenite, îndepărtând-o cu perseverenţă de scaunul interpretului. Era o uşurare să nu fie în centrul atenţiei, însă o frământare lăuntrică o îndemna să-şi stoarcă creierii în căutarea vreunui talent cu care îi putea impresiona. În mintea ei s-a strecurat fantezia de a-i uimi pe toţi, de a fi chiar mai uluitoare decât Jest cu iluziile şi trucurile sale. Dar cum? Nu putea cânta sau dansa sau jongla. Nu era un interpret, un om de spectacol. Era doar o doamnă.

După ce toată lumea a efectuat un număr de divertisment şi Pălărierul le-a poruncit din nou să schimbe scaunele, Jest a fost primul care s-a îndreptat spre locul interpretului ca să o ţină departe pe Catherine de un astfel de angajament.

Totuşi, înainte să se poată aşeza, Pălărierul a lovit braţele scaunului cu bastonul.

— Răbdare, prietene. Nu cred că am avut încă plăcerea de a vedea ceva din partea doamnei tale.

Privirea trufaşă a Pălărierului a alunecat spre Catherine. Jest a îndepărtat bastonul cu un ghiont.

— Se află aici ca să se bucure de ospitalitatea noastră, nu ca să o transformi într-un spectacol.

Catherine a susţinut privirea Pălărierului, refuzând să se clintească din loc.

— Nu-l lăsa să te intimideze. Dacă vrei, preiau cu bucurie rolul interpretului în locul tău.

— Dar este o dovadă de zgârcenie, l-a întrerupt Pălărierul. Să iei şi să tot iei pentru propriul divertisment şi să nu oferi nimic la rândul tău.

Dezaprobarea îi însoţea fiecare cuvânt în parte.

Jest s-a uitat furios la Pălărier, apoi s-a întors iarăşi spre ea şi a şoptit:
— Nu-i chiar aşa. Nu este nicio ruşine în a cere altcuiva să preia rolul interpretului în locul tău, mai ales la prima ta petrecere cu ceai.
A întins mâna.
Catherine ştia că încerca să atenueze presiunea exercitată de Pălărier asupra ei, însă tot a simţit o uşoară înţepătură. Fie că avea sau nu dreptate, cum putea fi atât de sigur că ea nu avea nimic cu care să contribuie?
I-a studiat mâna, degete subţiri care nu erau la fel de fine ca ale ei, dar nici la fel de aspre ca ale unui grădinar sau servitor. I-a plăcut felul în care o numise prima ei petrecere cu ceai, insinuând că ar putea urma mai multe.
— O voi face, s-a auzit spunând cu voce îndepărtată.
Un rânjet s-a întins pe chipul Pălărierului, însă nu-şi dădea seama dacă era încurajator sau batjocoritor.
— Doamna este următoarea! a zbierat el înainte ca ea să se poată răzgândi, apoi şi-a fluturat mâna spre pălăriile de pe perete. Alege o pălărie, domniţă. Vei descoperi că te ajută.
— Cum anume mă ajută?
A încercat să pară dezinvoltă în vreme ce se plimba de-a lungul peretelui plin de bonete şi jobene, voalete cu plasă şi turbane din mătase.
— Gândeşte-te că e ca şi cum ai purta un costum. Sau… poate în cazul tău, o rochie foarte elegantă.
Pălărierul şi-a trecut iute degetele de-a lungul marginii propriului joben.
— O pălărie confecţionată cu măiestrie face o persoană mai… îndrăzneaţă.
Cath nu era sigură că îi împărtăşea părerea. Până acum, rochiile ei foarte elegante nu prea o ajutaseră să se simtă mai îndrăzneaţă, dar toţi ceilalţi purtaseră o pălărie în timp ce îşi interpretau numărul, aşa că cine era ea să comenteze? Invitaţii aşteptau să vadă ce va alege, însă Cath ştia că doar trăgea de timp cât atingea cu degetul o agrafă de aur aici şi o pană de struţ acolo.
Trebuia să aibă vreun talent. Orice talent care nu ar face-o de râs.
Majoritatea pălăriilor erau mult mai extravagante decât cele cu care era obişnuită. Preferata ei de până acum fusese un carusel uluitor cu dungi roz şi verzi, prevăzut cu ponei ce nechezau şi galopau de jur împrejur. Dar fusese purtată de Leu în timpul spectacolului său de operă şi a observat, cu oarecare dezamăgire, că încă nu şi-o scosese.
— Ţi-aş putea sugera una dintre pălăriile roşii? a spus Pălărierul.
Cath a tresărit şi s-a uitat înapoi la el.
— De ce roşie?
Răspunsul lui a fost un singur umăr ridicat.
— S-ar potrivi cu tenul tău, iubire. Ce zici de aceea, de acolo?
I-a urmărit gestul până la o pălărie de soare cu boluri largi, împodobită cu rămurele de maci albi şi galbeni, cu multitudinea sa de volane şi încreţituri croite din material roşu. Cath şi-a încreţit nasul. Era o pălărie frumoasă, dar în niciun caz ce ar alege pentru ea însăşi.
Dar lângă aceasta se afla o bonetă de bucătar, legată cu o panglică mare şi neagră. Catherine a înşfăcat-o de pe cârligul de lemn şi şi-a pus-o pe cap înainte să se răzgândească.
— Ah, o pălărie pentru decizii neconvenţionale, a spus Pălărierul, îngustându-şi ochii. Interesantă alegere.
A îndrăznit să se uite din nou la Jest, care părea indiferent în privinţa pălăriei. I-a întins iar mâna.

Catherine a strâns panglica neagră sub bărbie şi i-a acceptat asistenţa cât a păşit pe un scaun, apoi sus pe masă.
Cât timp se hotăra ea asupra unei pălării, o linişte desăvârşită pusese stăpânire pe magazin, o diferenţă puternică faţă de haosul cu care se obişnuise. Invitaţii o priveau, muţi de curiozitate.
Cath era ea însăşi curioasă. Mâinile începuseră să-i tremure.
A găsit un loc în mijlocul farfurioarelor ciobite şi a biscuiţilor răsturnaţi şi a tras adânc aer în piept, aruncând o privire împrejur la feţele încremenite în aşteptare. Ochi îngustaţi de şarpe, ochi de şopârlă cu pleoape duble, ochi bulbucaţi de peşte, toţi se holbau la ea. Adunase cu poalele fustei ceai vărsat şi firimituri.
— Cântă-ne ceva, doamnă drăguţă! a propus Leul, în timp ce poneii de la carusel se cabrau deasupra coamei sale. Cântă-ne o baladă de odinioară!
— Nu, dansează pentru noi! Poate un număr de balet?
— Poate servi ceai ca o gheişă?
— Să picteze cu degetele de la picioare?
— Sa facă roata?
— Să ne prezică viitorul?
— Să înnoade codiţa de la o cireaşă cu limba?
— Nu fi găgăuţă – asta este imposibil!
— Catherine!
S-a răsucit şi şi-a dat seama că încă îl ţinea de mână pe Jest. Tânărul i-a zâmbit, puţin îngrijorat.
— Nu trebuie să faci asta.
S-a întrebat dacă îi era ruşine pentru ea sau pentru el însuşi – pentru că a adus-o aici. O doamnă. Un membru al nobilimii. Cineva cu mâini delicate şi un cap plin de nimic. Cineva care nu era suficient de nebun să îşi găsească locul la petrecerile cu ceai ale Pălărierului.
Şi-a smuls mâna din strânsoarea lui, apoi s-a întors cu faţa spre Pălărier. Picioarele i se aflau din nou pe masă, degetele i se jucau cu cravata.
Tatăl ei era cunoscut în Regatul Cupelor drept un mare povestitor, un talent care fusese transmis în familia ei de-a lungul generaţiilor; totuşi, sărise cumva peste ea. Acum Catherine se străduia să-şi amintească una dintre poveştile sale. Cele care puteau vrăji un banc de peşti nestatornici Cele care puteau convinge norii să plângă şi munţii să îngenuncheze.
— Odată… odată ca niciodată… a început ea, dar a trebuit să se oprească atunci când cuvintele i s-au poticnit în gât.
Şi-a şters palmele umede de fustă – şi a descoperit un bulgăre trosnitor în buzunar.
Inima aproape că i-a sărit din piept.
— Afost… afostofată. Era fiica unui marchiz.
Colţurile gurii Pălărierului au coborât.
— Deşi a fost crescută pentru a fi o doamnă, a spus Cath, întorcându-se şi cercetând oaspeţii captivaţi – sau, cel puţin, oaspeţii care doreau să fie captivaţi –, şi a fost învăţată toate lucrurile pe care ar trebui să le înveţe o doamnă, era bună doar la un singur lucru. Nu era un lucru măreţ, niciun lucru important, nici măcar un lucru demn de o doamnă, însă era ceea ce îi plăcea cu adevărat să facă.
Şi-a strecurat mâna în buzunar şi a scos pachetul cu macarons. Hârtia cerată se încreţise pe parcursul zilei, deşi funda din sfoară care o ţinea sigilată rezistase. Împrejurul mesei, oaspeţii s-au aplecat în faţă.
— Eu…

A ezitat.
— Vedeţi voi, eu prepar dulciuri.
— A spus mărturisiri’? a murmurat o bătrânică. O, vai! Mă tem că anul ăsta am făcut multe ce merită mărturisite.
Cath a zâmbit.
— Nu, dulciuri.
A înlăturat hârtia cerată, dezvăluind cinci macarons cu aromă de trandafir, puţin sfărâmate în jurul marginilor, dar altfel intacte.
O tăcere a pogorât pe masă.
— Într-adevăr neconvenţional, a tărăgănat Pălărierul, cu fruntea brăzdată de o încruntătură în semn de suspiciune. Dar ce fac?
Catherine nu şi-a retras mâna.
— Nu fac nimic. Nu vă vor face mai mici sau mai mari. Dar… chiar sper că ar putea să vă facă mai fericiţi. Acestea trebuiau să fie un cadou pentru regele însuşi, însă eu… eu am fost distrasă astăzi. Am uitat să i le dau.
Nu îndrăznea să se uite la Jest.
— Un cadou pentru rege? a spus Pălărierul. Asta chiar sună promiţător.
Şi-a fluturat bastonul către Haigha, care a ridicat laba şi a înhăţat cutia cu macarons din palmele lui Cath. A expirat cu putere, uşurată că îi fuseseră luate. Încă tremura, agitată.
Haigha a aşezat cele cinci prăjituri pe o farfurie şi, una câte una, le-a tăiat cât de perfect a putut. S-au fărâmiţat şi s-au turtit sub apăsarea cuţitului. Mulţimea s-a apropiat, urmărind cum umplutura de cremă de unt se prelingea şi se lipea de hârtie.
Simţind că era trasă de fustă, Catherine s-a răsucit şi l-a văzut pe Jest întinzându-i pentru a treia oară mâna. I-a îngăduit să o ajute să coboare de pe masă.[29]
— Tu le-ai făcut? a şoptit el.
— Bineînţeles că eu le-am făcut, a spus ea şi nu s-a putut abţine să nu adauge: şi după cum vei descoperi, Pălărierul nu este singurul de aici care poate face lucruri minunate.
Buzele tânărului au zvâcnit deodată. Ochii lui aveau o intensitate nouă, de parcă ar fi încercat să dezlege o ghicitoare.
Bucăţile de macarons au circulat în jurul mesei şi i-au fost oferite şi Corbului, care stătea sumbru pe bust, însă a pufnit şi şi-a întors capul. Catherine şi Jest au primit ultimele două îmbucături, lăsând în urmă o grămadă de firimituri sfărâmicioase de bezea de migdale. Pălărierul a sărit în picioare, apoi şi-a ridicat bucata în aer.
— Un toast în cinstea lui lady Pinkerton, cea mai elegantă doamnă care ne-a onorat vreodată masa.
Au strigat în cor Noroc! şi ovaţiile au răsunat în tot magazinul, dar s-au stins când au început să mănânce.
Catherine a ascultat linsul degetelor şi şuieratul aerului printre dinţi.
Ochii lui Jest s-au oprit din nou asupra ei, scânteind ca lumina lumânării, un deget prins între buzele sale. A clipit, surprins.
Cath a zâmbit radios, apoi şi-a pus propria mostră pe limbă. Bucata de macaron era dulce, decadentă şi moale, cu doar o notă minusculă de aluat uşor crocant de la bezea şi o aromă florală subtilă de la apa de trandafir distilată,

---

[29] Joc intraductibil de cuvinte bazat pe omofonia dintre cuvintele confections (dulciuri) şi confessions (mărturisiri)

toate topindu-se împreună într-o gustare perfectă.

A ascultat suspinele, gemetele, foşnetul hârtiei cerate în timp ce cineva aduna repede crema de unt care alunecase din macarons.

Acesta era motivul pentru care îi plăcea să prepare dulciuri. Un desert bun o putea face să se simtă ca şi cum ar fi creat bucurie pură prin degete iscusite. Dintr-odată, cei din jurul mesei nu mai erau străini. Erau prieteni şi confidenţi, iar ea le împărtăşea magia ei.

— Bună treabă, lady Pinkerton! a bâzâit Bondarul.

Apoi a urmat o rundă de uraaa, sunetele sărind asemenea unor mingi în sus şi-n jos împrejurul mesei. În haosul renăscut, Pârşul s-a trezit şi s-a uitat somnoros prin cameră. Cineva îi lăsase o firimitură pe farfurie, pe care a aruncat-o fără ezitare în gură.

A mestecat şi a înghiţit, a rânjit visător, apoi şi-a reluat somnul, lingându-şi în continuare mustăţile.

Pălărieml era singurul care nu ovaţiona. În schimb, se lăsase pe spate în scaunul lui şi îşi acoperise chipul cu jobenul.

Euforia lui Cath a înfruntat o lovitură efemeră. Un pic de respingere.

Dar apoi Pălărierul şi-a coborât pălăria şi tânăra a văzut că zâmbea, iar zâmbetul lui era larg, sincer, frumos, capabil să-i înteţească bătăile inimii. Ochii lui de culoarea lavandei scânteiau când au găsit-o, apoi s-au îndreptat spre Jest.

— Bine. Bine! a spus el, ridicând o mână în semn de predare. Presupun că îi voi permite să rămână.

Cath s-a înclinat într-o reverenţă, încă îmbujorată de succes.

— Eşti prea amabil, Pălă…

Magazinul s-a clătinat brusc. Catherine a alunecat şi s-a ciocnit de Jest, ale cărui braţe au înconjurat-o.

Oaspeţii au icnit şi s-au străduit să-şi recapete echilibrul. Ceva călca apăsat pe acoperiş, sunetul paşilor fiind urmat de cel al unor zgârieturi, asemenea unor gheare care bâjbâiau după pradă. Magazinul s-a clătinat din nou, aruncând o mulţime de vase peste o parte a mesei, împrăştiind ceai şi prăjituri pe podea.

Un ţipăt înfiorător a ridicat părul de pe ceafa lui Cath.

Jest a ridicat iute privirea, atrăgând atenţia ei spre Corb. Bustul de clovn pe care stătea se schimbase, rânjetul trivial fiind transformat acum într-o batjocură a fricii.

Corbul şi-a înclinat capul, de parcă ochii lui negri ar fi putut vedea prin grinzile tavanului, şi a recitat în cadenţa sa sumbră:

— Este coşmarul borogrovilor’ fricoşi, teroarea tovurilor slimădioşi". Deşi multă vreme considerat de toţi un mit, Jabberwockul a sosit neinvitat în crângul nostru liniştit.[30]

Capitolul 20

[30] în original, slithy toves. Creatură inventată de Lewis Caroll, pomenită în prima şi ultima strofă a poeziei Jabberwocky, descoperită de Alice într-o carte în tărâmul dincolo de Ţara Oglinzilor. Slithy este o combinaţie între două cuvinte (lithe, care înseamnă mlădios, şi slimy, care înseamnă slinos, motiv pentru care termenul ales în română este slimădios), iar toves este o creatură care posedă trăsături de bursuc, şopârlă şi rac

Jest s-a întors spre pălărier.
— Trebuie să fugim până la Răscruce. Fiara e prea mare ca să ne poată urmări acolo.
Cath l-a privit cu gura căscată, cu inima în gât.
— Vrei să ieşim toţi afară?
S-a răsucit la rândul ei spre Pălărier: avea chipul îngrijorat, maxilarul, încleştat.
— Nu ar fi mai prudent să stăm aici şi să aşteptăm ca fiara să obosească? Cu siguranţă se va plictisi şi va pleca, dacă nu poate ajunge la noi.
O fereastră din spatele magazinului s-a spart. Porcul Spinos şi Ogarul s-au îndepărtat dezorientaţi de sticla împrăştiată.
Două degete cu gheare au trecut prin fereastra distrusă. Cioburile de sticlă rămase au zgâriat pielea solzoasă în timp ce degetele se zvârcoleau şi căutau o cale înăuntru, sânge de culoarea cărbunelui prelingându-se din răni.
Cath s-a înfiorat şi şi-a căutat refugiul în braţele lui Jest. — Nu poate ajunge la noi aici... nu-i aşa?
— Aceşti pereţi nu sunt decât lemn şi cuie, lady Pinkerton, a spus Pălărierul, cu vocea joasă. Poate că Jabberwockul nu încape prin uşă, dar fără îndoială poate crea una nouă.
Lui Cath i s-a uscat gura.
Gheara a dispărut de la fereastră. Magazinul s-a clătinat şi s-a cutremurat din nou pe măsură ce monstrul se deplasa spre cealaltă parte a acoperişului. Căutând. Printr-o deschizătură dintr-un set de draperii, Cath a zărit o coadă trecând rapid.
Frica s-a înfăşurat în jurul ei, preschimbându-i membrele în blocuri de piatră.
Urma să moară. Aici, printre străini, în puterea nopţii. Urma să fie un festin pentru Jabberwock, iar părinţii ei şi Mary Ann nu vor şti niciodată ce i se întâmplase.
O rafală subită s-a furişat prin hom, stingând focul care arsese până atunci în şemineul din colţ. Aerul s-a umplut cu miros de fum şi jăratic.
Pălărierul, singurul aşezat în continuare pe scaun, s-a împins de la masă, picioarele imitaţiei sale de tron scrijelind podeaua. Şi-a apucat bastonul şi şi-a îndesat jobenul pe cap, apoi şi-a examinat oaspeţii. Atenţia lui s-a îndreptat spre Jest.
— Imaginează-ţi că suntem acasă, prietene, a spus el. Eu şi Haigha vom ieşi primii să distragem atenţia inamicului, oferindu-i o ţintă clară. Tu şi Corbul ne cârmuiţi din lateral. Protejaţi-i pe ceilalţi în timp ce fug spre Răscruce.
Privirea i-a alunecat spre Cath şi, pentru o fracţiune de secundă, a părut să găsească ceva amuzant în situaţia lor.
— Ca întotdeauna, trebuie să protejăm regina.
Jest a tresărit, cu degetele încleştate pe braţele ei.
O voce adâncă a bubuit peste masă.
— Eu voi asigura ariergarda.
Cath s-a întors spre Leu, o figură regală şi impunătoare în lumina obscură a lumânărilor, cu coama sa portocalie ca o aură în jurul lui, cu toate că aspectul era diminuat de pălăria-carusel şi de poneii care galopau şi nechezau în jurul capului său. A plesnit uşor din coadă în vreme ce scruta cu privirea celelalte creaturi mai mici decât el.
— Nu voi păşi pragul intrării de la Răscruce până nu vom fi cu toţii în siguranţă.
Pălărierul şi-a înclinat pălăria.
— Eşti un soldat curajos.

Deasupra, Jabberwockul a ţipat din nou. Urletul a fost urmat de sunetul lemnului despicat şi al cuielor îndoite. Pereţii tremurau.
— Toată lumea să fie pe poziţii, a strigat Pălărierul. Pregătiţi-vă să fugiţi spre intrarea de la Răscruce. Trebuie să acţionăm împreună.
Jest s-a tras înapoi, apucând umerii lui Cath. Fruntea îi era brăzdată de teamă şi regrete, însă l-a oprit înainte să poată vorbi.
— A fost alegerea mea să vin, a şoptit ea. N-aveai de unde să ştii că se va întâmpla asta.
Un muşchi i-a zvâcnit în maxilar.
— Te voi duce acasă în siguranţă.
Catherine a încuviinţat din cap şi, în pofida fricii care îi şerpuia prin vene, avea încredere în el.
— Imposibilul este specialitatea ta.
Ochii lui, în care se vedea neliniştea, s-au îmblânzit.
— Într-adevăr.
— Suntem gata? a întrebat Pălărierul.
Se deplasase spre uşă, pregătit să o deschidă. Haigha stătea vizavi de el, cu urechile mari tremurând.
Cath a aruncat o privire în jur. Bătrânica se urcase pe spatele Ogarului, ţinând strâns cele două andrele asemenea unor pumnale; Veveriţa luase acvariul rotund, cu cei doi Peştişori de Aur ascunzându-se speriaţi sub un bol de zahăr răsturnat, care căzuse înăuntru; Şarpele Boa cuibărea Pârşul adormit în mandibula sa; Papagalul şi confratele său Cacadu erau gata să-şi ia zborul; Cameleonul se colorase astfel încât să se asorteze cu iarba şi florile sălbatice din crângul de afară; Bondarul îşi flutura acul; Porcul Spinos şi-a scos şi mai mult la iveală ţepii; iar Ţestoasa îşi băgase capul în carapace.
Să-i vadă aşa, după ce fuseseră atât de veseli şi lipsiţi de griji în urmă cu câteva minute, a umplut-o de groază pe Cath.
— Fugi câtmai repede, i-a şoptit Jestla ureche. Du-te direct la Răscruce şi, dacă poţi, încearcă să stai aproape de mijlocul grupului – acolo vei fi cel mai în siguranţă.
— De ce? a spus ea. Viaţa mea nu valorează mai mult decât a oricui altcuiva.
Ochii lui Jest s-au întunecat, iar Catherine a crezut că o va dezaproba, însă tânărul părea să-şi reconsidere cuvintele, într-un final, a zis:
— Doar grăbeşte-te şi nu te uita înapoi. Voi fi chiar în spatele tău.
Cath a înghiţit în sec şi a dat din cap.
Mâinile lui i-au părăsit umerii. Corbul s-a năpustit asupra lor şi s-a aşezat pe umărul lui Jest.
Penele păsării şi veşmântul de bufon al lui Jest, totul de un negru precum cerneala, arătau ca nişte umbre însufleţite.
— Când ajung la trei, a spus Pălărierul.
Mai multe zgârieturi pe acoperiş. Un alt ţipăt al monstrului de afară.
— Unu.
Jest a împins-o pe Cath înainte, îndemnând-o să stea cu ceilalţi. Deşi picioarele îi tremurau, le-a îmboldit să fie puternice în vreme ce s-a aşezat între Porcul Spinos şi Ogar. Femeia cu păr cenuşiu i-a întâlnit ochii şi a încuviinţat din cap, un gest care poate ar fi trebuit să fie liniştitor, deşi lui Catherine i s-a părut mai degrabă ca o privire schimbată între soldaţi trimişi pe un câmp de luptă.
— Doi.
Ceva a pocnit precum cheresteaua sfărâmată, iar acoperişul a fost descleştat de grinzi.

În spatele grupului, Leul a mârâit.
— Trei!
Pălărieml a deschis larg uşa, iar el şi Haigha s-au năpustit înainte, sărind peste treptele de lemn. Picioarele lor au lovit iarba cu o bufnitură şi au pornit în direcţii diferite – Haigha a zburdat cu viteză maximă spre Răscruce, puternicele lui picioare din spate propulsându-l rapid peste pajişte, în timp ce Pălărierul a fugit spre adăpostul oferit de cel mai apropiat grup de copaci. Şi-a pus pălăria pe mânerul bastonului şi l-a ridicat deasupra capului.
Haosul a izbucnit în magazin. Invitaţii s-au repezit pe uşă într-un grup compact. Cath şi-a apucat fusta şi abia când a simţit pământul moale sub picioare şi-a dat seama că începuse să alerge. În faţă, îl putea vedea pe Pălărier făcându-le cu mâna din desiş, ghidându-i înspre intrarea de la Răscruce.
Un ţipăt a zguduit lunca, urmat de fâlfâitul tunător al unor aripi uriaşe. Cath şi-a imaginat Jabberwockul ţâşnind de pe acoperişul magazinului-călător şi năvălind spre ei din cer, însă nu îndrăznea să privească în urmă.
Urletul monstrului s-a înlănţuit cu croncănitul unui corb – nu, a doi corbi – şi cu răgetul asurzitor şi bubuitor al Leului şi cu strigătele Pălărierului, ale cărui cuvinte nu le putea desluşi.
Cath abia dacă mai putea să respire, iar picioarele îi tremurau atât de tare încât a crezut că îi vor ceda înainte să ajungă la desiş. Însă nu au făcut-o. A sărit pe cărare la doar câţiva paşi în spatele Ogarului şi a fost instantaneu copleşită de un sentiment de siguranţă la vederea adăpostului oferit de copaci.
Haigha stătea lângă un trunchi de copac, conducându-i prin uşa de la Răscruce. Însă intrarea era îngustă şi, după goana lor de la magazinul de pălării, ajunseseră într-un impas.
Veveriţa şi Peştişorii de Aur au dispărut în umbre. Şarpele Boa s-a strecurat mai departe. Ogarul a sărit peste prag, ducându-şi pasagera în siguranţă.
Un scâncet a îndemnat-o pe Cath să arunce o privire în urmă.
Ţestoasa încremenise, nu tocmai la marginea luminişului, şi îşi retrăsese toate membrele în carapace. Îi putea auzi suspinele răsunând din interior.
O umbră a planat deasupra lui, firele de iarbă au fost culcate sub fluturarea aripilor monstrului.
Cath s-a ghemuit în tufişuri, cu inima trepidând, şi a îndrăznit să-şi ridice privirea spre fiara care odată îi bântuise coşmarurile. Gheare lungi ca nişte cuţite de măcelar. Un gât lung, în continuă mişcare. Tăciuni aprinşi scânteind în ochi. Creatura era formată din umbre tenebroase, foc şi muşchi prinşi sub pielea întinsă şi solzoasă.
Două păsări zburau în jurul ei, încercuindu-i capul într-o încercare de a-i menţine atenţia distrasă de la fiinţele aflate dedesubt. Se năpusteau, loveau cu ghearele, apoi se retrăgeau iute, ca nişte săgeţi, înainte să fie prinse.
Corbul… şi Jest.
Pălărierul stătea în partea cealaltă a luminişului, cu jobenul în continuare cocoţat pe baston şi cu ochii larg deschişi, sălbatici. Orice diversiune ar fi reprezentat prima oară, fusese uitat acum.
— Ridică-te! a ţipat Leul, bătând cu laba în carapacea Ţestoasei. Aproape ai ajuns. Trebuie să te mişti în continuare!
— Sunt… prea… încet, a plâns Ţestoasa. Niciodată nu voi… r-reuşi!
— Trebuie să încerci! a insistat Leul.
— Domniţă!
Cath a întors capul. Haigha îi făcea cu mâna din prag, cu ochii roşii măriţi de

groază. Toţi ceilalţi trecuseră prin uşă.
— Haide, repede!
A înghiţit în sec.
Deasupra capului, Jabberwockul a ţipat. Părea înfometat. Părea flămând.
A coborât şi s-a cocoţat din nou pe magazin, care s-a legănat pe roţile şubrede. Chiar şi în întuneric, Cath putea vedea daunele pe care le provocase acoperişului.
Ceva i-a alunecat peste ochi şi tânăra a împins-o la loc. Uitase de boneta de bucătar, cea pe care o alesese de pe peretele Pălărierului. O pălărie pentru luarea deciziilor neconvenţionale.
A tras adânc aer în piept şi a cercetat pământul. A apucat un băţ lung.
— Domniţă! a strigat iarăşi Haigha, însă Catherine l-a ignorat când a ţâşnit din desiş, îndreptându-se vijelios spre Leu şi Ţestoasă.
Jabberwockul a scos un răcnet şi Cath ştia că o zărise alergând peste pajişte.
— Nu! a ţipat Pălărierul. Vino aici!
O pasăre a croncănit.
Ochii Leului s-au mărit, cuprinşi de panică, în vreme ce Cath s-a postat în spatele Ţestoasei. A proptit băţul sub carapace şi a împuns, cu putere.
Ţestoasa a urlat de durere şi, după ce şi-a scos din nou membrele, s-a avântat înainte, zgâriind pământul.
— Fugi, fugi, fugi! a strigat Cath, care l-a împuns iar şi iar, îndemnându-l mai departe într-un cor de scâncete şi scheunături.
A ajuns pe cărare. Înotătoarele lui au alunecat pe desiş.
— Domniţă! a zbierat Haigha.
Răcnetul Jabberwockului i-a sfâşiat urechile. Cu inima-n gât, Cath s-a răsucit şi a apucat băţul ca o sabie, exact la timp pentru a distinge umbra bestiei înălţându-se deasupra ei.[31]
Fiecare membru i s-a încordat şi îi putea vedea gâtul întins, ghearele scoase şi limba atârnând într-o parte, tot mai aproape de ea…
Un fulger portocaliu i-a înceţoşat vederea, însoţit de un răget feroce şi nechezatul unor cai mici. Leul se aruncase în faţa lui Catherine, cu o labă uriaşă ridicată ca şi cum ar fi putut înlătura printr-o lovitură Jabberwockul de pe bolta cerească.
Monstrul a ţipat şi şi-a tras capul îndărăt, deplasându-se astfel încât ghearele sale masive să fie întinse spre ei.
Cath a auzit momentul impactului. Came şi oase, pământ moale şi un strigăt de durere, fâlfâit de aripi şi un răcnet triumfător – şi apoi Jabberwockul a zburat din nou în sus. Prada îi era prinsă în gheare, smocul cozii Leului atârnând în aer în urma fiarei.

Capitolul 21

Cath încă se uita cu ochii larg deschişi după Jabberwock, cu băţul strâns în mâinile tremurânde, când din cer a căzut o umbră din pene şi clopoţei. Jest a apucat-o de umeri. Mănuşile lui purtau amintirea penelor moi înainte să se preschimbe la loc în piele.
— Eşti teafără? a întrebat el, cu răsuflarea tăiată.
— N-nu, s-a bâlbâit ea.

---
[31] în original, ravenous. Joc intraductibil de cuvinte bazat pe asemănarea dintre ravenous (flămând) şi raven (corb)

Ochii îi oglindeau orizontul, bântuiţi de amintirea corpului Leului, tot numai graţie şi muşchi, atât de repede răpus. Atât de uşor învins.

într-o fracţiune de secundă, Pălărierul era şi el acolo, o siluetă ivită în colţul ochiului.

— Haideţi! a poruncit el, împingându-i pe amândoi spre pădure. Să mergem într-un loc sigur, în cazul în care bestia se întoarce.

— Leul…

Vocea lui Cath s-a frânt, învinsă de un hohot de plâns.

— Ştiu, a spus Pălărierul. Am văzut.

A călăuzit-o pe lângă Haigha, ai cărui ochi sclipeau de lacrimi. Catherine a auzit aripile Corbului fluturând în spatele lor. A zărit carapacea Ţestoasei dincolo de uşa de la Răscruce. Toţi îi aşteptau de cealaltă parte, adunaţi laolaltă pe plăcile albe şi negre. Când şi-au dat seama că un membru al grupului lor fusese răpus, au început să-şi întoarcă privirile înspăimântate.

Răscrucea părea un loc prea tăcut, prea obişnuit, prea sigur după ororile din vale.

— A murit, s-a bâlbâit Cath. El… el m-a salvat.

— A fost un rege printre fiare, a spus Jest.

A sunat ca un memorial.

— Chiar a fost, a glăsuit Pălărierul. Unii ar putea numi asta şah mat.

Cath nu s-a împotrivit când Jest s-a oferit să o ducă acasă. Deşi Răscrucea oferea un anumit sentiment de protecţie prin uşile care mai de care mai diferite şi accesul către toate colţurile regatului, de îndată ce au păşit pe malul Pârâului Scârţâitor, Cath a simţit aceeaşi teroare revărsându-se asupra ei. Regatul Cupelor nu era un loc sigur. Jabberwockul era real şi era aici, iar ei nu erau în siguranţă.

— Domniţă, a spus Jest, cu vocea împovărată de vinovăţie.

Abia dacă schimbaseră un cuvânt după ce toţi ceilalţi oaspeţi se împrăştiaseră şi se îndreptaseră spre propriile case. Până şi Corbul păruse fericit să-i abandoneze, zburând către un loc necunoscut din Regatul Cupelor.

— Îmi pare nespus de rău. Te-am pus în pericol. Eu…

— Nu ai avut niciun control asupra Jabberwockului.

Catherine s-a oprit şi s-a întors cu faţa spre el. Pârâul murmura în spatele ei.

— Nu-i aşa?

Mâinile lor erau înlănţuite şi fuseseră pe toată durata plimbării, dar gestul nu mai părea la fel de romantic ca atunci când plecaseră de la casa ei, în urmă cu câteva ore. Mai degrabă era vorba despre o nevoie care îi pulsa prin vârfurile degetelor. Nevoia de a fi atinsă. De a fi protejată. Se simţea în siguranţă cu el alături, indiferent dacă sentimentul era sau nu justificat.

— Dacă nu aş fi fost eu, a spus Jest, ai fi fost în siguranţă în patul tău şi nu cir fi trebuit să asişti la ceva atât de îngrozitor.

Catherine s-a uitat în jos la degetele lor, ale ei atât de palide pe pielea neagră a mănuşii sale.

— Poate că mâine, cu mintea limpede, voi simţi că întreaga noapte a fost o greşeală. Dar acum nu simt asta.

A inspirat adânc şi şi-a ridicat din nou ochii.

— În pofida monştrilor, mi-a plăcut prima mea petrecere cu ceai adevărată.

Un zâmbet fantomatic a atins colţurile gurii lui Jest.

— Iar mie mi-a plăcut să te duc la una. În pofida monştrilor.

— Atunci să nu ne încheiem noaptea cu discuţii despre lucruri îngrozitoare, a spus ea şi, deşi a simţit o înţepătură de vinovăţie de îndată ce cuvintele i-au părăsit buzele – cum putea ignora ce se alesese de viteazul şi galantul Leu? —, era reconfortant să-şi amintească de muzică şi de pălării şi de ceai, de toate

lucrurile care se întâmplaseră înainte.
— Cum doreşti, domniţă, a zis Jest care părea, la rândul lui, dispus să se gândească la lucruri mai plăcute.
A tras-o pe malul pârâului.
— Nu am avut ocazia să te felicit pentru numărul tău de divertisment. Acele macarons au fost minunate, întocmai cum ai susţinut.
Catherine şi-a lipit buzele pentru a-şi reţine un zâmbet mândru şi a ridicat din umeri.
— Vai, îţi mulţumesc, sir Joker.
— Unde ai învăţat să prepari dulciuri şi produse de patiserie?
A reflectat la întrebare. Preocuparea asta făcuse parte din viaţa ei de atâta vreme, încât era dificil să-şi amintească de o perioadă în care nu-i plăcuse să-şi bage degetele într-un castron cu aluat de prăjitură sau cocă caldă, lăsată apoi la dospit.
— Bucătarul nostru a început să mă înveţe când eram mică, dar în mare parte am învăţat singură, folosind ce cărţi de bucate puteam găsi şi experimentând pe baza reţetelor descoperite. Îmi place ideea de a lua ingrediente care nu sunt apetisante prin ele însele – făină pulverulentă şi albuşuri uleioase şi ciocolată neagră amăruie – şi de a le amesteca pentru a crea ceva irezistibil. S-ar putea să sune nebunesc, dar uneori mi se pare că ingredientele îmi vorbesc.
S-a îmbujorat.
— Ceea ce trebuie să fie o absurditate.
— De fapt, îmi cam plac absurdităţile. Ce altceva mai poţi face?
— Aproape orice după ce am văzut o reţetă. Plăcinte. Tarte. Biscuiţi. Chiar şi chec cu seminţe – crezi că pe domnul Corb l-ar interesa unul dintre acelea? Am observat că nu părea tentat de macarons…
Catherine a ezitat şi i-a aruncat o privire bănuitoare lui Jest cu coada ochiului.
— Sau poate ţie ţi-ar plăcea un chec cu seminţe? încă nu sunt sigură dacă eşti mai mult bărbat sau pasăre.
Jest a râs.
— Din păcate, dacă prietenul meu Corb cir fi să-ţi guste checurile cu seminţe şi să constate că-i plac, acest lucru i-ar putea strica impecabila abilitate de a fi mereu sumbru.
Jest i-a trasat dosul palmei cu vârful unui deget.
— Cât despre mine, sunt convins că mi-ar plăcea orice ai prepara, dacă iau în considerare acele macarons.
Cath a riscat să-i arunce o privire timidă. Jest i-a întors privirea, apoi a continuat:
— Regele a menţionat ceva despre nişte tarte pe care le-ai adus la bal. Atunci nu prea am acordat importanţă cuvintelor sale – am presupus că bucătarul tău le preparase, dar acum… înţeleg de ce este atât de atras de tine. Nu eşti doar talentată, ci… ştii, eşti uluitor de frumoasă când vorbeşti despre pasiu nea ta. Ştii că eşti bună la ceea ce faci, iar acea cunoaştere te luminează.
Mecanismele de apărare ale lui Cath s-au cutremurat şi a fost nevoită să-şi ferească privirea, flatată şi tulburată şi…
Din nou nefericită.
Nu se gândise la rege întreaga noapte, distrasă de Jest, de petrecere şi… de ceea ce urmase apoi.
Totuşi, el nu mai era doar regele. Era curtezanul ei.
Acum, când noaptea se sfârşise, când nu mai era plină de potenţial şi

imposibilităţi, deciziile ei păreau incredibil de nechibzuite. Unde îi fusese mintea, furişându-se cu jokerul curţii? Părinţii ei ar fi îngroziţi dacă cir afla. Reputaţia ei ar fi distrusă.

— Este doar o pasiune prostească, a murmurat ea în timp ce intrau pe aleea Conacului Golfului Ţestoasei de Piatră.

Cizmele îi răsunau puternic pe pietriş, aşa că a încercat să meargă în vârful degetelor. Jest, pe de altă parte, păşea asemenea fulgilor de zăpadă aşternuţi pe pământ.

— Totuşi, este frumos să fii bun la ceva. Nu este îndeletnicirea la care părinţii mei au vrut să fiu bună, dar tot este ceva, a oftat ea. În timp ce tu pari a fi bun la toate.

— Nu la toate, a spus el. Îţi vine să crezi că nu am ţinut niciodată nici măcar un tel?

— E strigător la cer!

Jest i-a răsplătit reacţia cu un rânjet, iar Catherine a fost surprinsă de cât de mult dorea să-i povestească despre patiseria pe care ea şi Mary Ann aveau să o deschidă. Dorinţa de a-l include în fantezia ei a fost fulgerătoare şi pătimaşă, poate chiar să-i spună şi cum începuse să-l viseze ca parte din toate năzuinţele ei. Însă ea şi Mary Ann nu împărtăşiseră nimănui planurile lor, cu excepţia ducelui, o decizie necesară, şi să-i destăinuie lui Jest cir fi fost ca o trădare a celei mai vechi prietenii a ei. Numai asta îi ţinea gura închisă.

— Nu trebuie să mă conduci până acasă, a spus ea, dându-şi seama că picioarele i se târau tot mai mult cu fiecare pas.

— Nu mai spune prostii. După noaptea pe care am avut-o, nici nu-mi trece prin cap să te părăsesc înainte să ajungi în siguranţă la uşa ta. Sau fereastra ta.

Catherine nu voia să se certe. Au păşit peste iarba moale şi umedă de rouă. Rouă dimineţii? Timpul se scursese lent pe durata întregii nopţi, deşi părea că abia plecase.

Privirea ei a urmat ramurile lămâiului până la fereastra dormitorului, acum neagră ca smoala. Focul din şemineu se stinsese cu câteva ore în urmă.

— Presupun că acum îţi vor creşte aripi şi ne vei duce în zbor până acolo sus?

— Din păcate, aripile mele au doar o singură mărime şi nu cir fi de ajutor în această situaţie.

Maxilarul i s-a încleştat, cu ochii galbeni plini de o nesiguranţă intensă.

— M-ai întrebat dacă sunt bărbat sau pasăre, lady Pinkerton, dar nu sunt nici bărbat, nici pasăre.

A tras adânc aer în piept şi s-a întors complet spre ea.

— Sunt un Turn, la fel şi Corbul.

Cath şi-a înclinat capul.

— Tumul[32] nu este un tip de pasăre?

— În Regatul Cupelor, poate.

Degetele lui s-au strâns în jurul alor ei.

— Dar în Regatul Şahului, suntem ocrotitori ai Reginei Albe.

Cath i-a susţinut privirea, încercând să desluşească sensul cuvintelor lui, nesigură dacă aceasta era o altă ghicitoare.

— Regatul Şahului?

---

[32] Joc intraductibil de cuvinte bazat pe omonimia cuvântului rook, care axe multiple înţelesuri, cele relevante contextului fiind corb, cioară şi turn, cel din urmă reprezentând atât funcţia ocupată de Jest în Regatul Şahului, cât şi una dintre cele şase piese ale jocului Se mai numeşte şi tură

Capul lui s-a mişcat în ceea ce ar fi putut fi un semn de încuviinţare.
— De acolo venim eu şi Corbul.
— Regatul Şahului.
Cuvintele erau mai degrabă o şoaptă acum, rostite cu veneraţie şi uimire. Tărâmul celor două regate, Roşu şi Alb, ambele conduse o regină.
Nu cunoscuse niciodată pe cineva din Regatul Şahului. Zvonurile spuneau că puteai călători între cele două meleaguri, dar exista un labirint la care nimeni nu ştia cum să ajungă şi o uşă care ar fi păzită de însăşi soarta.
Însă astfel de zvonuri puteau fi doar basme, din câte ştia ea.
— Dacă eşti un ocrotitor al Reginei Albe, a spus ea, ce ţi-a purtat paşii până aici?
— Este… complicat.
Explicaţia părea să-i dea de furcă.
— Regina ne-a trimis aici într-un fel de misiune. Una care ar putea determina soarta Regatului Şahului. Una care ar putea pune capăt războiului dintre ea şi Regina Roşie, un război la fel de vechi ca însuşi Timpul.
Cath l-a privit cu gura căscată, întrebându-se cum a putut exista vreodată un moment în care s-a uitat la acest bărbat şi a văzut doar un joker – tot numai glume şi magie.
Venea din Regatul Şahului.
Se afla într-o misiune care ar putea pune capăt unui război.
Era ocrotitorul unei regine.
O gheară i s-a încleştat în jurul inimii şi a fost surprinsă de cât mult o durea adevărul.
— Atunci cât timp vei rămâne în Regatul Cupelor? a vrut ea să ştie, fără să-i pese cum întrebarea îi dezvăluia tristeţea neaşteptată.
Ochii lui Jest s-au mărit, trădându-i uimirea, apoi s-au îmblânzit. Şi-a pus mâna liberă pe degetele lor înlănţuite şi le-a acoperit complet pe ale ei.
— Nu ştiu. Odată ce misiunea noastră se încheie… poate voi avea un motiv să mă întorc şi să rămân.
— Nu va…
Vocea i s-a frânt şi a trebuit să-şi dreagă glasul pentru a continua.
— Regina ta nu va avea nevoie de tine?
— A desemnat câteva Turnuri înlocuitoare în absenţa noastră.
Privirea i-a alunecat spre un loc peste umărul lui Cath şi s-a încruntat.
— Bizari omuleţi, fraţii Tweedle[33]. Mereu certându-se pentru o nimica toată, dar… presupun că se potrivesc suficient de bine rolului. Poate că regina nu va mai avea nevoie de mine sau de Corb.
Jest s-a uitat din nou la Catherine şi a rostit, cu mai multă ezitare în glas:
— Dacă aş avea un motiv să rămân, mai precis.
— Fireşte.
Buzele i se uscaseră şi le-a lins, instinctiv.
Jest a inspirat şi i-a eliberat mâna, făcând o jumătate de pas înapoi. Şi-a masat ceafa.
— Îmi cer iertare, lady Pinkerton. Te-am ţinut prea mult timp afară.
— Nu, eu…

---

[33] Personaje emblematice din volumul Alice în Ţara Oglinzilor. Tweedledee şi Tweedledum sunt doi fraţi gemeni plinuţi şi infantili, care se ceartă şi trăncănesc non-stop, într-un mod care îi zăpăceşte pe toţi din moment ce cuvintele lor au sens doar pentru ei Preferă să vorbească în ghicitori şi sunt îmbrăcaţi în uniforme şcolare

Cath şi-a împreunat mâinile pe stomac, întrebându-se cum de frigul îi învăluise atât de repede degetele.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus povestea ta. Promit că secretul tău va fi în siguranţă cu mine, l-a asigurat ea, apoi a ezitat. Cel puţin, cred că este un secret. Regele ştie?

— Nimeni nu ştie. Doar tu şi Corbul, desigur, şi Pălăxierul şi Haigha.

Cath a mărit ochii.

— Şi ei sunt din Regatul Şahului?

Jest s-a legănat pe călcâie.

— Într-un fel, dar nu pot vorbi eu despre secretele lor.

Cath a încuviinţat din cap în semn de înţelegere, deşi curiozitatea nu-i dădea pace.

— Oricum, fiind genul ocrotitor, misiunea nu îmi va fi încheiată până nu te duc înapoi în odăile tale.

Jest şi-a scos pălăria cu trei colţuri şi a pus-o pe capul ei.

— Păstrează asta, dacă vrei.

— Ar fi trebuit să ştiu că pălăria va avea un rol.

— De fapt, doar îmi stă în cale. În plus, am avut dreptate. Ţie îţi vine mai bine.

Ridicând mâna deasupra capului, Jest s-a prins de o ramură joasă şi s-a urcat în copac. Catherine s-a dat câţiva paşi în spate pentru a-şi miji ochii în umbre. Era o plăcere să-l priveşti, atât de agil şi rapid.

Ghemuindu-se pe ramură, s-a întins spre ea.

— Acum dă-mi mâna.

Catherine a urmărit crengile copacilor până la fereastra ei, înfricoşată.

— Ai rămas fără magie?

— Unele lucruri, cum ar fi căţăratul în copaci, sunt cel mai bine înfăptuite fără ea. Mâna ta, domniţă.

Ea şi-a strâmbat gura într-o parte.

— Nu înţelegi. Nu sunt… ca tine.

Tânărul şi-a retras degetele în căuşul palmei.

— Ca mine?

— Graţios. Puternic.

O expresie caldă a învăluit chipul lui Jest.

— De fapt, s-ar putea să fii surprins cât de des sunt comparată cu o morsă. Iar morsele nu se caţără în copaci.

La mărturisirea ei, zâmbetul i-a dispărut. A ezitat, momentan lăsat fără cuvinte, înainte să-şi retragă mâna.

— Dintre toate absurdităţile pe care le-am auzit în ultimele ore, aceasta le întrece pe toate.

Şi-a lăsat picioarele să atârne în gol, de-o parte şi de alta a ramurii, cu cizmele lovind aerul.

— Dă-i drumul şi intră pe uşa din faţă, dacă preferi. Voi aştepta aici.

Cath şi-a îndesat şi mai tare pălăria pe cap şi a scrutat din nou crengile lămâiului. I-a luat în considerare propunerea şi putea să distingă deja scârţâitul puternic al uşii din faţă, un sunet pe care îl auzise toată viaţa.

Pufăind, şi-a ridicat braţele spre el.

Zâmbetul lui Jest a revenit, iar tânărul s-a mutat pe cracă, astfel încât să se afle într-o poziţie mai stabilă.

O scânteie de panică a străbătut mintea lui Cath când el i-a prins strâns încheieturile – dacă era prea grea şi nu putea să o ridice? —, dar, câteva

momente mai târziu, Jest o trăgea în sus fără nicio dificultate aparentă. A aşteptat până a fost sigur că fata şi-a găsit echilibrul, cu o mână încleştată în jurul unei ramuri, şi abia apoi i-a dat drumul.

Urcuşul a fost mai uşor decât se aştepta, deşi greul picase pe umerii lui Jest. A instruit-o unde să-şi pună mâinile, de care crengi să se prindă, cum să-şi contrabalanseze cel mai bine greutatea. Parcă era din nou un copil, căţărându-se repede, însă anevoios printre copaci, închipuindu-şi că se născuse într-o familie de cimpanzei. A trebuit să-şi înăbuşe râsul pentru a nu-i trezi pe cei din conac.

Fereastra dormitorului era în continuare deschisă. Jest a păşit înăuntru şi s-a întors îndată spre ea, pregătit să o ajute în traversarea ultimului obstacol, spaţiul dintre creangă şi pervaz. Era cea mai primejdioasă parte, să aibă încredere că picioarele ei ar putea acoperi distanţa, şi a trebuit să-şi ţină răsuflarea până când cizmele i-au ajuns pe pervaz, iar mâinile lui Jest, pe talie, trăgând-o în odaie.

Catherine a scos o exclamaţie scurtă şi s-a înclinat spre el, dezechilibrată, în clinchetul clopoţeilor pălăriei. Braţele lui Jest au înconjurat-o şi tânărul s-a răsucit, prinzând-o în mijlocul căderii. Cath s-a trezit suspendată în braţele lui, cu degetele înfipte în umerii săi, cu un picior pe pervaz şi celălalt atingând uşor covorul. Pulsul îi dansa între ei şi un chicotit neobişnuit, un efect al senzaţiei îmbătătoare oferite de ceai, ameninţa să spulbere liniştea răcoroasă a dimineţii.

Înghiţind în sec, şi-a scos pălăria şi a pus-o pe capul lui Jest, unde îi era locul.

— Îţi mulţumesc, a murmurat ea, sperând că Jest ştia ce voia cu adevărat să spună, că nu era doar pentru faptul că a ajutat-o să se caţere în copac şi să se strecoare pe fereastră.

Sperând că ştia că era pentru tot. Pentru fiorii, râsetele, secretele pe care le împărtăşiseră. Poate că noaptea se lăsase umbrită de momente de panică şi groază, dar fusese şi o întreagă noapte în care nu trebuia să fie fiica unui marchiz.

Jest nu a pus-o jos. Nu i-a dat drumul.

— Când te voi revedea? a şoptit el.

Un fior delicat a pâlpâit ca o flacără înăuntrul ei.

Voia să o revadă.

Fericirea i-a inundat trupul până în vârful degetelor.

Ar putea fi motivul lui de a rămâne în Regatul Cupelor. Voia să fie. Dar odată cu acel gând, durerea profundă a situaţiei în care se afla a revenit din plin.

În Regatul Cupelor, nu era un Turn, ci un joker. Iar ea era curtată de rege.

Cath şi-a coborât picioarele pe podea şi s-a retras din îmbrăţişarea lui. Jest nu a încercat să o împiedice – poate cea mai mare dezamăgire dintre toate.

S-a sprijinit de cel mai apropiat stâlp de pat acoperit cu trandafiri; încă îi tremurau picioarele.

— Nu putem, a spus ea. Apoi a rectificat: Eu nu pot.

Gropiţele lui Jest au dispărut treptat.

Catherine a încercat din nou.

— Noaptea asta a fost…

Magnifică. Minunată. Magică.

Dar şi îngrozitoare şi periculoasă.

— Noaptea asta nu se poate repeta.

Zâmbetul lui reţinut s-a preschimbat într-unul strâmb, mai sarcastic de data

asta.
— Ştiu. Aşa funcţionează Timpul.
Ea a clătinat din cap.
— Îmi pare rău. Ar trebui să pleci.
Era dureros de conştientă de uşurinţa cu care vocile le puteau răsuna prin pereţi. Curând, Mary Ann avea să vină să aprindă focul şi să umple lavoarul. Jest trebuia să plece şi nici nu se mai putea întoarce vreodată la fereastra ei, iar ea nu putea dezvălui nimănui că această noapte avusese loc.
Fusese la o petrecere cu ceai adevărată. Îşi făcuse prieteni care nu erau din nobilime. Scăpase ca prin urechile acului de moarte şi îl privise pe bietul Leu dus departe în noapte.
Dar nu putea vorbi niciodată despre aceste lucruri. Acum şi ea avea un secret de păstrat.
— Poate ne vedem la Festivalul Zilele Ţestoasei? a spus Jest. Dacă nu, la alte petreceri în grădină ale Maiestăţii Sale.
Tonul îi era degajat, însă părea forţat. Subjugat de un licăr de optimism.
Cath a ridicat din umeri, din ce în ce mai încordată.
— Voi fi la festival. La urma urmei, este festivalul familiei mele.
Surprins, Jest a aruncat o privire prin cameră, luând notă de stucaturile elaborate, sfeşnicele de argint şi perdelele de pat tapisate.
— Aşa e, a murmurat el. Eşti fiica marchizului.
De parcă ar fi uitat.
—Tradiţia cere să fiu prima care dansează. Voi dansa cadrilul homarului. Presupun… presupun că voi dansa cu regele.
Fără să-şi stăpânească dezgustul, şi-a scos limba.
Expresia lui Jest s-a înseninat.
— La fel cum şi eu presupun că voi susţine un spectacol pentru el.
Şi-a scos limba ca să o imite.
Unul dintre acele horcăituri ruşinoase i-a scăpat involuntar printre buze, iar Catherine şi-a ascuns faţa în mâini.
— Ce-ar fi dacă… a început Jest.
Ea şi-a coborât mâinile. El se apropiase cu un pas de ea.
— Tu vei dansa cadrilul homarului şi eu voi jongla nişte scoici, însă amândoi ne vom preface că ne ascundem într-o peşteră secretă a mării, unde nu trebuie să ne gândim la vreo curtare, misiuni regale sau orice altceva în afară de noi înşine.
— Asta chiar sună minunat, a spus ea, străduindu-se să-şi amintească de ce asta era o idee nechibzuită.
Totul legat de el era o idee nechibzuită şi totuşi…
— Atunci ne vedem la festival?
A început să clatine din cap, să fie fermă în hotărârea ei că acest lucru, orice ar fi fost acest lucru, nu putea continua dincolo această noapte, această dimineaţă, acest moment împărtăşit acum.
— Jest…
Sprâncenele i s-au ridicat şi părea încântat de intimitatea oferită de numele lui. Fără domnule, fără Sir.
— Ar trebui să pleci, s-a bâlbâit ea.
De parcă i-ar fi convocat, în faţa uşii ei se auziră paşi.
Cath s-a răsucit împrejur. Mânerul rotund al uşii s-a mişcat uşor când la stânga, când la dreapta.
în spatele ei, un trosc înăbuşit şi foşnet de frunze.
S-a uitat repede înapoi, însă Jest dispăruse.

Capitolul 22

Uşa s-a deschis şi acolo era Mary Arm, cu uniforma conturată în lumina de pe coridor, ţinând o găleată plină cu surcele şi chibrituri lungi pentru aprinderea focului.

Slujnica a făcut doi paşi înăuntru, îndreptându-se spre şemineu în vârful picioarelor – până când a zărit-o pe Catherine în lumina ferestrei deschise.

Mary Ann a ţipat.

Găleata a căzut la podea şi s-a rostogolit zgomotos, răspândind surcele pe covor.

— E în regulă! Sunt doar eu!

Catherine s-a repezit înainte, cu braţele în aer. Mary Ann şi-a acoperit gura cu o mână şi s-a împleticit înapoi, rezemându-se de tocul uşii.

— Cath! Oh, vai! Ce – în numele Cupelor, mi-a sărit inima din piept! Am crezut că eşti Jabberwockul care se căţăra pe fereastră!

Cath s-a cutremurat în timp ce amintirile legate de monstru au năvălit peste ea. A încercat să le înlăture.

— Ţi se pare că arăt ca un monstru?

După ce a trecut în grabă pe lângă slujnică, Cath a aruncat o privire pe hol şi, uşurată că niciun zgomot nu îşi croia drum din odăile părinţilor ei, a închis uşa.

— Ce făceai lângă fereastră? a întrebat-o Mary Ann, cu vocea tremurând. E foarte frig aici. O să răceşti! Şi… ce porţi? Eşti îmbrăcată?

— Taci, Mary Ann! Vei trezi întreaga casă, dacă nu ai făcut-o deja.

Îngenunchind pe podea, slujnica a început să strângă conţinutul revărsat al găleţii, iar Cath s-a năpustit înapoi spre noptieră şi a aprins o lampă cu ulei.

Chiar şi după ce a pus totul în ordine, Mary Ann a rămas în genunchi, cu mâna lipită de piept. Cath se simţea vinovată că a speriat-o, dar era şi bucuroasă că nu fusese Abigail în locul ei.

— De ce nu eşti în pat la ora asta? a întrebat-o în cele din urmă Mary Ann, cu vocea eliberată de orice urmă de isterie.

— Am fost… am crezut că am auzit ceva. Afară.

Ochii slujnicei s-au mărit din nou. S-a ridicat în picioare şi s-a dus la fereastră.

— Şi te comporţi de parcă eu sunt un copil speriat. Ştii, chiar ar fi putut fi Jabberwockul.

Şi-a scos capul pe fereastră şi a cercetat copacii înveşmântaţi în umbre.

— Sau poate un bandit raton – creaturi mici şi viclene, mereu se furişează!

— Poate, a murmurat Catherine, întrebându-se dacă Jest mai era acolo, furişându-se.

Mary Ann a închis fereastra, apoi s-a întors şi a observat rochia lui Catherine. Era aceeaşi pe care o purtase cu o zi în urmă la petrecerea din grădina regelui, însă poalele erau acum pătate de ceai şi ude de rouă, iar genunchii îi erau murdari acolo unde se împleticise prin desiş când a încercat să salveze Ţestoasa. Coborându-şi ochii, Cath a remarcat o frunză sfărâmicioasă prinsă în manşeta de dantelă a mânecii. A cules-o repede. Şi-a muşcat buza inferioară. A întâlnit iar privirea lui Mary Ann.

— Ai auzit ceva? a tărăgănat slujnica, deodată sceptică. Poate că ai avut un alt vis.

— Poate?
Mary Ann şi-a încrucişat braţele la piept.
Începând să tremure, Cath şi-a strâns propriile braţe în jurul trupului.
— Într-adevăr, este foarte frig aici…
A trecut un alt moment lung şi stânjenitor înainte ca Mary Ann să-şi îndrepte complet umerii şi să se apropie cu o încetineală agonizantă de şemineu. Căutătura ei bănuitoare a zăbovit în permanenţă asupra lui Catherine, care a înghiţit în sec.
— Îţi mulţumesc, Mary Ann!
A cules din trandafirii căţărători, ascultând cum prietena ei îndepărtează grătarul şemineului şi aranjează surcelele. În câteva minute, un foc scânteietor însufleţea odaia.
Cath a zărit trandafirul alb cu tulpină lungă pe care Jest îl lăsase pe pervaz, acum uitat pe podea, cu o parte din petale deja desprinse de floare sau încreţite pe margine. S-a întrebat dacă şi Mary Ann îl remarcase şi dacă îl considerase drept o altă născocire dintr-unul din visele ei.
Muşcându-şi uşor interiorul obrazului, şi-a întors privirea spre cea mai dragă prietenă a ei. Strălucirea portocaliu-aurie pâlpâia peste faţa lui Mary Ann. Maxilarul îi era încleştat de supărare, iar Cath a simţit un junghi de vinovăţie.
A păşit tiptil către şemineu, într-o linişte aproape deplină, şi a îngenuncheat lângă Mary Ann.
— Am minţit, a spus ea.
Slujnica a strâns şi mai tare din buze cât a folosit vătraiul şi cleştele din fier foijat ca să mute lemnul în jurul văpăilor.
— Nu am auzit niciun zgomot afară. Nu aveam de gând să investighez vreun mister.
A inspirat lung şi lent, o răsuflare înţesată cu miros de cărbune şi fum, şi şi-a lăsat mintea să călătorească înapoi, la momentul de început.
O bucurie tăioasă i s-a descătuşat în adâncul stomacului, apoi s-a furişat anevoios în sus, prin piept, şi a explodat odată cu ivirea unui zâmbet pe buze. Şi-a strâns braţele în jurul ei într-o încercare de a încătuşa ameţeala îmbătătoare care ameninţa să erupă din ea.
Mary Ann o urmărea acum, cu iritarea înlocuită de confuzie.
— Cath?
— O, Mary Ann! a şoptit ea, speriată că a vorbi ar însemna să se trezească şi să descopere că totul a fost un alt vis. Am avut parte de o asemenea noapte! Nici măcar nu ştiu de unde să încep.
— Cu începutul ar fi indicat.
Catherine a privit înapoi, dincolo de perdele, pereţi şi de Răscruce, atrasă de un mic magazin de pălării însufleţit de voioşie şi muzică… şi, de asemenea, de o vale unde coşmarurile se transformaseră în realitate.
A clătinat din cap. Nu voia să o sperie pe Mary Ann prin destăinuirea întregului adevăr. Îi va împărtăşi doar amintirile vesele, ca să nu se îngrijoreze.
— Am fost invitată la o petrecere cu ceai.
Părea că ţine un balon de săpun în palme, înfricoşată să spună prea multe, prea repede, conştientă că l-ar putea speria.
— O petrecere cu ceai? Cu… regele? s-a hazardat Mary Ann.
Catherine a oftat.
— Nu. Sfinte Cupe, nu! Nu vreau să mă gândesc la rege.
— Atunci cu cine?
— Cu jokerul curţii.

Şi-a strâns umerii, un gest aproape copilăresc de a-şi proteja inima.
— Am fost la o petrecere cu ceai alături de jokerul curţii.
Tăcerea care a urmat a fost întreruptă de trosnetul lemnului şi de un turn din surcele prăbuşit sub propria greutate, trimiţând o rafală de scântei în sus pe horn. Catherine a rămas cu spatele încovoiat, ghemuită, pregătindu-se pentru orice reacţie ar putea avea Mary Ann – neîncredere sau dezamăgire sau o mustrare feroce.
— Jokerul?
— Numele lui e Jest.
— Vrei să spui… Eu nu… Te-ai dus singură?
Catherine a râs din nou şi şi-a îndreptat iarăşi umerii, zâmbind radios spre Mary Ann pentru un lung moment înainte să alunece la podea. Şi-a întins braţele pe covor, apoi şi-a scos pantofii astfel încât degetele reci de la picioare să se poată bucura de căldura focului. A urmărit conturul umbrelor de pe tavan şi s-a întrebat când a fost ultima dată când se lungise pe podea. Nu era potrivit. Nu era un gest pentru domnişoare.
Dar această perspectivă părea numai bună pentru povestea ei.
I-a împărtăşit totul lui Mary Ann – cel puţin, tot ce îndrăznea să-i dezvăluie. Când a leşinat în grădini. Jocul de croquet. Trandafirul, Corbul care vorbea în rime şi minunatul magazin de pălării. Pălărierul şi oaspeţii lui. Jest, visele şi ochii lui galbeni ca lămâia.
Nu i-a spus despre Jabberwock şi despre Leul cel viteaz.
Nu i-a spus că Jest era un Tum al Reginei Albe sau că se afia într-o misiune secretă care ar putea pune capăt unui război sau că spera în secret că poate ea va fi motivul lui să se întoarcă în Regatul Cupelor când totul se va fi sfârşit.
Când a terminat, se simţea de parcă inima îi devenise mai mare decât trupul. Era de mărimea unei case acum. De mărimea întregului regat.
Dar Mary Ann nu îi împărtăşea zâmbetul. Încruntată, punea bazele unei reţele din dreptunghiuri şi pătrate cu ajutorul chibriturilor.
Cu acea singură privire, toată fericirea lui Catherine a început să se năruie. O cunoştea mult prea bine. Putea paria că era aceeaşi cu care îl învrednicise pe Jest când stătuse aici, chiar în acest dormitor, şi o întrebase dacă o va vedea la Festivalul Zilele Ţestoasei.
Indiferent cât de spectaculoasă fusese noaptea, nu se putea repeta.
Catherine s-a proptit pe coate.
— Ştiu la ce te gândeşti şi ştiu că ai dreptate. Regele a cerut să mă curteze şi am fost de acord. Aş fi ruinată dacă cineva ar afla despre seara asta şi… Nu se va repeta. Nu simt o proastă. Sau… voi înceta să mai fiu o proastă. Începând din seara asta. Începând de acum.
— Nu la asta mă gândeam, nici pe departe, a spus Mary Arm. Deşi ai dreptate. Întâmplarea ar provoca un asemenea scandal… o ruşine nu doar pentru tine, ci şi pentru marchiz şi întreaga gospodărie.
Cath şi-a ferit privirea.
— De fapt, mă gândeam că vorbeşti despre el aşa cum… aşa cum vorbeşti despre o bucată decadentă de tort de ciocolată.
înainte să-l poată stăpâni, lui Cath i-a scăpat un hohot de râs asemenea unui horcăit.
— El nu este o bucată de tort!
— Nu, dar îmi dau seama că anticipezi deja momentul în care îl vei revedea şi eşti îmbujorată şi zâmbeşti la fel ca atunci când eşti perfect mulţumită. Şi… mama tâ ar interzice atât bucata de tort, cât şi o întâlnire cu el.
Cath a înghiţit în sec, cu moralul diminuat.

— Ce păcat că nu poţi avea astfel de sentimente pentru rege.

— Nu pot.

— Ştiu.

Cath a oftat.

— Nu contează. Nu pot face nimic până nu se rezolvă această curtare, a spus ea, clătinând din cap. Şi nimic nu s-a schimbat. A fost doar o singură noapte, o noapte de distracţie. Am vrut să ştiu cum este să fii… altcineva, măcar o dată.

Întinzându-se, a apucat mâna lui Mary Ann şi a tras-o în jos să se întindă pe covor lângă ea. Chiar şi după atâţia ani, a fost surprinsă de senzaţia neobişnuită oferită de bătăturile care acopereau palma prietenei sale.

— Ce contează cel mai mult este că toţi cei care au fost acolo în seara aceasta vor fi clienţi devotaţi ai patiseriei noastre. Tuturor le-au plăcut la nebunie acele macarons! Aşadar, pe afacerea noastră trebuie să mă concentrez acum şi este îndeajuns pentru a-mi ţine mintea ocupată, fără ca regii, jokerii sau petrecerile cu ceai să aibă vreun amestec.

Afirmaţia i-a fost urmată de o linişte fragilă înainte ca Mary Ann să-şi întoarcă lent capul şi să-i strângă uşor mâna lui Cath.

— Ar putea fi adevărat că nu poţi fi patiser şi doamnă sau patiser şi regină… dar nu există nicio regulă care spune că nu poţi fi patiser şi soţie. Dacă ţii cu adevărat la Joker, poate că nu este totul atât de lipsit de speranţă până la urmă.

Sprâncenele i s-au unit într-o încruntătură.

— Adică… dacă încă te-ar mai vrea, în cazul în care nu ai mai fi moştenitoarea Golfului Ţestoasei de Piatră.

— Să-ţi fie ruşine, Mary Ann! Vrei să spui că ar putea fi mai interesat de zestrea şi titlul meu, când sunt atât de fermecătoare?

Cath a spus-o ca pe o glumă, deşi gândul că e foarte naivă îşi găsise sălaş în subconştientul ei. Cum de nu-i trecuse prin minte că averea familiei sale ar putea fi, de fapt, motivaţia lui?

Nu, refuza să creadă o astfel de posibilitate. Părea să o placă. Cu adevărat. Chiar sugerase că ea ar putea fi un motiv îndeajuns de puternic ca el să rămână în Regatul Cupelor…

dar mai ştia şi că era curtată de Maiestatea Sa. Ştia că există persoane care credeau că va fi următoarea Regină de Cupă.

Şi tot îndrăznise să-i ceară să o revadă.

O voia pe ea sau voia ceva de la ea?

Catherine a clătinat din cap, îndepărtând hotărâtă gândurile. Jest îi împărtăşise un secret important. Ce motiv avea să se îndoiască de el?

— Vreau să spun, a rectificat Mary Ann, că nu-l cunosc. Şi, în ciuda uşurinţei cu care ai fost dispusă să cochetezi şi să hoinăreşti cu el după lăsarea întunericului, sunt convinsă că nici tu nu-l cunoşti.

Cath a început să fredoneze încet, gândindu-se la vis. La zâmbetul lui cu gropiţe, din ce în ce mai îndepărtat. La golul din propriul piept. La mâinile ei întinse după el, încercând să ia înapoi ceea ce furase, dar era întotdeauna imposibil de atins, de ajuns din urmă.

— Ai dreptate, a zis ea. Presupun că nu-l cunosc aproape deloc.

Un Joker. Un Turn. Un mister.

Poate că nu-l cunoştea, dar era mai sigură decât oricând că îşi dorea cu disperare să o facă.

Capitolul 23

Următoarele zile s-au numărat printre cele mai chinuitoare din viaţa lui Cath.

Devenise un obicei să-şi verifice fereastra în căutarea trandafirilor albi şi să-şi mijească ochii printre ramurile copacului după corbi negri, însă nu exista nicio urmă de Jest sau de tovarăşul lui. Jest nu a încercat să o fure pentru o altă întâlnire în miez de noapte. Nici nu a venit la uşa conacului pentru a cere o întrevedere cu tatăl ei ca să argumenteze de ce ar trebui să i se permită să o curteze.

Ceea ce era, desigur, un lucru bun – raţional vorbind. Şi totuşi nu putea pune capăt fanteziilor în care el făcea exact acest lucru, iar tatăl ei, cumva, într-un mod miraculos şi imposibil, îşi dădea consimţământul.

Pe de altă parte, curtarea regelui începuse cu seriozitate, iar curtarea în sine însemna o sâcâială constantă din partea mamei sale. De ce nu o invitase Maiestatea Sa pe Catherine la un alt eveniment? De ce Catherine nu se străduia mai mult să se pună în calea lui? Când avea de gând să o ceară în căsătorie? Ce flori ar trebui să aleagă pentru buchetul miresei? O sâcâia la nesfârşit.

— O altă livrare pentru lady Catherine, a spus domnul Pinguin.

Majordomul lor a fost eclipsat de un aranjament floral uriaş, doar cu picioarele lui palmate şi cozile lungi şi înguste de la spatele fracului vizibile dedesubt.

Cath a oftat şi a lăsat deoparte cartea pe care o citea. În urmă cu o săptămână ar fi privit florile cu speranţă – oare erau de la Jest? Oare se gândea la ea măcar pe jumătate la fel de mult cât se gândea ea la el?

însă darurile nu erau niciodată de la Jest, iar o singură privire aruncată buchetului de trandafiri, garoafe şi dalii roşii a confirmat că era un alt cadou din partea curtezanului ei extrem de atent.

Până acum, curtarea lor nu fusese solicitantă, deşi acest lucru se datora în mare parte faptului că tânăra îl evita. Catherine respinsese mai multe cereri pentru plimbări însoţite prin grădinile palatului, ieşiri la operă şi invitaţii la ceai. Regele ştia că în ultima săptămână fusese chinuită de o migrenă; cu puţin noroc, spera că în curând o va considera prea bolnăvicioasă ca să o mai curteze.

Alesul ei (cum îl numea marchiza) compensase faptul că nu se vedeau printr-un flux permanent de daruri. Fiecare a umplut-o pe Catherine de groază, ştiind că regele cu greu ar fi putut găsi o persoană mai puţin recunoscătoare pentru acestea. Mama ei, pe de altă parte, era încântată de fiecare pachet.

A primit torturi, plăcinte şi tarte de la cofetarii regali, iar Cath a încercat din răsputeri să nu fie prea critică în privinţa deserturilor… în rarele ocazii când mama ei o lăsa efectiv să le guste. A primit cercei cu diamante, broşe cu rubine şi pandantive de aur, toate împodobite cu cupele emblematice ale coroanei, de parcă intenţiile regelui nu ar fi fost suficient de evidente. A primit mănuşi din mătase foarte fină, cutii muzicale, până şi o şuviţă ondulată de păr alb ţepos, legată cu o panglică roşie de catifea. Acel cadou deosebit de îngrozitor venise chiar cu o poezie:

Trandafirii sunt roşii, violetele sunt albastre,
Mi-aş tăia şi mustaţa pentru tine, jur sub astre!

Memorase strofa scurtă, împotriva voinţei sale, şi cuvintele o îngreţoşaseră de nenumărate ori de atunci.

Cele mai rele dintre toate erau cadourile care trădau implicarea lui Jest. Poemul ocazional care îi încălzea sufletul. Scrisorile care o emoţionau la un

nivel mai profund. Cuvintele pe care şi le putea închipui rostite de vocea lui Jest, poate chiar scrise de mâna lui… totuşi, la final, purtau întotdeauna semnătura regelui.

Ştia că regele îi cerea sfatul lui Jest cu privire la curtare, motiv pentru care fiecare bilet părea la fel de tăios ca un ac înfipt în inima ei. A descoperit că era absorbită de acele cuvinte, imaginându-şi că Jest le crea cu gândul la ea şi că lua fiecare vorbă în serios.

O realitate dureroasă, dulce-amară. Jest o curta, dar numai în numele regelui.

— Casa noastră începe să miroasă ca o florărie, a mormăit ea, luând cartonaşul de in din cel mai nou buchet.

— Aţi vrea să-l pun alături de celelalte, lady Catherine?

— Chiar te rog. Mulţumesc, domnule Pinguin!

Majordomul aplecat, ducând aranjamentul floral în camera de zi a mamei sale, ca să poată fi admirat de singura persoană care îl aprecia.

Rupând sigiliul de ceară, Cath a despăturit scrisoarea. Continua să spere, la fiecare livrare nouă, că aceasta va fi scrisoarea în care regele îşi va cere iertare şi va mărturisi că, în ciuda tuturor tentativelor, curtarea lor nu se ridica la nivelul aşteptărilor şi era obligat să pună capăt aranjamentului.

Nu ar fi trebuit să permită apariţia unui asemenea optimism.

Măcar nu era una dintre scrisorile care o făceau să tremure, cele în care cuvintele zburau de pe pagină în vocea lui Jest. Aceasta era în întregime opera Maiestăţii Sale.

Pentru cea mai dragă, cea mai adorabilă Dulceaţă,

Ochii tăi sunt ca merele verzi coapte, presărate din belşug cu scorţişoară. Pielea ta străluceşte precum glazura cu cremă de unt. Buzele tale sunt o zmeură coaptă. Părul tău este ciocolată neagră topită pe podul mobil al castelului într-o zi toridă. Miroşi mai bine decât o bucată de pâine proaspătă dimineaţa. Eşti mai frumoasă decât un tort aniversar. Eşti mai dulce decât ~~mierea cu aromă de vanilie~~ vanilia amestecată împreună cu mierea. Cu zahăr deasupra.

Al tău cel mai înflăcărat, cu toată admiraţia mea debordantă şi lipicioasă…

Semnătura şi postscripturile regelui dezvăluiau o altă caligrafie, aşa cum se întâmplase cu majoritatea biletelor pe care le trimisese. Catherine şi l-a imaginat pe Jest cu condeiul în mână în timp ce regele dicta scrisoarea. Strâmbându-se la proza mult prea elaborată şi exagerată, muşcându-şi politicos limba.

Regele de Cupă

(Nu că ar mai fi şi alţi regi prin preajmă. Mai ales regi care te numesc Dulceaţa lor. Cel puţin, sper că nu!)

(Hi-hi-hi!)

P.S.: Mai pot primi nişte tarte?

ngreţoşată, Cath s-a îndreptat împleticit spre divan şi a pus scrisoarea în paginile cărţii, sperând că va fi uitată de-a pururi acolo, când un alt doilea bilet

a căzut din faldurile plicului – o bucată de pergament alb imprimată cu o cupă roşie. I-a amintit de fâşia de confetti pe care o prinsese în sala de bal; părea că trecuseră câteva veacuri de atunci.

Inima i-a sărit în piept când a întors biletul, scris în aceeaşi caligrafie distinsă precum scrisoarea regelui.

Dragă lady Pinkerton,

Hai să nu-i găsim nod în papură Maiestății Sale pentru bunele sale intenții, ci doar pentru incapacitatea de a descrie în cuvinte un asemenea dor. Cu siguranță farmecul tău i-ar transforma până și pe cel mai elocvenți dintre bărbați în niște proști bâlbâiți. Te rog să privești cu bunăvoință încercările noastre jalnice de a flata o doamnă pentru care laudele ar putea fi exprimate doar în poezia valurilor oceanului și în cântecul tunetului îndepărtat.

Al tău,
Un Joker foarte modest

P.S.: Mai pot primi niște macarons?

Cath a râs şi a simţit cum i se încălzesc obrajii A strecurat biletul înapoi în plic şi a închis hotărâtă cartea, cu ambele scrisori ascunse acum între paginile sale.

— Nu ai de gând să-i răspunzi suveranului tău?

A tresărit, însă era doar Cheshire, tolănit pe pervazul aflat deasupra capului. A răsuflat uşurată.

— Chiar trebuie să te furişezi mereu aşa pe lângă mine?

— Nu te umfla în pene, lady Catherine. Aşa mă furişez pe lângă toţi.

Ridicând un picior din spate, Cheshire a început să se spele într-un mod nepotrivit, specific pisicilor. Catherine şi-a dat ochii peste cap şi, după ce s-a aşezat din nou pe divan, a început să răsfoiască paginile cărţii în căutarea locului în care rămăsese.

— Nu, nu intenţionez să răspund la scrisoarea suveranului meu. În măsura în care se poate, fac tot posibilul să nu-i încurajez atenţiile.

— S-a dovedit a fi o tehnică eficientă?

— Nu foarte eficientă, dar sunt hotărâtă.

— Se pare că aşa este şi el. Ce citeşti?

Zâmbetul său exuberant s-a ivit deasupra genunchiului ei, iar coada lui dungată a ţâşnit, ridicând cartea astfel încât să poată vedea coperta. Catherine a mârâit la el, însă Cheshire s-a prefăcut că nu observă.

— Călătoriile lui Gullible"? Nu am auzit niciodată de cartea asta.

Cath a închis cartea subit, cu un pocnet răsunător – pisica abia şi-a retras coada la timp.

— Ai venit aici dintr-un motiv anume, Cheshire?

— Vai, da, tare mi-ar plăcea o ceaşcă de ceai. O prefer cu multă frişcă şi fără ceai. Mersi!

Cu un alt oftat, Cath a pus cartea deoparte şi s-a îndreptat spre bucătărie. Când a ajuns acolo, Cheshire o aştepta deja şi a început să toarcă atunci când a scos recipientul cu frişcă din răcitor.

— Cum progresează curtarea regală?

— El îmi trimite cadouri, iar eu le dau mai departe mamei mele. Cam la asta se rezumă.[34]

— Cât de romantic!

Cheshire a ridicat farfurioara cu labele din faţă şi a înfulecat frişca dintr-o singură înghiţitură. Catherine s-a rezemat de bufet şi a aşteptat ca pisica să-şi termine de lins mustăţile.

— Nu am nevoie de romantism, a spus ea, înainte să adauge, mai încet, cel puţin, nu din partea regelui.

— Da, am auzit că s-ar putea să ai şi alte perspective, deşi nu m-aş fi aşteptat ca tu să fii aşa de fermecată.

Cath a încremenit.

— Ce vrei să spui?

— Ieri, la o întrevedere încântătoare, am băut un pic de lapte cu Haigha – este un Iepure, la fel de nebun ca martie, dar şi-a amintit de o fată minunată care a participat la cea mai recentă petrecere cu ceai a Pălărierului, o invitată a nimănui altuia decât a jokerului curţii. Îţi vine să crezi că a avut la ea cele mai delicioase macarons pe care le-a savurat vreodată? Acum, la cine, rogu-te să-mi spui, s-ar fi putut referi?

Pentru o fracţiune de secundă, Cath s-a gândit să nege totul, însă Cheshire nu era genul în faţa căreia merita să negi. Deşi ar putea fi un negustor de bârfe, se dedica, de asemenea, şi obţinerii unor surse de încredere pentru fabrica lui de zvonuri.

— Nu vei spune nimănui, nu-i aşa?

Cheshire şi-a vârât o labă între dinţii din faţă, ca şi cum ar fi îngrijorat că ar putea avea nişte frişcă uitată pe acolo.

— Cui să spun?

— Tuturor. Le-ai spune tuturor, dar te rog să nu o faci. Te rog, Cheshire. Părinţii mei…

— Ar fi devastaţi, la fel şi regele. Jokerul şi-ar pierde probabil locul de muncă, iar tu, orice speranţă pe care o ai pentru un aranjament adecvat, pe lângă faptul că reputaţia ta ar fi ruinată.

— Nu-mi pasă de reputaţia mea, dar nu vreau să rănesc pe nimeni. Nici pe părinţii mei, nici pe rege, nici pe… nici pe Jest.

— Ar trebui să-ţi pese de reputaţia ta. Ştii cum sunt oamenii. Oricât de gustoase ar fi deserturile tale, niciunul dintre lorzii noştri şi niciunele dintre doamnele noastre nu ar binevoi să cumpere de la o patiserie condusă de o femeie decăzută.

Catherine s-a micşorat sub cuvintele pisicii.

— Cheshire. Te rog!

— Nu te uita cu ochii ăia de căţeluş la mine! Ştii cât de mult dispreţuiesc căţeluşii. Nu voi spune nimănui, deşi nu pot face promisiuni în numele celorlalţi invitaţi de la petrecere. Am venit doar să mă asigur că eşti nevătămată.

Tânăra s-a cutremurat.

— Aşadar, probabil că Haigha ţi-a povestit despre Jabberwock.

---

[34] în traducere liberă, Aventurile Credulului, un titlu asemănător cu cel al romanului Călătoriile lui Gulliver, capodopera scriitorului anglo-irlandez Jo- nathan Swift

— Da, draga mea. Şi despre sacrificiul plin de curaj al Leului, cea mai nobilă felină.

Cath a închis ochii în faţa durerii care o cuprindea de fiecare dată când îşi amintea ultimele clipe ale Leului. Răgetul lui sfidător. Corpul lui auriu între ea şi monstru.

— Jabberwockul trebuie să fie oprit, a spus ea. Mai întâi curtenii, iar acum asta. Cu siguranţă regele ia măsuri, nu?

— O, da, regele este foarte ocupat zilele astea. Cu scrisori de dragoste şi altele.

Catherine a scos un zgomot plin de frustrare.

— Aceste atacuri nu se vor opri de la sine. Oare noi nu putem face chiar nimic?

— Nu-mi pasă de acel noi regal', dar te voi sfătui pe tine să eviţi alte excursii nocturne. Deşi pierderea Leului este tra-gică, nu l-am cunoscut personal. Însă, în ceea ce te priveşte pe tine, lady Catherine, aş putea fi constrâns să-ţi duc dorul.

— Asta-i drăguţ din partea ta, Cheshire. Promit să fiu mai atentă. Gata cu petrecerile cu ceai, a spus ea, apoi a înghiţit în sec. Şi gata cu jokerii. Cel puţin, până voi lua o decizie în legătură cu regele.

Cheshire a privit-o fix, cu ochii îngustaţi şi zâmbetul lui specific, cu prea mulţi dinţi la vedere.

— Ce-i?

— Chiar eşti îndrăgostită de el, nu-i aşa?

— Sunt convinsă că n-am idee la ce te referi. Ştii, sunt deja curtată.

— Dar este regele cel care îţi doreşti să te curteze?

— Nu pare să conteze ce îmi doresc, a spus ea şi apus frişca la loc în răcitor. Nici cine doresc să mă curteze, nici ce doresc să-mi rezerve viitorul.

— Ai şansa să fii regină, Catherine. Ce altceva ar fi mai presus de o asemenea onoare?

— Of, Cheshire, nu şi tu! Nu vreau să fiu Regina De Cupă. Nu înţeleg cum de sunt singura pe care nu o atrage o astfel de şansă.

— Dar dacă ai fi regină, poate că ai putea să-ţi capeţi tortul şi să-l şi mănânci.

Cath şi-a înclinat capul.

— Ce rost are să ai tort dacă nu îl poţi mânca?

— Spun doar că ai putea fi soţia regelui, dar cine te împiedică să ai relaţii clandestine cu Jokerul?

Tânăra a rămas cu gura căscată, apoi s-a năpustit în celălalt capăt al bucătăriei.

— Felină obraznică! Cum îndrăzneşti să sugerezi aşa ceva?

A fluturat o mână spre pisică, dar Cheshire a dispărut şi degetele ei au întâlnit doar aerul. Chipul îi era roşu ca o căpşună când s-a răsucit pe loc şi l-a văzut plutind deasupra etajerei pentru tigăi.

— Calmează-te, dragă, a fost doar o sugestie.

Şi-a subliniat afirmaţia cu un căscat.

— A fost una crudă şi nu voi mai tolera vreodată o astfel de insultă! a răbufnit Catherine, cu pumnii sprijiniţi de şolduri. Dacă voi fi soţie, voi fi una credincioasă.

Şi-a ridicat ochii în tavan.

— Şi m-ai înţeles complet greşit, Cheshire. Motivul opoziţiei mele faţă de rege nu se datorează numai faptului că sunt… că aş putea fi… după cum ai spus, doar puţin atrasă de Joker…

— Evident.
— Te implor să nu repeţi aceste cuvinte, a adăugat ea repede, încruntată. Motivul opoziţiei mele este că reginele nu deschid patiserii. Şi asta este ceea ce îmi doresc, ceea ce ştii că mi-am dorit întotdeauna.
— Ah, da, faimoasa patiserie, cea mai minunată patiserie din întregul Regat al Cupelor, a comentat Cheshire, iar mustăţile i-au zvâcnit. Cea care, dacă nu mă înşel, nu este mai aproape de a deveni realitate în urmă cu decât atunci când ai început să vorbeşti pentru prima dată despre ea… în urmă cu câţi ani?
Catherine şi-a încleştat maxilarul.
— Suntem mai aproape pe zi ce trece.
— Să înţeleg că marchizul şi-a dat binecuvântarea?
Tânăra s-a întors, cu roşeaţa arzându-i în continuare obrajii, şi a pus farfurioara goală a lui Cheshire în teancul de vase rămase de la micul dejun.
— O va face, a insistat ea, cu spatele la pisică, odată ce îl voi întreba.
— Continuă să-ţi spui asta. În curând, s-ar putea să începi s-o şi crezi.
încruntându-se, Cath şi-a şters mâinile pe o cârpă de vase.
— Apropo, mai am o veste care s-ar putea să vă intereseze pe tine şi pe slujnica aia a ta.
S-a întors din nou spre Cheshire. Începuse să dispară, lăsându-şi capul bulbos plutind deasupra oalelor. O clipă mai târziu, o labă desprinsă de trup a apărut în faţa lui Catherine, cu o gheară ascuţită înfiptă într-o bucată de pergament decolorat. Un poster.
Ea a înşfăcat anunţul şi l-a netezit pe masă. A pufnit pe nas.
— Dacă îţi vine să crezi, Cheshire, ştiam deja că urmează să aibă loc o nouă ediţie a Festivalului Zilele Ţestoasei.
— Dar ai văzut programul evenimentelor?
Catherine a cercetat lista, de la temutul cadril al homarului la turneul de badminton la cursa cu opt picioare până la…
A icnit.
— O competiţie pentru cel mai bun patiser?
— Prima ediţie.
Laba lui Cheshire a dispărut iarăşi ca să se reunească, a presupus Cath, cu restul corpului său invizibil.
— Te rog spune-mi că vei face o tartă cu ton pentru competiţie. Te rog, te rog, te rog.
— Ştii care sunt premiile?
— Primul loc câştigă o panglică albastră.
— Asta-i tot?
— Asta-i tot? Ştii, panglicile sunt minunate. Nu la fel de frumoase ca un ghem de aţă, dar nici ceva care să fie desconsiderat.
Catherine şi-a trecut dinţii peste buza inferioară.
— Oh – parcă era ceva şi despre un săculeţ. Douăzeci de coroane de aur, dacă nu mă înşel.
— Douăzeci!
Inima a început să-i bată mai tare.
Cu douăzeci de coroane de aur în posesia ei, nu ar trebui să-şi vândă zestrea. Nu ar avea nevoie de un împrumut sau de permisiunea părinţilor ei…
Chiar şi recunoaşterea în sine ar merita. O panglică mare şi albastră atârnată în vitrina patiseriei şi o placă…

MARELE CÂŞTIGĂTOR

AL PRIMEI EDIŢII
CEL MAI BUN PATISER
DE LA ZILELE ŢESTOASEI

— Eu unul sunt devastat că nu am fost invitat să fiu jurat.
— Poate dacă nu ai cere încontinuu tarte cu ton.
Catherine a împăturit posterul şi l-a pus în buzunarul rochiei.
— Mă întreb ce voi prepara. Poate o plăcintă cu mere sau o tartă cu fructe de pădure sau… o! Ştiu! Voi prepara ceva cu dovleac. Sunt populari în ultima vreme şi este sezonul potrivit.
Şi-a lovit uşor buzele cu un deget.
— Cine sunt juraţii?
— Lasă-mă să mă gândesc. Jack era unul, dacă memoria nu mă înşală.
— Uf, nu Valetul! Mă urăşte.
Ochii lui Cheshire s-au mărit.
— Eşti sigură?
— Îmi spune asta de fiecare dată când mă vede.
Pisica a scos un sunet vag din străfundul gâtului şi Cath s-a întrebat cum reuşise, din moment ce nu avea gât în acest moment.
— Dacă spui tu. Printre juraţi se mai numără şi ducele de Tuskany şi acel cizmar, domnul Omidă.
— Moşul ăla bădăran? E un miracol că mai posedă simţul gustului după felul în care fumează mereu din narghileaua aia!
— Fie, nu mai contează. Cine mai era? O, un reprezentant al ţestoaselor, desigur. Un prieten al lui Haigha şi al Grifonului. Poate l-ai întâlnit la petrecere?
— Într-adevăr. Un tânăr atât de drăguţ! Mi-a plăcut mult de el şi a fost încântat de acele macarons pe care le-am servit.
— Şi ultimul dintre juraţi, printr-un noroc chior, este deja unul dintre cei mai mari fani ai tăi.
— O?
— De fapt, ar putea fi cel mai mare fan al tău. Ei bine… în realitate, ar putea fi unul dintre cei mai mici fani ai tăi dar hai să nu lăsăm acest amănunt să-i pună la îndoială abilităţile superioare de judecată.
Entuziasmul ei a început să pălească.
— Nu.
— Da.
Deznădejdea s-a furişat în sufletul lui Cath. Bineînţeles că era regele. Bineînţeles că era singura persoană pe care voia cu orice preţ să o evite.

Capitole 24

— Nu vreau să fiu aici, a şoptit Mary Arm în timp ce lacheul le ajuta să coboare din trăsură.
Privirea lui Cath a săgetat spre partea de sus a porţii de fier negru din faţa lor, toată numai bare curbate şi ornamente cu vârfuri zimţate. Dovleci Jack O’Lantem erau înfipţi de-a lungul marginii superioare a porţii, cu feţele grotesc sculptate fixate astfel încât să fie îndreptate în jos, spre drum, în timp ce fâşii din pulpa internă erau încolăcite în jurul barelor de dedesubt.
De cealaltă parte a porţii, hectare de nămol negru erau împestriţate cu lujeri, frunze şi tărtăcuţe – majoritatea portocalii cu reflexe aurii, însă altele furaseră

paloarea fantomelor, se rostogoliseră prin diferite nuanţe de galben şi verde sau se mândreau cu pete purpurii. Erau dovleci la fel de mici ca urechea lui Catherine şi la fel de mari ca trăsura. Erau dovleci netezi şi cu protuberanţe, rotunzi şi lunguieţi, precum şi dovleci cu coaja crăpată, care zăceau asemenea unor balene eşuate în noroi. Ceaţa se prăvălise din pădurea aflată în apropiere, acoperind pământul cu o pătură cenuşie brumoasă. Deşi Catherine purta cel mai gros şal al ei, a îngheţat până în măduva oaselor cât s-a uitat la parcela sinistră.

— Şi eu încep să am dubii, a mărturisit ea.

— Hai să plecăm! a îndemnat-o Mary Ann, agăţându-se de îndoielile lui Catherine cu un entuziasm reînnoit. Vom cumpăra dovleci din piaţă ca toată lumea. Probabil vor fi oricum mai rentabili. Sau, şi mai bine, hai să renunţăm complet la ideea de a face un desert cu dovleac. De ce nu ceva cu piersici? Tuturor le plac piersicile.

— Acum este sezonul dovlecilor şi deserturile de sezon sunt întotdeauna cele mai bune. Şi se spune că dovlecii plăcintari[35] ai lui sir Peter sunt cei mai dulci din regat.

— În regulă, dar… de ce nu coacăze? Coacăzele sunt de sezon. Sau mere? Faci o plăcintă cu mere delicioasă…

Catherine şi-a ronţăit uşor buza inferioară.

— Chiar fac o plăcintă cu mere delicioasă, s-a arătat ea de acord.

A oftat. A clătinat vehement din cap.

— Ne purtăm prosteşte. Suntem aici, am ales deja o reţetă şi am putea la fel de bine să terminăm odată cu asta. E fermier, nu-i aşa? Se va bucura să încheie o afacere.

— Eşti sigură? Ferma lui nu pare foarte primitoare.

Mary Ann a ochit dovlecii Jack O'Lantem înfipţi în vârfurile ascuţite ale porţii.

— De fapt, chiar i-ar prinde bine un consultant în afaceri.

— Ce păcat că expertiza ta nu mai este disponibilă. Hai, vom termina totul cât ar flutura din aripi o pasăre colibri!

Cath s-a apropiat mai mult de poartă. Putea să vadă o cabană mică situată în partea de nord a parcelei; o spirală de fum părăsea alene hornul, iar lumina focului pâlpâia în spatele ferestrelor.

— Se pare că sunt acasă.

Balamalele porţii şi-au scârţâit reticenţa când a împins-o.

— Oh, bine! a mormăit Mary Ann. Aşteaptă-mă puţin, cât îmi iau boneta.

S-a întors în grabă la trăsură.

împreunându-şi mâinile, Catherine a păşit pe aleea care mărginea parcela de dovleci A inspirat mirosul de pământ proaspăt afânat şi de culturi în creştere, dar sub prospeţime mai pândea ceva asemănător cu mucegaiul şi putregaiul. S-a strâmbat. Era imposibil să-ţi imaginezi că în acest pământ ar putea creşte ceva bun, însă zvonurile despre faimoşii dovleci ai lui Peter erau neîndoielnice.

A fi un patiser extraordinar impunea încă de la început folosirea ingredientelor excepţionale. Şi Catherine avea nevoie să câştige această competiţie.

— Mă simt de parcă intrăm prin efracţie, a spus Mary Ann, închizând poarta în urma lor.

Cath s-a întors, ca s-o aprobe, dar s-a oprit brusc. Nu mai văzuse până acum

---

[35] Dovleac cu formă lunguiaţă şi un gust foarte dulce, ideal, precum îi spune şi numele, pentru plăcinte. Este unul dintre cele mai populare soiuri cultivate în România

boneta lui Mary Ann: simplă, însă frumoasă, din muselină netedă vopsită în albastru, care se asorta cu ochii slujnicei Era legată cu o panglică galbenă ca floarea-soarelui.

— Ai o bonetă nouă.

— Da, am cumpărat-o ieri. De la Minunatul Magazin de Pălării al Pălărierului.

Mary Ann a înnodat panglica într-o fundă. Ochii lui Cath s-au mărit.

— Nu pot să cred! a exclamat ea, încercând să şi-o imagineze pe prietena ei căutând prin magazinul în care băuse ceai, se căţărase pe masă şi se ascunsese înfricoşată de atacul unui monstru.

— Ce-i? a întrebat Mary Ann, rânjind obraznic. Pur şi simplu trebuia să-l văd după ce mi-ai povestit despre petrecerea cu ceai. În plus, nu este tocmai secretul tău de păstrat. Toate bârfele din oraş s-au învârtit în jurul noului şi extraordinarului magazin de pălării. Uite un bărbat care ştie cum să-şi promoveze afacerea. Ce părere ai?

— Este… minunată, a răspuns Cath. Îţi stă minunat cu boneta.

Mary Ann a ridicat modest din umeri.

— Nu a fost nici pe departe cea mai elaborată creaţie din magazin, dar, în clipa în care am văzut-o, am simţit că era cea potrivită. Când o port, aproape că mă simt…

A ezitat un moment lung. Prea lung.

— Cum? a îndemnat-o Cath să continue.

Mary Ann şi-a ferit privirea.

— Extravagant, a murmurat ea.

Lui Catherine i-a luat o clipă să-şi dea seama că prietena ei roşea. Mary Ann nu se înroşea niciodată.

— Extravagant, a repetat Cath.

— E o prostie, ştiu. Dar tu visezi mereu trandafiri şi lămâi, iar marchizul are o imaginaţie atât de bogată când vine vorba de poveştile pe care le împărtăşeşte şi până şi Cheshire este pasionat de ton şi frişcă. În timp ce pentru mine, viaţa se rezumă doar la numere şi logică. Profit şi pierdere. Este practică şi sigură. M-am gândit că ar putea fi frumos să-mi dau voie, pur şi simplu… să visez. Măcar o dată, a mărturisit Mary Ann, care se juca agitată cu panglica galbenă. Cu această pălărie, pare posibil. Vai – ochii i s-au luminat – azi-dimineaţă, chiar am avut un vis în care echilibrasem de una singură bugetul trezoreriei regale şi toţi locuitorii din Regatul Cupelor mă vedeau ca pe un erou.

Cath a clătinat din cap, nedumerită.

—Vreun răufăcător a făcut canarul[36] să-şi piardă echilibrul?

— Nu mai contează. Partea cu eroul a fost cea importantă, în toată viaţa mea, nu am visat niciodată că aş putea fi altceva decât o slujnică.

— Of, Mary Ann!

Cath a tras-o într-o îmbrăţişare.

— Nu am ştiut niciodată că te simţi aşa. Dacă aş putea, mi-aş împărtăşi toate visele cu tine.

— Ştiu, Cath. Şi o faci deja. Împărtăşeşti cel mai frumos vis cu mine… visul nostru.

Catherine a zâmbit.

— Da, iar acesta este începutul. Dovlecii, competiţia cel mai bun patiser şi cele douăzeci de coroane de aur. Bineînţeles, voi avea nevoie de strălucita mea parteneră de afaceri care să-mi spună ce să fac cu acele coroane odată ce le

[36] Joc intraductibil de cuvinte bazat pe omofonia dintre cuvintele budget (buget) şi budgie (canar)

vom avea. Cu siguranţă aş lua decizii oribile dacă aş fi lăsată de capul meu.

— Asta clar, a aprobat-o fără ezitare Mary Ann. Dar nu-ţi face griji! Boneta nu pare să-mi afecteze capul în ceea ce priveşte calculele simple.

— Bun. Atunci ce-ai spune dacă am merge să găsim cei mai buni dovleci din această parcelă?

S-au deplasat cu grijă spre cabană, cu cizmele pleoscăind în noroiul până la glezne. În dreapta lor, au trecut pe lângă un gard de lemn – sau ceea ce fusese odinioară un gard de lemn –, deşi acum semăna mai degrabă cu o serie de scânduri inegale, pe jumătate putrezite, cu vopseaua crăpată şi scorojită. Înconjura o parcelă mai mică, care pornea de la suprafaţa agricolă principală a fermei, purtând semne de distrugere recentă şi încă mirosind a fum. Lujeri arşi îngrămădiţi în mormane, cioturi înnegrite care ar fi putut fi odată dovleci, vopsea cu pete întinse, întunecate, unde flacăra atinsese scândurile din gard. Acest colţ al parcelei părea abandonat.

□n vreme ce se apropiau de cabană, poteca mâloasă s-a preschimbat în buruieni şi pietriş aruncat aleatoriu pe pământ. Doar paşii lor se auzeau în liniştea stranie.

Cu un zâmbet prietenos pe buze, Cath a bătut la uşă. Cele două tinere au aşteptat, cu umerii lipiţi într-o încercare de a se încălzi, însă singurul zgomot dinăuntru era cel făcut de pocnetul şi trosnetul unui şemineu. Catherine a bătut din nou, mai tare, dar a fost întâmpinată de o tăcere la fel de adâncă.

După ce a ciocănit şi a treia oară, a început să se întrebe dacă Peter Peter şi soţia lui nu erau acasă până la urmă. S-a dat un pas îndărăt şi a cercetat ferestrele; din păcate, vederea îi era obstmcţionată de o plasă formată din lujeri de dovleci.

— Presupun că nu sunt acasă, a zis Mary Ann, copleşită de uşurare.

Catherine a privit cu atenţie parcela. Dovlecii erau ca nişte baloane absorbite pe rând de ceaţă. Era tentată să înşface câţiva şi să fugă.

— Ai auzit asta? a întrebat Mary Ann.

Cath şi-a înclinat capul şi a ascultat. Un sunet slab, îndepărtat – un fierăstrău, s-a gândit ea, lama cu dinţi ascuţiţi sfâşiind lemnul într-o mişcare de du-te vino.

— Hai să vedem!

S-a îndepărtat iute de uşa cabanei.

— Chiar trebuie? s-a smiorcăit Mary Ann, dar a urmat-o oricum pe Cath printr-o încâlceală de liane care îşi năpădiseră propriile petice şi se întinseseră peste poteca mâloasă.

Ocolind cabana, Cath a zărit o pereche de felinare care pâlpâiau din ramurile pădurii uzurpatoare, conturând carcasele goale a doi dovleci enormi.

Erau cei mai mari dovleci pe care îi văzuse vreodată. Vrejurile tăiate aveau lăţimea unor trunchiuri de copac, iar învelişul lor portocaliu se înălţa până la acoperişul cabanei. Cel mai îndepărtat dovleac fusese chiar sculptat ca să semene cu un fel de clădire, cu mici ferestre pătrate tăiate în coajă şi un tub de fier, care ar fi putut fi un horn, ieşind prin tavan.

Peter Peter stătea pe o scară şubredă proptită de al doilea dovleac, trecând cu vizibilă greutate un fierăstrău prin coajă. Era îmbrăcat într-o salopetă murdară şi transpira, fiecare muşchi încordându-se când împingea fierăstrăul înăuntru şi afară, afară şi înăuntru. Un lichid portocaliu apos se prelingea din incizie şi picura de-a lungul învelişului exterior al dovleacului.

De teamă să nu-l sperie, Catherine şi Mary Ann au aşteptat până când a terminat tăietura. După ce a agăţat fierăstrăul de un cârlig fixat de scară, a

împins coaja dovleacului, forţând o bucată înaltă şi subţire să cadă în tărtăcuţă. Golul din înveliş releva o fereastră puţin mai lată decât mâna lui Catherine. Înăuntru putea vedea conţinutul fibros şi seminţele atârnate de acoperişul fructului. Mirosul de dovleac proaspăt tăiat s-a năpustit asupra lor.

Acoperindu-şi gura, Catherine a tuşit.

Peter s-a întors atât de repede încât aproape că a alunecat de pe scară, dar s-a prins de un lujer suspendat în lateral.

— Ce căutaţi aici? a urlat el.

— Zi bună, sir Peter! a spus Catherine, făcând o reverenţă. Ne pare nespus de rău că vă deranjăm, dar speram că aş putea cumpăra câţiva dintre faimoşii dumitale dovleci plăcintari. Mă înscriu la competiţia cel mai bun patiser de la Festivalul Zilele Ţestoasei de mâine şi îmi doresc foarte mult să prepar un tort cu dovleac condimentat.

Peter le-a învrednicit cu o căutătură furioasă şi mintea lui Cath a fost asaltată de o viziune oribilă în care acesta le tăia pe amândouă cu fierăstrăul.

S-a cutremurat. Mary Ann i-a aruncat o privire piezişă, iar Catherine a zâmbit şi mai radios pentru a ascunde gândurile îngrozitoare.

Apucând fierăstrăul, Peter a coborât atât de repede la sol încât Cath a fost surprinsă că nu a azvârlit scara în noroi. Ochii lui au săgetat de la una la alta cu o intensitate duşmănoasă, o nebunie abia ţinută sub control. Cele două fete s-au tras înapoi, înspăimântate.

— Nu v-am chemat aici! Nu sunteţi bine-venite şi nu am de gând să fac afaceri cu uşuratice condescendente şi încrezute ca tine, ce cred că sunt mai bune decât mine, chiar dacă am fost înnobilat de regele însuşi, cu acelaşi drept ca oricine. Vrei un dovleac plăcintar, poţi să-l creşti singură, murdăreşte-ţi propriile mâini drăguţe măcar o dată!

Cu inima bubuindu-i în piept, Catherine s-a împleticit înapoi încă un pas, trăgând-o pe Mary Ann cu ea. Ochii îi fugeau în continuare spre fierăstrău şi dinţii săi ruginiţi.

— Vă… vă rog, s-a bâlbâit Mary Ann, arătând aproape impunătoare cu eroismul ei nou dobândit, să nu vorbiţi despre domniţa m-mea într-o asemenea…

Degetele lui Catherine s-au strâns mai tare în jurul cotului prietenei sale, un gest care a amuţit-o îndată. Mary Ann părea uşurată să fie redusă la tăcere.

— Îmi pare rău că am venit nepoftită şi v-am tulburat intimitatea, Sir, dar dacă v-am arătat prea puţin respect este din cauza atitudinii ruşinoase cu care vă comportaţi.

Deşi îi tremurau picioarele, Catherine s-a ţinut tare, refuzând să fie intimidată de lipsa manierelor.

— Am avut impresia că această parcelă de dovleac era deschisăpentm afaceri şi, dacă vă veţi comporta într-un mod cuviincios, chiar aş dori să fiu unul dintre clienţii dumneavoastră.

Peter şi-a dezvăluit dinţii, un gest care a speriat-o într-o oarecare măsură.

— Nu… nu vreau să vă răpesc prea mult din timp, dar sunt dispusă să vă plătesc preţul cerut dacă pur şi simplu îmi veţi arăta unde sunt dovlecii plăcintari. Îi putem recolta singure…

Cath a fost întreruptă de o bufnitură puternică. A tresărit şi şi-a aruncat privirea dincolo de Peter, spre dovleacul deja scobit, cu ferestre tăiate în coajă. Bufnitura a fost urmată de zgârieturi, unghii scrijelind în lemnul putrezit. Sunetul i-a amintit de Cheshire când îşi ascuţea ghearele pe cele mai bune tapiserii ale mamei sale.

Lângă ea, Mary Ann a scos un strigăt ascuţit.

— Ce a fost asta? a întrebat Catherine.
— Ce a fost ce? a spus Peter, deşi Cath era convinsă că trebuia să fi auzit şi el zgomotul.
întrebarea i-a fost însoţită de un pufăit întretăiat din carcasa dovleacului, ca un cal care se lupta cu propria zăbală.
— Este ceva...?
Catherine a făcut un pas spre dovleac, însă Peter s-a pus numaidecât în calea ei, la fel de mare şi de neclintit ca un bolovan.
— Cuvintele mele ţărăneşti nu au fost destul de clare pentru educaţia ta superioară? s-a răstit el. Cred că ţi-am spus să te cari de pe proprietatea mea!
— Dar…
— Catherine!
Mary Ann a tras-o de cot.
— Nu e interesat de propunerea noastră. Hai să plecăm!
Cath a scrâşnit din dinţi, imitând privirea ameninţătoare a lui Peter, o parte din ea tentată să se elibereze din strânsoarea lui Mary Ann şi să-l plesnească pe acest bărbat pentru comportamentul lui nepoliticos, cealaltă parte recunoscătoare pentru implicarea îndârjită a prietenei sale şi pentru un motiv să plece.
S-a mai uitat o singură dată la dovleacul uriaş, acum cufundat în tăcere.
Apoi, constrânsă de propriile maniere, a dat respectuos din cap, o mişcare aproape imperceptibilă.
— Îmi cer iertare că v-am deranjat. Vă rog să-i transmiteţi salutările mele lui lady Peter.
— Nu-i voi transmite nimic de felul ăsta, a mârâit el, însă Catherine s-a prefăcut că nu îl aude în timp ce ea şi Mary Ann au început să se împleticească înapoi de-a lungul cărării nisipoase, pietricele şi gândaci împrăştiindu-se în urma lor.
Abia după ce ocoliseră din nou cabana a îndrăznit şi Mary Ann să elibereze o răsuflare întretăiată. S-a apucat să lege noduri în panglica galbenă a noii sale bonete.
— E ultima oară când te las să mă aduci aici, a spus ea. Chiar ultima oară.
— Asta nu va fi o problemă. Ce bărbat oribil! Şi zgomotul acela ciudat… oare ce ar fi putut să fie?
— Presupun că vreun fel de animal, a spus Mary Ann, clătinând din cap. Cu acele ferestre tăiate în coajă, dovleacul mi-a amintit de o cuşcă. Dar de ce ar ţine cineva un animal de companie într-un dovleac uriaş?
Au trecut pe lângă gardul de lemn carbonizat, moment în care Cath a întrezărit o pată portocalie în mijlocul dărâmăturilor. S-a oprit brusc.
Mary Ann s-a întors.
— Ce-i?
— Cred că am văzut… a început Cath, apoi a ezitat. Aşteaptă aici!
Gardul era îndeajuns de scund încât să poată urca peste el cu fustele ridicate.
— Cath!
Mary Ann a aruncat o privire înapoi spre cabană.
— Ce crezi că faci?
— O clipă!
Şi-a croit cu greu drum prin cenuşa împrăştiată, spiralele de lujeri arşi şi nămolul dens, fiecare pas însoţit de un pleoscăit înfundat. În colţ se afla un morman de crengi, frunze şi lujeri tăiaţi în bucăţi. Toate s-au sfărâmat în

mâinile ei când le-a împins în lături, dezvelind micul dovleac portocaliu care îi atrăsese atenţia.

Un dovleac plăcintar, cu coaja nepătată şi deschisă la culoare, fără nicio protuberanţă la vedere. Un supravieţuitor uluitor de frumos în mijlocul distrugerii. Zâmbind, şi-a scos cuţitul de bucătărie din cizmă – venise pregătită pentru a recolta de una singură, în cazul în care Peter s-ar fi dovedit puţin dispus să o ajute – şi a tăiat lujerul verde fibros care lega dovleacul de neamurile sale zdrobite.

Cu dovleacul murdar de noroi lipit ocrotitor de fustă, Catherine a urmat înapoi drumul prin cenuşă şi s-a tras singură, cu ceva efort, peste gard.

— Ai înnebunit? a întrebat Mary Ann. Ne va ucide dacă observă că lipseşte!

— Nu va observa. Evident, parcela a fost menită să fie distrusă. Şi uite!

A ridicat dovleacul în lumina obscură strecurată prin ceaţă.

— Este perf… au!

Ceva tare şi ascuţit a împuns-o prin talpa subţire a cizmei.

— Ce a fost asta?

Sprijinindu-se în genunchi, Mary Ann s-a aplecat şi a scos ceva din noroi, cu un sunet asemănător unui plescăit. Peste orice ar fi călcat Cath, era mic, suficient de mic cât să încapă în palma prietenei sale, care l-a ţinut în sus.

— Un… ponei?

Cath s-a apropiat mai mult, încercând să nu-şi lase greutatea pe piciorul lovit. Ochii i s-au mărit. Micul ponei era străbătut de un cui metalic şi sub murdărie erau vizibile urme de vopsea aurie.

— Un ponei de la un carusel, a murmurat ea, neputând să dea ochii cu Mary Ann.

Pentru că l-a recunoscut, fără îndoială.

Provenea de la pălăria-carusel a Leului, cea pe care o purtase în noaptea petrecerii cu ceai a Pălărierului Cea pe care o purtase când Jabberwockul îl purtase în noapte.

Capitolul 25

Catherine s-a trezit în dimineaţa festivalului cu aluat uscat sub unghii şi urme de glazură în spatele unei urechi. Ceasul bătuse de mult miezul nopţii până când tortul de dovleac condimentat se răcise suficient pentru a fi glazurat, apoi pus la rece.

Deşi era neliniştită în privinţa competiţiei, nu îi era teamă. Ea şi Mary Ann făcuseră o probă cu un dovleac cumpărat din piaţă şi primul tort fusese exact aşa cum sperase – cremos şi bogat, cu urme de nucşoară şi zahăr brun amestecat împreună cu dovleac dulce prăjit care se topea ademenitor în gură, totul stratificat cu o decadentă şi catifelată glazură din cremă de brânză şi – dintr-un capriciu – răzuise deasupra nucă de cocos prăjită, adăugând o savoare crocantă şi un plus de dulceaţă.

Fusese mulţumită de tortul de probă şi, după ce a făcut câteva ajustări minore, era încrezătoare că produsul final va fi şi mai extraordinar.

Catherine abia aştepta să vadă feţele membrilor din juriu când îl gustau. Chiar şi a regelui.

Deoarece festivalul avea loc pe plaja nisipoasă şi stâncoasă şi, cel mai probabil, va fi udă şi înfrigurată până la final, nu trebuia să poarte o rochie de gală. Dar, din moment ce familia ei găzduia sărbătoarea anuală, era obligată să

poarte un corset şi o rochie cu fustă până la pământ aleasă de mama ei, din lână verde smarald şi cu un decolteu mai generos decât şi-ar fi dorit. S-a străduit să-l ascundă cu un şal din dantelă croşetată înfăşurat în jurul gâtului şi al umerilor, fixat cu o broşă de chihlimbar. De îndată ce şi-a văzut reflexia, Catherine nu s-a putut abţine să nu se gândească la Jest şi la faptul că bijuteria avea aproape aceeaşi culoare ca ochii lui.

Când au ajuns Catherine şi părinţii ei celebrarea era în plină desfăşurare. Trăsura lor s-a oprit în vârful stâncilor albe, festivalul fiind amenajat pe malul aflat dedesubt. Corturi uriaşe aglomerau plaja, cu pereţii lor de pânză vopsiţi într-un model alambicat din carouri şi dungi, steagurile şi fanioanele fluturând în bătaia vântului. Înăuntrul corturilor regăseai ceramică şi tablouri, coliere de perle şi jucării cu cheiţe, ciorapi croşetaţi şi cărţi legate manual, care vor avea pentru totdeauna paginile îndoite de la aerul sărat.

De pe vârful stâncilor, Catherine a zărit cvartetul a cappe- 11a[37] al balenelor beluga armonizându-se pe plajă, mulţimea considerabilă care aştepta începerea primei curse de căluţi de mare şi o caracatiţă specializată în pictatul feţelor, vopsind cu sârguinţă opt chipuri simultan. Apoi erau corturile care cuprindeau partea ei preferată a festivalului: mâncarea de târg. Simţea deja mirosul de ulei, usturoi şi fum de la focurile clădite din lemn de măr. Stomacul i-a chiorăit. Sărise dinadins peste micul dejun în anticiparea savurării celor mai îndrăgite preparate din cadrul festivalului – o plăcintă de came picantă, nuci pecan prăjite cu aromă de scorţişoară şi o chiflă moale şi lipicioasă, genul celor care i se topeau pe limbă şi îi acopereau buzele cu miere şi alune sfărâmate.

Coborârea pe treptele ce duceau la plajă a fost periculoasă, cu atât mai mult cu cât Catherine continua să cerceteze mulţimile de mai jos în loc să se concentreze pe cărarea înşelătoare. Ochii i-au trecut peste homari şi crabi, stele-de-mare şi morse, păsări dodo şi flamingi, broaşte, salamandre şi porumbei. Se uita doar la oameni Căuta o tunică neagră şi o pălărie de bufon în trei colţuri. Încerca să audă clinchetul revelator al clopoţeilor. Se aştepta la o mulţime strânsă în jurul unui interpret, hipnotizată şi uimită de un spectacol uluitor.

Dar a ajuns pe ţărmul nisipos fără să-l vadă pe Jest. Nici urmă de el. De fapt, nu-l văzuse nici pe rege. Poate că vor veni împreună.

Marchizul şi marchiza s-au îndepărtat să-şi întâmpine invitaţii din înalta societate, lăsând-o pe Catherine să exploreze corturile. Şi-a cumpărat prima dată plăcinta de came, în speranţa că îi va tempera puţin anxietatea. Victorie – în momentul în care a mpt cmsta pufoasă şi a inhalat norul de abur condimentat, chiar s-a simţit mai calmă. Un calm euforic, indus de o poftă mistuitoare.

Chiar dacă era o zi cenuşie, cu vântul încurcându-se adesea în şalul lui Catherine, o atmosferă înviorătoare stăpânea plaja şi niciuna dintre fiinţele Regatului Cupelor nu părea altfel decât veselă. Cu o zi înainte, marchiza fusese un ghem de temeri. După ce fiica ei îi spusese lui Cheshire că a găsit poneiul de la pălăria Leului, vestea s-a răspândit repede şi a fost trimisă o echipă să cerceteze zonele din jurul fermei în căutarea unui alt semn din partea Leului sau al Jabberwockului, dar nu găsiseră nimic. A fost prezentată o teorie conform căreia fiara s-ar putea adăposti în Pădurea Nicăieri, iar poneiul căzuse în timp ce îl purtase pe Leu peste parcela de dovleac.

---

[37] Fără acompaniament instrumental

Cu poveştile despre Jabberwock reînnoite, marchiza se îngrijorase că oamenii vor rămâne închişi în casele lor pe durata festivalului, dar preocupările ei păreau nefondate. O agitaţie aproape palpabilă însufleţea mulţimea în continuă creştere. Catherine zâmbea în timp ce îşi croia drum printre chipurile familiare, însă mintea îi era distrasă şi ochii ei căutau în permanenţă singura persoană pe care voia să o vadă.

Nu era interesată de niciuna dintre bijuteriile şi fleacurile obişnuite, deşi poşeta îi zomăia cu monedele dăruite de tatăl ei în acea dimineaţă. Nici măcar magazinul de mirodenii, cu ale sale arome exotice şi ingrediente neobişnuite, nu a entuziasmat-o aşa cum se întâmpla de obicei.

Dorindu-şi o diversiune, s-a îndreptat spre cel mai mare cort, unde urma să se desfăşoare competiţia. Mary Ann adusese tortul cu ea când venise împreună cu ceilalţi servitori să termine ultimele pregătiri, iar Catherine nu-şi mai văzuse creaţia din noaptea precedentă.

Scaunele din tribună erau goale, cu excepţia câtorva gâşte ce îşi odihneau aripile după o migraţie lungă, necesară ca să ajungă la timp la festival. Cath s-a strecurat printre rânduri şi a urcat până la vitrina în care erau ţinute toate preparatele înscrise şi acolo, pe al doilea raft, trei deserturi la stânga, trona tortul ei de dovleac condimentat, cu glazura dantelată în laterale şi întinsă deasupra astfel încât să imite textura unui coş. Un mic dovleac alb fantomatic a fost aşezat în mijlocul nămeţilor din nucă de cocos prăjită – ideea lui Mary Ann.

Şi-a studiat îndeaproape competiţia. În mare, se rezuma la o varietate de plăcinte cu fructe, torturi de ciocolată, două budinci şi o prăjitură mică pe care era scris cu coacăze MĂNÂNCĂ-MĂ. Niciun desert nu era la fel de frumos ca al ei, dar aspectul nu avea nicio însemnătate.

— Cred în tine, micuţule tort, i-a şoptit creaţiei sale. Cred că eşti cel mai bun, a adăugat ea, apoi a ezitat. Cred că noi suntem cei mai buni.

Simţindu-se mai degrabă neliniştită decât alinată, a părăsit în grabă cortul. Tocmai coborâse spre rândul principal de magazine, cu pofta de dulce trezită la viaţă şi visând la acele nuci pecan prăjite cu aromă de scorţişoară, când cineva i-a apucat marginea bonetei şi i-a scos-o de pe cap. Panglica i s-a prins de bărbie în cădere şi i-a alunecat pe spate, unde a rămas atârnată.

S-a învârtit în timp ce o altă pălărie, mai grea, i-a fost pusă pe creştet.

Pălărierul s-a dat înapoi şi şi-a încrucişat braţele la piept, fără să se uite la ea, ci la pălăria aflată acum pe capul ei. Era înveşmântat mult prea elegant pentru împrejurimile umede şi murdare, dichisit într-un costum bleumarin formal şi o vestă cu dungi portocalii şi violet. De sub jobenul portocaliu-violet asortat, i se întrezărea părul alb, iar din gura gânditoare, cu colţurile buzelor trase în jos, îi atârna o acadea.

— Salut din nou! a spus Cath.

Şi-a înclinat pălăria spre ea, răsucind acadeaua spre cealaltă parte a buzelor.

— Domniţă.

Catherine a întins mâna către borul larg al pălăriei pe care i-o pusese pe cap, dar Pălărierul a oprit-o.

— Nu-nu, a spus el, apucându-i mâna şi trăgând-o în sus pe trepte. E o oglindă pe aici prin spate.

Şi-a dat seama cu o tresărire că se afla în magazinul lui, acelaşi vagon călător şubred pe care îl văzuse în pădure, cu afişul scris de mână deasupra uşii: MINUNATUL MAGAZIN DE PĂLĂRII AL PĂLĂRIERULUI. Nu înţelegea cum de nu-l zărise mai devreme printre corturi.

O fereastră, a observat ea, încă evoca atacul Jabberwockului, cu sticla spartă

acoperită acum cu scânduri inegale şi cuie de fier.

La fel ca înainte, magazinul era mai mare în interior decât la exterior, însă acum dispăruseră masa lungă şi scaunele diverse, înlocuite de o varietate de vitrine, suporturi pentru pălării şi capete de manechin, dintre care două purtau o discuţie despre medalioanele la modă. Colecţia de pălării se înmulţise. Erau jobene cu găuri în dreptul urechilor, pentru iepuraşi. Erau pălării impermeabile pentru delfini, pălării de plajă pentru şopârle şi pălării cu compartimente secrete, de ascuns ghinde, pentru veveriţe. Erau voalete din pene de struţ şi bonete simple incrustate cu pietre false şi o pălărie cu plasă care s-ar fi drapat peste trupul unei persoane ca o colivie enormă.

Dincolo de creaţiile bizare şi neaşteptate, mai erau şi lucruri simple, lucruri minunate. Diademe delicate făurite din aur şi perle. Pălării de grădină cu boruri largi, acoperite cu muşchi moale şi clopoţei albaştri. Podoabe de păr din mătase, ornamentate cu pânze de păianjen complex ţesute.

Pe măsură ce Cath trecea pe lângă ele, admirându-le pe toate, Pălărierul a întins mâna spre panglica bonetei şi i-a tras-o de pe gât. În colţ, tânăra a zărit o oglindă de podea, strălucind în lumina aruncată de un felinar fixat pe perete.

Traversând camera, s-a postat în faţa oglinzii şi a început imediat să râdă.

Pălărierul crease pentru ea o replică a unui macaron cu aromă de trandafir. Două bezele erau confecţionate din muselină de culoare crem şi împestriţate cu paiete roz, iar umplutura dulce cu cremă de unt, din straturi peste straturi de dantelă adunată în mănunchiuri fine.

În toate privinţele, era ridicolă şi deloc măgulitoare. Cath a adorat-o numaidecât.

— Sfinte Cupe, Pălărierule! Şi eu care credeam că nu mă placi!

— Darurile mele, prin însăşi natura lor, nu sunt neapărat un semn de afecţiune, domniţă.

Catherine l-a văzut încruntându-se în oglindă.

— Mai degrabă, hai să spunem că am fost inspirat de performanţa ta.

S-a întors cu faţa spre el.

— Deci nu mă placi?

— Îmi placi atât cât trebuie, a spus Pălărierul, iar ochii lui violeţi sclipeau. Îmi placi mai mult când porţi una dintre pălăriile mele. Ce părere ai?

Cath şi-a privit reflexia şi nu s-a putut abţine: a râs din nou.

— Nu se aseamănă cu nimic din ce am mai purtat până acum.

Ridicând o mână, a strâns tare bezeaua inferioară şi a descoperit că era moale şi elastică.

— De fapt, îmi place foarte mult.

— Bun. E a ta.

— Nu, nu, nu aş putea…

Şi-a scos pălăria de pe cap, surprinsă de cât de uşoară era, în pofida circumferinţei sale.

—Am spus că este a ta, prin urmare este a ta, s-a încruntat Pălărierul. Nu o poţi da înapoi odată ce a fost dăruită. Acum pune-o la loc înainte să-ţi îngheţe capul. Urăsc să văd capete dezgolite.

— Dacă insişti.

Catherine şi-a ascuns un zâmbet cât şi-a aşezat pălăria-macaron înapoi pe cap. Amintindu-şi de monedele din poşetă, a întrebat:

— Pot măcar să ţi-o plătesc?

— Acum eşti pur şi simplu nepoliticoasă. Consider-o modul meu de a-mi cere iertare, lady Pinkerton, pentru felul în care umila mea gală s-a încheiat într-o asemenea teroare. De obicei, încerc să-mi trimit invitaţii acasă fără să le pun

mai întâi viaţa în primejdie.
— Cu siguranţă că atacul nu a fost vina ta.
Pălărierul i-a susţinut privirea pentru un moment îndelungat, apoi i-a răspuns:
— Mă bucur să constat că ai ajuns acasă în siguranţă, lady Pinkerton.
— Într-adevăr. Îţi mulţumesc pentru cadou, Pălărierule. Va fi preţuit.
Cath s-a mai uitat o dată în oglindă. Îi era imposibil să nu rânjească.
— În ultima vreme s-a vorbit mult despre creaţiile tale. Se pare că te bucuri de o reputaţie grandioasă, în continuă creştere.
— Reputaţiile sunt nestatornice. Profiturile, nu.
Catherine a surâs ironic.
— Ai vorbit întocmai precum slujnica mea, a glăsuit ea, apoi s-a întors iarăşi spre el. Este o ispravă impresionantă, la asta m-am referit, să devii atât de repede, atât de popular. Pălăriile tale sunt într-adevăr minunate.
— Apreciez complimentul. Îndrăznesc să afirm că Regatul Cupelor nu a avut un pălărier adecvat de prea mult timp.
— Poate că ai dreptate.
Cath a aruncat o privire în jur, la pălăriile şi podoabele de păr care acopereau pereţii. Un curcubeu de culori, un caleidoscop de stiluri, o reuniune veselă de ţesături. Fiecare creaţie părea pe jumătate magică.
— Îmi amintesc vag de un alt pălărier talentat, cu ani în urmă, când eram doar un copil. Mama mea cumpăra în mod regulat de la el. Mă întreb ce i s-a întâmplat.
— A înnebunit, a spus direct Pălărierul. Apoi s-a sinucis. Cu un calapod[38], dacă nu mă înşel.
Cath s-a răsucit spre el, cu gura căscată. Pălărierul o privea, însă expresia îi era indescifrabilă.
— Nu ai auzit niciodată zicala „nebun ca un pălărier”[39]? a întrebat el. Este o trăsătură nefericită de familie, transmisă de generaţii.
Surprinsă, buzele ei au format un O mut, însă Cath nu era capabilă să pună o întrebare sau să-şi ceară iertare, deşi ambele variante tânjeau să prindă glas.
În cele din urmă, Pălărierul a scos un sunet dezaprobator, uşor zeflemitor.
— Nu sta încremenită acolo, ca o întruchipare a tragediei, iubire. Tatăl meu şi tatăl lui şi atât de mulţi taţi din trecut încât nimeni nu i-ar putea număra vreodată. Fiecare un pălărier talentat şi manierat, fiecare nebun ca un iepure de martie. Dar – buzele i s-au curbat într-un zâmbet viclean – eu ştiu un secret pe care ei nu l-au ştiut, aşa că poate soarta mea nu este la fel de lipsită de speranţă.
Cath şi-a închis forţat gura. Acum, după ce cuvintele lui îi răscoliseră memoria, şi-a putut aminti povestea pălărierului care se sinucisese cu atâţia ani în urmă. Vai… Pălărierul trebuie să fi fost doar un băieţel. Dar asemenea tuturor tragediilor din Regatul Cupelor, întâmplarea fusese predată şoaptelor şi uitată în grabă, pentru a nu mai fi niciodată pomenită.
Confuzia i-a crescut când s-a gândit la povestea lui Jest. Presupusese că şi Pălărierul venea din Regatul Şahului, dar cum putea să fie originar atât din Regatul Şahului, cât şi din Regatul Cupelor?

---

[38] Formă de lemn pe care se întind căciulile sau pălăriile

[39] în original, *mad* as a *hatter,* o expresie colocvială folosită preponderent în Marea Britanie pentru a sugera că o persoană suferă de nebunie. De asemenea, face referire la o boală profesională a pălărierilor din epoca victoriană, care foloseau nitratul de mercur în procesul de confecţionare al pălăriilor. Simptomele bolii includ slăbiciune musculară, tulburări de dispoziţie şi confuzie mentală

— Pot să cunosc secretul? a întrebat ea.
Pălărierul a părut îngrozit de întrebare.
— Ştii că împărtăşirea unui secret îi spulberă puterea de a fi realmente un secret, nu-i aşa?
— Mă gândeam eu.
S-a întrebat, cu o urmă de îndoială, dacă exista cu adevărat vreun secret sau dacă faptul că-şi spunea lui însuşi acest lucru făcea parte din nebunia lui moştenită.
Era deja nebun? Nu s-a putut abţine să nu-l inspecteze, curioasă. Nu părea nebun. Nu mai nebun decât oricine altcineva cunoscut de Catherine. Nu mai nebun decât era ea însăşi.
Adevărul fie spus, erau cu toţii puţin nebuni.
— Ei bine, a zis ea, încercând să-şi îndrume gândurile înapoi spre o conversaţie civilizată, mă bucur să văd că magazinul de pălării o duce atât de bine. Îţi doresc mult succes!
— Dorinţele sunt valoroase, lady Pinkerton. Ai recunoştinţa mea.
Pălărierul şi-a atins în semn de respect borul jobenului.
— Dacă nu este prea îndrăzneţ din partea mea, ţi-aş putea sugera să porţi pălăria-macaron pe durata competiţiei cel mai bun patiser? Bănuiesc că eşti unul dintre participanţi.
— O… chiar sunt.
— Bun, a continuat el şi s-a aplecat mai aproape. Ai observat probabil că atracţia este un lucru subiectiv, dificil de inclus în podoabe de păr, dar charisma, ei bine, este mai universală. Cred că am realizat ceva spectaculos. S-ar putea spune că arăţi chiar irezistibil în clipa de faţă, nu foarte diferită de deliciul care a inspirat pălăria.
I-a făcut cu ochiul, deşi Cath nu era sigură ce însemna gestul.
— Nu ştiu dacă am observat acest lucru, a mărturisit ea.
Pălărierul a ridicat din umeri.
— Te asigur că alţii o vor face.
Afirmaţia lui a fost punctată de o trompetă care a răsunat de pe plajă, reamintindu-i lui Cath că se afla în continuare la festivalul familiei sale şi că mai avea de jucat rolul fiicei marchizului.
Teama s-a întors înzecit.
— Iartă-mă, dar trebuie să merg să dansez cadrilul homarului.
— Ah, da.
Pălărierul şi-a fluturat mâna prin aer.
— Obligaţiile atârnă greu pe umerii nobilimii.
Nu-şi putea da seama dacă o insulta sau nu.
— Mai greu decât ai putea crede. Îţi mulţumesc din nou pentru cadou.
— Îl vei purta şi în timpul dansului? Sunt convins că te vei afla fix în centrul atenţiei, iar un om de afaceri nu s-ar putea plânge de o asemenea atenţie.
Cath şi-a tras pălăria mai ferm pe cap.
— Pălărierule, mă îndoiesc că o voi mai scoate vreodată.
El s-a înclinat.
— Atunci, du-te! Şi, te rog, dacă se întâmplă să-l vezi pe Maiestatea Sa, sper că îi vei transmite salutările mele.
Ea s-a împiedicat la jumătatea drumului spre uşă.
— Maiestatea Sa?
Ochii violeţi ai Pălărierului scânteiau.
— Regele de Cupă, iubire? Am crezut că îl cunoşti, dar, din moment ce pari

atât de surprinsă, trebuie să mă fi înşelat.

Şi-a împreunat mâinile, o rugăminte mută, aproape smerită.

— Chiar şi aşa, sunt şanse mai mari ca drumul tău, nu al meu, să se intersecteze cu al lui. În plus, nu m-aş plânge de o referinţă amabilă înaintată suveranului nostru, a spus el, iar zâmbetul i-a devenit strâmb. Până la urmă, sunt un bărbat ambiţios, lady Pinkerton.

Capitolul 26

Ziua se încălzise, ispitindu-i pe oaspeţii festivalului spre ţărm, cu valurile sale înspumate şi aflorimentele stâncoase. Conştientă că ajunsese prea târziu să se alăture ceremoniilor de deschidere, Cath a făcut tot posibilul să se strecoare pe malul umed, printre cochiliile care o depăşeau de două ori în înălţime şi prin mulţimea de oameni care se îndreptau alene către plajă, lăsând în urmă corturile însufleţite, cu fanioanele lor fluturate de vânt.

A observat un număr excesiv de invitaţi care purtau creaţiile Pălărierului, uşor de remarcat datorită formelor elegante şi ornamentelor neobişnuite. Şi-a amintit că Mary Ann îi spusese cât de populare îi deveneau pălăriile, însă nu fusese pregătită să creadă o astfel de posibilitate. La vremea respectivă, păruse că Minunatul Magazin de Pălării al Pălărierului era descoperirea ei, amintirea ei specială, dar vestea se răspândise repede prin cercurile interesate de modă din Regatul Cupelor.

Pe platforma construită în centrul plajei, tatăl ei, marchizul, se afla deja la jumătatea poveştii despre cum a luat fiinţă Festivalul Zilelor Ţestoasei. Catherine iubea legenda şi iubea chiar şi mai mult felul în care o spunea tatăl ei. Era tristă că ratase începutul.

Legenda spunea că stră-stră-pierduse-şirul-străbunica ei, când era tânără, frumoasă şi săracă, condusese într-o zi o trupă de ţestoase şi homari dansatori în sala tronului Regelui şi Reginei de Cupă de atunci. Sub îndrumarea fetei, creaturile dansaseră un balet straniu şi ridicol, transformat în ceva spectaculos de talentul oratoric al tinerei. Dansul evoca povestea unui homar şi a unei ţestoase care s-au îndrăgostit nebuneşte, în pofida imposibilităţii unui astfel de aranjament. După ce au înfruntat numeroase încercări şi obstacole ca să fie împreună, în cele din urmă şi-au revendicat bucuria eternă.

Străbunica ei istorisise povestea într-un mod atât de sincer şi de pătimaş încât, la final, dansul i-a emoţionat până la lacrimi atât pe Rege, cât şi pe Regina De Cupă. Au plâns încontinuu, până când sala tronului s-a inundat şi s-a revărsat peste stânci şi astfel a luat naştere Golful Ţestoasei de Piatră.

Nespus de încântată, regina i-a acordat fetei un conac şi titlul de marchiză.

Din acel moment, darul de a ţese şi împărtăşi poveşti fusese transmis fiecărei generaţii care crescuse în conacul de la Golful Ţestoasei de Piatră, iar talentul distrase nenumăraţi regi şi regine aflaţi pe tron. Tatăl lui Catherine nu a făcut excepţie. Când era mică, marchizul îi spusese poveşti în fiecare seară, la culcare. Poveşti despre tărâmuri îndepărtate şi creaturi legendare, aventuri îndrăzneţe şi finaluri fericite. Pe măsură ce creştea, încercase să imite îndemânarea oratorică a tatălui ei. A exersat mai întâi cu păpuşile, apoi cu domnul şi doamna Melc în grădină şi cu Cheshire, convinsă că va fi şi ea o povestitoare uimitoare, asemenea tuturor celor din familia Pinkerton înaintea ei.

Prima dată când îi spusese tatălui ei una dintre propriile poveşti, marchizul a

plâns. Nu pentru că povestea a fost atât de tristă, ci pentru că modul în care o relatase a fost atât de cumplit.

Dezamăgirea tatălui ei, o suferinţă aproape palpabilă, o bântuise timp de doi ani lungi, până în dimineaţa în care se împleticise în bucătărie şi îl urmărise pe bucătarul lor cum prepară o plăcintă de cartofi dulci, descoperindu-şi noua pasiune.

—… relatarea marchizei Pinkerton, fie ca ea să se odihnească pentru totdeauna într-o felie de tort, proclama tatăl ei de pe scenă, iar vocea lui se revărsa peste ţărm la fel de uşor ca valurile spulberate la mal, fascinând mulţimea, a început să se răspândească în tot regatul. Oameni şi creaturi deopotrivă au venit de pretutindeni pentru a asculta istorisirea marchizei, captivaţi de povestea ţestoasei şi a homarului. De dragostea lor interzisă. De aranjamentul imposibil. De iubirea care a dus la o eră de pace între toate fiinţele de pe uscat şi din mare.

Catherine a aruncat o privire în jur, deloc surprinsă de lacrimile care străluceau în ochii celor de lângă ea. În copilărie, plânsese atât de des la această poveste, încât uneori o înduioşa simpla pomenire a cuvântului homar.

Totuşi, nu şi astăzi. Astăzi, pomenirea cuvântului homar marca apropierea dansului de deschidere. Teama i s-a amplificat.

— Pe măsură ce oamenii din regat au ajuns în număr tot mai mare, s-a format o unitate între cei care o auziseră pe marchiză relatând întâmplarea, un basm al suferinţei şi minunilor. Astfel, o sărbătoare nocturnă a luat naştere printre cei care aşezaseră tabăra pe plajele din Golful Ţestoasei de Piatră. Fiecare noapte era o sărbătoare cu muzică şi dans şi focuri festive. Locuitorii regatului şi-au împărţit mâncarea, şi-au împărtăşit poveştile, primele semne ale unei camaraderii înfloritoare, cu adevărat deosebite.

Cath şi-a coborât privirea, distrasă de sunetul cuiva care îşi trăgea nasul lângă ea. A tresărit când l-a recunoscut pe tânărul de la petrecerea cu ceai a Pălărierului; Ţestoasa purta acelaşi melon din noaptea cu pricina, împodobit cu o panglică de satin verde. Din ochi îi curgeau lacrimi.

A scotocit în geantă după o batistă şi i-a înmânat-o, iar el i-a mulţumit şi şi-a tras capul înapoi în carapace, lăsând pălăria cocoţată deasupra. Dispariţia i-a fost repede urmată de un sunet răsunător de suflare a nasului.

Catherine voia să se aplece mai aproape şi să-i şoptească, discret, că era bucuroasă să vadă că era teafăr, bucuroasă că ajunsese la Răscruce în acea noapte în care Jabberwockul atacase, dar părea deja suficient de tulburat, fără să i se amintească de asemenea orori.

— Odată cu trecerea anilor, a continuat tatăl ei, marchiza a decis să onoreze adunarea de pe plajele din Golful Ţestoasei de Piatră şi a declarat o zi de sărbătoare, o zi în care toţi locuitorii din Regatul Cupelor erau invitaţi să-şi amintească de dragostea dintre două fiinţe incredibil de diferite şi de fericirea pe care dragostea lor a adus-o regatului.

Când tatăl ei a terminat, mulţimea a aplaudat. Ţestoasa a apărut din nou şi a încercat să-i înapoieze batista lui Catherine, dar ea i-a zâmbit şi i-a sugerat să o păstreze – în eventualitatea în care îi va trebui din nou.

S-a pregătit pentru ceea ce avea să urmeze, cu gâtul la fel de uscat de parcă ar fi înghiţit o mână de nisip. Şi-a rărit răsuflările, încercând să-şi ţină sub control emoţiile.

— Şi prezentă aici pentru a dansa cadrilul homarului, primul dans al zilei, este scumpa mea, draga mea, bucuria mea… fiica mea, Catherine!

Cath a ieşit din mulţime. Entuziasmul a bâzâit în jurul ei, dar s-a străduit din

răsputeri să nu se uite la niciunul dintre chipurile pe lângă care a trecut. Odată ce a urcat pe scena-plută, tatăl ei a ridicat mâinile cerând linişte.

— Vă rog să eliberaţi plaja ca să poată începe dansul! Dansatorii participanţi îşi pot ocupa locurile!

Publicul s-a retras, făcând loc dansatorilor, deşi majoritatea creaturilor marine nu au avut nevoie de niciun îndemn în timp ce se grăbeau spre locurile lor. Şi orchestra era deja instalată pe stânci. Mai rămăseseră doar meduzele de înlăturat, iar o echipă de morse s-a ivit în câteva secunde acolo, cu lopeţile în labe ca să termine repede treaba.

Catherine iubea festivalul şi povestea, însă în ceea ce privea tradiţiile, o ura pe aceasta. Marchiza îi predase responsabilitatea la vârsta de unsprezece ani şi, ca la fiecare festival, ea şi partenerul ei vor fi singurii oamenii într-o mare de foci, crabi şi delfini.

Nu-i displăcea să danseze, dar dispreţuia să fie prima, să fie privită, să fie judecată. Era mereu convinsă că se afla la un pas de dans distanţă să se facă de râs. Încă îşi mai amintea cum stomacul i se strânsese în noduri, chiar de la primul festival. Cum îi transpiraseră palmele, în ciuda frigului. Părea mai rău în fiecare an, mai ales că trupul i se dezvoltase şi fusese forţată să danseze mai degrabă cu potenţiali curtezani decât cu gentilomii drăguţi de la curte, care râdeau asemenea unor bunici amabili în timp ce o învârteau prin aer.

Doar o mână de meduze mai rămăseseră pe plajă când a simţit o atingere uşoară pe piele, vârful unui deget trasându-i partea din spate a încheieturii.

Cath a tresărit şi s-a învârtit, dar Jest se retrăsese deja, cu atenţia fixată asupra mănuşilor negre pe care şi le trăgea înapoi pe mâini.

— Zi bună, lady Pinkerton! a spus el, prea relaxat.

Era îmbrăcat în obişnuitul lui veşmânt de bufon, cu o inimă neagră picurând din kohlul care îi contura ochii. Dacă obrajii nu i-ar fi trădat o urmă subtilă de roşeaţă, Cath ar fi crezut că îşi imaginase atingerea, dar ştia că nu fusese o iluzie. Întregul braţ încă o furnica.

— Zi bună, sir Joker! a spus ea, deodată fără suflare.

Colţurile gurii lui au zvâcnit şi i-a întâlnit privirea, înainte ca ochii să-i fulgere în sus, spre pălăria-macaron.

— Să înţeleg că ai fost să-l vezi pe Pălărier.

Catherine a întins mâna să apuce strâns pălăria, tot mai încântată de cât de uşoară era pe măsură ce interiorul moale i se modela în junii capului.

— E foarte ingenios.

— Cu siguranţă îi place să creadă asta.

Jest a inspirat brusc, iar ea a observat că ochii îi erau tulburaţi, încă aţintiţi asupra pălăriei.

— A spus ce face?

— Pălăria? Nu cred că face realmente ceva.

Şi-a înclinat capul în lateral, însă pălăria era îndeajuns de bine fixată cât să nu se mişte.

— Doar dacă nu ai de gând să mă înveţi trucul cu Iepurele Alb.

Jest a clătinat subtil din cap.

— Creaţiile Pălărierului sunt departe de a fi obişnuite. Şi arăţi…

A ezitat. Cath şi-a ridicat sprâncenele şi i-a urmărit mărul lui Adam cum urca şi cobora.

— Astăzi pari cam…

Catherine şi-a împreunat mâinile în faţa fustei, răbdătoare. Putea să vadă cum se lupta cu propriile cuvinte, hotărât să nu le rostească. Gândindu-se şi răzgândindu-se înainte să spună, într-un final:

— E o plăcere să te privesc, lady Pinkerton. Atâta tot.
Şi-a îndreptat bărbia dincolo de umărul lui Catherine, dezamăgirea întunecându-i expresia.
— Aşa cum îţi va spune, fără îndoială, şi alesul tău.
— Ale… oh.
Catherine l-a auzit mai întâi pe rege, chicotelile lui fiind suficient de puternice cât să răzbată peste pălăvrăgeala înconjurătoare; teama i-a devenit mai puternică decât oricând. S-a întors să-l vadă pe Regele de Cupă cum sare haotic pe ringul de dans nisipos.
Pulsul i-a luat-o la galop. Nu se mai aflase în preajma regelui de când ceruse să o curteze. Voia să se răsucească pe călcâie şi să fugă, dar fusese deja zărită. Regele s-a repezit spre ea şi a urcat singur pe scenă.
— Zi bună celei mai plăcute, preţioase şi p… p…
— Provizorie? l-a ajutat Jest.
— Provizorie domniţă din tot regatul!
Apoi regele a ezitat, nesigur dacă descrierea era sau nu potrivită.
Cath i-a aruncat Jokerului o privire glacială. El i-a zâmbit.
Regele şi-a alungat incertitudinea.
— Trebuie să mărturisesc, frumoasă îţi mai e pălăria, lady Pinkerton! Vai, arăţi aproape numai bună de mâncat… dulceaţa mea!
Faţa lui era toată numai roşeaţă şi frivolitate, iar versurile oribile aşternute pe biletele sale în ultima săptămână s-au învârtejit din nou în mintea lui Catherine. S-a lăsat într-o reverenţă si a încercat să fie flatată.
— Sunteţi prea amabil, Maiestatea Voastră. Vă bucuraţi de festival?
— Fireşte!
A dansat energic, o serie de salturi executate pe loc, cu o anticipare plină de bucurie pe chip.
— E foarte distractiv! Exact de ce are nevoie regatul, îndrăznesc să spun.
Cath şi-a plecat capul în lateral.
— Într-adevăr, puţină veselie este mai mult decât bine-venită în aceste vremuri întunecate. Mai mult ca sigur, sunteţi la curent cu faptul că atacurile Jabberwockului au continuat.
Un fior i-a încleştat umerii când s-a gândit la micul ponei de carusel din parcela de dovleac.
— Şi ultima sa victimă, un Leu curajos…
Regele şi-a ridicat mâinile, dându-se înapoi de parcă ea ar fi fost monstrul.
— Te rog, te implor, draga mea, să nu vorbim despre asta! Mă iau fiorii de fiecare dată când este menţionată acea creatură oribilă!
Şi-a tras gulerul mantiei într-o parte pentru a dezvălui o iritaţie nouă.
Cath s-a încruntat.
— Dar faceţi ceva în acest sens, nu-i aşa? M-am gândit că poate ar trebui să angajaţi un cavaler sau un vânător de monştri. În poveşti există întotdeauna un suflet curajos care se oferă să ucidă monstrul, iar soluţia asta pare să meargă destul de bine, luând în considerare toate baladele apărute apoi. Ei bine, presupun că nu merge prea bine pentru Jabberwock, dar una peste alta…
— Oh, oh! a întrerupt-o regele, care a bătut din palme. Cadrilul homarului este pe cale să înceapă! L-am aşteptat cu nerăbdare toată dimineaţa!
Cath s-a oprit.
— Da, în orice moment, bănuiesc.
Regele transpira abundent, evitându-i privirea. Cu toate că a recunoscut ruşinea în expresia lui, constatarea nu a făcut decât să o enerveze. Prostuţ sau

nu, inteligent sau nu, era Regele de Cupă. Ar trebui să ia măsuri în privinţa Jabberwockului, nu-i aşa?

Catherine a oftat.

— Presupun că veţi urmări cadrilul, Maiestate?

— Nu l-aş rata pentru nimic în lume, a spus el, mai mult decât fericit să se uite acum la ea, din moment ce nu-l mai presa în legătură cu atacurile.

Ochii i-au sclipit. Tânăra îi invidia pe struţi, dorindu-şi să-şi poată îngropa capul în nisip.

Când nu a mai spus nimic, expresia regelui a devenit pe jumătate imploratoare.

— Ai ales deja... un partener de dans? Pentru cadril?

Vinovăţia şi-a înfipt ghearele în trupul lui Catherine, care i-a simţit greutatea de parcă rochia i-ar fi fost îmbibată cu apă de mare. Prezenţa lui Jest stăruia undeva în colţul ochiului, la fel de ispititoare ca îngheţata proaspătă de vanilie, dar a făcut tot posibilul să-l ignore.

— Nu încă, Maiestate.

Ochii regelui s-au luminat din nou.

Şi pentru o clipă – doar pentru o clipă – Catherine şi-a imaginat cum se întoarce spre Jest şi îi întinde mâna şi îl întreabă dacă îi va acorda onoarea de a dansa cadrilul homarului.

Şi-a închipuit feţele bulversate ale părinţilor ei, murmurul surprins al mulţimii şi mâinile sigure ale lui Jest pe talie, apoi şi-a muşcat limba pentru a suprima un suspin de bucurie.

— Zi bună, Maiestatea Voastră! E aşa o mare plăcere să vă revăd!

Fantezia s-a spulberat când mama ei s-a împins între ea şi rege.

Catherine s-a dat înapoi.

— Zi bună, lady Pinkerton!

S-au întâmpinat conform etichetei, reverenţa marchizei fiind mult mai grandioasă decât cea schiţată anterior de fiica ei. Catherine şi-a inspectat propriile picioare, conştientă că a-şi ridica ochii ar însemna a-l privi pe Jest – magnetismul lui devenea tot mai puternic.

— Draga mea Catherine, suntem pregătiţi să înceapă dansul.

Tânăra s-a uitat în sus, la chipul fervent şi nerăbdător al mamei sale.

— Ai ales un partener, scumpa mea fată?

Cath a clătinat din cap.

— Nu, mamă. Nu încă.

— În cazul ăsta, a spus ea, cu ochii tăioşi, ar fi bine să luăm o decizie, nu-i aşa? Nu vrem să-i facem pe toţi să te aştepte!

Marchiza şi-a strâns degetele sub piept în timp ce Catherine îşi frământa pumnii în lâna grea a fustei. Gestul a atras o privire dojenitoare din partea mamei sale, care şi-a deschis larg ochii, lipsită de subtilitate.

Cath a inspirat şi a întâlnit privirea regelui. Totuşi, din moment ce era dureros să se uite la speranţa întrezărită acolo, ochii i-au săgetat în sus, spre Jest. Jest. Jokerul curţii. Care părea să râdă de ea.

Ei bine – nu realmente, însă buzele îi erau presate într-o linie subţire, care zvâcnea din cauza efortului de a-şi înăbuşi râsul.

Indignarea i-a scăpărat în spatele sternului. Jest ştia că regele îşi dorea cu disperare să fie întrebat. Ştia că marchiza îşi dorea cu disperare ca fiica ei să-l întrebe. Ştia că însăşi Cath era la fel de disperată să nu o facă.

Părea că disconfortul ei reprezenta din nou o sursă de amuzament pentru el.

Ridicându-şi bărbia, Cath s-a întors iarăşi spre rege, apoi şi-a coborât-o

numaidecât ca să-i întâlnească ochii.
— Maiestatea Voastră, a spus ea, îmi veţi acorda onoarea de a fi partenerul meu de dans la cadrilul homarului?
Regele a ţipat.
— O, da, da, aş fi încântat, lady Catherine! Trebuie să recunosc, îmi place atât de mult să dansez cadrilul!
Cu o oarecare uşurare că decizia a fost luată, tânăra şi-a strecurat braţul în îndoitura cotului regelui.
Înainte să poată părăsi platforma, Jest şi-a întins gâtul spre ea şi a şoptit:
— E bine intenţionat, lady Pinkerton.
S-a uitat fix la el, suficient pentru a vedea că licărul de amuzament dispăruse, furându-i totodată încrederea. În acel moment părea vulnerabil şi poate chiar dezamăgit, deşi a încercat să zâmbească. A încercat să fie încurajator.
— Bucură-te de cadril, a spus el, apoi şi-a înclinat uşor pălăria.
Lui Catherine i s-a strâns stomacul.
Îl alesese pe rege. Din nou. Era alegerea ei. Poate că nu s-a simţit aşa, dar era.
Nu-şi putea retrage cuvintele, dar…
— Oh, nu voi dansa cadrilul homarului, i-a şoptit ea înapoi. Voi fi într-o peşteră secretă a mării. Îţi aminteşti?
Ochii lui s-au luminat, dar ea s-a răsucit înainte să poată vedea dacă Jest şi-a amintit sau nu promisiunea. Acele cuvinte rostite în taină, când stătuse în camera ei la sfârşitul unei nopţi imposibile.
Ea avea să danseze cadrilul homarului. El avea să jongleze nişte scoici. Şi în tot acest timp se vor preface că se ascund intr-o peşteră secretă a mării, preocupaţi de nimeni altcineva în afară de ei.
Era sigură că toată lumea ar fi observat dorul întipărit pe faţa ei, cu excepţia faptului că toată lumea era concentrată asupra mâinii pe care o ţinea în îndoitura cotului regelui.
Au ajuns la linia dublă de creaturi ale mării, care aşteptau deja alături de partenerii lor homari. Regele era mult prea exuberant ca să observe cât de distrasă era Cath.
Ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi invitat în schimb pe Jest la dans?
Ce s-ar întâmpla dacă l-ar alege pe el?
Oare o astfel de alegere era cu adevărat o imposibilitate sau doar părea aşa deoarece nu se mai ivise niciodată înainte?
Când a început dansul, era la fel de lipsită de viaţă ca o marionetă, condusă prin paşi de propriul trup. Au avansat, s-au retras. Fustele i s-au răsucit în jurul gleznelor. Tocurile i s-au înfundat în nisip. Mâinile regelui erau umede într-ale ei şi vântul îi ardea obrajii, iar de jur împrejur homarii erau aruncaţi în larg şi partenerii lor se scufundau după ei. Toţi râdeau şi se bălăceau şi făceau tumbe în ritmul muzicii. Chiar şi regele, prins în mrejele momentului, s-a năpustit în valuri, înaintând cu greu până când apa i-a ajuns la jumătatea gambelor. S-a întors spre ea, râzând.
Catherine a rămas singură deasupra spumei valurilor, cu zâmbetul îngheţat. În capul ei era sechestrată undeva într-o peşteră a mării. În mintea ei, Jest era cel care îi zâmbea, cu gropiţele săpate adânc în obraji. El a chemat-o, iar ea s-a dus.
În acel moment ştia că s-ar duce la el, dacă o ruga. Ar fi a lui, dacă o dorea.
— Oh, nu, a murmurat ea, iar zâmbetul i s-a topit, a dispărut, răpit de un

adevăr incontestabil, inevitabil, imposibil.
Se îndrăgostea de el.

Capitolul 27

Publicul a aplaudat cu înverşunare când Catherine şi-a pus mâna peste cea a regelui şi s-au plimbat împreună pe plajă. El era ud leoarcă, cu o algă marină agăţată de tocul cizmelor, şi nu ar fi putut părea mai încântat decât dacă întregul festival ar fi fost o petrecere surpriză non-aniversară organizată în onoarea lui.

Catherine, cu mintea un haos, s-a străduit din răsputeri să-şi ţină ochii fixaţi pe stâncile albe proeminente, ca să nu fie tentată să-l caute pe Jest în mulţime. Cu o singură privire, i-ar cunoaşte cele mai profunde gânduri, era sigură de asta.

Orchestra a trecut la un vals şi Catherine l-a simţit pe rege adunându-şi curajul pentru a o invita la rândul său la dans, prin urmare i-a mulţumit entuziasmată pentru cadril şi a fugit în mulţime înainte ca el să-şi poată găsi cuvintele.

Peste tot în jurul ei, participanţii festivalului au început să se împartă în cupluri şi să se alinieze pentru vals. Cath a evitat privirile tuturor, nedorind să fie atrasă într-o conversaţie sau intr-un alt dans, să fie prizoniera nesfârşitelor piruete, figuri şi discuţii triviale până la sfârşitul festivalului, când se dispersau cu toţii, speriată să fie prinsă în întuneric acum că un monstru era la vânătoare.

A fost smulsă din gândurile ei de sunetul propriului nume răcnindu-i în urechi. Mulţimea se împinsese spre ea. O duzină de femei trăncăneau despre zvonurile legate de curtare, o duzină de bărbaţi se arătau interesaţi de carneţelul ei de dans şi apoi se retrăgeau, în glumă, pretinzând că nu doreau să-l ofenseze pe rege. Mâini îi atingeau în treacăt mânecile şi zâmbete planau deasupra ei, asemănătoare cu cele aruncate de Cheshire.

— Lady Catherine, cât de minunat ai arătat în timpul cadrilului!

— Se pare că eşti favorita regelui în ultima vreme, nu-i aşa, lady Pinkerton?

— Ai arătat superb pe scenă… de-a dreptul regal!

— Catherine…

— Catherine…

— Catherine…

Lăsându-şi capul în jos, a încercat să-şi croiască drum cu coatele, implorând să i se permită să treacă. Mintea i se învârtea, se prăbuşea, pe măsură ce mulţimea devenea tot mai sufocantă, o îmbulzeală de felicitări, complimente şi laude ciripitoare. Rânjetele unor străini care erau prea orbi să întrezărească frustrarea din spatele feţei frumoase, a hainelor frumoase şi a vieţii frumoase…

Un nor de fum alb a explodat la picioarele ei, umplând aerul împresurător cu suspine uimite. Catherine a înlemnit, în câteva momente, fumul era atât de gros încât nu-şi mai putea vedea propriile braţe întinse în faţă.

Apoi, o mână înmănuşată într-a ei, degete întrepătrunse, trăgând-o înainte. Jest.

L-a urmat fără să stea pe gânduri, năucită de apăsarea trupurilor confuze.

Fumul s-a subţiat când a fost ridicată pe un terasament din pietre albe ascuţite, o cărare îngustă ascunsă într-un alcov sub stânci Jest a aruncat o privire înapoi ca să verifice dacă era bine, apoi a îndrumat-o în spatele unui perete clădit din bolovani căzuţi. Suprafeţele lor scânteiau cu bucăţi de cuarţ.

Nu era un loc la fel de privat ca o peşteră a mării, dar era liniştit şi erau singuri, cel puţin pentru o vreme. Catherine gâfâia în continuare, cuprinsă de căldură de la frunte până la degetele de la picioare, însă lăcaşul umbrit părea confortabil şi începea deja să răsufle mai uşor.

— Eşti bine? a întrebat Jest, luându-i mâna şi privind-o cu aceeaşi îngrijorare ca atunci când se trezise în grădini.

Cath a dat din cap.

— Deja mă simt mult mai bine, mersi!

— Am crezut că vei leşina din nou. Ai mâncat ceva azi?

— D-da, a spus ea, ameţită. O plăcintă cu came, când am ajuns azi-dimineaţă.

Jest a schiţat un zâmbet strâmb.

— O alegere excelentă.

Ultimele minute s-au estompat treptat, iar Cath s-a trezit pentm a doua oară cu picioarele scufundate în spuma valurilor şi privirea hipnotizată de ocean, dându-şi seama, cu o certitudine subită, că acest bufon îi fura inima.

Şi-a tras mâna dintr-a lui şi s-a răsucit spre stânci pentm a-şi miji ochii printr-o fisură. Fumul se disipa rapid pe plajă, lăsând o ceaţă fină peste spectatorii derutaţi. Cu toate acestea, orchestra cânta în continuare, iar confuzia se retrăgea în favoarea unui alt dans.

Jest i-a îndepărtat o şuviţă de păr de pe umăr.

— Nu-ţi place să dansezi?

Catherine şi-a închis ochii. Vârfurile degetelor sale i-au zăbovit pe pielea dezgolită a gâtului şi nu a rezistat tentaţiei de a se preda atingerii delicate.

— Nu putem fi toţi mari artişti.

— Totuşi, eşti o dansatoare minunată.

Stătea atât de aproape încât putea simţi căldura eliberată de trupul lui, chiar şi prin suflul rece al vântului.

— Lângă tine, până şi regele a părut pe jumătate decent. E uşor de înţeles de ce vrea să fii regina lui.

Cath a simţit un gol în stomac. Tonul lui Jest nu dezvăluia nicio urmă de amărăciune. S-a întrebat de ce. Dacă rolurile ar fi fost inversate şi el ar fi fost în mijlocul curtării unei alte fete, cu siguranţă că situaţia i-ar fi sfâşiat inima. Emoţiile ei ar fi fost asemenea unor coji de lămâie trecute alene pe o râzătoare.

S-a îndepărtat şi şi-a deschis ochii, ţinându-şi mâinile ancorate pe piatra albă scânteietoare.

— Nu ar trebui să mă atingi, a spus ea cu vocea încordată, un ecou al bătăilor năvalnice care îi sfredeleau pieptul.

Jest s-a rezemat de stânci.

— Ai dreptate. Îmi cer iertare.

Nu-şi dădea seama dacă a vorbit serios.

Propria inimă o împingea în braţele lui. Îşi dorea să nu se fi retras. Îşi dorea ca el să o fi tras mai aproape.

— Spune-mi, domnule Turn, aşa te-ai comportat şi cu toate celelalte doamne din Regatul Şahului?

— La ce comportament te referi? La bunele maniere, la replicile isteţe şi fermecătoare, la charisma seducătoare…

— Mă refeream la hotărârea de a mă face să roşesc pentru niciun alt scop decât acela de a râde de mine mai târziu!

Jest a pălit, apoi a micşorat distanţa care îi despărţea cu un pas. Cath a putut auzi scârţâitul cizmelor sale de piele.

— Te asigur că atunci când voi relua mai târziu această conversaţie în capul

meu, râsul va lipsi cu desăvârşire.
Cath şi-a coborât genele, o fluturare de aripi prinsă înăuntrul ei.
— Ar trebui să mă întorc. Părinţii mei se vor îngrijora.
S-a întors.
— Aşteaptă?
Era o întrebare, nu o cerere, aşa că a aşteptat. O speranţă stupidă îi curgea prin vene.
— Desigur, nu sunt în măsură să…
Cu un nod în gât, Catherine s-a răsucit spre el. Jest îşi scosese mănuşile şi era ocupat să le strângă cu înverşunare în pumni. Deşi părea calm, cu trăsăturile înşelător de relaxate, mâinile îi transmiteau un mesaj complet diferit.
— Regele… a început el, iar Cath a tresărit, bucuroasă că Jest era prea distras de inspectarea mănuşilor ca să observe, îi pasă cu adevărat de tine. Sincer să fiu, chiar cred că vrea să te facă fericită.
Se aştepta ca el să continue, dar tăcerea s-a furişat între ei şi asta părea să fie tot ce voia să-i împărtăşească.
— Îmi spui să-l accept?
— Nu, s-a bâlbâit el. Spun că dacă l-ai accepta, aş înţelege. Aş fi fericit pentru tine.
Catherine şi-a încleştat pumnii.
— Cât de reconfortant că cel puţin unul dintre noi va fi! Jest şi-a ridicat din nou privirea spre ea, cu fruntea încreţită.
— S-a întâmplat ceva pe plajă, a zis el şi a aruncat mănuşile pe o stâncă. Când te-ai întors de la cadril, arătai de parcă ai fi văzut o fantomă.
— Nu ştiu la ce te referi.
Şi-a încrucişat protector braţele peste piept.
— Am un tort înscris la competiţia cel mai bun patiser. Presupun că sunt agitată.
Un zâmbet slab a luminat trăsăturile lui Jest.
— Nu pot să cred aşa ceva.
— Ce ştii tu despre asta? Pot fi agitată dacă vreau să fiu!
El a ridicat din umeri.
— Ştim amândoi că vei câştiga competiţia.
— Eu nu ştiu asta, a spus Catherine, apoi şi-a îndreptat spatele. Da, presupun că voi câştiga, dar nu este acelaşi lucru. Şi te anunţ că acela nu prea a fost un compliment.
— Nu a fost menit să fie, dar dacă un compliment este ceea ce îţi doreşti…
Privirea i s-a îmblânzit.
— Eşti uluitoare în pălăria asta ridicolă. Absolut uluitoare, fără nicio urmă de îndoială. Bănuiesc că acesta a fost de la bun început scopul Pălărierului, dar mă îndoiesc că ştie cât de bine şi-a îndeplinit treaba, altfel ar fi considerat că este complet neadecvat să te lase să-i părăseşti magazinul de pălării atât de înfrumuseţată.
A ezitat şi şi-a dres glasul, arătând aproape timid.
— Asta am vrut să spun înainte.
Cath a râs batjocoritor, însă sunetul a fost însoţit de un puls accelerat.
— Eşti de-a dreptul enervant!
— Nu eşti prima care menţionează acest lucru.
Timiditatea lui efemeră s-a preschimbat într-un alt zâmbet înnebunitor.
Tânăra şi-a strâns mai bine braţele în jurul trupului, dintr-un instinct de a se proteja în continuare sau poate într-un efort de a-şi împiedica mâinile să se

întindă spre el.

— Te comporţi de parcă mă cunoşti, dar nu mă cunoşti, nu cu adevărat. Nu ştii ce îmi place sau ce îmi doresc sau ce visez…

— Mă visezi pe mine, dacă nu mă înşel.

— Niciodată nu ar fi trebuit să-ţi spun asta!

Ochii lui au scânteiat.

— Şi tot ce ştiu despre tine este că te strecori în dormitoarele fetelor în miez de noapte şi le iei şireturile corsetului când sunt inconştiente şi parcă vrei să-l accept pe rege, dar apoi îmi spui că sunt uluitoare sau mă atingi când nu ar trebui. Şi râzi mereu de mine şi te afli într-un fel de misiune secretă din partea Reginei Albe, însă n-am nici cea mai vagă idee ce înseamnă acest lucru şi nu-mi dau seama ce este real sau ce este o iluzie şi… şi trebuie să mă întorc.

S-a răsucit pe călcâie, îndepărtându-se de el.

— Îţi mulţumesc că m-ai salvat din acea mulţime, dar chiar trebuie să mă întorc.

— Şi eu mă gândesc încontinuu la tine, lady Pinkerton.

Fără să fi făcut un singur pas, şi-a simţit picioarele cufundându-se în nisip. De data aceasta, nu a îndrăznit să se întoarcă. Nici nu a trebuit să o facă. O clipă mai târziu, Jest s-a strecurat în faţa ei, fără să o atingă, dar suficient de aproape cât să poată.

Privirea pe care i-a aruncat-o îi dobora deja fiecare scut de curaj. Cum îndrăznea să arate de parcă ar fi fost agitat sau speriat, când ea era cea cu o inimă care îi bătea năvalnic în piept?

— În niciun caz nu am spus asta! a exclamat ea cu răsuflarea tăiată.

— Ştiu, dar sper că asta ai vrut să spui, a glăsuit el, apoi şi-a lins buzele – o mişcare discretă, nemiloasă, care i-a trezit la viaţă propriile buze. Mă gândesc încontinuu la tine, lady Catherine Pinkerton din Golful Ţestoasei de Piatră. Am încercat să mi te scot din minte, dar nu are rost. M-ai vrăjit din prima clipă în care te-am văzut în acea rochie roşie şi nu ştiu ce să fac în legătură cu asta, în afară de a folosi toate talentele de care dispun pentru a încerca să te vrăjesc la rândul meu.

Vântul şuiera printre stânci, valurile şopteau pe plajă, iar Catherine nu avea niciun răspuns de oferit.

El şi-a coborât brusc privirea, iar ea aproape că a putut să-şi recapete răsuflarea. Jest a întins mâna pentru a-şi masa tâmpla, dar a părut surprins să-şi găsească pălăria cu trei colţuri acolo, aşa că şi-a smuls-o de pe cap, iar clopoţeii au zornăit şi părul îi era încurcat şi ciufulit şi când nu se uita direct la ea putea trece drept un tânăr timid, deşi asta i se părea greu de acceptat.

Timid sau arogant, fermecător sau enervant, iar Catherine se îndrăgostea tot mai tare de el.

— Maiestatea Sa continuă să-mi ceară sfatul.

Şi-a ridicat din nou privirea, cu o expresie chinuită de suferinţă.

— Pare să creadă că sunt un expert cu privire la cel mai bun mod de a curta. Ce să spună, ce cadouri să trimită, a continuat el, ezitând Bineînţeles că îl ajut, pentru că… ei bine, trebuie. Dar, de asemenea, uneori mă prefac că sunt eu în locul lui. Îi sugerez să facă lucrurile pe care le-aş face eu dacă aş fi… demn de tine.

Lui Catherme îi bubuia inima.

— Vrei să spui, dacă ai fi un membru al nobilimii.

— Vreau să spun, a adăugat el şi a încercat să zâmbească, însă surâsul nu i-a atins ochii, că m-am gândit la cuvintele tale, cum că nu mai pot fi nopţi

precum… precum cea cu petrecerea cu ceai. Şi ai dreptate. Am fost un impertinent de cea mai joasă speţă să te scot pe furiş din casă şi sunt conştient de consecinţele devastatoare care ar fi putut să decurgă în urma gestului meu necugetat. Nu doar din cauza Jabberwockului, dar… pericolele la adresa reputaţiei şi curtării tale şi… a fost egoist din partea mea.

— Sper că nu-ţi asumi toate meritele.

Vocea ei abia dacă evoca patima dorită.

— Am făcut alegerea în aceeaşi măsură ca şi tine.

— Îţi dau dreptate.

Degetele îi tânjeau să se întindă spre el, să-l atingă. S-a abţinut.

— Îţi jur că nu vreau să fiu nestatornică. Nu vreau să fiu prinsă în această curtare. Doar că…

Catherine a râs, un sunet sumbru.

— Nu credeam că va fi atât de greu, dar cum procedezi când vrei să respingi un rege? Să nu mai zic de părinţii mei! Mama mea. Of… a gemut ea. Îşi doreşte atât de mult să fiu regină. Este atât de fericită când vorbeşte despre curtare şi nici nu vreau să mă gândesc cât de dezamăgită va fi.

Agitată, şi-a trecut mâinile prin părul împletit, trăgându-l peste urechi.

Dezamăgiţi nu era nici pe departe un cuvânt îndeajuns de potrivit pentru a reda reacţiile părinţilor ei dacă ar fi să-l respingă pe rege, mai ales după ce le-ar spune că se îndrăgostise în schimb de jokerul de la curte.

— Vreau să fie mândri de mine, a spus ea, însă avem păreri atât de diferite cu privire la ceea ce ar trebui să-mi rezerve viitorul. Este ca şi cum… dacă îi iubesc destul, cu siguranţă aş putea învăţa să-l iubesc şi pe rege. Ştiu că aşa vede mama mea lucrurile. Ar crede că am dat greş în cea mai simplă dintre obligaţii. Să fiu o fiică bună care se căsătoreşte cu regele. Care îi face mândri.

— Vorbeşti de parcă dragostea este oferită precum premiile la un festival. Cu siguranţă vor doar să fii fericită.

— Bineînţeles că vor să fiu fericită. Ei pur şi simplu cred că voi fi fericită împreună cu regele, dar ştiu că greşesc. Nu aş putea fi niciodată. Şi din acest motiv…

Catherine şi-a îndreptat umerii.

— Când mă va cere în căsătorie, nu voi… nu îl voi putea accepta. Trebuie să crezi asta!

Jest a privit-o pentru un moment foarte lung, înainte să spună:

— Cred că tu crezi asta.

Ea s-a încruntat. Nu era încrederea la care sperase, dar nu îl putea învinovăţi. Până acum, nu făcuse prea multe pentru a descuraja avansurile regelui.

— Îmi dau seama când cadourile şi poemele sunt de la tine, nu de la el.

Un zâmbet strâmb a fulgerat pe chipul lui.

— Aşa sper şi eu.

Ea şi-a ferit privirea.

— Jest…

— Lady Pinkerton.

Cath şi-a muşcat interiorul obrazului, incapabilă să găsească acele cuvinte pe care voia să i le spună. Nesigură dacă era suficient de curajoasă încât să-i spună realmente ceva.

El a mai micşorat distanţa dintre ei.

— Prin comparaţie, înţeleg cât de mult îţi poate oferi regele şi cât de puţin pot eu. Voi înţelege dacă îl vei accepta.

— Jest...
— Cu adevărat. El este cea mai bună alegere din toate punctele de vedere.
— Cu siguranţă nu din toate punctele de vedere.
— Te rog să nu-mi dai speranţe false, a spus Jest, iar vocea i s-a frânt, forţând-o să-i întâlnească iar privirea.
Inima ei şi-a înteţit din nou bătăile.
— Nu pot concura cu un rege şi nu voi concura cu bărbatul care mi-a oferit atât un loc de muncă, cât şi un loc la curtea sa, îndeosebi când nu era nevoit să o facă. Nu vreau să îţi îngreunez şi mai mult decizia. E un bărbat bun. Cred că se va strădui din răsputeri să fie un soţ bun.
Gura lui Catherine s-a uscat. A simţit un junghi de durere, care ameninţa să-i sfâşie pieptul.
— Dar, a zis el, cu voce tandră şi joasă, dacă te-ai hotărî să-l refuzi…
Ea a clipit, înlăturând ceaţa care îi acoperise ochii.
— Atunci sper că nu ar ofensa pe nimeni dacă aş…
Jest a ezitat.
O tensiune nouă i s-a strecurat în umeri, o hotărâre neaşteptată pe chipul lui.
—… alege să vin în vizită. La tine sau… la tatăl tău.
— La tatăl meu, a şoptit ea.
— Crezi… există vreo speranţă ca el să accepte cererea mea de a te curta? Cu cele mai bune intenţii pe care un biet joker ca mine le-ar putea avea.
Lui Catherine i s-a strâns inima. La speranţa reţinută din vocea lui. La rugămintea mută din ochii săi. La toate amintirile în care mama ei o împingea în braţele regelui.
— Nu ştiu, a spus ea. Tumul este un titlu nobiliar foarte important în Regatul Şahului?
Jest şi-a lipit buzele într-o linie fermă şi a părut că analizează cu atenţie întrebarea.
— De fapt, a zis el, este un titlu nobiliar la fel de important precum cel de marchiz.
Cath şi-a îndreptat trupul, surprinsă de răspunsul lui.
Şi când te gândeşti că tot ce ar vedea vreodată părinţii ei când s-ar uita la el ar fi un joker modest.
— Dar, a continuat Jest, remarcând probabil prea multă speranţă în expresia ei, nu suntem în Regatul Şahului.
— Da, ştiu. Dacă ai cere să mă curtezi, presupun că părinţii mei ar fi… ei bine… probabil ar fi…
— Îngroziţi? a sugerat el. Insultaţi? Bulversaţi că cineva ca mine ar putea fi atât de îndrăzneţ încât să creadă că ei ar putea fi vreodată de acord cu un astfel de aranjament?
Catherine a inspirat, o răsuflare timidă, aproape înfricoşată.
— Da. Toate reacţiile enumerate mai sus.
Un alt moment de tăcere. Cath nu era atât de puternică încât să-l privească în ochi, pentm că, dacă o făcea, l-ar putea minţi. I-ar putea spune că da, exista şansa ca părinţii ei să fie de acord cu o asemenea curtare. Exista speranţa ca părinţii ei să-l accepte.
Sau şi mai rău – i-ar putea spune că nu avea nicio importanţă pentm ea, deşi ştia că ar fi fost o minciună.
Jest a oftat.
— Da, aşa credeam şi eu. Presupun că va trebui să găsesc o altă cale de a face posibilă această imposibilitate.

A râs uşor, un sunet mai degrabă spart, lipsit de veselie.

—Poate că voi participa la următorul concurs de mâncat plăcinte şi voi fi înnobilat de rege.

Obrajii ei s-au înroşit.

— Îţi doresc noroc într-o misiune atât de nobilă, sir Jest.

— Sper din tot sufletul că vorbeşti serios, domniţă.

Capitolul 28

Nervii lui cath erau întinşi ca nişte caramele în timp ce îşi croia drum înapoi printre rândurile de corturi. De data aceasta, mâncarea de târg şi fleacurile frumoase nu-i mai stârneau entuziasmul. Se gândea doar la Jest şi la faptul că era o laşă. Oare îi era atât de frică să-şi dezamăgească părinţii şi regele încât era dispusă să-şi sacrifice propria fericire pentru a lor?

— Cath! Aici erai!

Mary Ann se grăbea spre ea, cu fusta neagră ridicată şi strânsă în pumni, cu părul revărsându-se de sub boneta galben-albastră.

— Te-am căutat peste tot!

— Ce s-a întâmplat?

Cath s-a uitat repede în jur şi a observat, pentru prima dată, cât de goală părea plaja.

— Nimic, deocamdată. Dar competiţia a început în urmă cu zece minute şi vor ajunge la tortul tău în orice clipă, însă trebuie să fii prezentă dacă vrei să câştigi!

— Compe…? O! Competiţia!

Mary Ann a săgetat-o cu o căutătură nemulţumită.

— Ai uitat?

— Nu, bineînţeles că nu, am fost doar… eu…

Mary Ann a apucat-o de încheietură.

— Ar fi bine să nu! Toată dimineaţa am visat la cele douăzeci de coroane de aur, imaginându-mi tot ce putem face cu ele pentru a ne deschide patiseria.

Relaxându-se, i-a aruncat un zâmbit strălucitor lui Cath şi a arătat în sus, la boneta ei.

— Chiar cred că această pălărie are ceva special. Şi a ta este de la Minunatul Magazin de Pălării? E de-a dreptul fermecătoare!

— Vai, da, e…

Catherine s-a oprit, întinzând o mână spre marginea spongioasă a pălăriei, bucata ridicolă de macaron. Şi-a dat seama, şocată, că mama ei, care ar fi trebuit să facă o criză de nervi la indecenţa fiicei sale de a purta un lucru atât de bătător la ochi, nu suflase nici măcar o vorbă. Nici măcar nu păruse să o fi observat.

Ce spusese Pălărierul? Ceva despre includerea charismei în podoabele de păr – dar ce a însemnat asta?

S-a gândit la Margaret Mearle la petrecerea cu ceai a regelui, cum a arătat aproape drăguţă cu pălăria ei extravagantă, în formă de boboc de trandafir. S-a gândit la visele înfloritoare ale lui Mary Ann. S-a gândit la boneta de bucătar pe care o alesese de pe pereţii magazinului de pălării, când Pălărierul menţionase decizii neconvenţionale, cu câteva momente înainte să-i treacă prin minte să scoată cutia cu macarons şi să ofere dulciurile drept dovadă a talentului ei.

Cath a tresărit de încântare, extaziată de descoperirea ei.

Pălărierul vindea pălării rafinate, magice.

Mary Ann a tras-o cu forţă pe Catherine în cortul tribunei. Toate scaunele erau ocupate, cu nenumăraţi alţi invitaţi îngrămădiţi în spate. Cinci juraţi stăteau la o masă pe scenă – regele, Valetul de Cupă, ducele de Tuskany, domnul Omidă şi Ţestoasa, tânărul căruia îi împrumutase batista. În faţa fiecăruia dintre ei se afla o brioşă cu glazură albastră şi cristale de zahăr roz ca zmeura, prăjiturile fiind atacate fără milă de furculiţe. De fapt, exista şi o excepţie: farfuria ultimului jurat conţinea numai rămăşiţe de glazură albastră, iar majoritatea cristalelor de zahăr i se lipiseră de buza superioară ascuţită.

Pe marginea scenei se afla Iepurele Alb, cocoţat pe un podium. Odată ce toţi juraţii gustaseră din brioşe, domnul Iepure a zbierat:

— Juraţii vor acorda notele pentru brioşele bogate în afine făcute de Societatea Plantelor Agăţătoare şi a Florilor!

Trei plante în ghivece fuseseră aşezate pe estrada concurenţilor din faţă, ţinându-se de frunze una pe cealaltă.

— Afine bune! a strigat regele.

— Afine dispărute! a strigat Ţestoasa.

— Nu ar fi stricat nişte piper măcinat deasupra, a sugerat ducele.

Catherine a schimbat o privire circumspectă cu Mary Ann, care a întrebat-o pe muteşte Piper?

Domnul Omidă şi-a scos narghileaua din gură şi a suflat un nor de fum peste masă. Ceilalţi juraţi au tuşit politicos şi s-au înclinat într-o parte, încercând să se îndepărteze.

Jack, Valetul, şi-a aruncat furculiţa lângă brioşă după o singură îmbucătură.

— O mizerie! a mormăit el.

Florile din ghivece au dat din cap una spre alta – mulţumite de notele juraţilor. Trei lachei au înaintat să ia plantele de pe estradă, în timp ce un alt grup de curteni au adus următorul desert – tort de ananas cu faţa-n sus, de la lady Margaret Mearle.

Margaret şi-a ocupat locul pe platforma concurenţilor, apoi şi-a îndreptat umerii deja-oarecum-dreptunghiulari. De pe locul său de la masa juraţilor, pielea trandafirie a ducelui a devenit de un roşu aprins. A încercat să-i zâmbească lui Margaret pe lângă colţii proeminenţi, însă ea i-a rânjit batjocoritor şi şi-a întors dispreţuitor bărbia. Ducele s-a pleoştit pe scaun.

Încercând să tempereze vârtejul de emoţii care îi asalta stomacul, Catherine s-a uitat în public, zărindu-şi părinţii în primul rând. Nu aveau nicio idee că se înscrisese în competiţie şi nu era sigură cum vor reacţiona.

În spatele lor stăteau Peter Peter şi soţia lui, a cărei paloare căpătase doar o uşoară îmbunătăţire faţă de ultima oară de când o văzuse Catherine, deşi ochii i-au rămas lucioşi şi păreau febrili. Se holba înfometată la vitrina în care erau ţinute deserturile concurenţilor.

Cath şi-a ferit privirea înainte ca sir Peter să o poată observa, sperând că nu va fi suspicios în legătură cu tortul ei de dovleac condimentat. Dar de ce ar fi? Nu era nici pe departe singurul cultivator de dovleci din Regatul Cupelor. Nu avea niciun motiv s-o suspecteze că i-a furat unul de pe parcelă.

Spera ea.

Ochii i s-au aventurat şi mai departe şi au aterizat pe însuşi Pălărierul. Hoinărea în spatele cortului, panglica de la jobenul lui fluturând în vântul furişat de pe plajă. Şi el a observat-o şi a dat din cap în direcţia ei, indicând pălăria-macaron. Dar s-a răsucit înainte ca tânăra să-i poată întoarce gestul, întreaga sa conduită schimbându-se complet. Într-o clipă, renunţase la atitudinea

arogantă, iar colţurile buzelor i s-au curbat pentru a dezvălui acel zâmbet rar şi prietenos. Apoi Jest a apărut la rândul său acolo sus, strângând umărul Pălărierului în semn de salut.

Un junghi dureros a săgetat inima lui Catherine, încă prea răvăşită în urma întâlnirii lor recente.

Când Iepurele Alb şi-a dres glasul, şi-a forţat atenţia să revină pe scenă.

— Ce au de spus juraţii despre desertul lui lady Mearle?

— Ananas plăcut! a strigat regele.

— În mod plăcut dispărut! a strigat Ţestoasa, înfulecând ultimele bucăţi de tort.

— Ar fi mai bun cu susul în jos, a spus Jack, lăsându-se pe spate în scaun şi privind fix acoperişul cortului.

— Cu susul în jos e un mod minunat de a fi, a fost de acord domnul Omidă.

□ şi scosese o pereche de papuci de casă, băgându-şi tălpile goale în tort.

— Am petrecut eu însumi ceva timp cu susul în jos.

După ce şi-a dres neliniştit gâtul şi şi-a scărpinat urechea, ducele a spus:

— Ei bine… mi s-a părut incredibil! După părerea mea, a fost fix cantitatea perfectă de ananas şi… întors cu faţa-n sus şi-n jos exact cum trebuie. Felicitări, lady Mearle! Nu mi-aş fi putut dori un desert mai satisfăcător!

Catherine şi-a dat ochii peste cap, însă Margaret afişa un rânjet aproape insesizabil în timp ce era condusă de pe estrada concurenţilor.

— Următorul! a cerut pe un ton poruncitor Iepurele Alb.

A apărut capul plutitor al lui Cheshire, iar felii de tartă de ton au fost prezentate juraţilor. Cath a pălit şi s-a întors. Din instinct, privirea i s-a îndreptat din nou spre Jest.

El o urmărea din celălalt capăt al cortului.

Amândoi s-au uitat repede în jos, iar tânăra a sperat că nu era singura cu obrajii îmbujoraţi.

— Peşte fa-fabulos! s-a bâlbâit regele, deşi chipul îi căpătase o tentă uşor verzuie.

— În mod fabulos dispărut! a strigat Ţestoasa, golind încă o farfurie.

Ceilalţi trei juraţi au refuzat să încerce prăjitura şi, la câteva minute de la înlăturarea feliilor de tartă de pe masă, Cheshire înfuleca propria creaţie în afara scenei.

— Următorul desert, a anunţat Iepurele, este un tort cu dovleac condimentat de la lady Catherine Pinkerton din Golful Ţestoasei de Piatră.

Degetele lui Mary Ann s-au întrepătruns cu ale ei, strângându-i cu putere mâna.

— Vino cu mine! a zis Catherine, trăgând-o înainte. Vom câştiga împreună competiţia!

Au mărşăluit printre rândurile de spectatori pentru a-şi ocupa locul în faţă. Cinci felii de tort au fost aduse la masă. Cath a riscat să arunce o privire către părinţii ei – curiozitatea ridicase sprâncenele stufoase ale tatălui ei, în timp ce trădarea flagrantă înroşise complet faţa mamei sale. A zâmbit slab, după care şi-a îndreptat atenţia spre juraţi. Regele îi zâmbea radios, însă şi chipul Ţestoasei s-a luminat a recunoaştere.

— Fata cu macarons! a şoptit tânărul entuziasmat.

Catherine şi-a înclinat pălăria-macaron în direcţia lui.

Ţestoasa s-a lăsat într-o parte, dând peste Valet cu carapacea sa dură.

— Am mai gustat din preparatele ei, a zis el. Este minunată! Şi mai este şi curajoasă… atât de curajoasă!

Pielea a fumicat-o. Deşi cele mai proeminente amintiri despre atacul

Jabberwockului se învârteau în jurul pierderii tragice a Leului, Catherine şi-a alocat o clipă pentru a fi mândră că Ţestoasa, măcar, fusese cruţată. Ajutase la salvarea vieţii sale.

Fără să-i observe încântarea sau fără să-i pese, Jack a pufnit. Chipul i-a devenit roşu ca cireaşa.

— Minunată pare un pic excesiv. Este adecvată. Poate, într-o zi bună.

încruntătura i s-a adâncit în timp ce şi-a mijit ochii spre Catherine, cercetând-o atât pe ea, cât şi pălăria-macaron.

— Nu ştiu ce vede cineva la ea, cu tartele ei delicioase, ochii ăia mari de căprioară sau părul ăla nefiresc de strălucitor!

Şi-a încrucişat braţele peste piept, apoi şi-a ridicat nasul în aer.

— Dacă mă întrebi pe mine, lady Pinkerton este foarte supraapreciată.

Domnul Iepure şi-a dres din nou glasul.

— Îi rugăm pe juraţi să-şi lase deoparte părerile subiective în ceea ce îi priveşte pe concurenţi.

Plecându-şi capul, Ţestoasa a băgat în gură prima îmbucătură de tort de dovleac condimentat, însă regele era distras, privind-o visător pe Catherine.

Ea s-a mutat de pe un picior pe altul.

Lângă Maiestatea Sa, tânărul jurat a gemut, în extaz, şi melonul i-a alunecat de pe cap. Ceilalţi juraţi tocmai îşi luaseră furculiţele când regele şi-a împins scaunul şi s-a ridicat în picioare.

— Nu mă pot numi un jurat obiectiv, stimabile domn Iepure, cel mai grijuliu maestru al nostru de ceremonii!

Ochii îi sclipeau de o bucurie abia ţinută în frâu.

Pe Catherine a cuprins-o ameţeala. A început să clatine din cap, dar regele a continuat:

— Sunt complet subiectiv! Sunt definiţia subiectivităţii! Căci acest tort de dovleac pus în faţa noastră a fost preparat de absolut încântătoarea lady Catherine Pinkerton, o fată care într-o zi va fi mireasa mea!

Un vânt rece a suflat peste silueta lui Catherine: picioarele i-au îngheţat pe platformă şi un zâmbet panicat i s-a întins până lajumătatea obrajilor.

Regele o privea cu o mândrie care nu ar fi trebuit să-i aparţină.

— Prin urmare, la orice competiţie la care participă, vă voi spune: da! Trebuie să fie câştigătoarea! Câştigă totul, inima mea, bucuria mea!

Catherine a simţit cum o sfredelesc o sută de ochi, însă era împietrită, incapabilă să-şi desprindă privirea de pe rege.

Era un coşmar.

— Ce regină vei fi, lady Pinkerton, zână de cofetărie şi creatoare de bucurie! O, o, cineva să noteze asta! Jest… acolo erai! Notează asta! Voi include versurile în următorul meu poem!

Regele şi-a pus mâinile pe burtă, copleşit de o avalanşă de chicoteli.

Un freamăt a străbătut mulţimea agitată, şoaptele au inundat cortul. Cath a simţit voioşia exagerată a mamei sale. Îşi putea imagina cât de repede se vor răspândi bârfele de la micul festival, desfăşurat pe o plajă la fel de mică, precum o pietricică aruncată intr-un lac.

A copleşit-o umilinţa.

Nu am spus da, a vrut să le spună tuturor. Nu l-am acceptat, în ciuda a ceea ce susţine, nu sunt mireasa lui.

A deschis gura, cu negarea pulsându-i în tot trupul, când un ţipăt a umplut cortul.

Capitolul 29

Catherine s-a răsucit în direcţia ţipătului, când a erupt haosul – scaune răsturnate, labe şi aripi care se îndepărtau de cineva, de ceva…

Atenţia i-a fost atrasă de tânărul care era o Ţestoasă, cel mai adorabil şi entuziasmat dintre juraţi. Căzuse de pe scaun în spatele mesei, iar dacă Jack nu s-ar fi împiedicat din greşeală de faţa de masă, în graba lui să o tulească de pe scenă, smulgând pânza şi trăgând toate farfuriile umplute cu tort împreună cu el, Cath nu ar fi putut să-l observe deloc pe tânărul ei susţinător. Din acel unghi, putea fi văzut complet de spectatorii speriaţi. Răsturnat pe spate, cu partea inferioară mai moale a carapacei expusă şi membrele fluturând în aer. Încă gemea şi îşi apăsa înotătoarele de stomac, iar vocea îi era răguşită de durere, ochii mari şi înspăimântaţi.

Din locul unde era cocoţată pe platforma concurenţilor, Catherine avea o vedere perfectă asupra Ţestoasei când a început să se transforme. Pielea i-a clocotit sub suprafaţă, preschimbându-se şi ondulându-se. O parte din solzi i s-au desprins, ca şi cum ar fi năpârlit, şi un ţesut nou s-a întins de-a lungul celor patru membre. Ţipetele i-au fost înlocuite de sunete înfiorătoare, de parcă ar fi avut gura plină de apă şi se îneca, pe măsură ce metamorfoza i s-a extins şi spre cap, care a început să se transforme în ceva ciudat. Ceva oribil. Cath şi-a apăsat o mână peste gură ca să nu icnească.

Cineva a sugerat să fie dusă până la mare, astfel încât unul dintre Sturioni să o poată consulta, dar nimeni nu a îndrăznit să atingă biata creatură.

Nimeni nu putea să-şi întoarcă privirea, până când comprimarea şi răsucirea membrelor Ţestoasei s-au potolit treptat şi ţipetele s-au transformat în hohote de plâns. O mare de lacrimi i se formase sub cap, care zvâcnea violent.

Capul care nu mai era cel al unei ţestoase.

Ciocul ascuţit şi ochii adânciţi în orbite au dispărut, înlocuiţi cu faţa contorsionată a unui viţel, cu nări roz dilatate şi blană moale gălbui-maronie.

Deşi cochilia, burta şi înotătoarele din faţă au rămas intacte, membrele posterioare ale Ţestoasei au devenit copite şi, cu un ultim spasm dureros, coada sa de reptilă s-a întins şi s-a ondulat, în vârful său răsărind un smoc de blană. Acum şi coada era cea a unui viţel.

— E imposibil! a spus cineva, iar cuvântul a trimis un fior de-a lungul şirei spinării lui Catherine.

Mulţimea încă se holba, deşi unii dintre copii fuseseră îndepărtaţi de priveliştea îngrozitoare. Tânărul ei admirator a continuat să plângă în hohote, să verse lacrimi uriaşe şi să încerce în zadar să se rostogolească de unul singur, iar Catherine şi-a dat seama cât era de vulnerabil. Ruşinat şi în chinuri, cu ochii tuturor aţintiţi asupra lui, fără să aibă nicio idee ce devenea. Câteva cuvinte s-au strecurat printre suspine – Ce s-a întâmplat? Ce mi se întâmplă? Ce se petrece? Ajutaţi-mă, ajutaţi-mă, ajutaţi-mă…

Punându-şi picioarele în mişcare, Catherine s-a repezit înainte.

— Să-l ajute cineva! a strigat ea, aruncându-se la podea ca să se târască sub masă.

A îngenuncheat lângă Ţestoasă şi i-a pus o mână pe picior, chiar deasupra copitei noi. Era acoperit cu un strat fin de blană şi umed de transpiraţie.

— Vei fi bine, a şoptit ea.

Creatura a continuat să plângă în hohote şi să bolborosească lucruri neinteligibile printre sughiţuri.

— Sau, cel puţin, în mare parte bine. Sper. Te vom rostogoli. Doar stai

nemişcat!

Catherine şi-a ridicat ochii spre chipurile uluite. Regele, palid şi şocat, Valetul, dezgustat, ducele, care părea că nu mai avea mult până să i se facă rău, şi Omida privind Ţestoasa ca pe un rezultat neaşteptat al unui experiment ştiinţific.

Iepurele Alb fugise de pe scenă, iar acum ochii lui roz urmăreau totul de după marginea acesteia. Mary Ann îşi scosese boneta, poate confuză să-şi vadă visele legate de competiţie transformate atât de repede într-un coşmar.

— Ajutaţi-mă! a strigat Cath.

Nimeni nu s-a mişcat, însă o privelişte surprinzătoare a fost cea care i-a atras atenţia în mulţime. Doi ochi pătrunzători o priveau de pe un chip negru de furie. Expresia lui Peter Peter era desfigurată de mânie, cu o buză ridicată pentru a dezvălui dinţii încleştaţi.

Şi se uita direct la ea.

Cath s-a chircit sub forţa urii sale; nu putea înţelege teama care se încolăcise pe neaşteptate înăuntrul ei. Şi-a ridicat brusc privirea spre masa juraţilor şi cele cinci farfurii care fuseseră aşezate acolo.

Patru felii neatinse de tort de dovleac condimentat… şi o farfurie cu nimic altceva decât firimituri.

Clopoţei au zornăit, un sunet batjocoritor de vesel, şi spectatorii s-au dat în lături pentru a-i lăsa pe Jest şi Pălărier să treacă. Amândoi arătau la fel de îngroziţi ca oricine altcineva, dar şi îngrijoraţi în timp ce urcau pe scenă şi îngenuncheau lângă creatura isterică.

— E-n regulă, flăcăule, a zis Pălărierul, recuperând melonul care căzuse pe durata transformării Ţestoasei şi punând-o sub braţ.

Şi-a pus mâna liberă pe carapacea creaturii.

— Acum, calmează-te! Nu poate fi aşa de rău!

însă fruntea lui încruntată şi gura strânsă a lui Jest spuneau altceva. Ţestoasa bocea încontinuu.

L-au rostogolit pe tânăr înapoi pe stomac, dar poziţia nu mai era firească, acum că două copite îi ieşeau de sub carapace. În schimb, cu un suspin adânc şi un hohot de plâns, s-a împins singur pe două picioare noduroase, înotătoarele atârnând în mod descurajant în faţa lui.

— Sunt o ţestoasă, a scâncit el, uitându-se în jos, la monstruozitatea care devenise. Sunt o ţestoasă adevărată. Mă credeţi, nu-i aşa?

Catherine s-a cutremurat.

— Bineînţeles că eşti.

Dar era o minciună.

Biata creatură era schimbată. Desfigurată. Catherine nu reuşea să înţeleagă cum, dar se preschimbase chiar sub ochii ei într-o Falsă Ţestoasă[40].

Festivalul care începuse cu atât de mult elan şi bucurie s-a încheiat într-o notă sumbră, toţi cu gândul la hohotele de plâns ale Falsei Ţestoase şi încă tulburaţi în urma atacurilor recente ale Jabberwockului. Festivităţile care în mod normal continuau până târziu în noapte se terminaseră înainte ca lumina amurgului să învăluie plaja. Competiţia cel mai bun patiser a fost întreruptă şi dată uitării, o parte dintre preparatele înscrise nefiind degustate sau notate, însă toată lumea îşi pierduse atât pofta de mâncare, cât şi acea senzaţie de bucurie molipsitoare. Cath nu a cutezat să fie îndeajuns de egoistă cât să întrebe despre premiu.

S-a urcat în trăsură cu părinţii ei. Călătoria a fost sufocantă. Catherine privea

---

[40] Falsa Ţestoasă este un personaj fictiv inventat de Lewis Caroll, numit după un fel de mâncare popular în perioada victoriană: supă de ţestoasă

în gol pe fereastră, revăzând la nesfârşit expresia furioasă de pe chipul lui sir Peter. Se simţea vinovată, dar nu pentru că îi furase un dovleac. Nu putea îndepărta sentimentul că era răspunzătoare pentru ceea ce se întâmplase, însă de ce s-ar fi simţit aşa?

A fost doar un tort cu dovleac. Şi, deşi auzise de dulciuri care făceau o persoană să se micşoreze şi de ciuperci care făceau o persoană să crească, nu auzise niciodată de vreun dezastru declanşat de un dovleac.

Cu degete nesigure, Catherine a ridicat mâna şi şi-a scos pălăria-macaron de pe cap, aşezând-o în poală. Nu îi mai oferea încântarea de acum câteva ore.

Tatăl ei a oftat. Nu se oprise din oftat de când plecaseră de pe plajă.

— Deja îl numesc Festivalul Falsei Ţestoase, a spus el când trăsura a intrat pe aleea conacului. Este o bătaie de joc! în curând mă vor numi marchizul Falselor Ţestoase.

— Nu fi melodramatic! a zis mama ei. Vei vedea că întreaga catastrofă va fi uitată în câteva zile.

Dar nici marchiza nu părea prea convinsă, iar faptul că nu l-a menţionat nici măcar o dată pe rege în timpul călătoriei a convins-o pe Catherine că era mai îngrijorată decât lăsa să se vadă.

Festivalul anual era marea contribuţie a familiei lor în Regatul Cupelor – în anumite privinţe, locul lor în rândul nobilimii se baza în totalitate pe festival şi fusese singura lor distincţie notabilă de generaţii.

Cu toate acestea, faptul că evenimentul de astăzi ar putea afecta reputaţia familiei sale nu a fost nimic altceva decât un gând trecător în mintea lui Catherine. Biata Ţestoasă era cea care avea să sufere cel mai mult, acea creatură devastată şi demnă de milă.

De îndată ce au ajuns acasă, Catherine a fugit în bucătărie. Focul se stinsese de mult, aşa că şi-a păstrat şalul înfăşurat strâns în jurul umerilor.

După ce a pus un felinar pe una dintre mese, a luat un teanc de cărţi de bucate şi le-a împrăştiat în faţa ei. A început să le răsfoiască, citind rapid denumirile felurilor de mâncare pregătite de bucătarul lor de-a lungul anilor. Erau o mulţime de adnotări pe margini – „Clarifică[41] mai întâi untul, altfel va zăpăci restul ingredientelor” sau „Nu lăsa roşiile să fiarbă pentru prea mult timp, deoarece mai mult ca sigur vor deveni amare[42] şi ranchiunoase”.

În cele din urmă, a ajuns la reţeta pe care o căuta.

Supă de Falsă Ţestoasă.

S-a aplecat peste paginile fragile, pătate de bulion, şi a început să citească:

Începeţi cu o falsă ţestoasă de mărime medie, a început reţeta. Cu ajutorul unui cuţit de măcelar ascuţit, tăiaţi capul viţelului. Falsele ţestoase mor lent, aşa că fiţi conştienţi de faptul că înlăturarea capului nu va pune capăt scâncetelor şi trupul ar putea încerca să se îndepărteze târâş chiar şi la câteva minute după decapitare. De îndată ce corpul nu se mai mişcă, scufundaţi-l într-o oală mare cu apă clocotită. Carnea se va separa în mod natural de carapace pe măsură ce se prepară. Scoateţifalsa ţestoasă din apă şi daţi la o parte pielea şi carcasa înainte…

Catherine a închis subit cartea, cu stomacul în piuneze.

---

[41] Untul clarificat, numit şi untul ghee, este obţinut în general din lapte de vacă. Se poate folosi ca aliment în locul untului obişnuit, având calităţi net superioare acestuia, însă are, de asemenea, şi proprietăţi terapeutice

[42] Joc intraductibil de cuvinte bazat pe omonimia cuvântului bitter (amar, supărat)

Nu va mai mânca niciodată supă de falsă ţestoasă.
Pe scări s-a auzit un sunet înfundat de paşi mărunţi şi Cath s-a întors să o vadă pe Mary Ann coborând treptele cu un maldăr de feţe de masă în braţe. Părul îi era ciufulit, iar sub ochi îi apăruseră cercuri întunecate, de epuizare.
Împingând scaunul înapoi, Cath s-a dus să ridice capacul de pe coşul cu rufe murdare care aşteptau să fie spălate.
— Eşti bine? a întrebat ea.
Mary Ann a gemut.
— A fost o zi lungă şi obositoare, chiar şi pentru mine.
Cath a tras de sub masă unul dintre taburete pentru prietena ei.
— Au început să vorbească despre Ţestoasă după ce am plecat? Bietul tânăr!
Prăbuşindu-se pe taburet, Mary Ann şi-a desfăcut boneta drăguţă şi a lăsat-o pe bufet.
— Doar despre asta vorbeau cu toţii! Nimeni nu poate să înţeleagă ce a provocat o astfel de transformare. Pur şi simplu au continuat să repete la nesfârşit cât de groaznic a fost, a spus ea cu un oftat. O falsă ţestoasă. Ce ar putea provoca aşa ceva?
Gândurile lui Catherine s-au reîntors la sir Peter. La singura felie de tort cu dovleac devorată.
— Nu ştiu, a murmurat ea şi a început să strângă iarăşi cărţile de bucate.
Muşcându-şi interiorul obrazului, s-a răsucit spre Mary Ann, care îşi proptise capul pe braţe. În mod normal, era întruchiparea productivităţii, însă oboseala o ajunsese din urmă, o imagine stranie pentru ochii lui Cath.
— Oare aş fi o persoană oribilă dacă m-aş interesa despre câştigătorul competiţiei cel mai bun patiser?
Mary Ann a răsuflat greu în cot.
— Putem fi persoane oribile împreună. Şi eu sunt curioasă, dar nu m-a lăsat inima să întreb, chiar dacă l-am zărit pe domnul Iepure în timp ce demontam tribuna.
Şi-a ridicat capul suficient cât să întâlnească privirea lui Cath.
— Nu au reuşit să termine jurizarea, prin urmare nu văd cum ar putea să aleagă un câştigător. Probabil că premiul va reveni în trezorerie sau va fi folosit la o altă sărbătoare.
— Aşa mă gândeam şi eu.
Cath s-a urcat pe cel de-al doilea taburet, dorindu-şi să fi început un lot de pâine în loc să caute reţete îngrozitoare. Frământarea şi lovirea aluatului ar fi relaxat-o.
Pleoapele lui Mary Ann coborâseră.
— Zvonurile spun că domnul Omidă a golit aproape complet prăvălia. Nu va mai dura mult până când…
Nu şi-a terminat gândul şi nici nu a trebuit. Nu va mai dura mult până când altcineva se va instala în magazinul lor, dacă nu vor fi gata să îl ocupe ele însele.
— Bine, a şoptit Catherine, adunându-şi curajul. Gata cu amânatul! Trebuie să le cer părinţilor mei banii sau permisiunea de a-mi vinde zestrea. Nu există altă soluţie.
— Of, Cath!
Cu un geamăt, Mary Ann şi-a ridicat din nou capul prăbuşit pe cot.
— Îţi iubesc optimismul, întotdeauna am făcut-o, dar părinţii tăi vor spune nu. O ştii la fel de bine ca şi mine, a spus prietena ei, apoi colţurile buzelor i-au coborât şi, cu mintea aparent pierdută pe meleaguri îndepărtate, a adăugat: Nu vom avea nicio patiserie fără finanţare şi nicio finanţare fără un investitor şi

cine ar investi într-o slujnică săracă şi fiica unui marchiz? Poate că a sosit timpul să acceptăm că visul nostru n-a avut şanse niciodată şi să ne înfruntăm adevăratul destin.
A zâmbit forţat spre Catherine.
— Cel puţin a fi slujnica unei regine este mai mult decât m-aş fi aşteptat vreodată când eram mică, deci nu-i chiar aşa de rău.
Scrâşnind din dinţi, Cath a apucat boneta albastră şi a îndesat-o pe capiii lui Mary Ann, strângându-i panglica galbenă sub bărbie cu o mişcare rapidă.
— Nu voi tolera astfel de prostii! Dacă a existat vreodată un moment pentru a visa, acesta este, Mary Ann. În altă ordine de idei, am de gând să mărşăluiesc acolo sus şi să am o discuţie cu părinţii mei, prin urmare trebuie să ştiu că am susţinerea ta completă. Deci vrei sau nu să deschidem împreună o patiserie?
Mary Ann a deschis gura să vorbească şi a ezitat; părea să-şi pună gândurile în ordine. Apoi capul i-a coborât subit între umeri, iar ochii ei albaştri s-au înceţoşat.
— Chiar vreau, Cath. Capul îmi spune că acest vis nu se va realiza niciodată, dar inima…
— Uneori, inima ta este singurul lucru care merită ascultat.
Cath şi-a tras umerii înapoi, pregătindu-se.
— Cine ştie? Poate că vor fi atât de obosiţi după festival încât vor fi rămas fără spirit de luptă.
— Mama ta, rămasă fără spirit de luptă? îţi doresc noroc, Catherine, din tot sufletul, însă mă tem că această zi şi-a atins deja limita de lucruri imposibile.

Capitolul 30

Marchizul şi marchiza beau lichior în bibliotecă atunci când fiica lor a bătut în cadrul uşii Păreau la fel de epuizaţi ca Mary Ann şi, deşi Catherine ştia că îşi petrecuseră ziua distrându-şi invitaţii şi plimbându-se printre aceştia, în comparaţie cu munca grea depusă de Mary Ann şi de servitori, încă simţea o compasiune profundă pentruei.
Festivalul Zilele Ţestoasei fusese obositor pentru toată lumea.
În ciuda pesimismului împărtăşit de Mary Ann, Cath s-a gândit că poate părinţii ei vor fi prea supăraţi pentru a se certa cu ea. Poate că vor fi mai receptivi la noile ei idei înfricoşătoare din moment ce tradiţiile lor îndelungate tocmai se prăbuşiseră în jurul lor.
Chiar s-a simţit vinovată că spera să fie aşa.
— Te retragi devreme? a întrebat tatăl ei când a văzut-o zăbovind în prag. Nu te învinovăţesc, copilă. Vino să-mi dai un sărut de noapte bună!
Cath şi-a forţat buzele să se arcuiască într-un zâmbet şi s-a apropiat să-i depună tatălui ei un sărut pe fruntea încreţită.
— De fapt, a spus ea, retrăgându-se, speram să pot vorbi cu tine.
A aruncat o privire spre mama ei, întinsă pe canapea. Încă purta rochia de la festival – cu poalele împodobite de un strat de nisip uscat.
— Cu amândoi.
Chipul marchizei s-a însufleţit, îndepărtând o parte din oboseală, şi aceasta s-a aşezat, cu un zâmbet larg pe faţă.
— Of, Catherine! Bineînţeles că ne vom acorda consimţământul – nu trebuie

să fii atât de îngrijorată! Dar ia odată un loc şi spune-ne totul! Ne-ar prinde bine o bucurie la finalul acestei zile îngrozitoare.

Ochii lui Catherine s-au mărit şi o bucurie ameţitoare a fost pe cale să o copleşească înainte să îşi dea seama că, desigur, mama ei vorbea despre rege.

— Îţi mulţumesc, mamă, dar nu…

Marchiza a făcut semn cu mâna spre fotoliul gol din faţa lor.

— Nu fi timidă, draga mea! Eu şi tatăl tău aşteptăm de şaptesprezece ani veşti atât de îmbucurătoare şi nici că ar fi putut veni într-un moment mai bun. Putem spera că toţi vor fi atât de încântaţi de viitoarea nuntă, încât vor uita complet de nenorocirea de astăzi.

Şi-a lipit o mână de frunte, ca şi cum ar fi încercat să-şi şteargă amintirea din minte, apoi ochii i s-au luminat din nou.

— Te-a cerut în timpul cadrilului? Păreai atât de fericită pe scenă! Ameţită de iubire, dacă nu mă înşel. Copilă obraznică, nu pot să cred că ai ţinut, chiar şi pentru o clipă, secretul faţă de noi!

Catherine şi-a strâns mâinile.

— M-ai înţeles greşit, mamă. Regele nu m-a cerut în căsătorie. A vorbit prematur în timpul competiţiei.

I-a zvâcnit coada ochiului.

— Sinceră să fiu, sunt supărată că nu a păstrat curtarea noastră drept un aranjament privat.

Mama ei s-a încruntat.

— Nu eşti logodită?

— Nu. Nu sunt.

Catherine s-a cocoţat pe marginea fotoliului prevăzut cu aripioare pe spătar, indicat mai devreme de marchiză. Aripile sale cu pene au încercat să se înfăşoare în junii ei, dar le-a împiedicat, mişcându-şi uşor trupul.

— Despre altceva voiam să vorbesc cu voi.

Mama ei încă părea confuză.

— Despre altceva în afară de rege?

— Mă tem că regele nu-mi ocupă gândurile nici pe departe la fel de mult cât le ocupă pe ale tale, mamă.

Marchiza a înţepenit pe canapea, iar Cath s-a simţit vinovată pentru impertinenţa scăpată, însă pufnetul înăbuşit al tatălui ei a despovărat-o într-o oarecare măsură. Marchizul s-a aplecat în faţă, cu paharul de lichior în mâinile sale enorme.

— Continuă atunci. Ce te frământă?

— Ei bine.

Catherine şi-a încleştat degetele în materialul fustei ca să nu le frământe în poală.

— Ştiţi că eu şi cu Mary Ann am înscris un tort la competiţia de azi. Tortul cu dovleac condimentat pe care juraţii îl degustau chiar înainte…

— Da, chiar am observat, a întrerupt-o mama ei, cu ochii îngustaţi. Înţeleg că regelui îi plac dulciurile tale, dar când îţi vei da seama că nu este adecvat să-ţi petreci tot timpul în bucătărie… Şi să participi la competiţie! Propria fiică a marchizului participă la o competiţie din cadrul festivalului organizat de însuşi marchizul! Nu ţi-a trecut prin minte cum ar arăta asta?

— Am vrut să câştig, a zis Cath. Am vrut săculeţul care făcea parte din marele premiu.

Tatăl ei a ridicat o sprânceană stufoasă.

— În numele Cupelor, de ce? Dacă ai nevoie de bani…

— Despre asta am vrut să vă vorbesc. Chiar am nevoie de bani, pentru că… vreau să deschid o patiserie.

A înghiţit în sec şi a vorbit mai încet când şi-a dat seama că începea să fie agitată.

— Eu şi Mary Ann vrem să deschidem o patiserie.

Părinţii ei o priveau cu gura căscată. Pentru prima oară, amândoi rămăseseră fără cuvinte.

Cu toate că îi era greu să continue, nu s-alăsat descurajată:

— Vorbim despre asta de câţiva ani Ştiu că nu credeţi că este cuvenit. Ştiu ce credeţi: că nu este cuvenit, că este o îndeletnicire prostească, una pe care abia o aprobaţi însă a fi patiser mi se potriveşte mănuşă şi ştiu că patiseria noastră ar fi cea mai bună din regat. Mary Ann va fi partenerul perfect – are un talent înnăscut pentru calcule şi idei minunat de creative pentru a atrage clienţi. Ea numeşte asta marketing. În plus, în curând se va elibera un magazin pe Strada Principală. Unde se află acum prăvălia cizmarului, ştiţi voi. Este proprietatea ducelui, dar sunt convinsă că îl pot convinge…

— O patiserie! a răcnit marchiza, iar Catherine a tresărit, întrebându-se dacă tot ce urmase după declaraţia ei iniţială nu fuseseră decât cuvinte spuse în van. În numele Cupelor, de ce vrei să deschizi o patiserie? Vei fi regină, Catherine!

Umerii tinerei s-au încordat.

— Regele încă nu m-a cerut în căsătorie şi nici eu nu l-am acceptat.

Râzând nervos, mama ei şi-a fluturat agitată mâinile prin aer. Şi uite aşa, s-a liniştit. Mereu la jumătatea distanţei dintre iritare şi amuzament.

— Dar o va face. În plus, îţi poţi închipui aşa ceva? Tu? Să conduci o patiserie? Vai – ai deveni un elefant! Abia dacă îţi poţi ţine în frâu pofta de dulce!

Şi-a trecut mâinile una peste alta, ca şi cum ar fi vrut să le cureţe de asemenea vorbe absurde.

— Gata cu aiureala asta! Hai să mergem la culcare! E târziu şi cred că ziua de mâine va aduce veşti mai bune.

O gheară a încleştat pieptul lui Catherine, strângând cu putere. Din cauza acuzaţiei mamei sale. Din cauza respingerii. Din cauza vocii pline de dubii din mintea ei care se întreba dacă marchiza avea dreptate.

Dar şi din cauza furiei.

Şi-a răsucit tot trupul ca să fie cu faţa spre tatăl ei, fixându-şi privirea asupra lui de parcă mama ei nu ar fi vorbit.

— Îţi cer ajutorul. Nu cer niciodată nimic, dar vreau asta. Vreau asta cu disperare. Nici nu trebuie să-mi dai banii. Cu permisiunea ta, îmi pot folosi zestrea.

— Poftim?

Mama ei. Din nou.

— Zestrea ta! în niciun caz, niciodată nu voi…

Marchizul a ridicat o mână şi a vorbit cu blândeţe:

— E de ajuns, Idonia!

Spre surprinderea lui Cath, mama ei şi-a închis numaidecât gura.

Speranţa i-a revenit, însă a fost repede stinsă când privirea tatălui ei a devenit compătimitoare.

— Mă bucur că ai venit să vorbeşti cu noi despre ideea ta, Catherine. Dar trebuie să fiu de acord cu mama ta.

— Dar, tată…

— Doamnele nu sunt menite să deţină afaceri, iar viitorul îi rezervă lucruri mult mai măreţe moştenitoarei Golfului Ţestoasei de Piatră decât o viaţă cu mâinile băgate până la coate în ouă şi făină.

— Lucruri mai măreţe potrivit cui? Nu este alegerea mea să devin o soţie. Şi cu siguranţă nu este alegerea mea să devin regină. Sunt visele mamei, nu ale mele.

— Sunt şi visele mele, a spus tatăl ei, iar Cath a tresărit la severitatea tonului său. Sunt visele noastre. Pentru tine. Eşti tânără, draga mea. Orice crezi acum, avem în vedere doar fericirea ta. Ştim ce este mai bine.

Simţea ameninţarea lacrimilor născute din frustrare cum îi gâdilă nasul, însă le-a respins cu îndârjire.

— Nu… credeţi că ştiţi ce este mai bine, dar vă înşelaţi. Asta îmi doresc. Asta mă va face fericită.

Mama ei şi-a aruncat o mână în aer, o reacţie completată de un sunet eliberat din fundul gâtului, ce îi trăda dezgustul, dar privirea tatălui ei a rămas neschimbată. De fapt, Catherine nu-şi putea aminti dacă arătase vreodată atât de ferm. Tulburată de schimbarea neaşteptată, buza a început să-i tremure sub forţa unei asemenea priviri.

— Nu înţelegi ce ceri. O viaţă de muncă. Orele lungi de muncă, greutăţile nesfârşite care apar odată ce eşti proprietarul propriei tale…

— De unde ai putea şti tu asta? a strigat ea, fluturându-şi mâinile în jur, la pereţii tapetaţi ai bibliotecii şi colecţiile de cărţi vechi. Te-ai născut având toate aceste lucruri! Nu ştii nimic despre afaceri, în timp ce eu şi Mary Ann am întocmit planuri şi am făcut cercetări de ani buni. Ştiu exact ce cer! Nu mă interesează să-ţi moştenesc titlul. Nu mă interesează să fiu căsătorită, cu regele sau cu oricine altcineva. Asta îmi doresc şi nu este corect să crezi că îmi cunoşti inima mai bine decât mine.

— Răspunsul este nu, Catherine.

Marchizul şi-a pus deoparte paharul cu lichior. Încheieturile degetelor îi deveniseră albe.

— Nu îţi voi da niciun ban şi nu te vei atinge de zestrea ta decât dacă este în procesul de a fi dată unui soţ aprobat de mine şi de mama ta. Şi este sfârşitul acestei discuţii.

Vederea lui Cath s-a înceţoşat. A sărit în picioare.

— Nu-mi vei oferi nici măcar curtoazia de a-mi lua în considerare propunerea?

— Cred că tocmai ţi-am răspuns la întrebare. Dacă o vei aduce din nou în discuţie, voi fi forţat să renunţ la serviciile lui Mary Ann în această casă.

Catherine s-a clătinat înapoi. Pentru a doua oară, aripile fotoliului au încercat să o consoleze şi ea le-a îndepărtat orbeşte.

— Poftim?

— Este o slujnică, Catherine. Nu o prietenă. Nu un partener. Evident, ţi-a umplut capul cu tot felul de idei şi nu voi accepta aşa ceva! Ai înţeles?

L-a privit cu gura căscată şi, cu toate că îşi putea mişca maxilarul, nu era capabilă să spună niciun cuvânt.

— Îţi dau voie să pleci, Catherine.

Plină de resentimente, şi-a închis furioasă gura, apoi şi-a încleştat mâinile în pumni de o parte şi de alta a trupului.

—Mary Ann ar putea fi o slujnică, dar eu nu sunt. Îmi dau singură voie să plec!

Răsucindu-se pe călcâie, s-a năpustit afară din cameră şi a trântit uşa în

urma ei. Lacrimi fierbinţi au început să i se strecoare pe furiş din colţurile ochilor. Gândurile i-au ţipat – o tiradă de argumente, insulte şi istericale copilăreşti care îi apăsau interiorul craniului.

În capul ei, le-a spus părinţilor săi că sunt nedrepţi şi conservatori. Le-a spus că nu era o copilă şi că va lua propriile decizii. Le-a spus că va găsi o altă cale, cu sau fără binecuvântarea lor.

Era curajoasă, indignată şi furioasă… dar furioasă îndeosebi pe ea. Nu ştiuse mereu ce vor spune? Nu se aşteptase la reacţia asta de la bun început? Nu de aceea evitase conversaţia de atâta vreme?

Nu se putea preface că întâlnirea nu decursese exact aşa cum se aşteptase, oricât şi-ar fi dorit un alt deznodământ.

A fost recunoscătoare când şi-a descoperit dormitorul gol. Nu era pregătită să îi povestească lui Mary Ann despre eşecul ei. Nu putea suporta ideea de a distruge visele prietenei sale, când abia descoperise frumuseţea şi libertatea de a visa.

Avea nevoie de un moment să-şi revină. Poate chiar pentru a concepe un plan nou. Pentru că nu putea fi acesta sfârşitul a tot ce îşi doriseră cu atâta ardoare.

Ochii i-au poposit pe pălăria-macaron cocoţată pe un colţ al garderobei. Emoţiile s-au învolburat înăuntrul ei, toate împletindu-se într-una singură.

Era cel mai bun patiser din Regatul Cupelor şi toţi cei care îi gustaseră produsele de patiserie ştiau asta. Până şi Pălărierul a fost suficient de inspirat încât să-i creeze acea pălărie bizară după doar o bucăţică de macaron.

Pălărierul, care făcea pălării magice.

Pălărierul, a cărui afacere înflorea. Care, mai mult ca sigur, vânduse astăzi la festival mai mult decât reuşise acel morocănos domn Omidă tot anul în prăvălioara lui de pe Strada Principală.

Aşezându-se la biroul ei, Catherine a scos o foaie de pergament, a deşurubat capacul de la călimară şi a început să-şi schiţeze propunerea.

Capitolul 31

Minunatul magazin de pălării al pălărierului se întorsese la locul său în pajiştea pădurii, o prăvălie pe roţi dărăpănată, ascunsă în umbra copacilor înfrunziţi, cu trunchiuri groase. Dar când Jest o adusese pe Catherine înainte, drumul dintre Răscruce şi magazinul de pălării fusese pustiu – abandonat în toiul nopţii, într-un colţ retras al regatului.

Nu şi acum.

Catherine a trecut pe lângă mai bine de o duzină de clienţi ai magazinului care se întorceau la Răscruce. Păsări, mamifere şi reptile, toate cu zâmbete pe feţe şi pălării elaborate pe capete, unele cu servitori târându-se în urma lor, ducând şi mai multe cutii pentru pălării, toate ambalate în hârtii viu colorate.

Popularitatea Pălărierului se extindea ca un balon cu aer cald.

Pe uşa magazinului atârna un semn pe care era scris DESCHIS. Fereastra spartă de Jabberwock fusese înlocuită.

Catherine a intrat fără să bată. Două Bufniţe stăteau în faţa unei oglinzi şi probau diferite pălării, scoţând tot felul de sunete, dar altfel magazinul era gol. Arăta la fel ca pe plajă, doar că reapăruse masa lungă, acum acoperită cu instrumente şi materiale pentru modelarea, împâslirea şi gamisirea diferitelor podoabe de păr. Nu doar foarfeci şi aţe, panglici şi dantele, ci şi micile

ornamente stranii pentru care Pălărierul devenea cunoscut: fragmente albastre şi verzi de sticlă spartă, cu margini tocite. Solzi de peşte. Gheare. Dinţi lungi şi ascuţiţi – nu ştia de la ce creaturi proveneau. Scoici asortate. Faguri încă lipicioşi. Puf de păpădie, ramuri de afin şi scoarţă albă desprinsă de pe trunchiul unui mesteacăn.

În spate se afla o uşă-perdea, pe care Catherine era sigură că nu o mai văzuse înainte, deşi fusese de două ori în magazin. S-a apropiat de intrarea improvizată şi a bătut încet.

— Vă puteţi plăti achiziţiile la arborele de bani din faţă, s-a auzit răspunsul obosit al Pălărierului.

Încurajându-se, Catherine a tras deoparte perdeaua pentru a dezvălui un cabinet mic şi înghesuit, unde Pălărierul stătea cu picioarele aruncate pe un birou.

— Nu am venit aici pentru a achiziţiona, a spus ea.

Ochii lui au săgetat în sus, iar colţurile gurii i-au coborât rapid, trădându-i mâhnirea profundă.

— Lady Pinkerton, a tărăgănat el, aş vrea să pot spune că este o surpriză plăcută.

Catherine şi-a croit drum cu umerii prin perdea.

— O zi bună şi ţie, Pălărierule! Nu mi-am dat seama că ai revenit la sentimente mai vechi şi iar nu mă placi.

— Ce vrei? Sunt ocupat.

— Ai vrea să mă întorc mai târziu?

— Mi-aş dori să nu o faci.

Cath a simţit cum un muşchi a început să-i zvâcnească deasupra sprâncenei stângi.

— Nu sunt sigură cu ce am greşit de data asta pentru a-ţi merita furia, dar am venit cu o propunere pentru tine, Pălărierule.

Acesta a izbucnit într-un râs zgomotos.

— O propunere! Vai, vai, fiinţă capricioasă ce eşti! Cu câţi bărbaţi intenţionezi să te încurci?

Tânăra şi-a încordat umerii.

— Deci proclamaţia regelui este cea care te-a întors împotriva mea?

— Îmi cer iertare, înălţimea Voastră, a spus el pe un ton zeflemitor, dar încă nu eşti regină şi nu am timp de pierdut cu toanele tale. După cum vezi, lucrez.

Nu părea deloc că lucrează, dar Cath şi-a înghiţit replica.

— Orice ai crede, nu sunt logodită cu regele…

Pălărierul a pufnit.

— Şi chiar dacă aş fi, acest lucru ne-ar privi doar pe mine şi pe Maiestatea Sa. Nu ai niciun drept să mă critici.

— V-ar privi doar pe tine, pe Maiestatea Sa şi pe flăcăul ghinionist care ar face orice ca să te impresioneze. Însă presupun că Jest şi-a însuşit de bunăvoie rolul de jucărie amuzantă pentru curtea regelui, aşa că de ce ar trebui să-l tratezi diferit?

Inima lui Catherine şi-a înteţit bătăile.

— Jest a fost acolo când regele a cerut să mă curteze. Nu i-am ascuns nimic, prin urmare nu înţeleg de ce ar trebui să te simţi ofensat. Acum, dacă te poţi comporta civilizat pentru o clipă, am venit să vorbim despre afacerea ta. Am nevoie doar de un minut din timpul tău.

— Nu ţi-ar veni să crezi cât de puţine minute mi-au mai rămas.

Pălărierul şi-a coborât picioarele de pe birou.

— În plus, afacerea mea este doar a mea, lady Pinkerton. Îţi doresc o zi bună.

Cath a scrâşnit din dinţi, încercând să-şi înăbuşe supărarea crescândă.
— Aşa cum am spus, am venit cu o propu… propunere pentru tine şi cred că un om de afaceri priceput m-ar asculta până la capăt.
Ochii lui de lavandă ardeau cu mai mult dispreţ decât fusese vreodată aţintit asupra ei, din ce-şi putea aminti Catherine.
— Ai putea să-mi oferi însăşi coroana regelui şi tot nu aş vrea să aud un cuvânt din ce ai de spus.
Pete roşii pâlpâiau în faţa ochilor ei.
— Nu am făcut nimic pentru a merita o asemenea lipsă de respect!
— Nu joci după regulile corecte! a ţipat el, izbind atât de tare cu pumnul în birou încât Catherine a sărit.
Pălărierul a inspirat adânc, apoi şi-a întors chipul. O tentativă de a-şi controla temperamentul sau poate era pur şi simplu ruşinat că nebunia lui – acea detestată trăsătură de familie – începea să iasă la iveală.
Catherine a înghiţit în sec şi a continuat, mai precaută:
— Nu mi-am dat seama că suntem implicaţi într-un joc.
El a tras adânc aer în piept, câteva respiraţii lungi, înainte să spună:
— Nu, nu este un joc. Am vorbit cu puţină consideraţie în raport cu realitatea situaţiei.
Şi-a dres glasul şi s-a uitat din nou la ea, cercetător. O parte din furie îi părăsise chipul.
— Te vei căsători cu regele, lady Pinkerton, şi îţi voi dori toată fericirea din lume. Mi-e ruşine doar că am luat parte la interesul tău prefăcut faţă de prietenul meu. Toate acele zâmbete şi flirturi, iar în tot acest timp ai ţintit o coroană? Un progres pe cinste de la o pălărie cu clopoţei, recunosc.
— Nu sunt…
Cath s-a oprit. Înfigându-şi unghiile în palme, a continuat pe un ton mai calm:
— Nu m-am prefăcut niciodată faţă de Jest, dar, după cum am spus, totul ne priveşte doar pe Jest, pe rege şi pe mine şi chiar nu are nimic de-a face cu tine!
— Jest este cel mai vechi şi cel mai drag prieten al meu.
Pălărierul s-a uitat atât de urât la ea, încât Cath s-a simţit ca o buruiană pe punctul de a fi smulsă.
— Nu vreau să fie rănit.
Chipul tinerei ardea, ura de sine îi pulsa la tâmple. Apoi, ochii ei au zărit un melon pe colţul biroului, înfăşurat cu o panglică verde.
— Ce caută asta aici?
Privirea Pălărierului a coborât şi o sprânceană i-a ţâşnit în sus când s-a uitat din nou la ea.
— În cazul în care nu ai observat, creez pălării.
Clătinând din cap, Cath a întins mâna către melon, însă Pălărierul i-a îndepărtat-o. Tânăra s-a încruntat.
— Asta-i pălăria Ţestoasei, cea pe care o purta când… când… în timpul festivalului.
— Ce spirit de observaţie ai!
Ea l-a privit fix. Aşteptând.
El a privit-o fix la rândul lui.
Catherine şi-a ridicat bărbia.
— A avut acest melon ceva de-a face cu evenimentul tragic de la festival?
— Va trebui să fii mai explicită.
— Ştii exact despre ce vorbesc! A avut acest melon… Pălărierule, pălăriile tale sunt periculoase?

— Periculoase? Ha!
Tonul îi era dispreţuitor, cu o notă aspră de batjocură. Dar o clipă mai târziu, a ocolit biroul în pas de marş, s-a repezit în camera principală a magazinului şi le-a uşuit pe cele două Bufniţe. Când i-au întâlnit privirea, s-au grăbit să zboare pe uşă, fără să se plângă, iar Pălărierul a răsucit semnul ca să-i anunţe pe toţi că prăvălia s-a ÎNCHIS. Apoi a trântit uşa şi s-a năpustit înapoi în cabinet. Catherine nu s-a clintit din loc.
— Am dreptate? a continuat ea. Pălăriile tale… îi schimbă pe cei care le poartă, nu-i aşa?
— Habar n-ai despre ce vorbeşti!
O fluturare nepăsătoare din degete a înfuriat-o şi mai mult pe Catherine.
— Atunci explică-mi!
Pălărierul a chicotit.
— Vai, vai! Nu-mi amintesc ultima dată când am primit atât de multe ordine. Ce regină pe cinste vei fi!
— Nu voi fi regină! a ţipat ea şi, după ce a savurat scânteia de mândrie când Pălărierul a tresărit la vocea ei ridicată, a continuat cu un calm rece: Regele nu m-a cerut în căsătorie, dar, dacă ar fi să o facă, intenţionez să-l refuz.
El s-a holbat la ea, cu gura căscată, cu neîncrederea întipărită clar pe chip.
— Nu te cred.
— Crezi ce vrei, dar nu mai schimba subiectul. Pălăriile – boneta lui Mary Ann o încurajează să aibă vise mai mari, Margaret a fost cu siguranţă schimbată când purta acel trandafir şi acum Ţestoasa… acel tânăr drag…
— Vrei să spui Falsa Ţestoasă. Numeşte-l în conformitate cu ceea ce este.
— A fost o ţestoasă adevărată înainte să-şi pună aia pe cap! a răbufnit Catherine şi a gesticulat spre melon. Cum poţi fi atât de insensibil? Dacă tu eşti de vină…
— Pălăria nu a avut nicio legătură cu transformarea sa. O am doar pentru că a venit să-mi ceară ajutorul azi-dimineaţă. Am încercat din răsputeri să-i fiu de folos, însă problema lui îmi depăşea puterile. Da, a devenit o creatură nefericită, dar încă nu îndeajuns de disperată.
— Aveai de gând să-i dai o altă pălărie pentru a-l schimba la loc?
Pălărierul şi-a fluturat braţul prin aer.
— Ai înţeles complet greşit, dar nu te priveşte pe tine.
— Dar pălăriile tale chiar îi schimbă pe cei care le poartă. Am văzut cu ochii mei. Am simţit. Sunt periculoase, Pălărierule. Trebuie să te opreşti!
Privirile li se războiau, într-o tăcere grea, spulberată doar de bătăile năvalnice ale inimii lui Cath.
Pălărierul şi-a întors primul privirea. Ocolind biroul, s-a prăbuşit pe scaun şi şi-a împreunat mâinile peste stomac.
— Pălăriile mele nu sunt periculoase şi nu îţi voi permite să răspândeşti zvonuri atât de incriminatoare! s-a răstit el, iar buzele i s-au subţiat. Dar sunt speciale. Sunt unice, diferite de orice alte pălării din măreţul Regat al Cupelor şi, aşa cum ţi-am explicat mai înainte, provin dintr-un lanţ lung de pălărieri foarte talentaţi.
— Nu mă interesează aceste amănunte.
— Ai pus o întrebare. Îţi răspund.
— Mi-aş dori să o faci în mai puţine cuvinte.
Pălărierul a rânjit.
— Da. Bine. Îi schimbă pe cei care le poartă. Îi îmbunătăţesc. Dar asta nu înseamnă că această pălărie a fost de vină pentru Falsa Ţestoasă. Mulţumită?

— Nici pe departe. Cum o faci?
— Nu fac nimic. Eu îmi făuresc creaţiile doar din… materiale unice.
— Unice în ce fel?
A studiat-o pentru o perioadă îndelungată. Catherine a început să se îndoiască de faptul că îi va mai răspunde la întrebare. Apoi, într-un final, el a spus:
— Toate materialele folosite în crearea pălăriilor provin din tărâmurile Reginei Roşii şi Reginei Albe.
Un fior a descins iute pe spatele tinerei.
— Bineînţeles! Vii din Regatul Şahului, ca Jest şi Corbul.
— Ţi-a spus asta? a întrebat Pălărierul cu ochii îngustaţi.
— Da. Pentru că are încredere în mine.
Vocea i-a trădat o urmă de mândrie tăioasă şi a surprins licărul de iritare care a fulgerat peste trăsăturile Pălărierului.
Maxilarul i s-a încordat, dar părea să-şi fi impus să nu se enerveze. S-a lăsat pe spate şi a cules nişte scame de pe vestă.
— Sunt sigur că a avut motivele sale să-ţi dezvăluie acest lucru. Dar m-am născut în Regatul Cupelor. Am crescut în magazinul de pălării al tatălui meu înainte ca sfârşitul său prematur să mă încurajeze să-mi caut soarta în altă parte, ca nu cumva să mă găsească una asemănătoare. Şi am găsit soarta dorită în Regatul Şahului.
— Dar… cum? Cum ai găsit-o?
El a ridicat din umeri.
— Un labirint, o oglindă, o fântână… disperare din belşug. Nu asta e important. Important este că această călătorie m-a învăţat cum aş putea evita nebunia care mi-a bântuit strămoşii şi, de asemenea, cum aş putea deveni cel mai mare pălărier din toate timpurile, de ambele părţii ale Oglinzii.
Şi-a examinat unghiile.
— Acolo l-am întâlnit pe Jest, iar el m-a prezentat Regelui Alb şi lui Haigha. Eram sărac şi singur, însă regele mi-a acordat titlul de Pion şi s-a stabilit că eu şi Haigha vom deveni mesagerii lui regali, urmând să străbatem marginile câmpului de luptă pentru a transmite corespondenţa dintre regatele conduse de Regina Roşie şi Regina Albă. În călătoriile noastre, am adunat materiale pe care să le transform, la întoarcere, în pălării pentru regină. Am strâns pietricele, flori şi oase şi am început să capăt o reputaţie. Nu doar ca Pion sau mesager, ci ca pălărier. Cel mai talentat dintre pălărieri.
— Nu înţeleg, a zis Cath. Te-ai dus acolo ca să scapi de soarta tatălui tău, ca să nu înnebuneşti. De ce să devii din nou pălărier?
El a ridicat un deget.
— Acesta este trucul. Vezi tu, Timpul trece diferit în Regatul Şahului.
Şi-a scos ceasul de buzunar şi l-a lăsat să se legene ca un pendul deasupra biroului.
— Uneori se mişcă înainte şi uneori se mişcă înapoi, uneori trece repede, uneori încet, iar alteori se opreşte complet. Dar atâta vreme cât continui să mă mişc, mereu în direcţia opusă faţă de Timp, el nu mă poate găsi niciodată, iar eu nu-mi voi putea întâlni niciodată soarta.
Vocea lui avea o cadenţă stranie, aproape că se armoniza cu ticăitul silenţios al ceasului, şi Cath s-a întrebat iarăşi dacă nu cumva era deja nebun, în pofida celor spuse.
A respins aceste gânduri, hotărâtă să-i asculte povestea până la capăt.
— Dar acum te-ai întors în Regatul Cupelor.
— Într-adevăr.

Şi-a încleştat pumnul în jurul ceasului şi l-a strecurat înapoi în buzunar.
— Jest şi Corbul au avut nevoie de un ghid care să-i ajute să traverseze Oglinda, iar regele şi regina au avut nevoie de un mesager care să le prezinte rapoarte cu privire la…
El a ezitat.
— Misiune, a completat Cath. Jest mi-a spus că se află într-o misiune pentru a pune capăt unui război.
Pentru o clipă, Pălărierul îşi recăpătase mutra acră.
— Şi ţi-a spus care este misiunea?
Catherine şi-a dorit din toată inima să poată spună da, dar Jest nu îi destăinuise. A clătinat iar din cap.
— Slavă Cupelor! a mormăit el, apoi a oftat. În orice caz, eram singurul care ştia drumul, aşa că eu şi Haigha ne-am dus cu ei. Nu mă aşteptasem la fericita descoperire ce mă aştepta aici, în casa copilăriei mele. În această parte a Oglinzii, toate acele fleacuri nu mai erau simple pietricele şi oase. Nu creează pălării obişnuite.
— Sunt periculoase.
— Sunt minunate. O pălărie nu doar că poate completa o ţinută – acum te completează pe tine. Ofer un serviciu extraordinar celor din Regatul Cupelor şi voi intra în istorie drept cel mai mare pălărier pe care l-a avut vreodată acest regat şi, din moment ce pot reveni în Regatul Şahului ori de câte ori doresc, nici nu-mi voi pierde minţile.
— Dar ce fac de fapt?
— Orice. Totul. Te pot face un pic mai curajos, un pic mai puternic, un pic mai fermecător sau interesant sau inteligent…
— Sau te pot transforma într-un ingredient pentru supă! a urlat ea. Ştii că pălăriile tale îi schimbă pe cei care le poartă, deci cum poţi fi atât de sigur că acest melon nu l-a schimbat pe tânărul nostru prieten?
Pălărierul şi-a masat tâmpla.
— Reputaţia mea este fundamentul pe care se bazează această afacere. Nu aş face nimic pentru a o compromite.
Şi-a trecut degetele peste panglicile, nasturii şi penele împrăştiate pe birou.
— Până la urmă, nu putem fi toţi atât de norocoşi încât să fim ceruţi în căsătorie de rege.
Catherine a ignorat împunsătura, cercetând materialele şi podoabele de pe masă. În felul lor straniu, pălăriile sale erau neobişnuite, excentrice şi frumoase. Iar acum ştia că erau şi mai minunate decâtproclamapână şiafişul de afară. Pălărierul ar primi recunoaşterea de mare pălărier şi, de asemenea, de artist, însă numai dacă reputaţia îi rămânea nepătată.
Nu era diferit de ceea ce dorea ea să realizeze cu patiseria. Deşi nu o interesa să fie bogată, chiar îşi dorea să-şi câştige existenţa prin meşteşugul ei. Nu voia să fie apreciată pentru că avea un chip frumos sau un titlu nobiliar, ci pentru ceea ce putea face cu propriile mâini.
— Îmi cer iertare dacă te-am jignit, Pălărierule, a spus ea, înainte să se poată răzgândi. Nu am venit aici să mă cert cu tine. Am venit să-ţi fac o propunere.
— Ah, da. Propunerea ta.
înghiţind cu dificultate, Catherine şi-a strecurat mâna în poşetă şi a scos propunerea pe care ea şi Mary Ann o scriseseră şi revizuiseră întreaga noapte.
— Ai cuvântul meu că nu voi spune nimănui despre Regatul Şahului sau despre proprietăţile discutabile ale pălăriilor tale. Cu două condiţii.
El şi-a masat puntea nasului, dar nu a întrerupt-o.

— Prima: trebuie să te asiguri că pălăriile tale sunt sigure pentru a fi purtate şi să nu le mai vinzi dacă găseşti dovezi contrare.
— O afacere cu mărfuri defecte nu înfloreşte. Ştiu acest lucru şi fără cicăleala ta.
— Bine. Dar s-ar putea ca a doua condiţie să ţi se pară puţin mai neconvenţională.
Cath a făcut un pas mai aproape.
— Vreau să-mi acorzi un împrumut.
Pălărierul a fost luat prin surprindere.
— Un împrumut? De… bani?
— Da. Ca de la afacerist la… afaceristă. Pun pe picioare propria afacere, dar am nevoie de un investitor.
Pălărierul a izbucnit în râs, un râs enorm şi exploziv.
— Abia aştept să aud mai multe.
Cath a pus scrisoarea împăturită pe biroul Pălărierului, lipind-o de lemn cu buricele degetului.
— Anexată acestei scrisori vei găsi propunerea mea pentru Dulciuri şi Tarte: Cea Mai Minunată Patiserie din întregul Regat al Cupelor.
— Cât de pitoresc, a mormăit el.
— Ai gustat din preparatele mele. Oricare ar fi sentimentele tale personale faţă de mine, îţi cer să-mi iei în considerare propunerea ca un om de afaceri. Locuitori din tot regatul vor veni să guste cele mai cremoase torturi, cele mai dulci plăcinte, cele mai pufoase pâini care le-au gâdilat vreodată papilele gustative.
Pălărierul a privit-o fix, îndelung, cu o expresie enigmatică. În cele din urmă, a spus:
— Plănuieşti să deschizi o patiserie.
— Corect.
— Şi vrei să te ajut.
— Vreau un împrumut de afaceri. Totul este trecut aici – plăţi, dobânzi, până la ultima coroană.
S-a simţit foarte inteligentă rostind acele cuvinte, bucuroasă că, într-un final, cedase şi o rugase pe Mary Ann să o ajute în elaborarea propunerii. A urmat o tăcere foarte lungă înainte ca Pălărierul să vorbească din nou:
— Ia spune-mi tu, lady Pinkerton, o regină are timp să conducă o patiserie?
Catherine i-a răspuns furioasă, enunţând cu atenţie:
— Nu sunt o regină.
— Nu, a zis el. Nu încă.
Muşchiul aflat deasupra sprâncenei îi zvâcnea tot mai tare.
Pălărierul şi-a lipit propriul deget pe scrisoare şi a tras-o spre el peste birou. Însă nu a despăturit-o.
— Îţi admir tupeul mai mult decât vreau să recunosc. Îmi aminteşti oarecum de mine.
Catherine a tresărit.
— Dar nu, nu cred că ar fi o decizie de afaceri înţeleaptă, deoarece nu cred că vei avea succes în acest demers.
A fost ca şi când ar fi fost pălmuită – un refuz atât de puternic, atât de lipsit de regrete.
— Cum poţi să spui aşa ceva?
— Acele macarons au fost impresionante, dar în graba ta de a mă învinovăţi pentru incidentul nefericit de la festival, ai trecut cu vederea o altă

posibilitate. Dovezi potenţial incriminatoare pe care alţii nu le vor trece cu vederea atât de uşor. De fapt, mă întreb dacă nu cumva insişti atât de mult să dai vina pe mine pentru că tu ai ceva de ascuns?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ţestoasa – acel tânăr amărât şi drăguţ – mâncase o felie din tortul tău cu doar câteva clipe înainte să se transforme.

Cath a îngheţat.

Până nu luase în considerare că pălăria ar putea fi de vină, aceasta fusese teama ei, deşi sperase că nimeni altcineva nu va face o astfel de legătură. Ura gândul că Pălărierul ar putea avea dreptate – a da vina pe pălăriile lui ar însemna că ar putea să amuţească vocea din subconştient care o întreba încontinuu dacă ea însăşi era implicată.

Pentru că nu a fost decât un tort. Doar un tort cu dovleac condimentat.

— Din cinci juraţi, a continuat Pălărierul, el a fost singurul care a gustat din desertul tău. Fireşte, toată lumea începe să se întrebe dacă nu cumva tortul tău a dus la schimbarea lui nefericită.

Inima lui Catherine a luat-o la galop.

— Am preparat zeci, sute de torturi şi niciodată nu s-a mai întâmplat ceva asemănător.

— Este nevoie doar de unul.

Luând scrisoarea lui Cath, a început să o rupă în fâşii; nici măcar nu s-a obosit să desfacă sigiliul de ceară. Maxilarul o durea din cauza încleştării în timp ce urmărea cum ore întregi de planificare atentă erau sfâşiate cu dezinvoltură.

— În plus, a spus Pălărierul, aruncându-i înapoi hârtia mărunţită, iar bucăţile s-au împrăştiat, au zburat şi s-au agăţat de materialul rochiei lui Catherine, am o regulă personală de a nu intra în afaceri cu creaturi laşe, lipsite de caracter. Fără şerpi. Fără ţipari alunecoşi. Şi cel mai rău dintre toate, fără femei nestatornice. Fă-o cât vrei pe inocenta, lady Pinkerton. Crede în continuare că eşti nevinovată. Ştii la fel de bine ca mine că vei frânge cel puţin o inimă înainte să se termine totul şi nu vreau să mai am nimic de-a face cu tine.

Capitolul 32

Catherine şi-a târât picioarele pe uşa din spate, neagră de furie şi insultată. În bucătărie aproape că s-a ciocnit de Abigail care se năpustea spre scări, ducând o tavă cu sendvişuri de castraveţi.

Slujnica a icnit.

— Lady Catherine! Oh, slavă Cupelor! Mary Ann tocmai a fost chemată la etaj şi cel mai bine ar fi să te duci şi tu acolo, înainte ca marchiza să intre în panică!

— Ceai? Atât de devreme?

Abigail şi-a înclinat capul şi i-a cerut pe muteşte lui Catherine să o ia înainte. Şi repede.

Amintindu-şi de ameninţarea părinţilor ei de a o concedia pe Mary Ann, Catherine şi-a agăţat şalul în cuier şi a urcat scările câte două deodată. În mod normal, tatăl ei îşi lua ceaiul în bibliotecă, însă, când a păşit pe palier, a auzit voci care veneau din salonul din faţă, folosit doar pentru primirea musafirilor.

Gândul de a primi pe cineva i-a cutremurat oasele.

S-a gândit să fugă în camera ei şi să pretindă că nu era acasă, dar înainte de a putea lua o decizie, mama ei şi-a scos capul din salon. Faţa îi era

contorsionată într-un rânjet nebun.
— Catherine! Aici erai! Mi s-a părut mie că te-am auzit venind, fata mea scumpă.
Fată scumpă?
O nouă groază şi-a găsit sălaş în umerii lui Catherine.
— Nu ştiam că aşteptăm musafiri. Nu sunt îmbrăcată corespunzător pentru…
Repezindu-se înainte, agitată, marchiza i-a netezit părul şi i-a aranjat gulerul rochiei, apoi a împins-o spre salon.
— Nu fi prostuţă, draga mea. Nu trebuie să-i lăsăm pe musafirii noştri să aştepte…
— Dar…
— Iat-o, Maiestatea Voastră! a strigat marchiza, îmbrâncindu-şi fiica pe uşă. Am găsit-o hoinărind pe hol, aşa o copilă timidă!
Atât regele, cât şi marchizul au sărit în picioare. Din nou, regele îi adusese cu el pe Iepurele Alb, veşnic neliniştit, pe Cinciarul şi Decarul de Treflă şi pe Jest. Din nou, Jest stătea lângă fereastra îndepărtată, cu veşmântul negru de bufon şi pălăria strâmbă de pe cap conturate în lumina după-amiezii. Avea o postură respectuoasă, cu mâinile împreunate la spate, însă de data aceasta se uita fix la perete, nu la ea.
În partea opusă a salonului, Mary Ann s-a oprit din turnatul ceaiului suficient cât să-i arunce o privire curioasă lui Catherine. Tânăra nu a putut să i-o susţină, prea ruşinată de eşecul ei recent cu Pălărierul.
Regele a bătut din palme, un solo de aplauze pentru intrarea oportună a lui Catherine.
— Iat-o, iat-o! a spus el. Şi iată-mă şi pe mine – surpriză!
Cath a reuşit să-i ofere un zâmbet nesigur.
— O zi bună, Maiestatea Voastră! Cărui fapt datorăm această onoare?
— Ah, iubita mea, a zis regele, rostind cuvântul cu o bucurie exagerată şi ignorând grimasa lui Cath, un spectacol incredibil de extraordinar va avea loc în seara asta la Teatrul Lobilor – o producţie specială a piesei Regele Vesel’, susţinut în onoarea mea! Speram…
Şi-a dres glasul.
—Am sperat, cu permisiunea marchizului, că ai putea fi de acord să mă însoţeşti, dul… dulceaţa mea!
Şi-a încleştat mâinile. Timiditatea lui ar fi fost adorabilă dacă tânăra nu ar fi fost atât de jignită de apelativul folosit.
— Vai, sună splendid, Maiestatea Voastră, a spus marchiza. Nu sună splendid, Catherine?
Privirea i-a săgetat spre Jest, mai degrabă împotriva voinţei sale, însă expresia lui era la fel de goală ca suprafaţa unui lac netulburat.
— Sunt flatată, Maiestatea Voastră, dar aş avea nevoie de o însoţitoare pentru o astfel de ieşire şi nu ştiu dacă ne putem lipsi de…
— Ia-o pe Mary Ann! a spus mama ei.
Slujnica a îngheţat în mijlocul turnării unei linguri cu vârf de zahăr într-o ceaşcă.
— Mary Ann, nu te mai obosi cu toate astea şi du-te să te schimbi! Poc, poc!
Mama ei a scos în evidenţă fiecare cuvânt în parte pocnind din degete şi, după o privire defel surprinsă aruncată lui Catherine, slujnica s-a repezit afară din salon şi marchiza a preluat sarcina servirii ceaiului.
— Şi tu, Catherine. Du-te să te faci prezentabilă. Dacă îmi amintesc bine, Teatrul Lobilor este foarte frumos, deşi au trecut ani de când domnul Pinkerton m-a dus acolo, nu-i aşa, domnule Pinkerton?

Marchizul i-a zâmbit cu ochi visători.

— O, da, iubirea mea, îmi amintesc bine. Ai fost răpitoare în seara aia şi cred că am petrecut mai mult timp uitându-mă la tine decât la spectacol. A fost îmblânzirea Tocăniţei, nu-i aşa?

Marchiza a chicotit.

— Dar, mamă, a început Catherine, cum rămâne cu Jabberwockul? Fără îndoială că nu este încă sigur să…

Încântarea marchizei s-a transformat repede într-o încruntătură.

— Nu fi prostuţă, copilă. Vei fi cu regele! înconjurată de gărzi! Nu vei păţi nimic!

— Dar abia am ajuns acasă şi nu sunt…

— Catherine. Maiestatea Sa ţi-a solicitat prezenţa la acest spectacol incredibil de extraordinar. Nu-l vom dezamăgi, nu-i aşa?

De fapt, Cath ştia că întreba dacă ar îndrăzni să o dezamăgească pe ea.

A răspuns prin cea mai imperceptibilă clătinare din cap.

— Aşa cum am crezut. Acum fugi şi îmbracă-te cu ceva adecvat!

Când s-a întors din nou spre rege, zâmbetul i-a redevenit luminos.

— Aţi spus că vă beţi ceaiul cu lapte, nu-i aşa, Maiestatea Voastră?

Muşcându-şi interiorul obrazului, Catherine s-a răsucit spre uşă. A cutezat să mai furişeze o ultimă privire spre Jest, dar singura schimbare a fost apariţia unei cute mici între sprâncene. De parcă i-ar fi simţit ochii aţintiţi asupra lui, el a oftat, încet, însă atenţia i-a rămas fixată pe peretele îndepărtat.

În drum spre camera ei, Cath s-a întrebat care dintre ei îşi dorea mai puţin să se afle acolo.[43]

Călătoria cu trăsura s-a dovedit a fi şi mai stânjenitoare. Din moment ce Catherine şi Mary Ann ocupau două locuri în caleaşca regelui, Iepurele Alb a fost forţat să stea afară cu lacheul şi a părut atât de oropsit de perspectivă, încât Cath aproape că a sugerat să facă schimb de locuri cu el.

în cele din urmă, şi-a dorit să o fi făcut, întrucât s-a trezit înghesuită într-un spaţiu mic, cu faţa spre rege şi Jest, aşezaţi pe cealaltă bancă.

Din fericire, regele părea să nu fie conştient de disconfortul din jur. A purtat jovial o conversaţie de unul singur, flecărind despre grădinile palatului şi despre cum îşi dorea o casă în copac, de îndată ce unii dintre arbori ajungeau suficient de puternici ca să o susţină.

Ochii lui Jest au rămas fixaţi pe fereastră, chiar dacă priveliştea era ascunsă de o perdea.

De fiecare dată când regele spunea ceva deosebit de enervant, Cath se apleca spre Mary Ann, iar prietena ei i-a oglindit în scurt timp gestul, oferindu-i toată empatia tăcută de care era capabilă. În curând, umerii le erau atât de apăsaţi unul de celălalt, încât pe Cath începuseră să o furnice degetele.

A fost recunoscătoare când au ajuns la teatru – o minune arhitecturală cu scaune dispuse aproape peste tot împrejurul scenei, imitând forma unui lob de ureche uman.

La sosirea regelui, mai mulţi curteni de Caro s-au aruncat pe burtă, lipindu-se complet de sol şi creând un covor desfăşurat până la intrarea în teatru, care a fost sculptată să arate precum două urechi de iepure ridicate. Lacheul cu ochi holbaţi le-a ajutat pe Cath şi pe Mary Ann să coboare din caleaşcă.

Apucând un sceptru de pe scaunul vizitiului, Jest le-a condus grupul cu

---

[43] Variantă umoristică la adresa celebrei comedii îmblânzirea scorpiei, scrisă de dramaturgul William Shakespeare, adaptată pentru romanul de faţă

bastonul înălţat mult deasupra capului, înainte să intre în teatru, corbul negru uriaş s-a năpustit în jos din cer şi s-a aşezat pe vârful sceptrului de parcă ar fi fost o stinghie. Jest nu a încetinit, însă Corbul şi-a întors capul ca să-i arunce o privire lui Cath, cu ochii lui negri, inexpresivi. Apoi şi-a coborât ciocul spre urechea tânărului şi a spus ceva ce Catherine nu a putut să audă. Răspunsul lui Jest a fost o clătinare vehementă din cap.

Catherine şi-a dat seama că se uita fix la el. Cu greu reuşise să-şi desprindă privirea de pe Jest de când plecaseră de la Golful Ţestoasei de Piatră.

Dacă el se uitase măcar o dată la ea, îi scăpase cu desăvârşire.

Regele, neatent ca de obicei, i-a întins cotul şi Cath l-a luat, suprimându-şi dezamăgirea. Mary Ann a urmat-o îndeaproape, cerându-şi iertare curtenilor în vreme ce păşea peste ei.

Foaierul era ticsit de invitaţi care aşteptau să-şi ocupe locurile. Jest şi Corbul dispăruseră deja în aglomeraţie în timp ce Catherine şi regele erau întâmpinaţi cu plecăciuni, reverenţe şi atât de multe felicitări că ar fi putut fi deja logodiţi. Tânăra s-a străduit din răsputeri să pară nedumerită când le-a primit urările de bine, recompensată la rândul ei cu o mulţime de priviri la fel de nedumerite, însă în curând a devenit clar că pierdea bătălia. După proclamaţia regelui de la festival, toţi locuitorii din Regatul Cupelor credeau că erau logodiţi şi părea că existau puţine lucruri pe care Catherine le putea face pentru a descuraja acele zvonuri, mai ales aici, la un teatru, la braţul regelui.

Peste noapte, viaţa i se preschimbase într-un vârtej, care o trăgea în adânc, cât mai departe de suprafaţă.

Au salutat-o pe Margaret Mearle, elegant îmbrăcată şi neimpresionată de faptul că Catherine era acum favorita regelui, şi pe duce, care a încercat să-şi ascundă invidia cu privire la succesul romantic al suveranului său.

Cath şi-a dat seama că fusese atât de prinsă în propriile probleme amoroase încât îl dezamăgise crunt pe duce. O rugase să-l ajute să câştige afecţiunea lui Margaret, dar singura soluţie la care se putea gândi era să-i scuture pe amândoi şi să le ordone să treacă peste mândria şi stinghereala lor înainte de a fi prea târziu.

O mână a apucat brusc încheietura lui Cath, trăgând-o de lângă rege. S-a învârtit şi nu mică i-a fost mirarea când s-a trezit holbându-se la chipul palid şi supt al lui lady Peter, care o strângea cu mai multă forţă decât ar fi crezut-o capabilă.

— Mai ai? a întrebat lady Peter, fără să-i ofere lui Cath ocazia de a o saluta.

Şoptea, dar vocea îi răsuna aproape la fel de puternic ca un ţipăt în spaţiul aglomerat. Catherine şi-a plecat capul mai aproape, nesigură dacă auzise bine.

— Dacă mai am?

Lady Peter a dat din cap, cu ochii mari şi injectaţi. A aruncat o privire prin foaier înainte să o tragă pe Cath şi mai aproape. Doar câţiva centimetri le mai despărţeau acum feţele, iar Catherine îi putea vedea tenta gălbuie a dinţilor, marginile ascuţite ale pometţilor. Pe buza superioară strălucea o peliculă fină de transpiraţie.

— Spune-mi, a zis lady Peter pe un ton implorator. Te rog spune-mi că ai mai multe. Voi face orice, voi plăti oricât…

Vocea i s-a frânt.

— Adică, nu am prea mulţi bani, dar te pot plăti prin ce produce pământul şi favoruri sau…

— Lady Peter, vă rog. Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Tortul, a zis ea, iar vocea i-a coborât din nou.

Catherine a rămas cu gura căscată.

— Poftim?
Lady Peter şi-a coborât colţurile gurii, iritată, apoi a scotocit prin buzunarele rochiei. Era, a constatat Cath, aceeaşi rochie de muselină neagră pe care o purtase la balul în alb şi negru al regelui şi, deşi era practic o zdreanţă în comparaţie cu ţinutele purtate de celelalte doamne, s-a întrebat dacă ar putea fi cea mai frumoasă rochie pe care o deţinea lady Peter.
A cuprins-o mila şi s-a întrebat dacă ar fi extrem de nepoliticos din partea ei dacă i-ar oferi una dintre rochiile sale. Avea destule, deşi ar trebui să fie ajustată foarte mult ca să i se potrivească, iar sir Peter nu păruse genul care să accepte gesturi de caritate…
Gândurile i s-au oprit când lady Peter şi-a scos mâna din buzunar, dezvăluind un şerveţel de in murdar. A tras colţurile în lături şi în centrul ţesăturii se găseau rămăşiţele unei felii de tort cu dovleac condimentat, atât de strivite încât tortul şi glazura se amestecaseră într-un bulgăre aproape de nerecunoscut.
Câteva firimituri au început să se rostogolească peste marginile şerveţelului, moment în care lady Peter a icnit şi s-a aplecat, prinzându-le în gură.
întregul trup îi tremura când şi-a ridicat din nou privirea cercetătoare la Cath şi a reîmpăturit şerveţelul peste tort, ascunzându-l înapoi în buzunar.
— Am luat tot ce am găsit nemâncat după festival, dar această felie este tot ce a mai rămas. Te rog, trebuie să ai mai multe. Spune-mi că ai mai multe!
Catherine a dat să clatine din cap.
— Nu, îmi… îmi pare rău. Am preparat un singur tort.
N-avea niciun rost să menţioneze tortul de probă pe care îl făcuse. Aflat la mila ei şi a lui Mary Ann, nu supravieţuise mult.
Lui lady Peter i-a căzut faţa. Nu era dezamăgire, ci un fel de agonie nebună. Şi-a întins iarăşi mâinile spre încheieturile lui Catherine, strângându-le de data aceasta pe amândouă.
— Dar de unde ai luat dovleacul?
Buzele lui Cath s-au întredeschis. A ezitat.
Nu putea admite furtul chiar în faţa soţiei proprietarului.
— Te rog! a ţipat lady Peter.
Cath a exclamat când strânsoarea a devenit mai fermă, sigură că va lăsa vânătăi.
— Voi muri fără! Te rog!
Va muri?
Era pe moarte? Părea destul de bolnavă.
— A fost de la… de la parcela de dovleci a soţului dumneavoastră. Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să-l iau, dar părea abandonat şi…
— Mincinoaso!
— Au!
Cath şi-a smuls mâinile din strânsoare şi s-a uitat în jos, uluită să vadă că unghiile lui lady Peter îi lăsaseră zgârieturi însângerate pe braţe. S-a împleticit înapoi şi compasiunea anterioară a fost înlocuită de şoc.
— I-a distrus pe toţi, a zis lady Peter.
Faţa îi era răvăşită şi palidă ca osul.
— I-a ars până la ultimul. Nu înţelege cum am nevoie de ei, nevoie de ei…
O umbră s-a întins peste ele şi Cath a fost aproape recunoscătoare să-l vadă pe sir Peter, care şi-a apucat soţia de braţ, mutându-şi încruntătura necruţătoare de la ea la Catherine.
— Despre ce-i vorba?

— Nimic! a spus repede lady Peter, redevenind fata blândă şi înfricoşată pe care Cath şi-o amintea de la bal. Încerc doar să cunosc mai multe persoane, aşa cum ai spus…

— Nu-ţi bate capul cu lady Pinkerton. Crede că nu suntem de nasul ei, a zis el, un comentariu pe care Catherine l-a considerat nedrept, deşi nu întrezărise prea multe lucruri de admirat la ei. Începe spectacolul.

Lady Peter nu a protestat când a tras-o după el, însă privirea ei a găsit-o din nou pe Cath. Imploratoare. Imploratoare.

De îndată ce au plecat, Catherine a inspirat adânc. Şi-a masat încheieturile, bucuroasă că se oprise deja sângerarea şi rănile nu erau adânci, deşi o înţepau îngrozitor.

A cercetat mulţimea, ameţită pentru o clipă, incapabilă să-şi amintească unde era sau de ce se afla acolo. L-a zărit pe rege, care purta o conversaţie cu contesa văduvă Wontuthry – regele stătea pe o treaptă pentru a putea fi la înălţimea contesei, chiar dacă ea avea spatele îndoit.

I-a luat câteva minute bune să-şi amintească: se afla aici cu regele. Era curtezanul ei. După părerile multora, logodnicul ei.

Abia atunci şi-a dat seama că, în nedumerirea ei, îl căutase pe Jest.

Cu un gol în stomac, şi-a croit cu greu drum prin foaierul ce începea să se golească. Regele s-a luminat la faţă când a văzut-o, după care şi-a luat rămas-bun de la contesă înainte să o tragă pe Cath în sus pe scări. L-a urmat cu o groază crescândă pe un hol somptuos, decorat cu măiestrie cu matriţe de ipsos a diferite aparate auditive – de la urechi mici de şoarece până la urechi uriaşe de elefant. Focul din candelabrele sub formă de torţe arunca o lumină caldă peste sculpturi.

Regele avea o lojă privată la primul nivel – genul care sacrifica o vedere decentă a scenei astfel încât să fie zărit de restul spectatorilor iubitori de teatru. Iepurele Alb a tras deoparte draperiile de catifea.

Lui Catherine i-a sărit inima când a văzut că Jest era acolo şi îi aştepta, o umbră tăcută sprijinită de balustradă. Corbul era în continuare cocoţat pe sceptru, curăţându-şi penele.

Însă când Jest nici măcar nu şi-a ridicat privirea la intrarea lor, inima i-a căzut din nou, îndurerată.

— Am ajuns, am ajuns! a spus regele, îndrumând-o pe Cath spre primul rând.

L-a auzit pe Jest cum îşi trage brusc răsuflarea când a fost nevoită să se strecoare pe lângă el, corpul dându-i-se înapoi ca să nu o atingă, în timp ce Catherine a trebuit să-şi încleşteze pumnii ca să nu-i mângâie din întâmplare, intenţionat, mâna.

Ea şi regele stăteau în primul rând, iar Mary Ann a ocupat un loc în spatele lor. Jest şi Iepurele Alb au rămas în picioare. Cath şi-a fixat privirea asupra scenei şi cortinei trase, nerăbdătoare să înceapă spectacolul ca să-şi poată închide ochii şi să-şi imagineze că se afla în altă parte.

— Vezi bine, lady Pihkerton? a întrebat-o regele.

— Perfect, a spus ea, împotrivindu-se dorinţei de a-l întreba dacă are nevoie de o pernă în plus ca să stea mai sus.

— Vrei ceva? Un pahar de vin roşu? Nişte brânză?

— Sunt bine, mulţumesc, Maiestatea Voastră!

— Îţi este prea cald? Iepure, vino şi ia şalul lui lady Pinkerton…

— Nu, mulţumesc, Maiestatea Voastră!

Regele a ezitat, dornic să-i facă pe plac, apoi, lent, s-a aşezat comod în

scaun. După o clipă, s-a aplecat atât de mult peste balustradă, încât Catherine a avut un impuls straniu de a-l împinge peste margine, deşi s-a simţit oribil în urma gândului trecător. Acest bărbat, şi-a amintit ea, nu era vinovat pentru nimic din ceea ce se întâmplase.

Şi-a dorit ca el să nu fi făcut anumite presupuneri sau acel anunţ umilitor la festival, dar, până la urmă, ea a fost cea care acceptase curtarea. Ea a fost cea care nu ar fi trebuit să lase acest aranjament să continue pentru atât de mult timp, dacă intenţiona să-l refuze.

Trebuia să-l refuze. Trebuia.

Dar gândul i-a dat o durere de cap.

Regele s-a întors spre Iepure.

— Cât mai durează până începe spectacolul?

Un foşnet în spatele lui Catherine a fost urmat de ticăitul unui ceas de buzunar – s-a întrebat dacă era cel pe care i-l dăduse Jest la bal, dar nu s-a întors să se uite.

— Cinci minute, Maiestatea Voastră, a venit răspunsul domnului Iepure.

Regele s-a răsucit iar cu faţa spre scenă, dând agitat din picioare.

— Jest, eu şi cu lady Pinkerton ne-am plictisit. Nu ai vrea să ne amuzi?

Capul lui Catherine s-a ridicat brusc.

— Nu este nevoie. De fapt, nu sunt deloc plictisită.

În cele din urmă, Jest s-a uitat la ea. Cath a încercat să zâmbească, închipuindu-şi că erau complici în toată această situaţie, însă el a tresărit şi şi-a ferit privirea.

Retrăgându-se, tânăra şi-a coborât ochii spre mezanin.

— Îmi place să mă uit la cei din jur. Vai… aceea este doamna Prepeliţă? Am auzit că a avut cuibul plin de ouă în urmă cu câteva luni, dar se pare că au ieşit toţi puii din găoace. Sunt o familie atât de drăguţă!

Regele i-a urmărit privirea.

— Aşa e! a exclamat şi şi-a împreunat mâinile sub bărbie. Nu-i aşa că şi tu îi adori când sunt mici? Heruvimi drăguţi şi gingaşi, cu ciocurile lor micuţe şi trupuşoarele plinuţe.

A oftat şi Catherine a trebuit să fie de acord că puii de prepeliţă erau adorabili. A numărat treisprezece, familia ocupând un rând întreg.

— Tu câţi îţi doreşti? a întrebat regele, punându-şi coatele pe balustradă şi lăsându-şi bărbia în palme.

Cath s-a uitat pieziş la el.

— Ouă? Sau prepeliţe?

— Copii.

Chipul îi devenise roşu rubiniu, însă ochii îi erau visători când i-a aruncat o privire lui Catherine printre gene.

— Vreau să am zece cândva.

Roşeaţa a urcat pe gâtul lui Cath, înflorindu-i peste obraji. L-a auzit pe Jest tuşind, un zgomot imposibil de ignorat, ca un cuţit răsucit în stomac.

— Eu… presupun că nu m-am gândit prea mult la asta, a spus ea, apoi a înghiţit nodul dureros din gât.

Nu era în totalitate adevărat. S-a gândit că ar putea fi frumos să aibă o familie cândva. Dar nu cu el. În numele Cupelor, nu cu el!

Jest a izbit atât de tare cu sceptrul în podea, încât Cath a simţit vibraţia prin picioare. Corbul a scos un ţipăt ascuţit şi a zburat pentru o clipă înainte să se aşeze din nou.

Catherine şi regele s-au întors la unison.

— Mie mi-ar prinde bine nişte vin roşu, a spus Jest, uitându-se la rege de

parcă şi-ar fi provocat suveranul să-i refuze o astfel de cerere. Pot să aduc ceva fericitului cuplu cât sunt plecat?

Inima tinerei a început să bată năvalnic.

— Pleci?

Restul întrebării s-a transformat în ţipăt în capul ei. O lăsa singură? Cu el?

A fost surprinsă de cât de mult o durea asta. Însă Jest îi spusese că nu va concura cu regele pentru afecţiunea ei. Nu se va implica până când ea nu va lua o hotărâre.

Fiecare clipă petrecută în prezenţa amândurora o făcea să se simtă ca o laşă neputincioasă, dar asta nu schimba faptul că nu voia ca Jest să plece.

Laşă, laşă, laşă.

Regele a început să sară în scaun.

— Ha! Vezi, Jest, chiar îşi doreşte un pic de divertisment!

— O, nu, nu asta voiam… sfinte Cupe! E prea cald aici, nu-i aşa?

O parte din tensiunea adunată în umerii lui Jest a dispărut.

— Permite-mi, a spus el, apoi, printr-o mişcare fulgerătoare, s-a apropiat de scaunul ei şi a ajutat-o să-şi scoată şalul înainte ca ea să poată clipi măcar.

Vârfurile degetelor lui înmănuşate au alunecat tandru pe umerii ei. Catherine s-a înfiorat.

—Desigur, sunt mai mult decât bucuros să vă distrez, dacă îi face plăcere doamnei, a spus Jest, atâmându-i şalul într-un cuier din spatele lojei. Poate voi oferi emfaze poetice despre pielea doamnei, care străluceşte ca glazura cu cremă de unt? Complimente nesfârşite despre părul ei precum ciocolata topită?

În loc să fie jenat că Jest cita din corespondenţa lor „personală”, regele dădea vesel din picioare.

— Ştiu! A fost din una dintre scrisorile pe care ţi le-am trimis, îţi aminteşti? Jest a trebuit să mă ajute doar puţin cu asta, a spus el, apoi şi-a îndreptat coroana pe cap. Mi-a fost groaznic de foame după ce am scris-o.

— Literatura bună chiar îţi face poftă de mâncare.

Jest nu mai încerca să-şi ascundă tonul ironic, dar nu părea să existe vreun pericol ca regele să se prindă de faptul că îşi bătea joc de el.

Catherine a strâns cu putere braţul scaunului, cu trupul în continuare întors spre Jest. Mary Ann privea întreaga scenă din colţ, prefăcându-se că este invizibilă.

— Sinceră să fiu, nu a fost preferata mea dintre scrisorile pe care mi le-ai trimis. Până la urmă, sunt o doamnă, nu un desert.

Un muşchi a zvâcnit în obrazul lui Jest. Cath nu s-a obosit să se uite la rege.

— De fapt, a continuat ea, poemele şi darurile ar putea avea rostul lor, dar descopăr că sunt mai fascinată de acele demersuri în arta curtării care păstrează o fărâmă de nebunie, poate chiar de bufonerie, şi care te duc cu gândul la imposibilităţi.

S-a lăsat tăcerea în loja lor privată. Buzele lui Jest s-au subţiat. I-a susţinut cu intensitate privirea, încleştându-şi degetele în jurul sceptrului. Ochii i s-au umplut cu o disperare mută.

Spusese prea multe şi, chiar dacă nu ar fi spus nimic, cu siguranţă că adevăratele sentimente îi erau zugrăvite acum pe toată faţa.

— Dulceaţa mea, a şoptit regele.

Catherine s-a strâmbat şi s-a pregătit pentru ceea ce trebuia să urmeze, sfârşitul serii şi al unei poveşti de dragoste inexistente. A îndrăznit să-l privească, gata să-i accepte decizia de a pune capăt curtării lor. Însă nu a văzut un suflet distrus sau supărare, nici măcar confuzie. A văzut doar bucurie în ochii regelui.

A luat-o de mână. Cath a tresărit, cu spatele deodată rigid.
— Gândesc la fel, a spus el şi părea gata să izbucnească în plâns.
Mâna ei era un peşte moale în strânsoarea lui, dar el o ţinea ca pe o bijuterie preţioasă.
— Ăăă… Maiestatea Voastră…
În spatele lor, Jest şi-a smuls pălăria de bufon. Clopoţeii au zornăit.
— Îmi dau seama că încă nu v-am felicitat pentru logodna voastră, a spus el, făcând o plecăciune. Păreţi perechea perfectă şi vă doresc amândurora bucuria unei inimi foarte mulţumite.
Catherine a încercat să clatine din cap, sfâşiată de emoţii.
Lumina aruncată de candelabre s-a diminuat, iar Jest şi-a pus din nou pălăria pe cap.
— Bucuraţi-vă de spectacol, Maiestatea Voastră, lady Pihkerton.
S-a întors spre rândul din spate.
— Domnişoară Mary Ann.
Cu degetele încă strâns încleştate în jurul braţului de la scaun, Cath a încercat să-i transmită cât de mult îşi dorea ca el să rămână, cum ar renunţa la orice să fie alături de el, nu de rege.
Jest şi-a smuls privirea de la ea şi a părăsit în grabă loj a, cu Corbul în continuare cocoţat pe sceptru.
Nefericită, tânăra şi-a îndreptat iarăşi faţa spre scenă. Mâna îi era rece, dar a regelui era fierbinte şi umedă. Nu i-a dat drumul. Cu coada ochiului, putea surprinde frânturi din mutra lui încântată.
Cortina a început să se ridice. S-a auzit orchestra şi a început în forţă primul act. Publicul a ovaţionat, regele cel mai tare dintre toţi.

Capitolul 33

Catherine era epuizată, o senzaţie care pornea din vârful capului şi ajungea până la degetele de la picioare, înghesuite în cele mai frumoase cizme ale ei. Mintea îi era asaltată de fantezii în care mergea acasă, se strecura sub pături şi nu mai părăsea culcuşul moale până nu isprăvea cel mai lung somn din viaţa ei. Dorinţa era atât de puternică încât îi venea să plângă.
După frecvenţa exclamaţiilor şi ovaţiilor din public, şi-a dat seama că spectacolul era lăudabil, însă ochii o înţepau atât de tare încât cu greu reuşea să-i ţină deschişi îndeajuns pentru a se bucura de piesă. În plus, povestea s-a înceţoşat complet în mintea ei de la cea de-a doua scenă.
Abia la apariţia unui bufon şi-a impus să fie atentă. Dar nu era Jest, era doar un actor, îmbrăcat din cap până-n picioare în negru, într-un veşmânt de bufon familiar, care executa roata pe scenă şi perora glume obraznice, răsplătit cu râsete isterice din partea publicului. A făcut mişto de rege, s-a uitat sub fustele actriţelor aflate în trecere, şi-a scuturat pălăria până când clinchetul clopoţeilor a fost singurul sunet din capul lui Catherine.
Când spectatorii au râs din nou în hohote, tânăra a ţâşnit în picioare.
— Trebuie să ies puţin.
Regele nici nu a observat când s-a furişat pe lângă el, prea fermecat de jokerul fals, însă Mary Ann a dat să se ridice pentru a o însoţi. Cath i-a făcut semn să rămână pe scaun.
— Sunt bine. Vin imediat.
Paşii i-au răsunat pe scările de la foaier în timp ce s-a repezit la nivelul

principal, apucând balustrada ca să nu se împiedice de fustă. Abia când picioarele i-au ajuns pe ultima treaptă şi s-a învârtit în jurul balustradei a auzit vocea adâncă a lui Jest – urmată de tonul mai ridicat şi îngâmfat al lui Margaret Mearle.

Catherine s-a dat înapoi, ascunzându-se în spatele unui stâlp.

—… cât se poate de căpos! spunea Margaret.

— O descriere potrivită, a fost de acord Jest, deşi vocea îi era împovărată de oboseală, dar încăpăţânarea nu este întotdeauna un defect, îndeosebi când vine vorba de dragoste.

— Dragoste? a râs în hohote Margaret.

— Într-adevăr, dragoste, sau cel puţin aşa pare din perspectiva mea. Ar trebui să vezi cum te urmăresc ochii lui peste tot. Or fi ei mici, dar sunt plini de afecţiune.

Jest şi-a dres glasul.

— Morala, desigur, este că „frumuseţea stă în ochii privitorului".

— Nu am auzit niciodată o astfel de morală şi, după cum sunt convinsă că nu trebuie să-ţi reamintesc, nimeni nu posedă cunoştinţe mai vaste în materie de morale decât mine.

— Cred că am citit-o într-o carte.

— Ei bine.

A urmat o ezitare lungă.

— Presupun că este un tip de morală decentă.

— Mai era încă una. Ceva despre piele[44]… nu la fel de potrivită, mă tem.

— Este atât imun la critici, cât şi mândru[45]. Are şi obrazul gros, e şi greu de cap.

— Două dintre cele mai admirabile calităţi ale ducelui. Aş mai putea adăuga că se îmbracă impecabil.

Margaret a îngânat, neconvinsă.

— Şi curajos, a adăugat Jest, aşa cum a demonstrat când s-a aruncat între tine şi Jabberwock la bal. Şi, de asemenea, loial şi plin de compasiune, chiar şi faţă de servitorii săi – am auzit că refuză să îşi concedieze bucătăreasa, deşi zvonurile afirmă că este cu adevărat îngrozitoare.

— Dar nu înţeleg. S-a comportat întotdeauna atât de nepoliticos cu mine. Nu m-am simţit niciodată atât de judecată ca atunci când mă aflu în preajma lui şi, în plus, îi învredniceşte pe toţi cu privirea aia îngâmfată şi, o, felul în care stă cu nasul pe sus!

— S-ar putea, lady Mearle, să-l fi judecat greşit? Ce numeşti impoliteţe ar putea fi nimic mai mult decât incapacitatea lui de a vorbi lejer cu o fată pe care o admiră.

— Chiar crezi că asta simte?

— Mi-a spus personal, lady Mearle. Ce motiv aş avea să te amăgesc?

— Pur şi simplu pare atât de… atât de subit.

— Te asigur că sentimentele lui există de mai mult timp decât îţi dai seama. Uite, m-a rugat să îţi dau asta.

Catherine a auzit un foşnet de pergament.

---

[44] Jest face referire la expresia Beauty is only skin-deep (Frumuseţea este doar la suprafaţă)

[45] în original, thick-skinned (lipsit de bun-simţ/indiferent la critici sau având un psihic puternic) and thick-headed (prost/orgolios). Ambele expresii sunt cu dublu înţeles, putând fi considerate atât o insultă, cât şi un compliment. în timp ce Margaret alege să-l ponegrească pe duce, Jest se foloseşte de jocul de cuvinte ca să-i scoată în evidenţă calităţile

— Ce este?
— O invitaţie să i te alături în loja sa personală, în seara asta. Împreună cu însoţitoarea ta, desigur. Ducele a spus că va lăsa un loc liber, în speranţa că-i vei accepta invitaţia.
Margaret a scos un ah încântat. Hârtia a mai foşnit puţin.
— Eu… ei bine. Presupun că nu ar strica… doar pentru o seară… până la urmă, nu sunt genul de doamnă care să tragă indecisă de timp când are de-a face cu admiraţia bine intenţionată a unui bărbat.
— Nu aş îndrăzni să sugerez aşa ceva, lady Mearle. Sper că te vei bucura de restul spectacolului.
Catherine s-a lipit de stâlp şi l-a încercuit lent, până în partea opusă, alertată de sunetul unor paşi apropiindu-se. S-a ascuns sub balustrada scării cât Margaret a trecut aproape cu graţie pe lângă ea şi tocmai răsufla uşurată când o rafală de pene i-a atacat faţa şi un croncănit i-a răsunat în urechi. S-a îndepărtat împleticit de balustradă, lovindu-se cu spatele de perete şi dând din mâini spre pasărea fioroasă.
Corbul s-a răsucit în aer şi a zburat în sus pentru a se cocoţa pe bustul sculptat al unui dramaturg cu o expresie severă.
— Corbule! l-a certat Jest. Nu a fost deloc frumos.
— Nu, nu, sunt sigură că am meritat-o, a spus Cath, încercând să-şi netezeascăpărul. Nu ar fi trebuit să trag cu urechea.
Corbul şi-a întors capul, cu ciocul ridicat în aer, şi a devenit evident că acum împărtăşea părerea nefavorabilă a Pălărierului despre ea. Până la urmă, era impostoarea care îl luase drept prost pe Jest în timp ce era curtată de rege.
— Chiar şi aşa, nu trebuia să o sperii, Corbule. Ar trebui să-ţi ceri iertare.
— Niciodată! a spus Corbul.
— Corbule!
— E în regulă. Mie îmi pare rău că m-am furişat.
Cath a ocolit scara şi l-a văzut pe Jest sprijinit de un perete, ţinându-şi pălăria într-o mână şi sceptrul de abanos în cealaltă. Jumătate din păr îi era ciufulit şi arăta ca un vagabond care revendicase teatrul pentru sine. Dacă n-ar fi fost bătăile neîntrerupte şi înăbuşite de tobă care veneau prin uşile închise, ar fi avut senzaţia că sunt doar ei doi în tot teatrul.
— Îţi mulţumesc pentru ceea ce i-ai spus lui Margaret. Nu trebuia să mă ajuţi.
Jest şi-a îndesat din nou pălăria pe cap.
— Să ne închipuim că nu am făcut-o pentru tine, ci pentru dragostea adevărată.
A ridicat din umeri. Gestul nu a fost atât de nonşalant pe cât bănuia Catherine că intenţionase a fi.
— Am avut onoarea să vorbesc cu Alteţa Sa la petrecerea cu ceai – la petrecerea cu ceai a regelui – şi cred că ţine foarte mult la lady Mearle.
Ochii i s-au îngustat când a aruncat o privire în sus, spre scara pe care dispăruse aceasta.
— Nu sunt în totalitate sigur de ce.
— Şi pe mine mă surprinde. Dar… ce crezi că se va întâmpla atunci când Margaret va afla că lucrurile pe care le-ai spus nu sunt adevărate? Sunt convinsă că intenţiile îţi sunt lăudabile, însă ar putea face mai mult rău decât bine.
Jest şi-a înclinat capul.
— Ce te face să crezi că am spus ceva ce nu era adevărat?
— Ei bine, doar că ducele…

Catherine a ezitat. Curajos. Loial. Întotdeauna îmbrăcat impecabil, deşi uneori era dificil de remarcat din cauza taliei şi stângăciei lui. Sprâncenele i s-au unit într-o încmntătură.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că îl cunosc de aproape o viaţă întreagă? Cum este posibil să fi ajuns cumva să-l cunoşti mai bine, atât de repede?

Jest şi-a îndreptat atenţia spre sceptru, trecându-şi alene degetele de-a lungul sferei netede şi lustruite.

— Ar trebui să te întorci la locul tău, lady Pinkerton. Întoarce-te la alesul tău!

— Te rog, nu-i mai spune aşa!

— Cum să-i spun?

— Doar regele, dacă ai putea.

Nu voia să se uite la ea. Deşi se aflau la doar câţiva paşi distanţă, părea că erau despărţiţi de kilometri întregi.

— Nimic nu a decurs aşa cum am crezut, a spus el, iar Catherine s-a întrebat dacă vorbea cu ea, cu el însuşi sau chiar cu Corbul. Am crezut că totul va fi mult, mult mai uşor.

— Misiunea ta? a îndrăznit ea să întrebe, coborându-şi vocea. De la Regina Albă?

Corbul a scos un croncănit surprins, însă Jest l-a ignorat. A ignorat şi întrebarea ei.

— Ştii, Maiestatea Sa te va cere în căsătorie în curând. Aproape că mă aştept să o facă în seara asta.

Strâmbându-se, Cath a aruncat o privire înapoi, la primul nivel, bucuroasă că nu se afla acolo sus, în loja întunecată, prefăcându-se că se distrează. Aşteptând ca regele să o ceară în căsătorie.

— În caz că te întrebai dacă sentimentele mele s-au schimbat sau nu, a spus ea, nu s-au schimbat.

— Nu, atâta lucru este clar.

Jest s-a scărpinat sub marginea pălăriei.

— Îmi pare rău dacă am fost distant în seara asta. Chiar dacă ştiu că nu îţi place în felul acela de rege, când te văd cu el devin incredibil de gelos.

Inima ei a tresărit.

— Într-adevăr?

Expresia lui Jest a devenit ironică atunci când, în cele din urmă, s-a uitat la ea.

— Acest lucru nu te poate surprinde.

Catherine a încercat să nu ameţească de atâta satisfacţie.

Corbul a scos un sunet plin de dezgust, apoi a zburat spre unul dintre candelabre şi a început să se cureţe, de parcă ar fi fost murdărit.

— Ar trebui să te întorci, a zis Jest. În caz că ar veni cineva aici. Nu am vrea să… Ar părea…

Buzele i-au zvâcnit. Era un lucru atât de neobişnuit pentru el să rămână fără cuvinte.

— Ai dreptate, a spus Cath, îndepărtându-se de el.

S-a apropiat lent de balustrada scării, a pus o mână pe aceasta şi s-a uitat în sus, la şirul lung de trepte. Inima i-a devenit tot mai grea, ca şi cum de ea ar fi fost legată o ancoră.

Înapoi la rege. Înapoi la curtezanul ei.

O singură ovaţie a bubuit prin teatru, atrăgându-i atenţia asupra uşilor închise.

— Lady Pinkerton? s-a auzit vocea lui Jest.

Cath şi-a întors privirea.
— Te-ai hotărât ce vei spune când te va cere în căsătorie?
Dinăuntrul teatrului s-au auzit mai multe ovaţii, chiar şi mai puternice. Corbul a eliberat un croncănit ascuţit.
— Crezi că aş putea spune da? a întrebat ea, pentru că, în acest moment, i se părea imposibil.
Pentru o clipă, chipul lui Jest a rămas inexpresiv, apoi durerea i-a cuprins toate trăsăturile, iar cute fine i-au spulberat masca de kohl din jurul ochilor.
— Cred că trebuie să spui da, a şoptit el, şi suna ca şi cum ar fi fost o rugăminte, dar cuvintele au fost ca o săgeată în inima ei.
Catherine a făcut o jumătate de pas spre el, dar s-a oprit din nou.
— De ce, Jest? De ce continui să faci asta? îmi spui că eşti gelos sau vrăjit sau că aş putea fi motivul tău să rămâi în Regatul Cupelor, dar chiar cu următoarea răsuflare mă încurajezi să-l accept pe rege. Nu te înţeleg.
Expresia lui era îndurerată când a deschis gura să vorbească iar, însă clădirea s-a cutremurat deodată. Cath a sărit, ferindu-se din instinct la zgomotul îndepărtat al unei ferestre sparte.
La etajul al doilea, o uşă a ţâşnit din balamale. Un val de căldură a inundat foaierul, împreună cu mirosul de fum.
Catherine s-a clătinat, dar Jest era deja lângă ea, prinzând-o în braţele sale. Şi-a dat seama că sunetele pe care le luase drept ovaţii erau de fapt ţipete, iar aplauzele, o învălmăşeală de picioare panicate.
Prin uşa în flăcări, o creatură s-a năpustit pe al doilea nivel al foaierului, toată numai piele neagră, solzi şi ochi întunecaţi, turbaţi.
Cath a îngheţat.
Era Jabberwockul.

Capitolul 34

Un fior intens a străbătut-o pe Catherine în timp ce se holba la creatura uriaşă. Deşi o îngrozise în valea de lângă magazinul Pălărierului, fusese prea întuneric ca să-şi formeze o imagine clară asupra bestiei. Dar acum se înălţa deasupra ei, un coşmar format din gheare, solzi şi muşchi încordaţi. Îi putea vedea saliva agăţată de colţi. Îi putea mirosi respiraţia putredă.
— Cath, retrage-te, încet, a şoptit Jest.
Bestia şi-a aţintit ochii incandescenţi asupra lor şi a şuierat. Tânăra s-a poticnit înapoi şi Jest s-a mişcat, punându-se între ea şi creatură.
— Fugi!
Catherine a apucat balustrada, dar trupul ei refuza să se urnească din loc. Jabberwockul s-a târât spre ea, pe membrele sale masive. Din nări îi ieşeau şuierând aburi.
Cu un gâlgâit în gât, bestia a sărit înainte, cu fălcile larg deschise. Catherine a ţipat. Jest s-a pregătit pentru impact.
Un ţipăt. O furtună de pene negre. O picătură de cerneală a căzut din cer – Corbul, iute ca o săgeată, şi-a înfipt ciocul în unul dintre ochii de culoarea tăciunelui ai creaturii. Jabberwockul a urlat şi s-a ridicat pe picioarele din spate. Când a căzut din nou la pământ, întregul teatru s-a cutremurat, iar Cath a putut vedea că unul dintre tăciunii din ochii fiarei fusese stins. Pe partea dreaptă a feţei i se scurgea sânge cu urme de cărbune.
Cu un alt răget, şi-a agitat ghearele spre cer, dar Corbul deja se îndepărtase,

imposibil de atins în timp ce-şi flutura aripile în apropiere de tavanul clădirii.
— Acum! Du-te! a ţipat Jest, ţinându-şi sceptrul ca pe o armă.
A sărit pe balustrada scării şi s-a năpustit spre bestie de parcă ar fi fost un acrobat care alerga pe o frânghie înclinată. Sceptrul s-a răsucit. O cizmă de piele s-a împins într-o statuie de marmură. Luându-şi avânt, Jest s-a învârtit în aer, a aterizat pe gâtul lung al monstrului şi a înşfăcat una dintre mustăţile lungi şi subţiri care îi creşteau din cap ca şi cum ar fi apucat o lesă. A tras înapoi capul monstrului. Jabberwockul a ţipat şi s-a ridicat pe membrele inferioare, dar Jest s-a ţinut ferm.
Cath tremura, cu picioarele încă lipite de scară.
Corbul a săgetat iar spre fiară, ţintindu-i cel de-al doilea ochi, însă Jabberwockul s-a înclinat într-o parte şi, fluturând o gheară, a alungat păsărea.
— Cath! Fugi!
Tânăra a reuşit să-şi desprindă privirea şi să se răsucească pe călcâie, dar nu făcuse decât câţiva paşi înainte ca degetele de la picioare să i se împiedice de materialul rochiei. A ţipat şi s-a clătinat, a simţit cum cade, prăbuşindu-se pe scări într-o încâlceală de satin şi jupoane.
Şi-a rupt glezna.
Strigătul i s-a pierdut într-un torent de răcnete şi tropote de paşi.
Foaierul s-a umplut cu spectatori care fugeau din teatru, coborând furtunos pe scări şi aruncându-se peste balustradele balcoanelor, un şuvoi de trupuri îngrămădite spre ieşire. Catherine s-a ghemuit în rochia înfoiată ca o pernă sub ea, orbită de durere, şi a sperat să nu fie călcată în picioare.
— Pinkerton?
Şi-a ridicat privirea prin cascada de păx ciufulit şi l-a zărit pe Jack la câţiva metri distanţă, cu spatele lipit de acelaşi stâlp pe care îl folosise ea mai devreme drept ascunzătoare.
— Jack! Ajută-mă… glezna mea… cred că este…
Şi-a înăbuşit un suspin.
Cu nările umflate, Jack a făcut un pas spre ea, dar a fost oprit de un alt urlet ascuţit eliberat de Jabberwock. A aruncat o căutătură în sus şi a pălit. După un moment de indecizie, a clătinat din cap.
— Nici măcar tu nu meriţi osteneala, lady Pinkerton! a ţipat el, apoi s-a răsucit pe călcâie şi a dat buzna spre ieşire, împreună cu restul mulţimii cuprinse de panică.
— Jack! întoarce-te, ticălosule!
Dar dispăruse, înghiţit de haos.
Cu maxilarul încordat, Catherine s-a rostogolit pe spate, încercând să nu-şi forţeze glezna. Durerea tăioasă se transformase în agonie, dar nu a văzut nicio picătură de sânge.
Stele îi scânteiau în colţurile ochilor. Când a îndrăznit să-şi ridice privirea, a văzut că Jest îşi ţinea apăsat sceptrul de gâtul Jabberwockului şi ghearele Corbului lăsaseră o serie de crestături lungi între aripile tari ale fiarei.
Cath şi-a încleştat degetele în rochie şi s-a gândit la poveştile pe care le auzise în copilărie. Basme în care fiara era ucisă, capul său monstruos fiind tăiat de pe umeri ca un trofeu macabru.
—Taie-i capul! a şoptitpentru sine, uitându-se înnebunită prin foaier.
Trebuia să existe o armă – ceva mai ascuţit decât sceptrul din lemn lustruit al lui Jest.
— Trebuie să-i tăiem capul!
Vorbise atât de încet, încât abia îşi putea auzi propriile cuvinte în vacarm; totuşi, în acel moment, Corbul a coborât pe balustrada scării şi şi-a înclinat

capul, ochii lui abisali scrutându-i pe ai ei.
Jest a icnit, cu chipul contorsionat de efortul depus pentru a controla Jabberwockul. Deodată, bestia s-a aruncat în sus, iar el şi-a pierdut echilibrul şi a alunecat înapoi, lovit de coada biciuitoare a monstrului.
S-a răsucit în aer, aterizând în picioare doar cu o uşoară poticnire.
Jabberwockul şi-a fluturat aripile uriaşe. Peste tot în foaier, flăcările lumânărilor au pâlpâit şi s-au stins.
Dar una dintre aripile monstrului atârna nefiresc.
Era rănit.
Corbul şi-a mutat atenţia de la Catherine la fiară, după care s-a avântat în sus, ţintind ochiul rămas al monstrului. Cu un pocnet puternic, fălcile Jabberwockului au prins în gură o pană smulsă din coadă. Pasărea s-a retras ţipând.
Bestia a scos un alt răget. A întins o gheară către un candelabru, dar a ratat şi s-a prăbuşit înapoi pe podeaua foaierului. Mulţimea rămasă s-a împrăştiat. Plăcile au crăpat de la forţa impactului. Pereţii s-au cutremurat.
Monstrul respira greoi şi gâlgâia. Un ochi incandescent a cercetat iute distrugerile din jur. Din nări îi ieşeau spirale de aburi.
Şi-a fixat din nou ochiul pe Catherine, ca un prădător care-l descoperă pe cel mai slab din turmă. Limba îi atârna din gură în timp ce s-a ridicat, cutremurându-se, pe toate cele patru picioare.
Cath s-a tras înapoi şi palmele i-au alunecat pe ţesătura rochiei. Era înfăşurată în falduri de satin ca într-o capcană, iar simpla idee de a-şi lăsa greutatea pe gleznă o făcea să-şi piardă minţile.
— Nu! a ţipat Jest. Te lupţi cu mine, bestie mare şi urât mirositoare ce eşti! Las-o în pace!
S-a aruncat de pe mezanin, s-a prins de un candelabru şi a sărit. Lumânările încă se balansau, stropind ceară pe podea, când a aterizat între aripile monstrului. Fruntea îi era punctată de sudoare şi dâre de kohl i se prelingeau pe obraji, însă tot a reuşit să creeze iluzia unui dans cu o coregrafie perfectă.
Parcă era la circ. În delirul provocat de durere, Cath putea vedea totul. *Pentru următoarea noastră reprezentare, vă rugăm să le uraţi bun venit lui Jest şi Jubilantului Jabberwock, cea mai bună echipă acrobatică din Regatul Cupelor!*
A început să râdă isteric.
Corbul şi-a umflat penele; încă o privea.
Urlând şi răsucindu-se, monstrul a încercat să-l scuture din nou pe Jest de pe el, însă tânărul s-a agăţat de ţesutul moale de la spate, unde se întâlneau aripile bestiei, cu spectrul ridicat pentru a lovi. Catherine nu credea că îl putea ucide cu un băţ de lemn. Să-i scoată un alt ochi? Poate. Să îl rănească şi să îl mutileze? Fără îndoială. Dar în curând dinţii Jabberwockului îl vor găsi pe Jest şi vor pune capăt acestui act.
Aripi acoperite de pene i-au fluturat părul. Catherine a ţipat şi s-a ferit, dar era doar Corbul. S-a lăsat la pământ lângă ea, cu pieptul asaltat de respiraţii rapide. În gheare ţinea pălăria lui Jest, cu clopoţeii amuţiţi pe plăcile crăpate.
Şi-a aţintit ochii asupra ei şi a împins pălăria înainte.
Cath a luat-o. Materialul era uzat şi moale. Părea un lucru străvechi, nu o completare recentă la veşmântul unui bufon. Clopoţeii au zornăit când şi-a împins braţul înăuntru.
Nicio căptuşeală, nicio cusătură deteriorată. Interiorul pălăriei era un neant nesfârşit. Şi-a băgat braţul până la umăr, întinzându-şi degetele până când s-au

înfăşurat în jurul unui obiect rece şi greu.
Şi-a retras braţul şi a scos un suspin adânc.
Strângea mânerul unei săbii.
Nu – mânerul Sabiei Vorpal. Ştia asta până în adâncul sufletului. Lama strălucea cu reflexii argintii în lumina caldă a teatrului, iar mânerul era incrustat cu dinţii şi oasele creaturilor pe care le ucisese înainte.
S-a gândit la poveşti. La regele curajos care căutase Jabberwockul în pădure şi îl doborâse cu Sabia Vorpal cea dreaptă.
Catherine şi-a ridicat privirea. Jest încă se agăţa de spatele monstrului. Când a zărit-o, ochii i s-au mărit.
— Catherine…!
Jabberwockul s-a ridicat în două picioare. De data aceasta, Jest a fost aruncat la pământ, aterizând pe o parte cu un geamăt. Sceptrul i-a dispărut repede în mulţime, printre cei câţiva spectatori împietriţi lângă uşile teatrului, prea speriaţi să o ia la goană spre ieşire. Stăteau îngrămădiţi în grupuri cuprinse de groază, unii fugeau înapoi în teatru, alţii se ghemuiau sub scară, oriunde li se părea că găsesc o fărâmă de siguranţă.
Monstrul a încolţit-o din nou pe Cath, de parcă Jest nu ar fi fost nimic altceva decât un ţânţar sâcâitor şi ea ar fi fost adevărata ţintă. Următoarea sa masă.
Fiara a văzut sabia în mâna ei şi a înlemnit.
Arma s-a încălzit în strânsoarea lui Catherine, de parcă şi-ar fi simţit la rândul ei prada.
Tânăra a înghiţit în sec, permiţându-şi un scâncet de negare. Un moment de panică şi respingere în care categoric, sub nicio formă, nu avea de gând să stea pe glezna ruptă şi să înfrunte acest monstru cu o armă străveche, legendară.
Apoi şi-a încleştat maxilarul, şi-a tras fusta de sub picioarele încâlcite în satin şi a ignorat sunetul materialului sfâşiat. S-a lăsat mai întâi pe piciorul teafăr, nesigură, fiecare mişcare trimiţându-i un fulger de durere în glezna rănită. Cu o mână ţinea strâns sabia, cu cealaltă s-a sprijinit de balustrada scării Respiraţia îi devenise întretăiată, pielea asudată. Era deja ameţită de la efortul necesar pentru a sta în picioare.
Dar stătea în picioare.
Catherine a expirat şi a dat drumul balustradei, lăsându-şi greutatea pe piciorul vătămat. Şi-a înghiţit un ţipăt, dar a refuzat să permită durerii să o învingă. Şi-a înfăşurat mâinile în jurul mânerului sabiei şi a ridicat lama, ignorând tremurul din braţe.
Jabberwockul s-a apropiat ca un prădător, precaut acum. A adulmecat, ca şi cum ar putea mirosi oţelul sau poate sângele care îl acoperise cândva.
încă un pas lent mai aproape, umblând pe toate cele patru membre.
Catherine a încercat să scape de nodul din gât, dar muşchii zgâriaţi de ţipete s-au răzvrătit.
Încă un pas.
Şi-a imaginat că o face. Că roteşte sabia cât de tare poate. Că taie prin tendoane şi coloana vertebrală. Şi-a imaginat capul creaturii rostogolindu-se cu un sunet profund, continuu, de-a lungul foaierului.
Şi-a imaginat scena din nou şi din nou şi din nou.
Taie-i capul!
Cuvintele i-au răsunat printre gânduri, agitate.
Creatura a mai făcut un pas. Apoi doi.
O picătură sărată de transpiraţie i-a alunecat în ochi, înţepând-o. A clipit pentru a o înlătura.

— Catherine…
Vocea lui Jest era încordată.
Jabberwockul o privea cu singurul său ochi, ca un tăciune aprins, cu sângele prelingându-i-se în continuare pe celălalt obraz. Gura îi era deschisă şi Cath îi putea vedea toţi dinţii aliniaţi de-a lungul fălcilor uriaşe. Rânduri peste rânduri de colţi, atât de mari încât nu era sigură că îşi putea închide gura, nici dacă ar vrea.
Catherine şi-a dezvelit propriii dinţi.
Taie-i capul! Taie-i capul! Taie-i…
Dintr-odată, fiara s-a cutremurat şi s-a întors. A ţâşnit de-a lungul foaierului, cu ghearele zgâriind şi bâjbâind prin jur, apoi şi-a lipit aripile de spate, astfel încât să poată încăpea prin uşile care rămăseseră deschise. Aerul rece al amurgului părea că aruncă scântei peste străzile goale.
Pe treptele exterioare, Jabberwockul şi-a întins aripile. Cea stângă a tremurat la început, însă, cu o mişcare fulgerătoare, fiara şi-a tras corpul în aer. O pală de aer a pătruns în teatru, apoi creatura a dispărut, o umbră peste acoperişuri, în timp ce ţipetele de durere i se stingeau treptat în noapte.

Capitolul 35

Catherine a dat drumul sabiei care a lovit pardoseala cu un zăngănit răsunător.
Tot trupul i-a fost străbătut deodată de durere, un fier încins în gleznă, un foc pârjolitor prin oase. S-a lăsat în jos, pe rochie. Inima îi bătea cu putere, degetele îi erau fierbinţi de la sângele care îi gonea sub piele.
Un alt suspin din mulţime. O ezitare născută din teamă. Nimeni nu ştia ce să facă. Era evident că toţi aşteptau ca altcineva să ia o decizie. Să fie primul care se mişcă.
Un cârmuitor, un lider, un rege.
Dar Regele de Cupă stătea în mijlocul lor, la fel de palid şi plângăreţ ca oricare dintre supuşii săi.
Cath şi-a dat seama că plângea. Îşi putea simţi nasul curgând, dar nu s-a şters. Lasă-i să vadă pielea pătată şi rochia sfâşiată şi mucii care erau de aşteptat după ce a asistat la o asemenea oroare. Lasă-i să vadă.
Jest s-a poticnit spre ea, ignorând audienţa. Şchiopăta, ceea ce era chiar mai ciudat decât masca de kohl întinsă acum peste obraji.
— Catherine. Catherine.
S-a aplecat deasupra ei, cu ochii injectaţi.
— Ce te doare? Piciorul?
Cath şi-a încordat maxilarul şi a dat din cap – deşi acea mişcare uşoară a ameţit-o şi mai tare. S-a prăbuşit pe spate şi Jest a dispărut din vedere, dar l-a simţit împingându-i în sus poalele rochiei – doar puţin. Doar cât să vadă.
Tânăra a început să râdă, strident şi isteric.
— Ei bine… asta nu-i prea… adecvat, s-abâlbâitea, înecându-se, în timp ce prin părul încurcat i se prelingeau lacrimi. Of, ajunge cu prostiile, doare!
Jest i-a atins glezna şi Catherine a ţipat. Lumea a devenit înceţoşată, asaltată de lumini pâlpâitoare. Atingerea a părăsit-o.
— L… L… Lady Pinkerton?
Catherine a gemut. Capul i-a căzut în lateral şi i-a văzut pe rege, Iepurele Alb şi Mary Ann împleticindu-se în jos pe scări. Mary Ann era palidă de teamă, cu

şorţul mototolit în pumni şi boneta ei nouă şi frumoasă strâmbă pe cap.
— M... Maiestatea Voastră, a spus ea.
Îşi dorea ca toţi să plece, să o lase în pace. Îşi dorea să fie inconştientă.
— Jabberwockul...
Atât a reuşit să rostească înainte ca un alt junghi de durere să o năucească.
Regele a coborât în grabă restul treptelor şi a îngenuncheat lângă ea, luându-i mâna într-ale lui.
— Ai fost uimitoare!
A scos o batistă dintr-un fald al veşmântului, dar în loc să i-o ofere lui Catherine, şi-a tamponat propria frunte care strălucea de transpiraţie. Apoi şi-a ridicat capul şi s-a uitat cercetător împrejur, la mulţimea rămasă fără cuvinte, încă încremenită.
— Uitaţi-o! Comoara inimii mele! Păstrătoarea Sabiei Vorpal! Curajoasa şi g-g-geniala lady Catherine Pinkerton! Uitaţi-o pe viitoarea noastră regină!
— Nu, a murmurat ea, dar nimeni nu a auzit-o din cauza aplauzelor.
Capul i-a atârnat şi a simţit o mână tandră sprijinindu-l. Buricul moale al unui deget mângâindu-i scoica urechii.
— Nu sunt... sabia. Nu este...
— Maiestatea Voastră, a spus Jest, iar vocea i-a răsunat peste urale. E rănită. Are nevoie de ajutor!
Regele s-a răsucit pe călcâie. S-a panicat.
— O! Ăăă. D... da. Desigur.
S-a uitat la glezna ei şi s-a făcut verde la faţă.
Cath a scrâşnit din dinţi, încercând să-şi recapete concentrarea în timp ce craniul îi bubuia neîncetat.
— Dacă eu sunt uimitoare... şi genială... şi curajoasă – a înăbuşit un ţipăt – atunci tu eşti inutiV.
Jest a înlemnit. Regele a bătut în retragere.
— Jabberwockul ne terorizează de săptămâni! Şi ce măsuri ai luat? Ce faci ca să-l opreşti? a continuat Catherine, fără să se mai obosească să respecte normele de etichetă.
Maiestatea Sa a scos un sunet ascuţit şi şi-a ascuns capul între faldurile de catifea ale mantiei.
— Eşti regele! Trebuie să faci ceva!
— Catherine.
Jest i-a pus o mână pe frunte şi i-a netezit părul ciufulit.
— Păstrează-ţi puterea, Cath... lady Pinkerton.
Mary Ann s-a ivit deasupra umărului regelui, cu o expresie dezorientată aşternută pe faţă, până când a văzut glezna prietenei sale. Şi-a dus o mână la gură. Şocul a durat doar o clipă, apoi s-a oţelit şi s-a întors spre rege.
— Durerea o înnebuneşte, Maiestatea Voastră. Cineva trebuie să o ducă la Sturioni. Voi chema imediat o trăsură.
— O t-trăsură, da, a spus regele, săltându-şi capul, cu mustaţa zvâcnindu-i la fiecare răsuflare.
Pieptul îi urca şi cobora spasmodic şi părea că ar putea să i se facă rău, dar şi-a revenit.
Cath plângea din nou, ameţită de durere.
— Bestia trebuie să fie oprită înainte ca altcineva să fie rănit...
— O voi duce eu, a spus Jest. Va fi mai rapid.
Mary Ann a ezitat.
— Mai rapid decât o trăsură?

— Da.
Jest a întâlnit privirea lui Cath, iar ochii îi erau tulburaţi, însufleţiţi şi mult prea galbeni. Tânăra l-a văzut înghiţind în sec înainte să adauge:
— Suntem îndeajuns de disperaţi.
Întorcându-se, a apucat Sabia Vorpal şi a împins-o înapoi în pălărie, pe care şi-a aruncat-o peste cap. Clopoţeii erau prea strălucitori, prea veseli şi răsunau puternic în urechile lui Cath.
Jest şi-a strecurat braţele sub ea.
— Prostii! Nu o poţi duce în braţe tot drumul! a strigat Mary Ann.
— Te asigur că pot, a spus el şi orice alte proteste au fost absorbite de vuietul unui cutremur sub picioarele lor.
În trosnete şi bubuituri, podeaua a erupt brusc. În jurul lor. Sub ei. Un turn de pietre a ţâşnit în sus, prinzându-i pe Jest şi Catherine în centru. Ei i s-a tăiat răsuflarea în timp ce privea fix, cu ochii larg deschişi, zidurile care i-au împresurat pentru a forma un cocon, iar mult, mult deasupra ei, putea vedea un parapet zimţat şi candelabrele teatrului, îndepărtându-se tot mai repede. Se scufundau, dar, în afară de bubuitul adânc al pământului, părea că nu se mişcau deloc.
— Cum? s-a minunat ea, sigură că avea halucinaţii. Cum poţi să…?
Sprâncenele lui Jest erau unite într-o linie fermă când şi-a mijit ochii spre ea.
— Sunt un Turn, a spus el, de parcă acesta ar fi fost un răspuns satisfăcător, apoi a şoptit: Şi îmi pare rău pentru asta.
A ridicat-o în braţele lui.
Agonia a cuprins-o dintr-odată, intens, un vătrai fierbinte apăsat în piciorul ei. A ţipat…
Scântei ameţitoare, trepidante, insuportabile i-au săgetat membrele. Cath s-a trezit dezorientată şi plângând. Podeaua tare a foaierului teatrului era acum iarbă moale şi răcoroasă. A simţit gust de sare pe limbă, urme de lacrimi uscate pe obraji.
Era înconjurată de copaci şi arbuşti care se înălţau maiestuos deasupra ei. Lumea mirosea a pământ şi plante, plus o aromă subtilă de ceva dulce, precum melasa caldă şi biscuiţii cu ghimbir.
A auzit un hârş de la o frânghie şi scripeţi scârţâitori, dar asta era tot ce se auzea. Nu ciripea nicio pasăre, nu cânta niciun greier, nu trăncănea nicio voce.
Capiii i-a căzut în lateral. Şi-a întredeschis uşor ochii.
Se afla într-un fel de poiană – fire de iarbă crestate îi apăsau tâmpla. Lumea părea nemişcată – nicio briză printre florile sălbatice, niciun ciripit melodios din copaci. Deşi ajunseseră seara la teatru, aici lumina era auriu-roşiatică, prinsă între zi şi noapte.
Printre genele îngreunate de epuizare, a zărit în centrul poienii o fântână antică, cu muşchi infiltraţi printre pietre şi un grup de ciuperci crescând din aceeaşi tulpină. Lângă ea stătea Jest. Avea pălăria pe marginea fântânii şi mânecile suflecate peste coate, dezvăluind o piele bronzată deasupra mănuşilor întunecate. A tras de frânghie, ridicând găleata cu apă cu fiecare rotire a manivelei. După felul în care gemea, fie găleata era foarte grea, fie mecanismul era foarte vechi, fie braţele îi erau foarte, foarte obosite.
O purtase în braţe până aici.
Cât de mult au mers?
Cath habar n-avea unde era aici sau cât de mult timp trecuse.
Un alt junghi de durere i-a contorsionat toată faţa. A scâncit.
— Încă puţin, Catherine, a spus Jest printre gâfâieli, apoi a dezlegat frânghia

şi ea a auzit lichidul mişcându-se în găleată când a fost înlăturată de pe cârlig. Gata!

Jest s-a îndreptat spre ea, nesigur pe picioare. Ceva s-a vărsat pe o parte a găleţii şi Cath a putut vedea urme străvechi incrustate în lemn – ceva lipicios, de culoarea caramelului. Nu apă.

— Nu suntem pe plajă, a spus ea, încercând să se concentreze pe altceva în afara durerii. Trebuia să mă duci la…

— E mai bine aşa, a asigurat-o Jest şi a aşezat găleata lângă ea. Îţi promit că va fi mult mai rapid decât metoda Sturionilor. Poţi să stai în şezut?

A ameţit din nou cât Jest a ajutat-o să se ridice şi şi-a văzut pentru prima oară piciorul.

Îi tăiase cizma. Şi ciorapul fusese tăiat la gambă ca să-i dezgolească glezna, care nu mai arăta aproape deloc aşa cum şi-o amintea. Era umflată, de culoare purpurie. Piciorul îi era răsucit într-un unghi ciudat şi avea o umflătură mare pe o parte – osul, a bănuit ea, pregătit să-i sfâşie pielea. A scâncit din nou. Realitatea a reaprins flacăra durerii.

— Poftim, a spus Jest, întinzând mâna după o cană de lemn din găleată.

Lichidul întunecat a susurat şi a clipocit în timp ce îl scotea, picurând ca mierea pe laterale.

— Bea asta!

— Ce este? a întrebat ea.

— Melasă.

— Melasă? Asta nu este…

— Doar bea, Catherine!

Jest a stat lângă ea în vreme ce a luat cana în mâinile vlăguite, degetele lipindu-i-se de lemn. Era atât de aproape încât genunchiul lui îi apăsa coapsa, cu mâinile pregătite să o ajute dacă avea nevoie.

Fântâna cu melasă – o altă poveste imposibilă. Un loc unde siropul îndulcit bolborosea din adâncurile pământului, conţinând proprietăţi vindecătoare legendare.

Iar Jest o găsise. Jest ştia unde era. Cum…?

Mintea îi era prea tulburată să unească toate piesele de puzzle. A băut, pentru că nu se putea gândi la niciun motiv să nu o facă, deşi băutul melasei s-a dovedit a fi un proces lent şi dens. Era ca şi cum ar fi înghiţit lingură după lingură din cel mai dens, mai dulce, mai bogat sirop.

Era delicios.

O, ce nu ar da să prepare o plăcintă cu nuci pecan, coniac şi melasă!

Sau acea găluşcă clootie, doar pentru a-i demonstra domnului Omidă că se înşela şi că fântâna exista până la urmă.

Pe măsură ce siropul îi umplea stomacul, căldura lichidului vindecător i-a pătruns în trup. I s-a răspândit prin membre, devenind tot mai fierbinte, de parcă muşchii i-ar fi luat foc. Era propriul fel de durere, însă nu se compara cu cea provocată de glezna ruptă.

— Funcţionează, a spus Jest.

Abia simţea schimbarea. Îndreptarea lentă a articulaţiei, micşorarea umflăturii, reducerea treptată a pielii inflamate.

S-a aplecat în faţă în timp ce durerea a devenit mai suportabilă, apoi un uşor disconfort şi, în cele din urmă, a dispărut complet.

Jest i-a îndepărtat o şuviţă de păr de pe frunte.

— Cum e acum?

Cath şi-a masat glezna, la început cu blândeţe, după care tot mai apăsat când nu a simţit niciun fulger de durere. Şi-a imaginat cât de tulburată ar fi

mama ei să asiste la o astfel de scenă – fiica ei, masându-şi glezna dezgolită, în vreme ce era singură într-un loc straniu, cu un bărbat straniu…

— Mai bine, mersi.

— Bun.

Un singur cuvânt, atât de simplu, dar plin de o uşurare care ar fi putut umple un ocean. Jest s-a ridicat în picioare şi a dus găleata înapoi la fântână, agăţând-o la loc în cârlig.

— Vă mulţumesc! a spus el. Ce doriţi drept plată?

Un chicotit dispreţuitor a răsunat din adâncul fântânii, înfiorând-o pe Cath: i s-a făcut pielea de găină.

A fost urmat de o voce ascuţită şi visătoare, asemănătoare cu cea a unei fetiţe. A cântat:

— Elsie vrea cizma doamnei, aproape tăiată în două. Tillie vrea ciorapul singuratic, pierdut fără pantof. Iar eu voi lua un sărut păstrat îndelung, din moment ce ai dat mult prea puţine.

în afară de o încleştare scurtă a maxilarului, chipul lui Jest a rămas inexpresiv, apoi a dat din cap şi s-a întors lângă Cath. Fără să se uite la ea, a adunat obiectele cerute, cizma distrusă şi ciorapul sfâşiat.

— Cine este acolo jos? a şoptit Catherine.

— Surorile, a spus el, iar ea a simţit importanţa de netăgăduit a titlului. Le datorăm plată pentru melasă, dar nu te îngrijora. Cer doar lucruri de care nu avem nevoie.

A dus cizma şi ciorapul la fântână şi le-a aruncat înăuntru, deşi nu a răsunat niciun pleosc. Apoi o mânuţă palidă, ataşată de o încheietură osoasă, s-a înălţat din fântână, răsucindu-se în aer. Jest s-a aplecat şi a depus un sărut în palma întoarsă în sus.

Când s-a îndepărtat, degetele s-au strâns într-un pumn şi mâna a dispărut înapoi în fântână, luându-şi premiul. Cath a avut impresia că a mai auzit un alt râs jos, apoi tăcere.

Jest şi-a luat pălăria şi s-a întors cu paşi uniformi în locul unde Cath încă stătea pe pajiştea cu flori sălbatice. A oftat şi s-a ghemuit, iar acum, când erau atât de aproape, cu ochii mai mult sau mai puţin la acelaşi nivel, tânăra putea vedea oboseala din irişii galbeni şi epuizarea care îi împovăra umerii, între lupta cu Jabberwockul şi purtatul ei în braţe tot drumul până aici, s-a mirat că mai avea puterea să stea în picioare.

— E totul bine? a întrebat ea.

Fantoma unui zâmbet a alunecat pe buzele lui Jest – însă era unul strâmb, care abia îi dezvăluia gropiţele.

— În mare parte bine, domniţă.

Cath a zâmbit scurt la amintirea primei lor întâlniri, dar cu gândurile acum eliberate de durere, întrebările dădeau năvală una după alta.

— Cum am ajuns aici? Era… îmi amintesc de un zid de piatră care ne înconjura…

Mintea îi era neclară. Părea mai degrabă un vis decât ceva real.

— Sunt un Tum, a spus el. Pot călători mai repede decât orice trăsură, atât timp cât drumul este drept.

Catherine şi-a deschis gura, dar a închis-o la loc. Nu înţelegea, dar a simţit că mai clar de atât el nu putea fi. Aşa că a încercat din nou:

— Fântâna cu melasă este reală.

El a încuviinţat din cap.

— Crezi… crezi că l-ar putea ajuta şi pe prietenul nostru comun?

Jest a părut surprins de întrebare, dar şi-a revenit numaidecât.
— Pălărierul a încercat deja, însă bietul nostru tovarăş nu a vrut să-l urmeze până aici. Nu a fost îndeajuns de disperat.
— Disperat?
Şi-a amintit vag că şi Pălărierul menţionase ceva despre disperare.
— Da. Fără îndoială, a fost tulburat şi profund nefericit, dar asta nu este îndeajuns. Mă tem că acum va rămâne de-a pururi o Falsă Ţestoasă.
S-a clătinat pe călcâie şi, de parcă se temea de ce alte întrebări ar mai putea pregăti Cath, a spus:
— Dacă te simţi în stare să mergi, te voi conduce acasă. Domnişoara Mary Ann este îngrijorată. Fără îndoială, toţi sunt de acum.
Cath s-a uitat în jur.
— Cât timp a trecut de când am plecat de la teatru?
— O oră sau două, cred, dar niciun ceas nu funcţionează aici.
— Nu se poate! Aproape că răsare soarele.
în ochii lui Jest a apărut un licăr de amuzament.
— O, e aproape noapte. Niciodată una sau alta. Cel puţin asta mi-a zis Pălărierul. Am mai fost aici o singură dată, dar nu s-a schimbat nimic între timp.
— Niciodată zi sau noapte, a murmurat ea, privind împrejur la poiana scăldată în lumină aurie. Cum e posibil?
— Bănuiesc că Timpul nu a păşit niciodată în această vale. Poate că nu este dispus să plătească preţul cerut de Surori, oricare ar fi acela.
Vocea i-a coborât.
— Sau poate că nu a fost niciodată îndeajuns de disperat să o găsească.
Cath şi-a ascuns degetele de la picioare, acum goale, în iarba moale.
— Şi tu cum ai găsit-o? Tu şi Pălărierul.
Umerii lui Jest s-au prăbuşit şi, de parcă şi-ar fi dat seama că ea nu avea de gând să plece, indiferent cât timp trecuse sau nu, s-a aşezat lângă ea pe iarbă. Şi-a scos mănuşile şi le-a pus alături, împreună cu pălăria cu trei colţuri.
— Numai cei disperaţi pot găsi acest loc. Pălărierul l-a găsit când a fost disperat să nu împărtăşească soarta tatălui său. Iar eu te-am adus aici pentru că sufereai atât de mult şi eram disperat să pun capăt durerii.
Cath a simţit cum inima i s-a mărit în piept, dar a încercat să îi oprească expansiunea, îndesând-o înapoi la locul ei.
— Şi prima oară când ai venit aici?
Jest şi-a mijit ochii spre fântână, preocupat, şi a privit-o fix pentru mult timp – pentru foarte mult timp – înainte de a-şi întoarce atenţia asupra ei. Arăta ca şi cum ar fi pierdut o dispută lăuntrică.
În cele din urmă, a zis:
— Am fost disperat să îndeplinesc misiunea pe care mi-o încredinţase regina mea şi fântâna cu melasă se află între diferite momente în timp şi între tărâmuri.
A tras adânc aer în piept.
— Stăm în picioare la intrarea în Regatul Şahului.

Capitolul 36

— Sunt sigură că te înşeli, Jest.
El şi-a ridicat ochii spre ea, surprins, iar Cath şi-a fluturat braţul peste florile sălbatice.

— Nu putem sta în picioare la intrarea în Regatul Şahului. Până la urmă, stăm pe jos.
De data aceasta i-au apărut ambele gropiţe.
— Intr-adevăr.
Jest a arătat spre peretele de arbuşti aflat de cealaltă parte a poienii. Catherine şi-a dat seama că erau complet înconjuraţi de un gard viu, fără nicio deschidere, cel puţin nu una la vedere.
— Nu o poţi vedea acum, dar aceasta este intrarea într-un labirint grandios. Dacă Surorile îţi oferă permisiunea, labirintul se va deschide şi poţi ajunge la Oglindă. Iar mai departe…
Cath a scrutat peretele din frunze verzi, ramuri răsucite şi flori sălbatice în culori deschise. Şi-a lăsat imaginaţia să preia controlul. A văzut coridoare înguste care coteau înainte şi înapoi, pereţi însufleţiţi ce amăgeau călători obosiţi prin jocuri şi iluzii. Şi fix în centrul său, Oglinda, uşa către…
— Regatul Şahului, a spus ea. Oglinda duce către tărâmurile Regatului Şahului.
Jest a dat din cap.
— Format la rândul său din două regate, Roşu şi Alb, ambele conduse de câte o regină.
Catherine şi-a întors atenţia spre el, studiindu-i profilul – nasul ascuţit, kohlul întins şi părul negru ciufulit.
— De ce te afli aici, Jest? De ce te-a trimis Regina Albă?
Tânărul s-a strâmbat, ferindu-şi din nou privirea.
— Te rog, nu mă întreba asta.
Ea s-a lăsat pe spate, mai intrigată decât oricând.
— De ce nu?
— Pentru că lucrurile stau altfel acum. Ai schimbat totul.
Cath şi-a strâmbat gura şi a meditat o vreme înainte să întrebe:
— Vrei să spui că ţi-am schimbat misiunea sau gândurile despre aceasta?
— Ambele.
Jest a început să culeagă iarba, alegându-şi cu grijă cuvintele. A rupt tulpina unei flori albastre şi a răsucit-o între degete.
— Trăieşti într-un regat paşnic. Poate că Regatul Cupelor a fost întotdeauna aşa, dar cel al Şahului este diferit. Suntem o ţară dezbinată de două familii conducătoare şi am fost prinşi în acest război… dintotdeauna, din câte ştiu eu. Şi ori de câte ori pare că o tabără în sfârşit a câştigat şi războiul ar trebui să se încheie… este ca şi cum timpul se resetează şi o luăm de la început. Reluăm totul de la capăt. Iar şi iar. Suntem prinşi într-un război nesfârşit între cei albi şi cei roşii. Am văzut atâţia soldaţi murind pe câmpul de luptă. Am luat eu însumi atât de multe vieţi – în principal, Pioni ai Reginei Roşii, doar pentru ca aceştia să fie înlocuiţi de soldaţi noi şi să fie trimişi iar pe front. Nu se termină niciodată.
— Sună îngrozitor! a spus Cath cu răsuflarea tăiată.
Jest şi-a ridicat privirea spre ea, dar nu părea că i-a auzit cu adevărat cuvintele.
— O slujesc pe Regina Albă. Dintotdeauna. Dar seamănă foarte mult cu regele tău – confuză, puţin stângace, câteodată timidă şi îngrozită de conflicte. Nu e puternică sau curajoasă…
Muşchii gâtului i s-au încordat, degetele lui neliniştite rupând frunzele moi de pe tulpina florii.
— Nu ştiu dacă va putea câştiga vreodată acest război. Nu are tăria de care avem nevoie pentru a o învinge, o dată pentru totdeauna, pe Regina Roşie, iar regele nostru ne împărtăşeşte părerea. Această misiune a fost ideea lui.

Şi-a îndreptat iar atenţia asupra florii, răsucind tulpina subţire în jurul degetului.
— Ni s-a spus că Regatul Cupelor are o regină. Ni s-a spus că este o mare conducătoare – aprigă şi pătimaşă.
A ezitat din nou, cu buzele întredeschise, şi a lăsat floarea să-i cadă între picioare.
— Eu şi Corbul am fost trimişi să o găsim şi… şi să-i furăm inima.
Vocea îi devenise atât de joasă încât Cath nu era sigură că auzise corect. Apoi Jest s-a uitat în sus şi i-a susţinut privirea, cu o expresie răvăşită de chin.
— Am venit aici ca să-ţi fur inima.
Inima ei a tresărit la cuvintele lui, aproape cu teamă, dar Cath a început să clatine din cap.
— Regatul Cupelor nu are o regină.
— Ştiu. Cred că Timpul ne-a păcălit sau poate că Surorile ne-au adus aici prea devreme. Dar în curând va exista o Regină de Cupă şi… Catherine, chiar cred că tu vei fi aceea! Eşti regina pe care speram să o găsim. Eşti aprigă şi pătimaşă şi curajoasă…
— Eu? Abia îmi pot înfrunta propria mamă!
— Ai înfruntat Jabberwockul.
Cath şi-a ţinut în frâu protestele. Fusese delirantă şi frenetică. Nu se simţise curajoasă sau aprigă. În plus, îşi amintea sentimentul de uşurare care o cuprinsese când monstrul fugise de ea în loc să lupte.
— Apoi mai este Sabia Vorpal, a continuat Jest înainte ca ea să-şi poată pune ordine în gânduri. Este o moştenire de familie a casei regale din Regatul Şahului, transmisă din generaţie în generaţie. Nu ştiu cum a ajuns în pălăria mea sau cum ai reuşit să o scoţi. Se presupune…
Gura i s-a poticnit în cuvinte, umerii i s-au prăbuşit încă odată.
— Se presupune că numai cineva cu sânge regal o poate mânui.
Catherine a clătinat pentru a doua oară din cap. Nu. Nu. Acesta nu era viitorul ei. Aceasta nu era soarta ei. Nu ar permite aşa ceva.
— Nu sunt regină, a şoptit ea, dornică să fie adevărat. Şi nu voi fi niciodată. E imposibil.
Ochii lui Jest s-au îmblânzit.
— Regina Albă mi-a spus odată că au fost zile când a crezut chiar şi şase lucruri imposibile înainte de micul dejun.
Catherine s-a încruntat.
— Dar… asta am spus eu!
— Ştiu, a zis Jest, care şi-a lins buzele. Am ştiut din momentul în care te-am întâlnit, Cath. Chiar din momentul în care te-am văzut. Tu eşti cea pe care am venit să o găsim… indiferent cât încerci să te împotriveşti.
Tânăra şi-a deschis gura pentru a-l combate din nou, pentru a insista că nu-şi doreşte să poarte coroana, că va găsi o cale de a-l refuza pe rege – însă a ezitat, în timp ce un alt gând i se strecura printre dezminţiri.
I s-a încleştat brusc pieptul, forţând aerul să-i părăsească plămânii.
— Ai încercat să-mi furi inima.
Un muşchi a zvâcnit în maxilarul lui Jest, care s-a uitat în altă parte.
Cu gura deodată uscată, Cath şi-a pus o mână pe claviculă, simţind bătăile constante de sub piele.
— Totul… totul a fost pentru asta? Petrecerea cu ceai, scrisorile, ce ai spus la festival… toate acestea, nimic mai mult decât o încercare de a-mi fura inima, ca să o poţi duce înapoi reginei tale?
— Cel mai simplu mod de a fura ceva, a murmurat Jest, este să îţi fie oferit de bunăvoie.

Catherine şi-a dat seama că era adevărat. Ar fi avut deja inima ei, ar fi trebuit doar să i-o ceară. Ar fi fost mai mult decât dispusă să i-o ofere.

în schimb, îi spunea adevărul.

A inspirat adânc, în continuare zguduită.

—Atunci de ce nu ai luat-o? Cu siguranţă ştii… Sunt sigură că ţi-ai dat seama…

Cuvintele i-au rămas blocate în gât, mărturisirea părea să o stranguleze. Îl iubea. Sau îl iubise. Voia să-l iubească în continuare, deşi acum bănuia că totul nu fusese decât o iluzie elaborată, ghicitori şi trucuri.

Când i-a răspuns, Jest părea profund nefericit şi nu cuteza să o privească:

— Nu eşti încă regină şi am fost trimis să iau inima unei regine.

Lacrimile au împăienjenit ochii lui Catherine.

— Din acest motiv ai tot insistat să mă căsătoresc cu regele şi, între timp…

Şi-a tras nasul şi a ţâşnit în picioare, bucuroasă că glezna îi era complet vindecată. Dezechilibrată, apăsa cu degetele goale pământul moale. S-a învârtit ca să-l înfrunte pe Jest, deşi îi putea vedea doar creştetul capului; părul negru îi atârna peste frunte, iar umerii îi erau încovoiaţi, de parcă şi-ar fi recunoscut şi acceptat înfrângerea.

— Cum îndrăzneşti? M-ai convins că vrei să mă curtezi. Ai pretins că vei alege să rămâi în Regatul Cupelor pentru mine. Inima mea nu este o piesă de joc, pe care s-o foloseşti şi apoi s-o arunci după bunul plac!

Cuvintele ei l-au îmboldit să-şi ridice capul, cu ochii aurii plini de suferinţă.

— Ai dreptate. Nu este. Dar mi-am trăit viaţa ştiind că într-o bună zi voi muri în slujba reginei mele şi că toţi cei pe care i-am iubit vreodată vor muri şi nu ar însemna nimic. Sacrificiile noastre nu înseamnă nimic, pentru că nu se sfârşeşte niciodată şi nu se va sfârşi niciodată. Am crezut…

Şi-a trecut lent o mână prin păr, clătinând din cap.

— Am crezut că aceasta este singura cale de a pune capăt războiului. Încă mai cred asta.

Catherine şi-a încrucişat braţele peste piept.

— Atunci îmi pare rău, domnule Joker sau Turn sau orice ai fi. Misiunea ta a eşuat. Nu voi fi niciodată Regina De Cupă.

Expresia lui s-a schimbat. Într-una de agonie. De speranţă.

— N-ai idee cât de mult îmi doresc să fie adevărat.

Tânăra s-a încruntat.

— De ce? Pentru că vrei să eşuezi?

— Pentru că nu vreau să te rănesc!

Şi-a deschis mâinile, cu palmele întinse spre ea în implorare.

— Nu înţelegi? Rolul mi-a fost compromis din acea primă noapte din grădini. Nu vreau să te căsătoreşti cu regele! Şi, chiar dacă aş mai putea cumva să îţi revendic inima, chiar şi după ce ţi-am spus cât de crud şi nedrept m-am purtat cu tine, nu aş putea să i-o dau Reginei Albe! Catherine, nu vreau ca inima ta să aparţină nimănui în afară de mine!

Jest a gemut şi s-a lăsat pe spate pe iarbă, acoperindu-şi chipul cu mâinile.

— Nu trebuia să fie aşa. Pălărierul şi Corbul şi-au dat seama ce se întâmplă chiar înaintea mea. Au încercat să mă avertizeze, mi-au spus să-mi protejez propria inimă, dar acum este prea târziu şi am distrus totul şi, într-un fel, dacă astfel te pot salva, nici nu ştiu dacă îmi mai pasă.

Catherine şi-a încleştat maxilarul, hotărâtă să nu-şi lase furia şi resentimentele să dispară atât de repede.

A făcut un pas mai aproape şi l-a fixat cu o privire intensă, încruntându-se.

— De unde ştiu că lucrurile pe care mi le spui acum nu fac parte dintr-o altă

încercare de a-mi câştiga încrederea?

El a râs scurt, însă era un sunet lipsit de bucurie. Mâinile i-au căzut în lături. Părea aproape vulnerabil, întins la picioarele ei. Pentru o clipă, Catherine s-a lăsat vrăjită de fantezia absurdă şi nejustificată de a se ghemui lângă el şi de a-şi lipi trupul de al lui, rămânând pentru totdeauna acolo.

— Nu ştii, a spus el, sprijinindu-se pe coate. Nu-mi oferi inima ta, Catherine. Nu o merit. Dar…

Vocea i-a devenit încordată.

— Nu i-o oferi nici regelui. S-ar putea să o merite şi mai puţin.

— Oare? a răbufnit ea. Cel puţin a fost întotdeauna sincer cu mine!

— E adevărat. Dar sunt convins că sentimentele lui nu sunt la fel de profunde ca ale mele.

Catherine i-a susţinut privirea şi a răsuflat agonizant de lent, cu braţele strânse la piept ca un scut între ei. Într-un final, s-a aşezat din nou pe iarbă, trăgându-şi fusta peste picioarele încrucişate.

— Atunci nu ai de ce să te temi. Nu mă voi căsători cu regele. Voi deschide o patiserie.

Jest s-a ridicat în şezut şi i-a copiat postura, încrucişându-şi la rândul său picioarele lungi, cu faţa la ea.

— O patiserie?

— Exact. Eu şi Mary Ann plănuim asta de ani buni şi suntem aproape de a ne transforma visul în realitate.

Era doar parţial o minciună.

Deşi încercările ei dăduseră greş până acum – niciun premiu de la competiţie, niciun ban din zestre, niciun împrumut de la Pălărier –, în acest moment, era mai sigură decât oricând că trebuia să găsească o cale. Nu i-ar permite sorţii să-i fure visul printr-un vicleşug.

— Prin urmare, ţi-ai irosit toate eforturile asupra mea. Presupun că va trebui să aştepţi şi să vezi ce altă fată va atrage atenţia regelui, apoi să te apuci să o farmeci pe ea în schimb.

Nu s-a obosit să-şi ascundă amărăciunea din glas. Jest s-a crispat şi a fost surprinsă de cât de mult a bucurat-o mica lui reacţie.

— O patiserie, a repetat el. Şi părinţii tăi sunt de acord cu acest plan?

— Bineînţeles că nu. Dar nu voi lăsa un astfel de amănunt să mă oprească. Până la urmă, e viaţa mea.

— Dar… nu ai mai face parte din nobilime. Ar trebui să renunţi la tot.

Catherine i-a aruncat o privire ameninţătoare.

— Nu-ţi imagina că îmi poţi spune ceva ce nu ştiu deja. Am luat în considerare toate aceste aspecte mult mai mult decât tine.

Privirea lui Jest a devenit intensă, cercetând-o ca şi cum s-ar fi aşteptat să găsească un punct slab strecurat cumva în planul ei. Părea că îl lăsase fără cuvinte.

Tăcerea s-a prelungit atât de mult, încât Cath şi-a dat seama că e în pericol să-i împărtăşească tot – cearta cu părinţii ei, învoiala încheiată cu ducele, chiar şi cum se dusese la Pălărier pentru ajutor, o iniţiativă care, acum, cunoscându-i motivele ascunse, părea dureros de naivă – însă, în loc de asta, şi-a îndreptat spatele şi s-a forţat să spună:

— Atunci te-aş ruga să mă duci acasă. După cum ai zis, toată lumea va fi îngrijorată şi sunt convinsă că ai multe de făcut. Să găseşti o altă inimă de furat, să pui capăt unui război şi tot restul.

Tot nu s-a mişcat.

Nici el nu a făcut-o.

— Odată ce îţi vei avea patiseria, a început el, de parcă nu ar fi trecut câteva minute lungi de când îi mărturisise visul ei, şi nu te mai afli în pericol… din cauza mea. Ar exista vreo cale…

Pulsul lui Catherine s-a înteţit brusc, dar a încercat să nu lase nicio emoţie să i se citească pe faţă. A aşteptat, neîndrăznind să spere. Nici măcar nu era sigură dacă ar trebui să spere.

Jest şi-a lins buzele.

— Înţeleg dacă mă vei urî pentru totdeauna, însă dacă ar exista vreo cale să-ţi recapăt încrederea. Fără minciuni, fără trucuri…

încheieturile degetelor i s-au albit, în timp ce vârfurile îi apăsau genunchii. Cath a descoperit că îi privea fix mâinile. Degete mlădioase, încordate, care dezvăluiau mai mult decât i-ar permite chipul, care spuneau mai mult decât i-ar îngădui cuvintele.

Spera, Cath încă spera, indiferent dacă era bine sau nu.

Şi-a înclinat capul într-o parte şi, deşi a vrut să fie indiferentă, nu a putut.

— Sugerezi că încă ai vrea să mă curtezi, domnule Joker? O fată modestă care face prăjituri, fără nicio speranţă de a fi vreodată regină?

— Mai mult decât orice pe lume, lady Pinkerton.

Inima ei trădătoare a tresărit.

— Cum rămâne cu misiunea ta?

— Dacă nu este nicio regină, atunci nu este nicio misiune.

— Şi dacă regele s-ar căsători cu altcineva?

— O altă fată cu o inimă ca a ta? Nu există, nu aici, în Regatul Cupelor. Sunt sigur.

Cath s-a încruntat.

— Cum rămâne cu Regina Albă? Cum rămâne cu războiul?

Jest a ridicat neajutorat din umeri.

— Nu am putut face nimic înainte şi nu putem face nimic acum, a spus el, cu trupul împovărat de regrete. Cath, nu mă aşteaptă nimic acolo. Un război nesfârşit. Moarte sigură. Nu sunt sigur dacă am vorbit din inimă înainte, dar vorbesc din inimă acum. Dacă aş avea un motiv să rămân în Regatul Cupelor, aş face-o. Probabil că Pălărierul şi Corbul mă vor uri pentru totdeauna sau poate că vor rămâne şi ei, nu ştiu. Dar eu aş rămâne. Pentru tine. Dacă mă vrei. Dacă…

— Te vreau.

Jest a tăcut, cu buzele pe jumătate pregătite să rostească o declaraţie nouă.

Răsuflarea lui Catherine s-a accelerat. Trupul îi vibra, cuprins de o energie nestăpânită, de o incertitudine renăscută, dar nu mai putea să-şi retragă cuvintele. Şi se îndoia că îşi dorea.

— Inima mea îţi aparţine, Jest. Nu ştiu dacă o meriţi sau nu. Nu-mi dau seama dacă eşti eroul sau personajul negativ al poveştii, însă nu pare să conteze. Orice ar fi, inima mea îţi aparţine.

Jest a privit-o intens, cu ochii mari, pătimaşi şi uluiţi. Inima ei a continuat să bată cu putere. Cuvintele lui Cath au rămas suspendate în aerul dintre ei.

În cele din urmă, el a şoptit:

— Acum că ai spus asta, trebuie să-mi promiţi că îl vei respinge pe rege.

— Promit, a rostit ea, fără să ezite.

Jest a fost copleşit de senzaţia de uşurare, iar în clipa următoare era în genunchi, cu mâinile întinse după ale ei; Catherine i le-a oferit de bunăvoie. Buzele lui i-au atins vârfurile degetelor, mângâindu-le pe fiecare în parte.

— Catherine, a spus el, şoptindu-i numele în palme. Draga mea Catherine.

Mi-am dorit să te sărut din momentul în care te-ai trezit în grădina de trandafiri.
Ea şi-a lins buzele, un reflex, urmarea a o sută de vise. O sută de vise despre el.
În toată poiana se auzeau doar bătăile inimii ei. Cath şi-a imaginat sărutul. Fiecare detaliu. Buzele, braţele lui. Trupul lui lipit de al ei, pe iarba moale, lumina aurie a unei zile nesfârşite revărsându-se asupra lor.
Şi-a strâns degetele peste ale lui.
— Atunci sărută-mă.
Catherine nu a opus nicio rezistenţă când a tras-o în genunchi, prinzând degetele lor întrepătrunse între trupuri. Nasul lui l-a atins uşor pe al ei.
— Inima mea îţi aparţine, a şoptit el, iar vocea lui i-a trimis un fior pe şira spinării.
Colţurile buzelor ei s-au ridicat de anticipare, de bucurie.
— Ai grijă, domnule Joker, a spus ea, amintindu-şi de ghicitoarea Pălărierului. O inimă, odată furată, nu poate fi luată niciodată înapoi.
— Ştiu, a rostit el şi a sărutat-o – blând, la început. Însă ţi-o dăruiesc de bunăvoie.
Un alt sărut, ezitant, din ce în ce mai îndrăzneţ.
— Catherine, a murmurat el, cu buzele lipite de ale ei, ai gust de melasă.
Catherine a zâmbit larg, cuprinsă de extaz, şi l-a tras în jos pe iarbă.

Capitolul 37

Catherine era ameţită când misteriosul turn de piatră al lui Jest i-a lăsat la Răscruce – cu braţele înlănţuite, feţele roşii şi plămânii plini de râsete. Părul îi era ciufulit, degetele de la picioare prea reci, iar Cath şi-a dat seama că nu ştiuse înainte ce e fericirea. Întregul ei trup zâmbea. A simţit că putea să alunece de pe podeaua asemănătoare cu o tablă de şah şi să zboare tot mai sus, dacă nu era atentă.
Au găsit uşa spre Golful Ţestoasei de Piatră, iar Jest i-a deschis-o cu o plecăciune elaborată.
— După tine, domniţă.
Ea s-a lăsat într-o reverenţă.
— Vai, îţi mulţumesc, bunule domn! a spus ea, ieşind în paşi de dans pe uşă şi pe malul râului.
Podul care se înălţa deasupra lor părea un personaj ursuz şi tăcut, liniştea fiind întreruptă doar de ciripitul greierilor şi de glasul stins al licuricilor.
Jest a închis uşa de sub pod şi a urmat-o în sus pe trepte, până pe cărare. Catherine i-a simţit atingerea tandră a vârfurilor degetelor pe spate, iar mângâierea a încălzit-o până în adâncul sufletului.
Cath i-a zâmbit şi şi-a văzut mulţumirea reflectată pe chipul lui. A fost nevoie de cel mai blând imbold şi era din nou în braţele lui.
De îndată ce buzele li s-au atins, un croncănit în semn de avertisment a gonit pe spatele lui Catherine, la fel de iute ca o săgeată. A tresărit şi, rotindu-şi capul, l-a zărit pe Corb printre copaci.
Jest a apucat-o de cot.
— Cath...
Liniştea nopţii a fost spintecată de zăngănitul armurilor şi de porunci zbierate.
Catherine a strigat când mâna lui Jest a fost smulsă dintr-a ei, lăsându-i o

dâră de foc pe piele. S-a întors la timp pentru a-i vedea pe Doiarul şi Şeptarul de Treflă forţându-l pe Jest să îngenuncheze. Mai multe gărzi regale s-au desprins dintr-o suită şi s-au împrăştiat în spatele lor, înarmate cu bâte în formă de trefle şi suliţe deja ridicate.

— Ce credeţi că faceţi? a ţipat ea, înfăşurându-şi mâinile în jurul antebraţului lui Jest.

Gărzile nu s-au clintit din loc.

— Daţi-i drumul!

— Catherine! Oh, slavă Cupelor!

Tânăra s-a răsucit pe călcâie. Părinţii ei s-au năpustit din spatele unui gard de arbuşti. Şi regele era acolo, iar vederea lui i-a îngheţat sângele în vene cu câteva momente înainte ca mama ei să o tragă într-o îmbrăţişare sufocantă.

— Oh, fata mea dulce! Copilul meu drag! Eşti în siguranţă!

— Bineînţeles că sunt în siguranţă! Ce înseamnă toate astea?

— Nu mai trebuie să-ţi fie frică, i-a spus marchiza şi a mângâiat-o pe păr. Am auzit totul despre atacul Jabberwockului! Oricât de mult l-aş adora pe Maiestatea Sa, s-ar putea să nu îl iert niciodată pentru că te-a pus astfel în pericol!

Declaraţia i-a fost însoţită de o notă de obrăznicie, ştiind că Maiestatea Sa nu se afla prea departe şi, desigur, era deja iertat.

— Au spus că ai fost rănită şi… şi că acest joker malefic te-a dus la Sturioni! Am mers acolo, eu, tatăl tău şi cu Mary Arm, însă nu te-am văzut pe nicăieri şi nimeni nu ştia nimic de tine şi Sturionii au spus că nu ai fost la ei şi nu mă puteam gândi decât la faptul că erai neajutorată şi speriată şi rănită şi că acest bărbat îngrozitor te răpise şi că făcea ceva josnic şi groaznic şi…

Plângea în hohote, suspine mari şi gălăgioase care au format un ghem de vinovăţie în stomacul lui Cath.

Un sunet puternic i-a atras atenţia şi s-a uitat peste umărul mamei sale. Tatăl ei îşi sufla nasul într-o batistă, cu ochii roşii marcaţi de nesomn.

Le-a zărit şi pe Mary Ann şi pe Abigail, care şovăiau lângă şirul de arbuşti, amândouă palide, cu ochii mari. Mary Ann părea uşurată şi avea mâinile lipite de stomac.

— Te-a…

Mama ei a înghiţit cu greu nodul din gât.

— Te-a rănit?

— Poftim? Nu!

Cath a clătinat din cap în timp ce cuvintele marchizei se uneau asemenea unor piese rătăcite de puzzle. S-a eliberat din îmbrăţişarea mamei sale.

— Nu… n-a fost nimic de genul ăsta! Totul e o mare neînţelegere, a spus ea, întorcându-se spre gărzi. Daţi-i drumul! Nu a făcut nimic!

— E în regulă acum, a asigurat-o tatăl ei, păşind înainte ca să-i dea o şuviţă de păr pe spate. E capturat. Nu trebuie să-ţi fie teamă. Maiestatea Sa ne-a asigurat că acest lucru nu se va mai întâmpla niciodată.

îngrozită, Catherine şi-a coborât ochii spre Jest. Buzele îi erau lipite într-o linie fermă, de altfel singura urmă de emoţie de pe chipul său. Dispăruseră toate semnele euforiei lor anterioare. Privirea lui, acum vicleană şi uneltitoare, săgeta dinspre rege către gărzi şi, într-un final, spre Corb, cocoţat undeva deasupra capului. Nu se uita la ea.

Şi nici nu părea deosebit de nevinovat.

Cath s-a încruntat şi şi-a pus mâinile pe şolduri.

— Exageraţi cu toţii! Jest mă ajuta. M-a dus…

A ezitat, însă doar pentru o clipă.
— M-a dus la fântâna cu melasă. Ştia unde se afla şi priviţi! Mi s-a vindecat piciorul!
Şi-a ridicat poalele rochiei.
— Catherine!
Marchiza a plesnit-o peste mână şi faldurile de satin i-au scăpat printre degete, dar nu înainte ca Mary Ann să-şi ducă iute mâna la gură. Îi văzuse piciorul la teatru. Ştia că i se vindecase ca prin miracol.
Cath a îndrăznit să-şi îndrepte atenţia spre rege. Curtezanul ei. I s-a pus un nod în gât, însă vinovăţia resimţită pentru părul ciufulit şi buzele umflate părea mai degrabă o voce sâcâitoare, pierdută undeva prin subconştient.
— Vă rog, Maiestatea Voastră! Nu-l puteţi aresta! Nu a făcut nimic greşit.
Regele şi-a ascuns bărbia între faldurile mantiei. Coroana a dat să-i alunece de pe cap.
— Nimic greşit! a răbufnit mama ei, fluturându-şi braţele. Te-a răpit! De două ori!
Respiraţia lui Catherine s-a poticnit.
— Nu-mi dau seama cum te-a vrăjit acest bărbat, a continuat marchiza, dar să te răpească… o dată, direct de sub nasul logodnicului tău…
Nu e logodnicul meu.
— Şi chiar din propria noastră casă, din propriile tale odăi!
A urlat. Plângea iar. Tatăl lui Catherine a tras-o în braţele sale, dar marchiza l-a îndepărtat, asmuţindu-şi mânia asupra lui Jest, care era încă în genunchi, ţinut ferm de gărzi.
— Nenorocitule! Ticălosule! Cum îndrăzneşti?
Jest i-a susţinut privirea; maxilarul i-a zvâcnit, expresia îi era imposibil de citit.
— Mamă, încetează!
Catherine s-a agăţat de braţul ei.
— Ai înţeles complet greşit! El… El…
Gândurile i-au rămas suspendate în minte.
Părinţii ei ştiau. Ştiau că venise în odăile ei. Ştiau că se furişaseră în toiul nopţii.
Ochii i-au fulgerat spre Mary Ann, cu pieptul îndurerat de trădarea neaşteptată.
Slujnica i-a întâlnit privirea acuzatoare. Avea ochii înlăcrimaţi şi mâinile încleştate. Îmi pare rău, i-a spus pe muteşte.
— Ne aşteptam la o cerere de răscumpărare, a spus tatăl ei, cu vocea aspră. Nu ştiam dacă te vom mai vedea vreodată.
— Totuşi, iată-mă aici! a zis Cath, încă năucită. Nu am fost răpită. Nu există nicio cerere de răscumpărare. Pot explica totul!
— Te-a răpit chiar din această casă! a urlat marchizul. Neînsoţită! Orice s-ar fi putut întâmpla!
— Dar chiar nu s-a întâmplat nimic…
— Încerci să-mi spui…
Vocea îi căpătase o notă întunecată. Marchizul întrupa o furtună oceanică şi ameninţătoare care se aduna la orizont.
— Că fiica mea, îngerul meu, a mers cu el de bunăvoie?
Catherine s-a îmbujorat.
— Eu… Tată…
— Fiica mea, a continuat el, rostind fiecare cuvânt de parcă ar fi fost un supliciu, s-a furişat din casa mea în toiul nopţii, singură, cu jokerul curţii, şi a

participat la o întrunire de străini, golani şi cine ştie ce fel de alte creaturi?
Coastele i s-au încovoiat spre interior, ca o gheară, golindu-i plămânii de aer. Câte dintre secretele ei împărtăşise Mary Ann?
Ştia că era ultima ei şansă. Să nege fiecare acuzaţie. Să-l învinovăţească pe Jest pentru tot, să lase consecinţele pe umerii lui Să menţină neschimbată percepţia părinţilor ei despre ea. Pentru totdeauna.
A înlăturat gândurile, conştientă de cât de uşor ar fi.
Şi cât de imposibil.
Nu, nu îl putea trăda.
Şi-a strâns pumnii şi a deschis gura, însă o voce mai profundă a fost cea care a vorbit:
— Nu.
Toţi s-au întors spre Jest. Avea bărbia ridicată, dar privirea aţintită în jos. Nu se uita la Cath, la părinţii ei sau la rege.
— Nu a venit cu mine de bunăvoie, deşi ar putea să creadă că aşa a fost.
Pulsul tinerei s-a răzvrătit.
— Jest!
Bâzâitul insectelor încetase şi pentru o clipă, s-a auzit doar murmurul pârâului din spatele lor. Jest a ridicat privirea şi a întâlnit expresia uluită a Ivii Catherine cu ceva întunecat şi decisiv.
— Am folosit o vrajă pentru a o convinge să vină cu mine. A fost un truc.
— Minte! Nu asta...
— Lady Pinkerton este nevinovată. Nu este răspunzătoare pentru nimic din ce s-a întâmplat.
Marchiza s-a clătinat de uşurare şi recunoştinţă, încrederea ei în lume fiind restaurată.
— Dar de ce? s-a bâlbâit regele, cu vocea ca un chiţăit în întuneric.
Cath nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată atât de îndurerat, atât de nefericit, iar privirea lui descumpănită, ca urmare a trădării, a fost precum o înţepătură ascuţită de vinovăţie.
— De ce ai făcut-o, Jest?
Jest şi-a fixat ochii pe rege, cu chipul golit de emoţii.
— Loialitatea mea aparţine Regelui Alb şi Reginei Albe din Regatul Şahului. Am fost trimis să fur inima reginei voastre şi să o aduc înapoi. Am încercat să o curtez, astfel încât inima ei să-mi aparţină şi să o pot lua odată ce vă căsătoreaţi.
Regele s-a împleticit câţiva paşi îndărăt, cu o mână peste piept, de parcă Jest l-ar fi înjunghiat.
— Cum ai putut să-i faci aşa ceva lui lady Pinkerton?
Cath s-a încordat.
— Jest. Nu...
— Ţine-ţi gura, fiica mea!
Mâna fermă a tatălui ei i-a aterizat pe umăr.
— E clar că încă te afli sub efectul vreunei vrăji pe care a aruncat-o asupra ta!
Privirea lui Jest a fulgerat spre ea.
— E adevărat. Am folosit toate talentele de care dispun ca să o vrăjesc.
Mărturisirea lui a înfiorat-o, făcându-i pielea de găină.
El avea inima ei, iar ea pe a lui. Nimic nu putea schimba asta.
Nimic...
Dar se transforma de bunăvoie într-un ticălos. În ochii părinţilor ei. În ochii

regelui. În ochii tuturor celor din Regatul Cupelor.

Şi pentru ce? Pentru a salva o reputaţie de care îi păsa tot mai puţin cu fiecare minut trecut? Mama ei a încuviinţat din cap.

— Vedeţi? Şi-a mărturisit crimele, cu noi toţi aici drept martori. Ce noroc că i-am descoperit acum intenţiile, înainte să poată merge mai departe! Slavă Cupelor că lui Mary Ann i-a venit mintea la cap şi s-a gândit să ne ceară ajutorul!

Ceva s-a zvârcolit înăuntrul lui Catherine. Ochii au început să i se umple cu lacrimi, dar a clipit şi le-a îndepărtat, apoi şi-a întors privirea spre Mary Ann. Prietena ei de-o viaţă stătea în umbra unui crâng, părând rănită şi cu adevărat cuprinsă de regrete.

Un ghem de furie s-a adunat în stomacul lui Cath.

Urmărindu-i privirea, mama ei şi-a fluturat mâna către slujnice.

— Abigail, Mary Ann, întoarceţi-vă la conac şi pregătiţi-i o baie caldă lui Catherine! A trecut printr-un calvar în seara asta.

Cele două slujnice s-au lăsat, iute, în reverenţe până la sol.

— Mă bucur atât de mult că eşti bine, Ca… lady Catherine, a spus Mary Ann, cu vocea o simplă şoaptă, după care a urmat-o pe Abigail spre conac.

Furia lui Cath a zvâcnit şi a crescut. Nu era nici pe departe bine.

— Presupun că acest infractor va fi dus la închisoare? a întrebat marchizul.

— O merită cu vârf şi îndesat! a exclamat marchiza.

O parte din salivă i-a aterizat pe obrazul lui Jest, dar tânărul abia dacă a tresărit.

— Pentru siguranţa fiicei noastre! De acum înainte, nu vreau să poată vrăji pe nimeni altcineva în afară de şobolanii din închisoare!

— D-d-desigur! s-a bâlbâit regele, alăturându-se forţat grupului lor.

Îşi strângea tare mâinile şi Cath a văzut că era disperat să dea uitării întreaga situaţie.

— Nu ştiu cum să-mi exprim regretele pentru… pentru tot ce s-a întâmplat.

Sprâncenele i s-au unit în mijlocul frunţii când a gesticulat către Jest.

— Pur şi simplu părea atât de demn de încredere!

Cath a rânjit batjocoritor.

— Sunteţi toţi nişte idioţi!

— Catherine! s-a răstit mama ei.

Marchizul a pus un braţ în jurul umerilor soţiei sale.

— Gata, gata, draga mea. Nu vezi că nu e ea însăşi?

Tânăra şi-a încrucişat braţele peste piept.

— Atunci cine crezi că sunt?

— Ăăă, ei bine.

Regele şi-a dres glasul, schimbând subiectul.

— Jokerul va fi, ăăă, pedepsit! a bălmăjit el, îndepărtându-şi gulerul de gât. Şi apoi vom uita că această neplăcere a avut loc vreodată!

Cath s-a întors spre Jest. Privirile li s-au înlănţuit, iar în ochii lui scânteia ceva insistent. Poate că îi transmitea că aşa era cel mai bine, dar a refuzat să accepte o astfel de posibilitate.

Deodată, regele a început să aplaude, un sunet impulsiv şi tulburător.

— Ah, da… asta vom face! Hai să dăm o petrecere!

Atenţia lui Catherine a revenit la el.

— O petrecere!

— Ai avut dreptate în legătură cu ce ai spus la teatru, dulceaţa mea, a spus regele, iar Catherine s-a strâmbat. Sunt regele şi trebuie să fac ceva pentru ca

locuitorii din Regatul Cupelor să se simtă în siguranţă. Nimic din toate prostiile astea despre Jabberwock şi răpiri! Vom organiza un bal mascat grandios şi apoi toţi vom dansa şi vom mânca şi vom fi foarte fericiţi şi, uite aşa, vom uita că s-a întâmplat vreodată ceva rău!

— Asta-i o idee cumplită! a ţipat Cath. Nu vă amintiţi? Jabberwockul a atacat ultima petrecere pe care aţi…

Furia i-a fost înăbuşită de mâna mamei sale, care i-a acoperit gura.

— Genial, Maiestatea Voastră! Absolut genial!

Regele a ţopăit pe vârfuri, încântat de aprobarea ei.

— Mâine seară, atunci! Şi… şi…

S-a ruşinat brusc, obrajii înroşindu-i-se în spatele mustăţii cârlionţate.

— Şi poate că voi avea un anunţ special de făcut?

A ridicat sugestiv din sprâncene în direcţia lui Catherine, care ar fi ţipat, dacă nu ar fi fost imobilizată de strânsoarea fermă a marchizei.

— Aşadar, a ciripit regele, la castel ne întoarcem! Aduceţi prizonierul! în regulă atunci, haide, sus!

Gărzile începuseră să se mişte în formaţie când Jest şi-a dres glasul.

— De fapt, Maiestatea Voastră, dacă aş mai putea spune ceva?

Poiana a amuţit. Ochii tuturor s-au îndreptat spre Jest. Precauţi, mai puţini ai lui Cath, care erau panicaţi şi plini de speranţă.

Ranchiuna care îi întunecase chipul înainte lipsea acum de pe faţa lui Jest. Dispăruseră toate semnele de nemulţumire. I-a oferit regelui un zâmbet deosebit de fermecător şi a spus:

— Aţi fost bun cu mine, Maiestatea Voastră.

Pieptul regelui s-a ridicat şi a tras de tivul căptuşit cu blană al mantiei.

— Ăăă… vai, îţi mulţumesc, Jest!

— Şi din acest motiv mă doare că v-am trădat într-un astfel de mod şi că acum vă voi trăda din nou.

Ochii lui galbeni au găsit-o pe Cath, plini de cuvinte nerostite.

Trupul lui Jest s-a dizolvat – o umbră, o fluturare de aripi, o rafală de pene negre precum cerneala. Corbul a croncănit şi a coborât din copaci, iar două păsări negre identice au fugit în noapte.

Capitolul 38

Catherine a reuşit cu greu să-şi ascundă zâmbetul când a fost îndrumată blajin înapoi în conac – pentru siguranţa ei, după spusele lor – în timp ce regele a fost introdus într-o trăsură şi luat de acolo, iar gărzile au stabilit un plan de cercetare a perimetrului pentru a-l captura din nou pe Jest.

— Va fi găsit, a repetat la nesfârşit marchiza cât Cath a fost condusă în vestibul. Nu trebuie să te îngrijorezi. Ştiu că va fi găsit!

— Nu, nu va fi, a spus ea, urcând graţioasă scările. Şi mă bucur. Vă înşelaţi cu toţii în privinţa lui.

— Opreşte-te imediat, tânără domnişoară! a urlat mama ei, iar picioarele ascultătoare ale lui Cath s-au oprit pe primul palier.

S-a întors spre părinţii ei. Uşurarea le fusese înlocuită de un fel de frustrare izvorâtă din oboseală. O umbră apăruse pe fruntea tatălui ei şi un zvâcnet la colţul gurii mamei sale.

— Nu ştiu ce ţi-a făcut băiatul acela, a spus ea, punându-şi mâinile pe şolduri, dar s-a terminat acum şi nu vom mai vorbi niciodată despre el. Ne vom

continua vieţile ca şi cum nimic din toate lucrurile acestea nu s-ar fi întâmplat, iar tu vei începe să arăţi puţină apreciere pentru tot ce am înfăptuit pentru tine şi puţină recunoştinţă faţă de Maiestatea Sa!

— Recunoştinţă! Ce a făcut pentru a-i fi recunoscătoare?

— Ţi-a salvat onoarea, asta a făcut! Orice alt bărbat ar fi pus imediat capăt curtării după ce ar fi auzit că ai fost răpită, ca să nu mai zic purtată, de două ori în braţele unui alt bărbat. Maiestatea Sa îţi face o mare favoare, Catherine. Îi vei respecta bunătatea nemărginită şi, când îl vei vedea mâine, mă aştept să recompensezi o asemenea generozitate.

— Nu îi vreau generozitatea, nici bunătatea sau vreo altă favoare!

— Atunci eşti la fel de nebună ca un bufon, a luat-o în zeflemea mama ei.

— Bun. Au început să-mi placă destul de mult bufonii.

— Ajunge! a urlat marchizul.

Catherine şi-a închis gura, amuţită de furia atât de rară a tatălui ei. Chipul îi căpătase o nuanţă aprinsă de roşu şi, deşi se afla în vestibul, cu ochii ridicaţi spre Catherine, privirea lui a făcut-o să se simtă la fel de lipsită de importanţă ca un gândac strivit.

Marchizul a vorbit lent, fiecare cuvânt fiind atent măsurat.

— Nu vei dezonora această familie mai mult decât ai făcut-o deja!

Lacrimile au înţepat ochii lui Catherine, aprinşi de ruşine şi vinovăţie. Tatăl ei niciodată nu o privise, nu îi vorbise aşa.

Niciodată nu văzuse la el o astfel de dezamăgire.

— Vei face întocmai cum spune mama ta, a continuat el. Îţi vei îndeplini datoria ca singura noastră fiică. Nu ne vei mai face vreodată de ruşine. Iar dacă Maiestatea Sa te va cere în căsătorie, vei accepta.

Catherine a început să clatine din cap.

— Nu mă puteţi forţa!

— Să te forţăm? a strigat mama ei. Ce te-a apucat, copilă? Ţi s-a oferit un cadou! Deşi nu ai făcut nimic să-l meriţi.

— Nu înţelegeţi! a ţipat Cath. Dacă l-aţi fi întâlnit pe Jest în circumstanţe diferite… dacă aţi vorbi cu el, aţi vedea că nu este…

Tatăl ei şi-a aruncat mâinile în sus de disperare.

— Nu îţi voi asculta aberaţiile! Băiatul a provocat destul rău pentru o noapte şi, până când nu vei gândi cu mintea limpede şi vei începe să te comporţi aşa cum ai fost crescută, ca o adevărată domnişoară, această conversaţie s-a încheiat!

Marchizul şi-a smuls haina de pe umeri şi a atâmat-o în cuierul de lângă uşă.

— Vei face întocmai cum îţi spunem, Catherine, sau de acum încolo nu vei mai fi un membru al acestei familii.

Cath şi-a încleştat maxilarul şi ochii i s-au umplut de lacrimi. Gândurile i se zbăteau în cap, îi zgâriau scalpul, dar şi-a ţinut gura închisă.

Confesiunea lui Jest distrusese orice urmă de credibilitate pe care ar fi putut-o avea.

Acum, niciun argument, nimic din ce le-ar putea spune nu i-ar convinge că nu se afla sub efectul vreunei vrăji – că Jest nu era un ticălos.

Că îl iubea. Că l-a ales pe el.

S-a întors şi a fugit din vestibul înainte să se preschimbe într-un copil isteric.

Năpustindu-se în dormitor, a trântit uşa şi s-a sprijinit de aceasta, secătuită de energie. Pe hol, un tablou a căzut de pe cui şi a aterizat pe podea cu un Au! înăbuşit.

Cu trupul plecat şi fusta strânsă în pumni, Cath şi-a îngropat faţa în material şi a ţipat cât de tare a putut.

— Catherine?
A tresărit când a auzit vocea umilă, apoi şi-a ridicat capul din fustă. Mary Ann stătea în faţa ei – Cath îi vedea ca prin ceaţă uniforma negru pe alb.
— Îmi pare rău, s-a bâlbâit Mary Ann, înainte ca prietena ei să se adune.
Catherine şi-a trecut palmele peste ochi.
— Le-ai spus totul! Cum ai putut?
— N-am avut de ales! Nu-l cunoşti, Cath. Nimeni nu-l cunoaşte şi am fost atât de speriată…
— Eu îl cunosc! Am încredere în el! Dar ai stricat totul! Acum este un fugar, un infractor. Totul s-a terminat şi numai tu eşti de vină!
— Am crezut că ai probleme. Vraja aia pe care a folosit-o să te ia de la teatru… nu am mai văzut niciodată ceva asemănător. Am fost cu toţii atât de înspăimântaţi, dar, chiar şi aşa, am vrut să cred că te ducea la plajă şi, când s-a dovedit că nici măcar nu trecuseşi pe acolo… am crezut că eşti în pericol! Ai fost plecată ore întregi şi Jabberwockul e încă în libertate şi nu am ştiut…
Cath s-a îndepărtat de uşă şi a deschis-o larg, cu o smucitură.
— Nu vreau să-ţi aud scuzele! N-ai avut niciun drept să le spui toate acele lucruri!
— Cath…
— Ieşi!
— Aşteaptă, te rog! Ascultă-mă, Catherine! Cred că am văzut… când eram la teatru, aş fi putut să jur…
— Nu-mi pasă! a ţipat Catherine. Nu-mi pasă ce crezi sau ce ai văzut. Am avut un plan, Mary Ann. Am avut un viitor şi acum l-ai distrus!
Lacrimile au început să-i curgă repede pe obraji.
— Nu vreau să te mai văd niciodată! Din partea mea, poţi să fii o simplă fată de bucătărie!
Fără să aştepte ca Mary Ann să plece, s-a răsucit pe călcâie, s-a îndreptat cu paşi apăsaţi spre baie şi a încuiat uşa în urma ei. Cu un suspin, a alunecat pe podea şi şi-a tras genunchii la piept, ascunzându-şi faţa între faldurile fustei. A încercat să evoce atmosfera din poiană, florile sălbatice, braţele şi buzele lui Jest şi cum totul păruse atât, atât de bine.
Nu putea să înţeleagă cum, într-un timp atât de scurt, totul devenise atât, atât de rău.

Când catherine s-a trezit în dimineaţa următoare, un arbust nou răsărise din stâlpii patului. Un parfum de pământ, metal şi tristeţe plutea în aer şi, dincolo de ochii înceţoşaţi şi pleoapele umflate, putea vedea flori roşii.
Lujerii atârnau de-a lungul baldachinului, cu florile întinse spre cuverturile ei.
Era înconjurată de sute şi sute de cupe mici, delicate – şi toate sângerau.
Şi-a ridicat mâna şi a atins cu un deget textura moale a celui mai apropiat boboc, adunând o singură picătură de sânge cald pe vârful degetului. Fiecare floare sângerândă în formă de cupă era plăpândă, frumoasă şi imposibil de ignorat.
A strivit floarea în pumn, savurând pata umedă din palmă.
Mary Ann nu a venit să aprindă focul. Abigail nu i-a adus micul dejun. Catherine a rămas în pat, netulburată, până după-amiază târziu. Se simţea precum un dovleac Jack O'Lantem complet scobit. S-a întrebat dacă Jest fusese găsit şi dus la închisoare, dar ştia că nu-l capturaseră. Era prea isteţ pentru ei, prea rapid, prea imposibil.
Ochii îi fugeau adesea spre fereastră, sperând să vadă un trandafir alb pe

pervazul exterior, o chemare secretă. Dar dorinţa nu i s-a împlinit. Jest nu se întorsese după ea.

Niciodată în viaţa ei nu s-a simţit atât de abandonată.

A început să-şi închipuie că Mary Ann nu o trădase, că părinţii ei şi regele nu descoperiseră nimic. S-a lăsat amăgită de gândul că Jest va fi acolo, la balul mascat, îmbrăcat în veşmântul lui negru de bufon şi cu pălăria cu clopoţei scânteietori pe creştet, şi că se va îndrepta direct spre el şi îl va săruta în faţa tuturor. Apoi va anunţa deschiderea patiseriei şi va pleca de la castel cu capul sus, pregătită să-şi înceapă noua viaţă cu Jest alături.

Totuşi, visul era inconsecvent. Dacă a fost cândva posibil, cu siguranţă lucrurile se schimbaseră acum. În ochii lumii, Jest era un infractor şi, aşa cum o prevenise Cheshire, nimeni nu ar fi vreodată clientul unei patiserii conduse de o femeie decăzută, oricât de delicioase ar fi fost preparatele vândute. Chiar dacă ar putea să-i dovedească nevinovăţia lui Jest, ar fi pentru totdeauna săraci şi căzuţi în dizgraţie.

Trecuse ora ceaiului când Cheshire s-a ivit printre tulpinile plantei înţesate cu inimi sângerânde, cu corpul său rotofei ghemuit în colţul baldachinului.

Catherine l-a privit fix, deloc surprinsă. Îl aşteptase întreaga zi. Evident, cel mai mare bârfitor al regatului nu putea sta departe.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea să ştii, a tors Cheshire în loc de salut, că toată lumea vorbeşte despre tine şi cum ai scăpat de acel joker mişel. Ce fiinţă norocoasă şi eroică eşti!

— M-am gândit că ţi-ar plăcea să ştii, i-a răspuns ea, că totul nu este decât o grămadă de prostii. Jokerul nu m-a răpit.

A rostit cuvintele cu blândeţe, conştientă că nu conta ce îi spunea lui Cheshire sau altcuiva. Cei mai mulţi dintre ei vor continua să creadă ce era mai convenabil şi, în acest moment, era convenabil să creadă că mireasa regelui, viitoarea lor regină, fusese luată împotriva voinţei sale.

Cu o gheară, Cheshire şi-a scos un cocoloş de ceară dintr-o ureche.

— Mă temeam că ai putea spune asta. Ştii, nu este o poveste la fel de bună, deşi vor continua să mă amuze strădaniile tuturor cailor şi gărzilor regelui de a-l găsi din nou.

— Nu o vor face niciodată, a zis ea, cu tot mai puţină convingere de fiecare dată când rostea cuvintele.

Până la urmă, Regatul Cupelor nu era mare. Unde ar putea merge? înapoi în Regatul Şahului?

Poate că da, însă gândul nu prea o consola. Însemna că nu l-ar mai vedea niciodată.

— Maiestatea Sa este copleşit de anxietate, a continuat Cheshire. Nu cred că are nici cea mai vagă idee cum să gestioneze toată nebunia asta: Jabberwockul, Jokerul şi un complot de a fura inima viitoarei sale regine… Nu-i obişnuit să fie realmente trădat, nu-i aşa?

— Un motiv în plus să nu-şi irosească timpul şi resursele pe un om nevinovat. Şi pentru ce? Pentru că i-a fost rănită mândria?

— Care mândrie? a întrebat Cheshire şi şi-a încrucişat labele. Regele nostru este un idiot jalnic.

Un zâmbet slab a fluturat pe buzele lui Catherine.

— Chiar este.

— Desigur, idioţenia jalnică pare să se răspândească precum o epidemie pe aici, a spus Cheshire şi a început să dispară. Deci va avea companie.

S-a făcut nevăzut în acelaşi moment în care cineva a bătut uşor la uşa dormitorului. Abigail şi-a strecurat capul înăuntru.

— Îmi pare rău, lady Catherine, dar e timpul să te îmbraci pentru balul mascat.

S-a furişat în odaie precum un şoricel timid.

Catherine a oftat şi s-a dat jos din pat fără să protesteze.

Noaptea era inevitabilă.

Nu s-a împotrivit când obrajii i-au fost ciupiţi pentru a le readuce o parte din culoare. Abigail nu a făcut niciun comentariu cu privire la faptul că era trasă la faţă şi încercănată după atâta plâns.

— O, lady Catherine, a murmurat Abigail. Totul va fi bine! Regele e un bărbat bun. Vei vedea.

Cath s-a strâmbat şi a rămas tăcută.

A fost îndesată într-o rochie albă din crep, cu dungi late vişinii, o ţinută completată de o mască fină de fildeş acoperită cu cristale. Cât timp Abigail se ocupa de aranjarea şireturilor desfăcute ale corsetului, Catherine şi-a zărit propria reflexie în oglindă. Arăta ca o păpuşă gata să fie pusă pe un raft.

Apoi Abigail i-a înmânat piesa de rezistenţă, ultimul retuş.

O diademă din diamante şi rubine. Când i-a fost aşezată pe cap, Catherine nu mai credea că arată ca o păpuşă.

Arăta ca o regină.

Buzele i s-au întredeschis, eliberând o răsuflare.

Îi promisese lui Jest că îl va respinge pe rege. Promisese.

Dar promisiunea fusese făcută de o fată care încă urma să deschidă o patiserie cu cea mai bună prietenă a ei. Promisiunea fusese făcută de o fată căreia nu-i păsa dacă era un membru al nobilimii, atâta vreme cât îşi putea trăi restul zilelor alături de bărbatul pe care îl iubea.

Promisiunea fusese făcută de o fată cu o soartă cu totul diferită.

Ochii i s-au îngustat. Şi-a ridicat mâna ca să-şi aşeze mai bine diadema pe cap.

Mary Ann o trădase şi îi dezvăluise secretul. Jest se osândise prin propria confesiune unei vieţi de fugar.

Dar poate că nu a fost totul în zadar.

Cath şi-a ridicat bărbia şi, pentru prima oară, a îndrăznit să se imagineze în rolul de regină.

Capitolul 39

— Vi-i prezint pe prea onorabilul Whealagig T. Pinkerton, marchizul Golfului Ţestoasei de Piatră, a anunţat Iepurele Alb, însoţit de soţia lui, lady Idonia Pinkerton, marchiza Golfului Ţestoasei de Piatră, şi pe fiica lor, lady Cath…

Cath a îndesat în gura Iepurelui o batistă brodată cu boboci de trandafiri. Maestrul de ceremonii a tresărit, apoi şi-a ridicat nedumerit ochii, acum larg deschişi.

Aflaţi deja pe cea de-a treia treaptă spre sala de bal, părinţii ei s-au oprit şi au aruncat o privire înapoi. Cath le-a afişat un zâmbet forţat.

— Mergeţi, a spus ea. Cred că e mai potrivit să fiu anunţată separat.

Şi-a întors căutătura glacială spre maestrul de ceremonii.

— Aşa cum se cuvine pentru viitoarea Regină de Cupă, nu credeţi?

Marchizul şi marchiza au schimbat priviri surprinse, dar încântate înainte de a coborî restul treptelor.

Iepurele a scos batista. Expresia i-a oscilat fulgerător între iritare şi

satisfacţie cât şi-a dres glasul.
— Desigur, lady Pinkerton, pe bună dreptate, intr-adevăr.
Şi-a umflat pieptul într-o încercare de a-şi recupera demnitatea şi a suflat din nou în trompetă.
— V-o prezint pe lady Catherine Pinkerton a Golfului Ţestoasei de Piatră!
— Mai bine, a zis ea şi a coborât iute treptele spre sala de bal, cu umerii traşi înapoi.
Deşi îşi putea imagina cât de stăpână pe sine trebuia să pară la exterior, un gust neplăcut îi persista în gură, precum cel lăsat de un tort de fructe învechit.
Nu i-a privit în ochi pe niciunul dintre oaspeţi, bucuroasă că măştile incrustate cu bijuterii o ajutau să pretindă că nu îi recunoaşte pe invitaţii costumaţi care o împresurau. Doi sconcşi au încercat să se apropie de ea; bănuia că sperau să intre în graţiile viitoarei lor regine, ca nişte linguşitori ce erau, însă Catherine s-a îndepărtat graţios, înainte să poată fi rostit vreun salut. Nu avea de gând să pretindă că îşi doreşte sau are nevoie de aprobarea nobililor servili.
— Catherine!
O mână umedă a prins-o de cot, învârtind-o pe loc.
Margaret Mearle s-a lăsat într-o reverenţă. Gura îi era strânsă într-un zâmbet, cu nasul ascuns în spatele unui rât roz pal.
— Ai auzit vestea minunată?
În ciuda expresiei extaziate a lui Margaret, Cath a descoperit că nu îi putea răspunde la zâmbet. Era o imposibilitate.
— Nu cred că am avut plăcerea, a spus ea, fără prea mult entuziasm.
Margaret a scos un suspin visător.
— Ducele i-a cerut permisiunea tatălui meu să mă curteze. Pe mine.
— Nu pot să cred că este adevărat!
— Şi totuşi este! Mâine după-amiază vine în vizită şi vom avea prima noastră întrevedere în prezenţa însoţitorilor. O, lady Catherine, sunt atât de plină de satisfacţie, încât mai am puţin şi explodez!
înlănţuindu-şi braţul cu cel al lui Cath, şi-a fluturat un evantai spre faţa înroşită.
— Desigur, putem desprinde şi o morală din întreaga situaţie: canarul din cuşcă nu mănâncă din mâinile viperelor.
Catherine şi-a smuls braţul din încleştarea lui Margaret şi a răbufnit:
— O grămadă de aiureli!
Margaret a clipit.
— Poftim?
— Până la urmă, ce înseamnă asta? Canarul din cuşcă nu mănâncă din mâinile viperelor? Viperele nu au mâini. Şi oare un canar chiar ar prefera să fie închis într-o cuşcă decât să-şi asume riscul de a cunoaşte pe cineva care ar putea părea periculos, dar… dar poate că nu este deloc periculos. Poate că vipera vrea doar să împartă nişte seminţe! Te-ai gândit la o astfel de posibilitate când îţi născoceai morala ridicolă?
Margaret s-a dat un pas îndărăt.
— Vai… nu cred că înţelegi…
— Înţeleg destul de bine. Aşa-numitele tale morale nu sunt nimic altceva decât un pretext pentru a te considera superioară nouă. Pentru a ne trata de parcă nu suntem la fel de inteligenţi şi virtuoşi ca tine, când, de fapt, nu faci decât să încerci să-ţi ascunzi propria nesiguranţă! E un comportament copilăresc, vrednic de dispreţ şi l-am suportat pentru prea multă vreme!

Obrajii lui Margaret au căpătat culoarea râtului legat la nas.
— Vai, eu… eşti nedreaptă. Niciodată nu am… s-a bâlbâit ea, apoi a avut un acces de furie. Este inacceptabil, lady Pinkerton! Speram că tu, mai mult decât oricine, vei fi fericită pentru mine, dar înţeleg acum că ai adunat prea multă invidie pentru a o putea ţine sub control. Presupun că este adevărat că întotdeauna am avut standarde mai ridicate decât tine, însă, chiar şi aşa, m-am străduit din răsputeri să te menţin în graţiile mele. Să încerc să te aduc la nivelul meu, astfel încât să poţi vedea cât de eronată îţi este calea.
— O, mai scuteşte-mă!
Ochii lui Margaret au săgetat dincolo de ea şi s-au mărit.
— Ah! O seară frumoasă, lordul meu!
— La fel îţi doresc şi eu, domniţă.
Catherine s-a întors spre lordul Porc Mistreţ, care li se alăturase, cu urechile mici tremurând de bucurie. Purta un rât asemănător cu al lui Margaret, deşi nu îi schimba aproape deloc înfăţişarea.
Şi-a dat ochii peste cap, dezgustată.
— Ce mai faceţi, lady Pihkerton? a întrebat el.
— S-ar părea că nu la fel de bine precum alţii.
— Lady Pinkerton, a spus Margaret printre dinţi, nu este în apele ei în seara aceasta.
— Îmi pare foarte rău să aud asta. De fapt, mă întrebam dacă aş putea discuta ceva cu tine, deşi – şi-a dres glasul, iar vocea i s-a înmuiat – doar după ce lady Margaret îmi spune dacă s-ar putea să mai aibă vreun loc liber pe carneţelul ei de dans?
— Ceva îmi spune că veţi avea de unde alege, a mormăit Catherine, dar insulta şoptită a fost ignorată cât Margaret şi ducele au flirtat şi s-au înroşit, până când Margaret a menţionat că trebuie să-şi pudreze nasul şi s-a retras agitată.
Materialul drapat al rochiei s-a ondulat în urma ei când a mărşăluit în haosul creat de jupoane şi de cozile lungi ale fracurilor, în timp ce ducele o urmărea visător, cu ochii la fel de goi ca ai unui flamingo.
— Călătorie sprâncenată! a izbucnit Catherine după ce Margaret a plecat.
— Ce-aţi spus, lady Pinkerton? a întrebat ducele.
— Ruşine, Alteţa Voastră! l-a luat ea în zeflemea. Ar trebui să ştiţi că nu este deloc politicos să trageţi cu urechea atunci când o fată mormăie ceva pentru sine însăşi.
— Ah, da, îmi cer iertare!
Ducele şi-a masat falca.
— Te rog, du-ţi gândurile până la capăt.
Catherine şi-a încrucişat braţele peste piept. Margaret era egoistă şi obositoare şi, cu toate defectele sale, ducele ar fi putut găsi pe cineva mai bun. Dar nu era treaba ei.
Chiar deloc, deşi situaţia o umplea de silă. Margaret, dintre toţi oamenii! Margaret cea insidioasă şi insuportabilă era curtată de un bărbat care o adora. Nu vor fi nevoiţi să se ascundă sau să se simtă ruşinaţi şi toată lumea îi va binecuvânta cu bucurie şi le va dori mulţi copii cu râturi în loc de nasuri.
— Să vorbesc acum?
— În regulă, continuaţi! a bombănit ea.
— Îmi pare rău să constat că te simţi atât de rău, lady Pinkerton, a spus ducele. Am vrut să-ţi mulţumesc. Nu sunt sigur în ce măsură ai fost implicată în nou descoperita afecţiune a lui lady Mearle în ceea ce mă priveşte, dar… ei bine, cred că învoiala noastră a fost o favoare pentru o favoare, i-a amintit el,

iar un rânjet i s-a ivit în jurul colţilor. Dacă nu ştiai, magazinul este liber acum. Înţeleg dacă nu mai eşti interesată, având în vedere… situaţia cu regele…

Ochii i-au sclipit şi, pentru o clipă, Catherine s-a temut că ar putea să-i facă pe furiş cu ochiul, dar s-a înşelat.

— Dar dacă încă îţi mai doreşti să închiriezi clădirea de la mine, cu greu ţi-aş putea refuza ceva.

Maxilarul a început să o doară de la dinţii încleştaţi.

Magazinul era al ei.

Acum, când nu mai avea nimic, nicio speranţă de a primi binecuvântarea părinţilor ei, niciun şiling din zestre, niciun dram de respect din partea celorlalţi nobili dacă îndrăznea să refuze cererea în căsătorie a regelui.

Acum, când prietenia ei cu Mary Ann era doar o amintire îndepărtată.

— Asta e tot?

Ducele s-a încruntat.

— Păi… presupun că da. Nu eşti mulţumită?

Catherine a pufnit, enervată.

— Mă tem că nu, deşi vina nu vă aparţine.

Forţându-şi umerii încordaţi să se relaxeze, şi-a lipit mâinile de fusta grea.

— Vă mulţumesc, Alteţa Voastră, dar nu cred că ar trebui să păstraţi spaţiul pentru mine. Nu a existat niciodată o patiserie şi cu siguranţă nu va mai exista una acum. Vă rog să uitaţi că am vorbit vreodată despre această posibilitate şi… mergeţi să dansaţi cu aleasa inimii. A petrecut deja prea multe valsuri privind de pe margine.

Catherine a plecat înainte săpoată simţi înţepătura deplină a fericirii ducelui, dar nu făcuse decât câţiva paşi atunci când o mână a apucat-o de antebraţ, strângând-o atât de tare încât aproape că s-a sufocat. A încercat să se smulgă din încleştare, însă a fost trasă înapoi şi izbită de un piept solid. O voce aspră i-a mârâit în ureche:

— Unde ai pus-o?

O respiraţie s-a revărsat în valuri calde peste ea, mirosind a dovleac.

Cath s-a răsucit. Peter Peter îi strângea braţul, degetele lui apăsând-o atât de tare încât îi lăsase urme adânci în came. Avea cercuri cenuşii-purpurii sub ochi şi o tăietură adâncă de-a lungul unui obraz, ca şi cum cineva l-ar fi atacat cu un cuţit. Deşi rana se vindeca, i s-a strâns stomacul la vederea acesteia.

Îmbrăcat cu o salopetă murdară şi fără mască, părea să nu fi avut idee că participarea la un bal mascat regal implica anumite aşteptări.

— Unde ai pus-o? a mârâit el iarăşi.

— Ce credeţi că… daţi-mi drumul imediat!

Strânsoarea i-a devenit mai fermă.

— Răspunde-mi!

— Nu ştiu despre ce… au! Ştiţi, dumneavoastră şi soţia dumitale aţi putea învăţa ceva maniere când vine vorba de…

A smucit-o mai aproape şi Cath a icnit, eclipsată de umerii lui mătăhăloşi.

Apoi, în mod surprinzător, chiar i-a dat drumul. Şi-a masat braţul, cu pulsul gonind nebuneşte.

— Nu ştiu ce a văzut sau a crezut că a văzut sluj nica aia a ta, a spus el, vocea lui ameninţătoare abia răzbind peste muzică şi râsete, dar nu te voi lăsa să o răneşti! Te voi transforma în mâncare pentru viermi înainte de a permite aşa ceva! Acum spune-mi unde ai pus-o!

— Nu ştiu…

A început să clatine din cap, dar s-a oprit. Avea legătură cu dovleacul pe care îl furase? Cu tortul pe care îl făcuse, pe care soţia lui fusese atât de disperată

să-l mănânce?
— Îmi… îmi pare rău, a bolborosit ea. L-am folosit doar pentru a prepara un tort, doar acela. N-am crezut că ar face vreun rău şi a fost doar un dovleac mic şi aţi părut… atât de ocupat şi am vrut numai să…
Când i-a simţit din nou mâna încleştată în jurul braţului, Catherine a ţipat.
— Ştiu deja despre asta, a bombănit el. Am fost acolo, la festival. Am văzut ce s-a întâmplat cu Ţestoasa, iar acum soţia mea…
A inspirat adânc, nările i s-au umflat.
— Nu ştiu ce ai de gând, dar nu sunt un idiot. Întregul regat te-a văzut cu sabia aia. Acum spune-mi unde ai pus-o!
— Sabie? Vă referiţi la… Sabia Vorpal? a bălmăjit Catherine, cu inima în gât şi gândurile înceţoşate. Ce legătură are cu tortul cu dovleac?
Ochii lui s-au aprins şi a zgâlţâit-o, iar Cath a şuierat printre dinţi, sigură că o învineţea.
— Te voi distruge, lady Pinkerton! Ia aminte, dacă i se întâmplă ceva înainte să pot remedia asta…
— Ajunge, sir Peter! a răbufnit Cath, ridicându-şi vocea când şi-a amintit rolul pe care jurase să-l interpreteze în această seară.
Toţi credeau că va fi viitoarea lor regină – cu siguranţă nu i-ar permite unui nenorocit de fermier de dovleci să-i vorbească în acest fel.
— Îţi poruncesc să-mi dai drumul ime…
— Îmi cer iertare că intervin.
O voce la fel de caldă şi liniştitoare precum ciocolata topită s-a strecurat între ei.
Un şoc electric a şerpuit pe spatele lui Catherine. A tăcut, cu buzele întredeschise.
— În cazul în care carneţelul doamnei nu este plin, a continuat vocea, mi s-ar putea acorda onoarea următorului dans?
Piele moale i-a alunecat uşor pe antebraţ. Ochii i-au coborât, urmărind cum o mână înmănuşată îndepărta unul câte unul degetele lui Peter. Îi era teamă să-şi ridice privirea. Îi era teamă să-l întâlnească pe stăpânul vocii şi să descopere că s-a înşelat.
Pentru că el nu putea fi aici. Nici măcar bravada lui nu l-ar fi adus aici.
Era… imposibil.

Capitolul 40

Catherine şi-a întors lent capul şi a îndrăznit să-şi ridice privirea – nu spre un joker. Spre un gentilom.
Purta un costum bine croit, cu desăvârşire negru, cu cozi lungi la spate şi o cravată din satin, un joben negru şi o mască acoperită cu pene mătăsoase de corb. Numai ochii sfidau întunericul de nepătruns al ţinutei. Luminoşi ca soarele, galbeni ca tartele cu lămâie.
De îndată ce a eliberat-o din strânsoarea lui Peter, şi-a trecut palma înmănuşată în piele peste braţul ei învineţit, de parcă ar fi vrut să-i convingă trupul să uite amintirea neplăcută. Oriunde o atingea, i se făcea pielea de găină.
Peter s-a împins între ei şi mâna lui Jest a căzut. Era aproape cu un cap mai scund decât fermierul uriaş, însă privirea nu i-a trădat nicio scânteie de intimidare când a întâlnit-o pe cea furioasă a lui Peter.

— Eu şi doamna, a mârâit el, purtam o conversaţie. Aşa că de ce nu-ţi vezi de…

— Ajunge, sir Peter! a spus Cath, încercând să invoce spiritul autoritar al mamei sale.

A observat că invitaţii îi urmăreau şi probabil că îi urmăriseră din momentul în care Peter o acostase. Până la urmă, ieşea în evidenţă, şi nu tocmai într-un sens bun, în lumea lor imaculată.

Dar niciunul dintre ei nu încercase să intervină sau să o apere, fără îndoială sperând că drama se va rezolva de la sine.

— De fapt, carneţelul meu de dans este destul de gol, a spus ea, mai tare, înfăşurându-şi braţul în jurul cotului lui Jest.

El şi-a înclinat pălăria spre Peter şi, înainte de ivirea unui posibil protest, a condus-o pe ringul de dans. Ritmul bătăilor inimii ei depăşea cadenţa muzicii – încă furioasă din cauza felului în care fusese tratată de Peter şi speriată că Jest va fi recunoscut în orice moment. Dar, în mare parte, era exaltată.

El era aici. Venise după ea.

Bufonul venise.

S-a întors cu faţa spre Jest. Mâinile li s-au întrepătruns şi a început un vals.

Picioarele ei cunoşteau paşii, deşi abia auzea muzica.

Dansau în faţa tuturor.

Fără strigăte din partea mulţimii. Fără gărzi trimise să-l prindă. Fără şuşoteli despre apariţia lui.

În această sală de bal înţesată de măşti, nimeni nu ar şti că e el. Nu părea defel greu de crezut că era un nobil, ca oricare dintre ei. Nu un artist, un bufon sau un fugar, ci un gentilom la fel de rafinat ca orice invitat.

Şi-au lipit palmele şi, când s-au învârtit într-un semicerc, Jest a profitat de ocazie pentru a-şi înclina capul spre ea.

— Pari surprinsă, domniţă.

Catherine şi-a reţinut un hohot de râs şi s-a întors spre următoarea fată din linie, s-a răsucit, a apucat uşor mâinile libere ale partenerului doamnei şi apoi a revenit la mâinile lui Jest, care o aşteptau.

— Ce cauţi aici? a şoptit ea. Eşti…

Jest a rânjit.

— Un om căutat?

Ea şi-a plecat capul sub mâinile ridicate ale următorului cuplu. S-a rotit înapoi. A făcut o reverenţă.

— Exact, a spus ea când palma ei a găsit-o din nou pe cea a lui Jest.

— Bun, a zis el, arătându-şi gropiţele, am sperat că aşa vei simţi.

Au dansat ultimii paşi în tăcere şi, la final valsului, Cath ştia că avea o privire năucă şi visătoare, însă nu o putea ascunde. Jest s-a aplecat peste mâna ei şi i-a depus un sărut peste încheieturile degetelor, iar în acea atingere a simţit cum o hârtie mică îi este strecurată în palmă.

El s-a îndepărtat, urmărind-o cum îşi coboară privirea spre bucata mototolită de confetti, exact precum cele pe care le răspândise odată prin sala de bal.

Pe hârtie era imprimată o cupă minusculă. O inimă roşie.

Catherine şi-a înfăşurat degetele în jurul simbolului şi a ridicat din nou privirea. A înghiţit cu greu nodul din gât, adunându-şi curajul.

— Voi accepta cererea în căsătorie a regelui.

Chipul lui Jest a împietrit. Au stat într-o tăcere agonizantă, privindu-se intens pentru un moment lung, prea lung, înainte ca furtuna să izbucnească în ochii lui. Jest s-a apropiat, cizmele i-au atins uşor poalele rochiei. Catherine a trebuit

să-şi încline capul înapoi pentru a nu-şi desprinde ochii dintr-ai lui.
— Ai promis, a mârâit el. Ai promis că nu o vei face.
— Asta a fost înainte ca tu să distrugi orice şansă pe care am fi avut-o să fim acceptaţi – de părinţii mei, de curte sau de întregul regat. Toţi cred că eşti un mincinos şi un trişor. Toţi cred că eşti un ticălos.
— Am încercat să-ţi salvez reputaţia, i-a şoptit el drept răspuns. În plus, mi-ai spus clar la festival că nu-mi va fi niciodată permis să te curtez, orice aş fi făcut.
Cath şi-a lins buzele. Ochii lui au urmărit mişcarea, creând o senzaţie iluzorie înăuntrul ei, dureros de ignorat, ca o fluturare de ciripi.
— Ai dreptate, nu ţi s-ar permite niciodată. Şi din acest motiv trebuie să accept cererea în căsătorie a regelui.
O expresie de durere a apărut pe chipul lui Jest, trasându-i riduri adânci pe frunte.
— Catherine…
— Apoi, când îţi voi dărui inima mea, va fi cu adevărat inima unei regine.
El a inspirat adânc şi a început să clatine din cap, însă Cath nu s-a lăsat descurajată şi a continuat:
— Şi o poţi duce înapoi în Regatul Şahului şi să pui capăt războiului. Pentru asta ai venit aici, nu-i aşa?
— Dar…
Cath s-a apropiat şi mai mult, absorbită treptat de umbra lui.
— Poate că nu există nicio magie îndeajuns de puternică pentru a putea transforma asta într-o posibilitate, a şoptit ea, cu buzele lângă maxilarul lui.
Jest tremura, însă atât de uşor, încât Catherine îşi putea da seama doar când stătea atât de aproape.
— Dacă nu o să am parte de fericire, atunci lasă-mă cel puţin să am un scop. Lasă-mă să-ţi dăruiesc inima unei regine.
I-a urmărit muşchii gâtului cum se mişcă, simţindu-i căldura respiraţiei pe obraz, o mângâiere subtilă.
Apoi s-a îndepărtat şi s-a întors. Mâna lui a dat să o apuce pe a ei, dar Catherine s-a asigurat că nu o poate prinde şi s-a strecurat în vârtejul măştilor şi al dansatorilor.
Inima îi bătea cu putere. Îşi dorea ca el să strige după ea, să o oprească, aproape la fel de mult pe cât îşi dorea să o lase să-şi desăvârşească planul înainte ca ultima scânteie de curaj să o părăsească.
O trompetă a răsunat în sala de bal. Peste capetele membrilor nobilimii îl putea vedea pe Iepurele Alb lângă tron.
— Doamnelor şi domnilor, vi-l prezint pe Maiestatea Sa Regală, Regele de Cupă!
Mulţimea a aplaudat şi s-a apropiat curioasă de podium. Cath a mototolit hârtiuţa în pumn şi nu s-a putut abţine să nu arunce o privire pe furiş spre Jest… dar dispăruse.
S-a învârtit în cerc, căutând printre măştile cu pene şi cristale un joben negru şi o pereche de ochi galbeni.
— Catherine.
Vocea mamei sale i-a amuţit gândurile învolburate. Un braţ i-a cuprins umerii şi a condus-o spre scenă.
— E timpul, a spus marchiza, cu vocea plină de bucurie. Oh, draga mea fată, în sfârşit se întâmplă!
Cu ajutorul coatelor, şi-a croit drum prin mulţime. Catherine a simţit cum trupul îi e cuprins de amorţeală cu fiecare pas făcut înspre rege, care începuse

să ţină un discurs, însă nu-l putea auzi. Nu putea simţi degetele mamei sale ciupindu-i pielea. Nu a observat chipurile curioase care o priveau trecând.

E timpul.

Avea să accepte cererea în căsătorie a regelui.

Avea să devină Regina De Cupă.

S-a mai uitat înapoi de câteva ori, dar mulţimea se adunase la loc în spatele lor. Nici urmă de Jest, de parcă apariţia lui la balul mascat nu fusese nimic altceva decât un vis.

Inspirând adânc, Cath a încercat să nu simtă durerea. Dacă timpul nu ar fi fost împotriva lor, oare el s-ar fi străduit mai mult să o descurajeze în a-şi urma planul? L-ar fi lăsat?

Nu. Ea îşi dorea asta. Îşi dorea să-i ofere lucrul pentru care venise.

Orice ar fi, inima ei îi aparţinea lui Jest, fie că era inima unui patiser sau a unei regine. Cel puţin aşa ar putea servi unui scop care depăşea limitele vieţii ei neînsemnate.

A început să se simtă de parcă se afla deasupra tuturor şi se uita în jos la un străin. Se privea pe sine cum este împinsă pe platformă. Îi vedea pe invitaţi aplaudând, fără să audă niciun sunet, şi pe rege luându-i una dintre mâini şi trăgând-o în mijlocul scenei. O altă fată stătea acolo, palidă şi rămasă fără cuvinte. O altă fată îşi sacrifica fericirea pentru ceva mai măreţ decât ea.

O altă fată accepta că unele dorinţe nu au fost niciodată menite să se îndeplinească.

Inima i s-a stafidit până s-a preschimbat într-o prună uscată.

— După cum ştiţi cu toţii, spunea regele, sărind pe vârfuri, regatul nostru s-a confruntat cu câteva lucruri oribile în ultimele săptămâni, însă este privilegiul meu să vă îndepărtez gândurile de aceste vremuri î-înfricoşătoare şi să vă ofer în schimb un motiv de a sărbători.

A zâmbit radios.

— Această doamnă care stă în faţa voastră s-a dovedit a fi curajoasă şi galantă, iar eu… — ochii i-au scânteiat când şi-a ridicat privirea spre Catherine şi a strâns-o cu putere de mână… Eu o admir şi o ador.

Catherine s-a reîntors în trupul ei cu o zdruncinătură, iar acum nimic nu mai părea îndepărtat. Aerul era înăbuşitor. Panica şi neîncrederea o sufocau. Şi-a impus să fie puternică, dar era dificil când cu greu putea accepta că viaţa i se schimbase atât de mult, atât de repede.

Oare abia ieri o dusese Jest la fântâna cu melasă? Oare abia ieri o sărutase până când i se tăiase răsuflarea?

— Lady Catherine Pinkerton a Golfului Ţestoasei de Piatră, a spus regele, tot numai blândeţe şi bucurie.

Vocea i s-a amplificat în capul tinerei. A îngenuncheat în faţa ei. Degetele îi erau umede şi groase.

— Îmi faci marea onoare de a deveni soţia şi regina mea?

Un suspin adânc, plin de încântare, a izbucnit din mulţime.

Catherine şi-a mutat numaidecât atenţia de la rege şi s-a trezit cu faţa îndreptată spre restul invitaţilor, privind fix, cu ochii larg deschişi, creaturile şi oamenii pe care îi cunoştea de o viaţă întreagă. Toţi păreau atât de fericiţi, atât de nerăbdători.

Faptul că regele a avut dreptate în această privinţă a fost o revelaţie surprinzătoare. Voia să pretindă că atacurile nu aveau loc, că Jabberwockul nu era nici pe departe un coşmar devenit realitate. Voia ca supuşii lui să se simtă în siguranţă şi fericiţi în paturile lor noaptea şi, pentru a pune în aplicare un astfel de plan, i-ar distrage cu o cerere în căsătorie. O nuntă. O regină nouă – o

regină care se luptase cu Jabberwockul şi supravieţuise.
Era soluţia unui laş, însă funcţiona.
S-a întrebat ce se va alege de Regatul Cupelor după ce Jest îşi va revendica premiul. Când inima îi va fi dăruită lui şi dusă înapoi în Regatul Şahului, iar acest regat va rămâne în schimb cu umbra unei regine, o fiinţă cu un gol în piept.
Şi-a imaginat că toţi îşi vor continua vieţile şi se vor preface că nimic nu s-a schimbat. Se vor preface că totul era bine. Se vor preface, ca întotdeauna.
Regatul Şahului avea nevoie de ea. Nu şi Regatul Cupelor.
Şi-a îndreptat umerii şi s-a întors spre rege, care încă stătea în genunchi, cu mâna ei între palmele lui umede. Chipul îi era jovial şi onest. Nu merita o astfel de sentinţă, să-şi lege viaţa de o soţie nerecunoscătoare.
Catherine i-a susţinut privirea şi un zâmbet i s-a întins peste buze.
— Da, Maiestatea Voastră.
Cuvintele abia fuseseră rostite când mulţimea a izbucnit în urale. Peste tot în jurul ei, femei îşi tamponau colţurile ochilor cu batiste, ca şi cum ar fi asistat la ceva frumos. Bărbaţii şi-au înclinat pălăriile. Orchestra a început un cântec plin de entuziasm, demn de o sărbătoare.
Tânăra şi-a căutat părinţii. Marchizul stătea alături de soţia lui, cu un braţ în jurul umerilor ei. Amândoi păreau atât de încântaţi, atât de mândri.
Cath simţea că nici măcar nu îi cunoştea.
A cercetat mulţimea cu privirea, căutând, căutând, dar nu l-a văzut pe Jest. Voia să ştie dacă era la fel de nefericit ca ea. Voia să ştie dacă înţelegea de ce acceptase cererea în căsătorie a regelui. Voia să ştie dacă era recunoscător pentru sacrificiul ei sau supărat pentru că îşi încălcase promisiunea.
Mulţimea a început să se năpustească pe scenă. Femei cu care nu mai vorbise de ani buni au apucat-o de umeri şi au îmbrăţişat-o, au sărutat-o scurt pe obraji şi i-au strâns cu adorare mâinile. A auzit-o pe contesa văduvă Wontuthry făcând o glumă obscenă despre noaptea nunţii şi pe câţiva curteni făcând pariuri despre când regatul va avea primul prinţ sau prinţesă.
Felicitările i-au şuierat prin urechi.
Eşti o fată atât de norocoasă…
Marchizul şi marchiza trebuie să fie încântaţi la culme…
Ce regină frumoasă vei fi…
Catherine şi-a trecut mâinile peste părţile laterale ale fustei rigide, încercând să înlăture nenumăratele atingeri născute dintr-o bunătate nedorită. Aceasta a fost decizia ei, şi-a amintit tânăra. Ea făcuse această alegere.
Cineva a cerut un dans şi alte urale au umplut sala de bal. Catherine şi regele au fost conduşi de pe podium până în centrul ringului de dans. S-a pomenit în faţa lui, privind în jos la mustaţa lui cârlionţată, ochii scăpărători şi un zâmbet care nu ar fi putut dezvălui o fericire mai mare.
— Oh, lady Pinkerton, trufa mea decadentă! a spus el, cu lacrimi în ochi. M-ai făcut cel mai fericit bărbat din regat!
Cath a simţit un junghi în piept, tăişul vinovăţiei.
Avea să i se facă rău.
Cât mai putea să menţină această bucurie prefăcută? Nu credea că avea să reziste până la finalul nopţii, cu atât mai puţin pentru restul vieţii.
Orchestra a început din nou să cânte, iar regele şi-a întins mâinile după ale ei. Ea şi-a îngropat derâderea în cel mai adânc dintre lăcaşuri, apoi şi-a pus palmele peste ale lui.
Dar înainte ca dansul să înceapă, un zgomot cutremurător a răsunat prin

sala de bal – masivele uşi duble de la intrare au fost date în lături, izbind pereţii de cuarţ. O rafală de vânt s-a furişat înăuntru şi a stins candelabrele atârnate din tavan cu o singură răsuflare, moment în care întunericul s-a încolăcit în spirale tenebroase în jurul fiecărui invitat.

Un culoar luminos s-a desfăşurat de la uşile deschise în sala de bal şi două siluete umbrite s-au întins odată cu raza strălucitoare, ajungând aproape până în locul unde se aflau Cath şi regele. O siluetă evoca o amintire din prima noapte în grădini – un bărbat cu glugă care strângea cu putere mânerul unui topor uriaş, cu lama curbată.

Cealaltă siluetă purta o pălărie cu trei colţuri.

Jest stătea în prag, îmbrăcat din nou în veşmântul lui de joker, masca cu pene înlocuită acum de kohlul întunecat şi de inima neagră din care picurau câteva lacrimi. Corbul era cocoţat pe umărul lui.

Regele a scos un ţipăt ascuţit.

— Jest?

— Jest, a suspinat Catherine drept răspuns, lăsându-şi mâinile să cadă din strânsoarea lui.

Deşi abia îi putea distinge chipul în întuneric, ştia că Jest se uita la ea. Doar la ea.

— Ştiu o cale, a spus el, cu vocea calmă, străpungând tăcerea desăvârşită. Ştiu o cale, Catherine. Putem fi împreună şi să salvăm Regatul Şahului, iar tu îţi poţi avea patiseria şi tot ce îţi doreşti.

Buzele i s-au întredeschis, aproape că nu îndrăznea să spere.

— Ai renunţa la toate astea, a continuat el, arătând spre sala de bal şi invitaţii mascaţi, dar cred că erai deja hotărâtă să faci asta.

S-a oprit şi a inspirat, o răsuflare la fel de plăpândă ca o ezitare.

— Ştiu o altă cale, domniţă.

— Acest… acest bărbat!

Vocea stridentă a marchizei a spulberat şocul care înlemnise întreaga sală.

— El este cel care a păcălit-o pe iubita mea fiică, cel care v-ar transforma viitoarea regină într-o femeie decăzută! Este viclean, malefic şi trebuie oprit!

A ieşit din mulţime şi a fluturat braţele către rege.

— Maiestatea Voastră, faceţi ceva!

— O-oh, da! Gărzi! Gărzi! s-a tânguit regele, arătând spre Treflele aliniate de-a lungul sălii de bal. Prindeţi-l!

Au mai trecut câteva secunde înainte ca gărzile să se dezmeticească şi să se mobilizeze, cizmele lor călcând apăsat dalele.

Jest nu şi-a desprins nicio clipă ochii de la Cath.

— Ce alegi? a şoptit el şi, deşi era atât de departe, îl putea auzi clar.

Speranţă şi dorinţă în voce, atât de multă dorinţă.

Gărzile şi-au ridicat armele şi s-au năpustit spre el, croindu-şi drum cu coatele prin mulţime şi împingându-i din cale pe invitaţii uluiţi.

— Pe tine, a şoptit Cath la rândul ei şi, deşi abia şi-a auzit propria voce, a văzut scânteia de bucurie care s-a aprins în ochii lui Jest. Mai presus de orice, te aleg pe tine.

Jest a zâmbit şi s-a îndreptat spre scări.

Cath şi-a apucat fustele şi s-a repezit către el, ignorând strigătele uimite ale mulţimii, urletele ascuţite ale mamei sale, paşii bubuitori ai gărzilor. Aveau să ajungă la el înaintea ei, deşi Jest cobora iute scările. Gărzile au schimbat direcţia. Şi-au aţintit suliţele asupra lui.

Cath a început să alerge. Putea vedea coliziunea iminentă şi nu ştia dacă

putea ajunge la el înaintea gărzilor şi regele îi striga numele şi tatăl ei îi ordona să se oprească şi Corbul se ridica de pe umărul lui Jest şi se înălţa deasupra lor.
Ceva a scânteiat la picioarele ei. Fumul îngroşa aerul.
Gărzile s-au oprit brusc.
Cath s-a împiedicat, însă braţele lui Jest erau deja în jurul ei, asemenea unor pene pe piele, ducând-o departe.

Capitolul 41

— Îmi pare rău, îmi pare poarte rău! a spus ea, cu vocea înăbuşită de umărul lui Jest, cu braţele înfăşurate ca nişte liane în jurul gâtului său.
Nu ştia încotro se îndreptau. Aerul nopţii îi dezmierda pielea fierbinte. Răsuflarea lui grea îi pulsa în urechi – Jest alerga, cu ea şi toată crinolina în braţe.
— Am crezut că o pot face. Am crezut că mă pot căsători cu el şi îţi pot oferi ceea ce vrei, dar nu este ceea ce vreau eu, Jest, trebuie să ştii că…
— E în regulă, Cath. Totul va fi bine.
Tânărul s-a oprit şi s-a lăsat în genunchi, ţinând-o protector în poala lui.
Coborându-şi braţele, Catherine s-a uitat în sus. La Jokerul ei. La Tumul ei. Şi-a lipit mâinile de chipul lui şi a văzut îndată totul. Sinceritatea, tandreţea din ochii lui.
— Te aleg pe tine, a repetat ea.
Cuvintele aveau gust de zahăr.
Maxilarul lui Jest a zvâcnit, iar cu mâna liberă i-a apucat degetele, ţinându-le lipite de faţa lui.
— Cath, trebuie să fii sigură, a rostit el cu voce groasă, de parcă ar fi fost sugrumat. Corbul a venit cu ideea, altminteri nu m-aş fi gândit la o astfel de posibilitate şi nu… nu cred că îţi va plăcea ce am de spus. Ei cred deja că am aruncat un fel de vrajă asupra ta, ar fi uşor să-i convingi…
— Aşteaptă!
Mâinile lui Cath i-au alunecat de pe obraji pe gulerul mantiei.
— Ai spus că putem fi împreună. Că putem salva Regatul Şahului şi îmi voi avea patiseria şi…
Jest a încuviinţat.
— E adevărat. Cred că va funcţiona.
— Crezi?
Plecându-şi capul, Jest şi-a îngropat chipul în curbura gâtului ei. Tremura la fel de tare ca ea.
— Nu va fi uşor. Şi încă te mai poţi răzgândi. Regele te va dori în continuare, ştiu sigur, iar eu vă voi lăsa în pace, pe tine şi inima ta, promit. Oricum nu puteam să o fac, Cath. Nu puteam să ţi-o iau.
Cuvintele lui îi sfâşiau pieptul. Cu ochii larg deschişi, Catherine s-a uitat dincolo de Jest, la arborele de trandafir alb unde îl văzuse în prima noapte. O adusese în grădini.
Vor fi urmăriţi. Probabil că gărzile îi căutau deja. Se îndoia că va dura mult până vor fi găsiţi.
Cuprinsă de nelinişte, l-a împins pe Jest şi s-a smuls din braţele lui. A încercat să se ridice, dar picioarele îi erau prea vlăguite şi s-a prăbuşit înapoi pe iarbă.
— M-ai pus să aleg şi am făcut-o. Cum de ţi-a trecut măcar prin cap să-mi sugerezi să mă răzgândesc acum?

Jest a încercat să-şi treacă mâinile prin păr, dar a descoperit că pălăria de bufon îi stătea în cale. A înşfăcat-o furios şi a aruncat-o pe pământ. Clopoţeii au zornăit o dată, descurajant, apoi au amuţit.

— Pentru că trebuie să fii sigură. Pentru că mă va distruge dacă vei ajunge să îţi regreţi alegerea, să ştiu că ai renunţat la tot ce îţi oferea regele din cauza mea.

Chiar dacă aerul rece îi înţepa gâtul, Cath respira în continuare sacadat, cu gura larg deschisă. Încleştându-şi maxilarul, l-a împins cât de tare putea. Jest a căzut pe o parte în iarbă.

— Idiotule! Niciodată nu l-am vrut pe rege! Niciodată nu am vrut ce mi-a oferit! Şi nici nu vreau să fiu o afurisită de regină!

— Ştiu! Ştiu aceste lucruri, Cath! De aceea s-ar putea să regreţi asta.

S-a uitat cu gura căscată la el şi a început să clatine din cap.

— Nu le va lua mult timp să ne găsească aici. Spune-mi odată! Ce idee i-a venit Corbului?

Jest şi-a ridicat privirea şi Cath a tresărit când l-a zărit pe Corb printre trandafiri.

— Există o lege în Regatul Şahului, a spus Jest, atrăgându-i din nou atenţia asupra lui, conform căreia un Pion care poate traversa teritoriul inamicului, tot drumul până la graniţă, poate deveni Regină.

Catherine s-a încruntat.

— Întoarce-te cu mine în Regatul Şahului!

Jest s-a împins înapoi în genunchi şi a luat mâinile lui Cath într-ale lui.

— Te putem duce la graniţă – eu, Pălărierul şi Corbul – şi poţi fi regină şi ne poţi conduce spre victorie, Cath, ştiu asta!

— Dar…

Gâtul i s-a uscat şi era o adevărată luptă să-l umezească iar.

— Dar ai spus… că aş putea avea propria patiserie şi…

Jest a râs, un sunet cald care a surprins-o. Strânsoarea i-a devenit mai puternică.

— Tocmai asta e! După terminarea războiului, Regina Albă va putea reveni la conducere – până la urmă, nu avem nevoie de două regine – şi tu poţi fi orice îţi doreşti. Tu şi cu mine…

A fost întrerupt de sunetul unor paşi în marş venind dinspre castel. Cath s-a încordat şi s-a uitat înapoi, observând două rânduri de gărzi de Treflă care coborau treptele. În fruntea lor se afla Asul de Treflă, ordonându-le pe un ton răspicat să se răspândească şi să cerceteze împrejurimile.

Când s-a întors cu faţa spre el, Jest o privea fix, intens.

— Ştiu că nu ai vrut niciodată să fii regină, a spus el, cu o notă de regret în voce.

Un râs lipsit de umor a izbucnit din gura lui Catherine.

— Într-un fel sau altul, se pare că mi-a fost menit să fiu regină.

Şi-a sustras o mână din strânsoarea lui şi a trasat inima pictatăpe obrazul lui Jest cu buricele degetului mare.

— Te iubesc, Jest. Vreau să fiu cu tine, în orice fel pot.

Respiraţia lui forma cristale în aer. Se auzea sunetul cizmelor, călcând apăsat de-a lungul cărărilor de pietriş. Deasupra lor, Corbul a croncănit în semn de avertisment.

Deodată, Jest a apucat-o şi a sărutat-o apăsat. Cath şi-a aruncat braţele în jurul gâtului său, încântată de felul în care inima i s-a extins de parcă i-ar putea absorbi pe amândoi.

— Şi eu te iubesc, a şoptit el între un sărut şi următorul. Şi eu te iubesc.
Era o imposibilitate, iar ea o credea cu desăvârşire.
Jest o săruta din nou când Corbul a tuşit zgomotos.
— Se apropie. Nu trebuie să mai zăbovim.
Cath şi Jest şi-au ridicat privirile spre ramurile copacilor.
— Dar asta nici măcar nu a rimat, a spus Cath.
— Cine mai are timp când e vânat? a răbufnit Corbul.
— Are dreptate, fireşte, a spus Jest, zâmbind radios. Însă acest interludiu a fost sublim.
Şi-a înşfăcat pălăria şi a tras-o pe Catherine în picioare.
Cu o încuviinţare din partea lui Jest, Corbul a coborât să li se alăture exact când Cath a auzit primele gărzi tropăind prin grădinile de trandafiri. De îndată ce pasărea a aterizat pe umăml lui Jest, pământul s-a cutremurat şi un turn de piatră a ţâşnit din sol, înghiţindu-i din nou în adânc.

Cath nu ştia dacă această formă de magie ar putea fi numită un turn, un tunel, un pod sau un alt pasaj imposibil, dar s-a destins de îndată ce i-a lăsat în pajiştea de lângă magazinul Pălărierului. Tremura, deşi Jest şi Corbul arătau de parcă a călători prin pământ era cel mai natural lucru din lume.
— Şi când te gândeşti, a gâfâit ea, ridicându-se cu greu pe picioarele nesigure, că mi-am pierdut vremea cu trăsuri în toţi aceşti ani, când exista o modalitate mult mai convenabilă de a călători.
Jest zâmbea la fel de larg ca întotdeauna când şi-a întrepătruns degetele cu ale ei.
— Este un truc preferat de noi, Turnurile, a spus el. Te obişnuieşti.
Cath a pufnit şi şi-a netezit rochia.
— Asta rămâne de văzut.
S-au apropiat de Minunatul Magazin de Pălării cu mâinile înlănţuite strâns. Fereastra magazinului-călător strălucea fierbinte şi aurie, însă pădurea era tăcută.
Jest a întins mâna spre clanţa uşii rotunde a magazinului, dar s-a trezit ţinând în mână o coadă dungată şi blănoasă. O pisică a urlat.
Jest a sărit înapoi, punându-şi trupul în faţa lui Cath.
A apărut apoi capul lui Cheshire, afişând un rânjet enorm în ciuda privirii furioase aruncate de ochii lui întredeschişi, ca două fante. Şi-a lins coada rănită.
— Ei bine, a spus el, asta a fost necivilizat.
— Cheshire, ce cauţi aici? a întrebat Catherine.
— Îmi îngrijesc rănile. Mă tem că s-ar putea să mă fi învineţit.
Tânăra şi-a lăsat mâna strânsă în pumn pe şold.
— Vorbesc serios, Cheshire. Ne-ai urmărit?
Pisica s-a oprit din lins şi coada i-a dispărut, lăsând în urmă doar capul bulbos, care atârna acolo unde s-ar putea să fi fost un ciocănel de uşă.
— Să vă urmăresc? Am ajuns înaintea voastră aici, fată dragă.
Catherine a ridicat o sprânceană.
Rânjetul intens al lui Cheshire a devenit chiar şi mai larg.
— Am auzit un zvon conform căruia ai fugit de la balul mascat în braţele celui mai căutat infractor din regatul nostru. Ei bine, singurul infractor căutat din regatul nostru. Am vrut să văd adevărul cu ochii mei.
— Şi acum l-ai văzut. Te rog să te dai la o parte.
Ochii lui Cheshire s-au îngustat, privind cercetător în depărtare.

— Pasărea aia e prieten sau mâncare?
Cath şi Jest au aruncat o privire în urmă. Corbul revendicase un loc pe o ramură joasă. Şi-a zburlit penele până când a ajuns de aceeaşi mărime cu Cheshire. Sau de aceeaşi mărime pe care ar fi avut-o Cheshire dacă întregul său corp ar fi fost vizibil.
— Prieten, a spus Catherine, răsucindu-se înapoi spre pisică. Ce vrei?
Capul lui Cheshire s-a întors cu susul în jos.
— Presupun că nu ai nicio idee ce s-a întâmplat în seara asta. Ai fost îngrozitor de preocupată cu cererea în căsătorie şi cutare şi cutare. Vrei să te pun la curent?
— Nu în mod special. Aşa cum e posibil să fi remarcat, am câteva preocupări proprii.
— Este vorba despre mâncătorul de dovleci.
Lui Catherine i s-a strâns stomacul. Aproape că uitase cum o acostase sir Peter mai devreme în acea seară.
— De ce m-ar interesa ce ai de spus despre el?
— Şi, de asemenea, despre Mary Ann. Şi chiar şi despre Jabberwock. Un zvon nou şi picant, care ar putea fi chiar mai scandalos decât mireasa regelui nostru fugind cu Jokerul. Mor de nerăbdare să spun cuiva – ochii i s-au preschimbat în monede de argint, precum cele puse pe pleoapele morţilor – şi tu ai fost prima persoană la care m-am gândit că ar vrea să ştie.
Un fior rece i s-a prelins pe şira spinării. Îl putea simţi pe Jest privind-o atent, îşi putea imagina îngrijorarea, curiozitatea lui, dar şi-a îngropat propria curiozitate în adâncul stomacului, chiar lângă locul unde zăcea trădarea lui Mary Ann, într-o groapă născută din furie pură.
— Te-ai înşelat. Nu vreau să ştiu. Du-te să deranjezi pe altcineva cu bârfele tale şi lasă-ne în pace, altfel îţi voi învineţi şi altceva în afară de coadă!
Monedele s-au transformat la loc în ochi strălucitori.
— Înţeleg, a spus el, lungind silabele. Se pare că m-am înşelat în privinţa ta, lady Catherine. După toţi aceşti ani.
Privirea i s-a îndreptat spre Jest.
— Presupun că e destul de chipeş…
Apoi, urechile, ochii şi nasul i-au dispărut, lăsând în urmă doar zâmbetul – plutind cu susul în jos, astfel încât a devenit o încruntare, fără un corp care să o susţină.
— Dacă îţi pasă de astfel de lucruri, a mai spus, apoi a dispărut complet.
Jest încă se uita la ea.
— E în regulă, a zis Cath. Nu va spune nimănui unde suntem.
Nu ştia dacă e adevărat, dar spera că vor fi de multă vreme plecaţi înainte să mai conteze.
Cu pisica înlăturată din drum, Corbul şi-a părăsit adăpostul din copaci şi a coborât în zbor pentru a li se alătura în timp ce Jest a deschis uşa.
Nu mai era un salon în care se servea ceaiul, nu mai era un magazin – cămăruţa devenise un spaţiu de lucru dezordonat, atelierul unui pălărier, cu masa lungă ticsită de panglici, pene, bucăţi de fetru, nasturi, ace şi aţe. O duzină de capete de manechin erau aliniate de-a lungul suprafeţei de lemn, purtând pălării neterminate de diferite stiluri, clipind cu ochii toropiţi de plictiseală la nou-veniţi.
Pârşul dormea ghemuit pe masă, înfăşurat în panglică de catifea ca un cadou.
Iepurele de Martie înşira nasturi de culori diferite pe o aţă, apoi îşi încolăcea

firele în jurul gâtului asemenea unor coliere cu mărgele. Strânsese atât de multe, încât grămada căpătase forma unui ştreang în ochii lui Catherine.

Pălărierul stătea pe tronul lui şi purta jobenul violet distinctiv, cu un picior aruncat peste braţul scaunului şi bărbia sprijinită pe încheieturile degetelor. O pălărie incompletă de damă stătea pe capul manechinului aflat în faţa lui, pe jumătate decorată cu cristale galbene şi pe jumătate decorată cu scoici, însă ochii îi erau aţintiţi spre Jest, Catherine şi Corb.

A studiat veşmântul negru de bufon al lui Jest şi a rânjit.

— Observ că interpretezi în continuare rolul idiotului regal. Sau poate că este un efect al fetei care te-a vrăjit atât de tare, încât îi mănânci din palme.

Jest şi-a înclinat pălăria, lăsând clopoţeii să-i zornăie în jurul chipului.

— Lumea îl subestimează mereu pe idiot.

Pălărierul şi-a fluturat mâna spre ei.

— Intraţi, intraţi! Haigha, nu te mai prosti atâta cu nasturii ăia şi pune un ceainic pe foc.

— Nu e necesar. Nu va fi o vizită lungă.

Jest a tras-o pe Catherine în jurul mesei de parcă i-ar fi fost frică să-i dea drumul.

Ochii Pălărierului au zăbovit pe mâinile lor înlănţuite o clipă în plus decât considera Cath că e necesar.

— De ce te grăbeşti? Dacă zvonurile sunt adevărate, singurul loc în care trebuie să fii acum este închisoarea Maiestăţii Sale, a comentat Pălărierul, cu ochii pe jumătate închişi. Că tot veni vorba de Maiestatea Sa, ştie că te pregăteşti să fugi cu frumoasa lui doamnă?

Jest a tras un scaun pentru Catherine care, deşi se simţea mult prea neliniştită pentru a lua loc, s-a aşezat la masă.

— Regele a cerut-o în căsătorie în seara aceasta, a spus el, ocupând scaunul dintre ea şi Pălărier locul ce ar fi fost odată al interpretului.

Privirea Pălărierului a trecut iute la Cath şi a ridicat o ceaşcă de ceai ca şi cum ar fi făcut un toast. Marginea era pătată cu picături uscate de ceai, iar ea s-a întrebat de cât timp se afla acolo, neatinsă.

—Atunci felicitările ar trebui să fie bine-venite, Maiestatea Voastră, Regina De Cupă.

Catherine s-a încruntat.

— Mă feliciţi pe mine sau pe tine însuţi? Ştiu că ai vrut foarte mult să devin regină, deşi acum înţeleg că nu prea ai avut în vedere binele meu.

A urmat un moment de tăcere, ceaşca uitată în aer. Apoi Pălărierul a izbucnit în râs şi a trântit ceaşca înapoi pe masă. Era goală.

— Dacă ştii asta, atunci ştii că nu am fost singurul implicat în complot.

Desenând un semicerc în lateral, Pălărierul şi-a coborât piciorul de pe braţul scaunului şi s-a aplecat spre ei.

— Ea este un trandafir, Jest. Minunat de privit, da, însă astfel de spini nu pot fi ignoraţi. Locul ei e în grădina unui rege, nu în a ta.

Ca un gând ulterior, şi-a înclinat jobenul în direcţia lui Catherine.

— Nu am vrut să vă jignesc, domniţă.

— Chiar deloc? a glumit ea pe un ton sec.

El a ridicat din umeri; de fapt, a ridicat cu frivolitate un singur umăr, un gest care a înfuriat-o pe Cath.

— O iubesc, Pălărierule, a spus Jest. Nu am vrut să mă îndrăgostesc de ea, dar s-a întâmplat.

Cath i-a strâns mâna sub masă.

Privirea Pălărierului a alunecat înapoi spre Catherine, care i-a susţinut-o, deşi

se simţea la fel de nesemnificativă în faţa lui precum prima oară când se întâlniseră. Totuşi, nu prea exista cruzime în expresia lui. Mai degrabă o curiozitate blajină. Ca şi cum ar fi încercat să descopere ce vedea Jest când se uita la ea.

— Aceasta este o problemă, nu-i aşa?

— Şi eu îl iubesc, dacă asta te întrebi.

Pălărierul a clătinat din cap.

— Oh, nu, atâta lucru e evident, a spus el, după care şi-a trecut un deget de-a lungul buzei inferioare. Bănuiesc că nu aţi venit aici ca să-mi acordaţi privilegiul de a vă împărtăşi fericirea mutuală.

Jest şi-a scos pălăria şi a aruncat-o în mijlocul dezordinii de pe masă.

— Cath nu se va căsători cu regele şi noi nu îi vom fura inima!

— M-am gândit că discuţia s-ar putea îndrepta într-o astfel de direcţie.

Pălărierul i-a aruncat o privire rapidă Iepurelui de Martie, care îi urmărea ca pe un meci fascinant de tenis de câmp.

— Pregăteşte-te, Haigha! Nu va fi deloc distractiv să-l informăm pe Regele Alb că dragul nostru Jest a dat greş.

— Nu am dat greş! a protestat Jest, aplecându-şi capul spre prietenul lui înaripat. Corbul mi-a reamintit de legea avansării.

Ochii Pălărierului s-au mărit, aproape imperceptibil.

— Dobândirea titlului de regină, a murmurat el.

S-a uitat iar la Cath, studiind-o cu o intensitate nouă.

— De ce să furi inima unei regine când poţi fura însăşi regina?

— Încă nu este o regină, a precizat Jest. Dar ar putea fi. Soluţia asta rezolvă totul, Pălărierule!

Acesta s-a lăsat pe spate şi şi-a închis ochii, cu sprâncenele încruntate.

— Nu totul, a şoptit el, însă vocea i-a fost atât de joasă, încât Cath a crezut că vorbea cu el însuşi.

Când şi-a ridicat din nou privirea, a clătinat din cap.

— Suntem un parlament de idioţi. Un grup de nebuni şi bufoni.

— Nu, a spus Jest, cu voce blândă. Asta ar fi o viziune nedreaptă.

— Într-adevăr.

Pălărierul a pufnit şi i-a aruncat o altă privire Iepurelui de Martie, cu o scânteie ironică în ochi.

— Ce părere ai, Haigha?

Haigha se uita cercetător la Catherine; nasul îi zvâcnea.

— Suntem siguri că poate să o facă?

— O întrebare îndreptăţită, a zis Pălărierul, care s-a aplecat în faţă. Odată ce trecem prin Oglindă, nu vei mai fi lady Catherine Pinkerton, fiica unui marchiz, ci un Pion modest, ca mine şi Haigha. Dacă nu reuşeşti să o învingi pe Regina Roşie, accepţi mai multe vieţi petrecute în servitute. Eşti dispusă să rişti asta, lady Pinkerton?

— Ea nu va..., a început Jest, dar Cathl-a întrerupt:

— Sunt dispusă să risc. Nu a mai rămas nimic care să mă ţină aici.

Pălărierul s-a uitat la Jest.

— Chiar ax fi fost mult mai simplu să ne ţinem de plan.

— A fost inevitabil, a spus Jest.

— Da, presupun că ai dreptate.

Masându-şi tâmpla, Pălărierul i-a aruncat o a treia privire Iepurelui de Martie.

— Aşadar. Care dintre noi vine şi care dintre noi pleacă?

Urechile lui Haigha s-au pleoştit şi Iepurele s-a chircit şi mai mult în scaun.

— Eu am mers ultima oară, a bălmăjit el cu voce subţire, ca un ciripit. Şi apropo, parcă tocmai spuneai că ar trebui să mergi să aduni mai multe provizii pentru decorarea pălăriilor? Adică, nu e vorba că mi-e teamă sau ceva asemănător.

Şi-a scărpinat nasul, arătând într-adevăr foarte înfricoşat.

— Mă gândesc doar la ce e mai bine pentru afacerea ta, atâta tot.

Pălărierul a râs batjocoritor şi a împins o ceaşcă de ceai spre Haigha cu capătul bastonului.

— Nu te mai stresa atâta. Voi pleca eu, a anunţat el şi a scos un oftat adânc. Oricum, Timpul a început să fie pe sfârşite în această parte a Oglinzii.

Haigha s-a lăsat moale în scaun, evident uşurat, deşi a rămas pe jumătate ascuns sub masă, tremurând.

— De cine sau de ce îţi este teamă? a întrebat Catherine, încruntându-se la vârfurile urechilor Iepurelui de Martie, singurele care se mai vedeau de sub masă. Haigha?

Ochii lui injectaţi au reapărut. S-a uitat mai întâi la Jest, apoi la Catherine.

— De nimeni şi de nimic, a izbucnit el.

Pălărierul s-a ridicat în picioare şi a început să-şi adune lucrurile, haina şi mănuşile.

— De Surori, a spus Jest. Când am trecut înainte prin Oglindă ai fost… păreai să te simţi inconfortabil în preaj ma lor.

— Inconfortabil? a lătrat Pălărierul şi şi-a lovit bastonul de masă – acum, Haigha era ascuns complet sub aceasta. Te fac să te simţi inconfortabil, Haigha?

— Nu chiar, s-a auzit de sub masă vocea Iepurelui. Mai degrabă mă fac să-mi doresc să mă înec de bunăvoie într-o baltă de melasă.

— De ce? a întrebat Cath, aruncându-i o privire pe furiş lui Jest. Ce e în neregulă cu ele?

Jest a clătinat din cap.

— Sunt puţin ciudate, atâta tot.

Haigha s-a cutremurat atât de tare sub masă, încât au zornăit ceştile de ceai.

— Puţin ciudate? a repetat Iepurele de Martie. Probabil că ai trecut prin Oglindă în una dintre zilele lor bune, dragă Jest. Te asigur, Haigha crede ceea ce spune şi spune ceea ce crede.

Ajustându-şi mânecile, Pălărierul a învrednicit-o pe Catherine cu un rânjet.

— Dar ce se poate face pentru a le evita? Absolut nimic.

Şi-a apucat bastonul şi l-a răsucit prin aer.

— Să nu spui că nu ai fost avertizată.

Capitolul 42

Pălărierul şi-a aranjat jobenul.

— Eşti sigură că eşti suficient de disperată să vii cu noi, lady Pinkerton? a întrebat el, cu ochii fixaţi asupra ei. Eşti sigură că nu ai prefera să rămâi aici şi să-ţi trăieşti restul zilelor în lux?

Catherine s-a ridicat în picioare, înfruntându-l peste florile şi bucăţile de fetru răspândite pe masă.

— Ce însemnătate mai are luxul dacă viaţa ta e o minciună? Nu mă pot întoarce niciodată acolo. Acum locul meu este alături de Jest.

Pleoapele Pălărierului au tresărit, dar s-a întors şi s-a apropiat de oglinda de podea pe care Cath o folosise cândva ca să-şi admire pălăria-macaron. A tras-o

de lângă peretele magazinului şi a răsucit-o pe roţile scârţâitoare. Spatele era identic. O altă oglindă fixată într-o ramă de lemn lustruit, cu o singură excepţie…

Cath a înconjurat masa şi degetele i-au trecut razant pe spatele scaunelor desperecheate.

Reflexia nu mai arăta magazinul de pălării, ci o poiană verde, cu flori sălbatice şi o fântână cu melasă strălucind în amurg.

— În acest caz, treci prin oglindă, a spus Pălărierul, iar în tonul lui se simţea un avertisment. Surorile vor şti cât de disperată eşti cu adevărat.

Catherine a aruncat o privire înapoi spre Jest, dar el a dat încurajator din cap. Expresia nu îi trăda nicio urmă de îndoială, spre deosebire de cea a Pălărierului. Încrederea lui a încurajat-o. Ştia că această decizie, odată luată, nu putea fi niciodată revocată. Dar ce altă alegere i-a mai rămas?

Crezuse ceea ce spusese.

Locul ei nu mai era în Regatul Cupelor.

Nu avea să-şi mai vadă niciodată părinţii Sau pe Cheshire. Sau pe Mary Ann. S-a întrebat dacă ar trebui să le lase un bilet prin care să le explice unde plecase. Poate că Corbul l-ar duce înapoi pentru ea. Dar când a încercat să se gândească ce ar aşterne pe hârtie, toate gândurile i-au fost cuprinse de amărăciune. Oricât de supărată era pe părinţii ei, nu voia ca un bilet scris la mânie să conţină ultimele veşti pe care ei le-ar primi vreodată de la ea. Nu – Pălărierul era un mesager care călătorea constant dintr-o parte în alta a Oglinzii. După ce îşi va găsi liniştea şi bucuria în noua viaţă, după ce va salva Regatul Şahului, iar ea şi Jest îşi vor avea patiseria… atunci le va trimite o scrisoare părinţilor ei şi îi va anunţa că era bine.

Până atunci îi va lăsa să se îngrijoreze. În cele din urmă, ei erau cei care ameninţaseră că o vor dezmoşteni pe ea.

Nu mai exista cale de întoarcere.

Era disperată, însă era şi plină de speranţă.

Adunându-şi faldurile fustei voluminoase, Cath s-a apropiat de oglindă, a tras adânc aer în piept şi a păşit prin suprafaţa lucioasă.

S-a întors în pajişte, înconjurată din toate părţile de garduri vii imense. Pete stacojii şi aurii spulberau verdele firelor de iarbă, iar mirosul dulce de melasă i-a umplut plămânii.

De îndată ce a înaintat, a auzit paşi în spatele ei – Jest şi Pălărierul, cu Corbul cocoţat pe umărul celui dintâi.

Pălărierul a ridicat o sprânceană şi a părut uşor surprins să constate că, până la urmă, Catherine era suficient de disperată. Dar tot ce a spus a fost:

— Nu ai nimic care să-ţi ţină de cald, lady Pirikerton?

Tânăra s-a uitat în jos la rochia de bal şi braţele goale.

— Nu mă aşteptam la o aventură în seara asta, iar şalul mi-a fost luat de curtenii de la castel.

El a mormăit, ca şi când asta era o scuză lamentabilă, şi a trecut pe lângă ea, îndreptându-se spre fântână.

Jest a luat-o de mână. Clopoţeii de la pălărie au zornăit foarte tare în tăcerea desăvârşită.

Pălărieml a bătut cu bastonul de trei ori pe marginea pietroasă a fântânii înainte să se aplece şi să zâmbească în adâncurile sale negre.

— Salutare, Tillie!

Două mâini mici au apărut în partea de sus a fântânii, urmate de faţa numai piele şi os a unui copil. Nu avea mai mult de şase ani. Arăta ca o fantomă, cu păr alb-argintiu care îi cădea în cascadă pe spate şi piele de culoarea laptelui

îndoit cu apă. În contrast, ochii îi erau negri precum cărbunele şi mult prea mari pentru faţa ei.

— Pe unde ai umblat, Pălărierule? a întrebat Tillie, trăgându-se pe marginea fântânii şi aşezându-se acolo în genunchi.

Purta o rochie albă din muselină, acoperită de murdărie ca şi când… ei bine, ca şi când tocmai ar fi ieşit târându-se dintr-o fântână.

— Ne-a fost dor de tine.

— Îmi pare rău, iubire. A fost o perioadă aglomerată. Sunt şi surorile tale prin preajmă?

— Sunt la fundul fântânii, organizează o cursă nautică, cu bărci făcute din două jumătăţi ale cizmei unei doamne.

Tillie a rânjit. Îi lipseau ambii dinţi din faţă.

— Acela e Jest? Ah, şi Corbul, de asemenea. Ce mai faceţi?

— Bună, Tillie, a spus Jest.

— Niciodată, a întâmpinat-o Corbul.

Privirea lui Tillie a străfulgerat spre Catherine.

— Şi tu eşti fata pe care el a adus-o înainte. Cea pe care în sfârşit a sărutat-o şi iar a sărutat-o.

Cath s-a înroşit, dar nimeni nu părea să observe.

Pălărieml şi-a ridicat teatral ochii.

— Aş fi putut trăi fără să ştiu acest lucru, iubire.

Tillie şi-a lăsat capul pe un umăr şi s-a holbat intens la fusta lui Cath.

— Glezna îţi este vindecată.

— Da. Îţi mulţumesc pentru melasă, s-a bâlbâit Catherine.

— Nu este a mea, a spus Tillie uitându-se în ochii ei. Dar nu este nici a ta, deşi ai plătit pentru ea.

Colţurile buzelor i s-au ridicat, dar zâmbetul nici măcar nu a încercat să-i atingă ochii impenetrabili. Cath s-a întrebat dacă acel chip tânăr afişase vreodată un zâmbet adevărat.

O neliniştea prin simpla ei prezenţă. O copilă împovărată de tristeţea unei cotoroanţe.

— Tillie, a zis Pălărierul, trebuie să trecem din nou prin Oglindă. Vrei să ne dezvălui calea de acces în labirint?

—Prin Oglindă, din nou şi din nou, a cântat Tillie. De câte ori ai trecut înainte şi înapoi până acum, Pălărierule?

— De prea multe ori pentru a ţine socoteala, iubire. Dar e important.

— Ai spus asta de prea multe ori pentru a ţine socoteala, a zis ea îmbufnată. Întotdeauna unul vine şi unul pleacă, dar niciunul nu rămâne vreodată. Nu vrei să cobori până la fundul fântânii şi să te joci de-a cursele de bărci cu noi o vreme? O să-ţi ofer o cană cu melasă foarte fierbinte.

— E o ofertă generoasă, dar va trebui să o accept cu o altă ocazie. Deocamdată, trebuie să trecem prin labirint.

— Toţi patru? a întrebat Tillie.

Pălărieml a încuviinţat din cap.

— Toţi patm.

Copila a scos un oftat din adâncul pieptului.

— Eu şi surorile mele suntem bolnave, Pălărierule. Suntem pe moarte de mult timp şi trebuie să cerem plată pentru a supravieţui.

— Înţeleg. Care este preţul traversării noastre?

Tillie şi-a înclinat capul, ochii ei negri privindu-l fix, de parcă s-ar fi aflat într-o transă.

— Lacie vrea o pană, neagră precum cea mai întunecată picătură de cerneală. Elsie vrea trei clopoţei de joker care strălucesc, cling cling cling. Iar eu îţi voi lua timpul, dragul meu Pălărier. Mă gândesc că cinci minute vor fi îndeajuns.
Pălărierul a aruncat o privire înapoi spre grupul lor înainte de a întreba:
— Nimic de la doamnă?
Privirea goală a lui Tillie a poposit asupra lui Cath, care s-a străduit din răsputeri să nu-şi destăinuie nelinişteea. Lent, copila a clătinat din cap.
— Nu are nimic din ce ne dorim. Nu încă.
Apoi a rânjit din nou, acelaşi zâmbet sinistru, cu dinţii din faţă lipsă.
Cath a rămas în apropiere, într-o tăcere deplină, în timp ce făceau plata. O pană din vârful cozii de la Corb şi trei clopoţei smulşi de la pălăria lui Jest, toate obiectele fiind aruncate în fântână. Pălărieml a fost ultimul: şi-a scos ceasul de buzunar şi a mutat minutarul cu cinci minute înainte. Nu părea prea fericit, însă nici nu a protestat.
Tillie a încuviinţat din cap după ce s-a făcut plata şi a dispărut înapoi în fântână. Cath a tresărit, dar nu s-a auzit niciun ţipăt, niciun pleosc din adânc.
— Rămâi fără minute, Pălărierule.
S-au întors. O altă fată stătea cu picioarele încrucişate pe un buştean căzut, acoperit cu muşchi. Era imaginea în oglindă a lui Tillie. Avea o piele albă, aproape translucidă, şi ochi întunecaţi şi stranii, doar părul argintiu era tăiat scurt, asemenea frunzelor sălbatice.
— Ştiu, Elsie, a zis Pălărierul. Continui să mi le iei.
L-a examinat îndelung, fără să clipească, înainte să le permită buzelor să se curbeze într-un zâmbet cu gura închisă.
— Cât vei mai fugi de Timp?
— Cât de mult pot.
O a treia voce a cântat: Timpul nu te-ar găsi niciodată aici.
Cath s-a răsucit iar. A treia fată stătea lângă peretele format din garduri vii, o altă imagine în oglindă a surorilor sale, deşi părul strălucitor îi crescuse până la glezne. Ochi uriaşi, fără fund, îi priveau din cealaltă parte a poienii.
Acum apăruse şi o uşă în gardurile vii din spatele celei de-a treia Surori, o structură enormă din lemn, prevăzută cu balamale de fier negru.
— Ştii, ai putea rămâne cu noi, a spus a treia fată.
Pălărierul a clătinat din cap.
— Îmi pare rău, Lacie, dar nu pot.
— Cum rămâne cu ei? a întrebat Tillie, îndreptându-şi bărbia spre Cath, Jest şi Corb.
Cath s-a bucurat când Jest a răspuns, deoarece ea nu era în stare să deschidă gura.
— Îmi pare rău, dar trebuie să ne întoarcem în Regatul Şahului. Avem un rol de jucat.
— Oh, da, a spus Elsie. Două Turnuri, un Pion şi o Regină. Aşa începe ghicitoarea, dar oare cum se va încheia?
A început să râdă.
Cath s-a cutremurat.
— Vom vedea ce roluri trebuie să jucaţi, a zis Tillie.
— Odată ce ajungeţi în cealaltă parte, a adăugat Lacie.
Tillie a deschis uşa străveche. Balamalele de fier au scârţâit, iar lemnul a scrâşnit de-a lungul pietrei acoperite cu muşchi Cath nu vedea nimic altceva decât şi mai multe garduri vii.
La unison, Surorile au murmurat:

— Cu toţii vom întâmpina soarta de cealaltă parte.
Cath a făcut un pas ezitant înainte, cu Jest strângându-i mâna şi Pălărierul imediat în faţa lor. Când s-au apropiat de uşă, tânăra a văzut un rând de scări de cealaltă parte, câteva trepte de piatră care se opreau într-o altă poiană. Garduri vii îndesate împingeau din ambele părţi, făcând scara prea îngustă pentru ca ea şi Jest să meargă unul lângă altul.
L-a urmat pe Pălărier, ridicându-şi fustele pentru a nu se împiedica de pietrele denivelate. Frunze i se agăţau de poalele rochiei de bal. Umbre pândeau din lateral, pregătite să o îmboldească.
în momentul în care au trecut cu toţii în cealaltă parte, uşa masivă s-a închis printr-o bufnitură. Cath a tresărit. Jest i-a strâns umărul şi simpla lui prezenţă a încălzit-o, înlăturându-i frigul din oase.
Când au ajuns la baza scărilor, Catherine s-a oprit. S-a încruntat.
Şi-a întors repede privirea, însă treptele dispăruseră. Se uita fix la un gard viu enorm, fără uşi şi fără ieşiri.
S-a răsucit iar pe călcâie, cu inima lovindu-i cu putere sternul. Încă se aflau în aceeaşi poiană, cu aceeaşi fântână cu melasă.
Dar, de data aceasta, cele Trei Surori îi aşteptau deja.

Capitolul 43

Elsie, Lacie şi Tillie stăteau pe marginea fântânii şi beau ceai din ceşcuţe de porţelan. Erau îmbrăcate tot cu rochiile lor simple şi albe, deşi poiana părea mai friguroasă decât înainte şi Catherine s-a gândit că trebuie să fi îngheţat într-o ţesătură atât de subţire.
însă cel mai ciudat lucru era că toate fetele purtau acum măşti. O bufniţă. Un raton. O vulpe. Măştile le erau legate la spate cu panglici şi numai ochii lor enormi puteau fi văzuţi prin decupajele circulare – atât de negri şi de abisali, încât era ca şi cum ai privi prin găuri în neant.
Catherine a fost recunoscătoare când mâna lui Jest a găsit-o din nou pe a ei; degetele li s-au întrepătruns.
Un lucru atât de straniu: să se uite fix, din cealaltă parte a unei poieni liniştite, la trei fetiţe, iar în tot acest timp să se simtă ca şi cum ar fi păşit pe un câmp de luptă.
— Bună! a spus Pălărierul, cu un calm contracarat de umerii încordaţi. Tillie. Elsie. Lacie.
Fetele nu s-au mişcat. Îşi ţineau ceşcuţele într-o mână şi farfurioarele în cealaltă, cu degetele mici îndreptate în unghiuri identice.
— Am exersat, a spus Bufniţa.
— Am desenat, a spus Ratonul.
— Am văzut multe lucruri, a spus Vulpea.
Şi-au băut ceaiul la unison.
— V-am acordat cinci minute din timpul meu, a zis Pălărierul. Arătaţi-ne, ca să ne putem vedea de drum.
Părea un scenariu, o conversaţie obositoare pe care o recitase de prea multe ori.
Surorile au tăcut o vreme, uitându-se lung la ei, cu ochii goi, înainte ca Lacie Vulpea să-şi pună deoparte ceşcuţa şi să se ridice în picioare. Părul lung i s-a agăţat de gambe când s-a îndepărtat de fântână. Vârfurile argintii erau lipicioase de la melasă.

Jest şi Cath şi-au dat drumul la mâini, astfel încât Lacie să poată trece printre ei, despărţindu-i ca un topor înfipt într-un buştean. Când a ajuns la peretele format din garduri vii, şi-a împins mâinile în desiş. A apucat şi a tras.

Frunzele şi lianele s-au destrămat, dezvăluind un zid de piatră acoperit cu desene. Unele erau şterse de trecerea timpului, cu porţiuni pătate sau murdare, în timp ce altele încă sclipeau de la cerneala udă. Vulpea s-a dat înapoi şi le-a făcut semn să se apropie.

Cath i-a urmat îndemnul, cercetând nenumăratele desene dispuse de-a lungul zidului. O gălbenea. Un ţânţar. Un menorah'. O sticlă de lapte. O ramură de vâsc. Capcane pentru şoareci, oglinzi şi amintiri.

— Ai văzut noile noastre schiţe? a întrebat Lacie Vulpea, arătând spre un grup de desene.

Cath a observat că avea pana Corbului pusă în spatele urechii, cu cerneala picurându-i din vârf pe ceafă, şi degetele mânjite de pete negre, proaspete, deşi era sigură că fuseseră curate înainte.

Ochii tinerei au urmat direcţia indicată de gestul copilei şi a simţit cum sângele i se scurge din trup.

Desenul înfăţişa doi bărbaţi. Unul era întins pe pământ, înconjurat de o baltă de întuneric despre care ea presupunea că era sânge. Fusese decapitat cu o lovitură precisă. Lângă el se afla o pălărie de bufon cu trei colţuri.

Al doilea bărbat stătea mai departe – uriaş şi îmbrăcat cu o glugă de călău. Ţinea un topor însângerat într-o mână.

O amintire i-a străbătut iute gândurile. Era aceeaşi umbră ameninţătoare care o urmărise peste peluza castelului în noaptea în care l-a întâlnit pe Jest. Umbra mereu ataşată de Corb.

Catherine s-a retras, speriată, apăsându-şi o mână pe gură.

— De ce? s-a bâlbâit tânăra, ştiind că Jest era chiar lângă ea, viu şi nevătămat, iar Corbul îi era prieten şi nu l-ar răni niciodată.

Dar dacă se înşela? Imaginea era îndeajuns de detaliată cât să-i strecoare o urmă de îndoială în minte.

— De ce ai desena ceva atât de cumplit?

— Cath…

Vocea lui Jest era încordată.

Nu se uita la acelaşi desen. Privirea ei a urmărit-o pe a lui şi s-a văzut…

Pe ea însăşi. Pe un tron, cu coroana Reginei de Cupă pe cap şi un sceptru cu vârful în formă de cupă într-o mână. O expresie nemiloasă îi ascuţea trăsăturile.

I s-a uscat gura.

— Ce reprezintă?

— Eşti… eşti tu, a spus el.

Catherine a clătinat din cap.

— Sunt doar nişte desene. Nişte desene oribile.

Sub acea imagine se afla alta, care, de data aceasta, îl înfăţişa pe Pălărier. Stătea la o masă lungă, cu ceşti de ceai sparte şi farfurii crăpate răspândite dintr-un capăt în celălalt. În loc să fie înconjurat de prieteni, muzică şi râsete, scaunele din jurul mesei erau goale. Părea aproape de nerecunoscut, cu părul neîngrijit, pălăria înclinată într-o parte şi semicercuri întunecate sub ochi. Un zâmbet nebun îi arcuia colţurile buzelor.

— De ce ne arăţi toate astea? a mârâit Jest, mâinile încleştându-i-se în pumni.

Vulpea şi-a împreunat mâinile şi a recitat:

Unul va fi un ucigaş, celălalt va fi martirizat,

Unul va fi un monarh, celălalt va înnebuni.
— Ultimul voi fi eu, a spus Pălărierul.
Îşi scosese jobenul şi se juca absent cu panglica decorativă. Cath se îndoia că se uitase măcar o dată la zid.
— Întotdeauna aceeaşi soartă, acelaşi avertisment. După cum puteţi vedea, încă nu am înnebunit.
A spus-o de parcă observaţia lui ar fi dovedit că desenele nu erau nimic altceva decât aiureli inofensive. Cath voia să-l creadă, dar Pălărierul părea mai zdruncinat decât voia să recunoască.
Părăseau Regatul Cupelor, şi-a spus ea în gând.
Nu putea deveni Regina De Cupă după ce plecau.
Poate că va deveni un monarh – până la urmă, Jest voia ca ea să devină noua Regină Albă. Poate că asta au vrut să spună Surorile.
însă nu exista nicio urmă de îndoială cu privire la coroana din desen, împodobită cu un ornament în formă de cupă.
— Viitorul îţi este scris pe piatră, însă nu în ea.
Catherine s-a învârtit. Ratonul Elsie stătea la un braţ distanţă şi o privea cu ochii goi, prin masca inexpresivă. Cath nu o auzise apropiindu-se.
— Atunci e doar un avertisment deşart?
— E un adevăr, a spus Ratonul. Dar unul din multe.
— Multe, multe, multul', a spus Bufniţa Tillie, cu vocea ca un tril trist.[46]
— Ala bala portocala.
— Alegeţi o uşă, orice uşă, a continuat Elsie. Toate duc la acest adevăr. Este o soartă, iar soarta este inevitabilă.
Catherine a clătinat din cap.
— Dacă toate duc la asta, atunci cum putem evita soarta?
Tillie a chicotit.
— Timpul nu vă poate urmări aici, aşa că nu vă poate urmări în afara acestui loc. Mai simplu spus de atât, nu trebuie să treceţi printr-o uşă.
Surorile au început toate să râdă, un sunet ascuţit şi rău-prevestitor. Cath l-a urât numaidecât.
— Bine, nu vom trece prin nicio uşă, a spus Pălărierul. Putem pleca?
— Răbdare, răbdare, a spus Elsie.
— Nu-ţi pierde capul, a spus Tillie.
Şi-au întors la unison capetele şi au chicotit răutăcios.
—Am desenat-o şi pe bunica ta, acum multă, multă vreme, a glăsuit Ratonul Elsie, apropiindu-se de fusta voluminoasă a lui Cath. Prima marchiză a Falselor Ţestoase. Vrei să o vezi?
— Vrei să spui marchiza Golfului Ţestoasei de Piatră, a corectat-o Cath şi, deşi a scuturat din cap, tot s-a îndreptat spre locul indicat de Lacie şi a văzut un desen cu o fată frumoasă, înconjurată de ţestoase şi homari.
Stră-stră-pierduse-şirul-străbunica ei, uşor de recunoscut dintr-un portret expus în biblioteca tatălui ei.
Câţi ani aveau aceste fete? De cât timp se aflau aici, desenând viitorul?
— Mai avem un minut, a spus Tillie.
Surorile ei au venit să i se alăture, iar acum toate o înconjurau pe Cath, uitându-se în sus la ea. Fix, intens.[47]

---

[46] în original, muchness, un cuvântul menit să exprime ridicolul, forma substantivală a adjectivului/adverbului „mult". înAZice în Ţara Minunilor, Pălărierul Nebun îi spune lui Alice că şi-a pierdut „multul", sugerând că personalitatea lui Alice a rămas fără o parte esenţială, care o defineşte ca persoană

[47] în original, drawing the Juture in the key of M. în engleză, toate cuvintele şi simbolurile din desene încep cu litera M: mad (nebun), monarch (monarh), murderer (ucigaş), martyr (martir), marigold

— Nu vrei să ne spui o poveste?
Tânăra a înghiţit în sec.
— Nu sunt un bun povestitor ca tatăl meu sau bunica mea sau… îmi pare rău. Veţi fi dezamăgite.
— Atunci o vom spune noi, a zis Tillie.
Elsie a făcut o reverenţă.
— Un cadou pe care să-l iei cu tine prin Oglindă.
— Un alt adevăr pe care l-am văzut, a adăugat Lacie.
Cu glasurile unite într-o voce bântuitoare, au început să recite ca nişte marionete sincronizate.
Peter, Peter, mâncătorul de dovleci,
O soţie a avut, dar n-a putut s-o ţină în veci, într-o carcasă de dovleac a hotărât să o pună, îngrijind-o foarte bine ca să fie împreună.
Peter, Peter, mâncătorul de dovleci,
Un animal a avut, dar n-a putut să-l hrănească în veci,
Apoi a prins o slujnică bine intenţionată,
Dar ce i s-a întâmplat, e o poveste neterminată.
Când au încheiat, Cath şi Jest au aplaudat amândoi politicos, deşi poemul a tulburat-o pe tânără. Nu-l mai auzise niciodată, iar gândul la sir Peter i-a strâns stomacul.
S-a uitat la Pălărier, care încă îşi ţinea borul jobenului lipit de stomac. Bătea din degete, nerăbdător. Catherine se întreba dacă lucrurile se desfăşurau exact la fel de fiecare dată când voia să treacă prin Oglindă. Dacă renunţa la cinci minute din timpul lui pentru a le privi desenele, pentru a le asculta poveştile, pentru a le face pe plac cât de bine putea.
Nu prea le făcea pe plac acum, dar Cath ştia că urmările întrevederii cu Surorile o vor bântui şi pe ea o vreme. Era greu să fii politicos când voiai să fugi.
— Sunteţi siguri că vreţi să plecaţi? a întrebat Bufniţa Tillie, înclinându-şi capul într-o parte.
Cath tot aştepta ca măştile să adopte expresii – să zâmbească sau să plângă dar nu exista nimic altceva decât un gol nesfârşit.
— Sau vreţi să vă jucaţi? a propus Vulpea.
— V-am putea pregăti nişte melasă caldă, a adăugat Ratonul.
Jest a clătinat din cap.
— Trebuie să plecăm. Dar vă mulţumim pentru… pentru poem şi pentru că ne-aţi arătat desenele voastre.
— Bine, a spus Ratonul, cu o voce care îi trăda iritarea în urma ospitalităţii refuzate. Vom deschide labirintul pentru voi. Veţi dori să o luaţi la dreapta. În dreapta este întotdeauna drumul drept[48]. Fireşte, cu excepţia cazului când în stânga este drumul drept.
— Îţi aminteşti drumul, Pălărierule? a întrebat Bufniţa.
El şi-a înclinat jobenul spre ea.
— Precum drumul spre propriul magazin de pălării, Tillie.
Tillie şi-a lăsat capul într-o parte – cu ochii ei enormi, arăta ca o bufniţă adevărată.
— Magazinul tău de pălării, a spus ea, în termeni cât se poate de simpli, este pe roţi.

(gălbenea), mosquito (ţânţar), me- norah (menorah), milk bottle (sticlă de lapte), mistletoe (vâsc), mousetraps (capcane de şoareci), mirrors (oglinzi), memory (amintire)

[48] Joc intraductibil de cuvinte bazat pe omonimia cuvântului right (dreapta, drept, corect)

— Nu te rătăci, Pălărierule! l-a avertizat Lacie Vulpea.
— Nu te pierde, Pălărierule! a adăugat Elsie din spatele măştii de Raton.
— Şi nici nu pierde pe altcineva, a adăugat Tillie cu un râs misterios. Să-ţi desenăm o hartă a labirintului înainte să pleci?
Pălărierul i-a refuzat oferta cu o mişcare din cap.
— Ştiu drumul.
Fetele au dat din cap şi au vorbit din nou la unison.
— Atunci, rămas-bun! La revedere! Seară bună! Udgaşule. Martirule. Monarhule. Nebunule.
Cath şi-a închis ochii; o furnica pielea. Voia să scape de ele. Dintr-odată, era la fel de disperată să scape din acest loc pe cât fusese să ajungă aici A găsit mâna lui Jest, a strâns-o cu putere şi a fost recunoscătoare când el i-a strâns-o cu putere la rândul său.
Apoi a auzit clinchetul scurt şi ascuţit a trei clopoţei de joker. Şi-a deschis ochii, surprinsă, însă fetele şi clopoţeii se evaporaseră în neant. Peste poiană s-a lăsat tăcerea. Nicio răsuflare, nicio adiere.
Dispăruse şi zidul folosit de Surori drept planşă pentru desene, deschis larg acum pentru a dezvălui intrarea într-un labirint format din garduri vii, cu pereţi de trei ori mai înalţi decât Catherine.
Pălărierul a scos un oftat obosit.
— Vă mulţumesc, dragelor! a spus el, sunând cu adevărat recunoscător, ca şi cum se îndoia de fiecare dată dacă i-ar da voie să treacă sau l-ar tortura veşnic.
S-a apropiat de intrarea în labirint cu o umbră din energia sau încrederea avută înainte. Când a trecut pe lângă Catherine, tânăra l-a auzit bombănind în şoaptă:
— Deşi, dacă voi înnebuni, vom şti cu toţii cine este de vină.
Cath a vrut să zâmbească, însă era în continuare tulburată. L-a urmat îndeaproape pe Pălărier şi, gândindu-se că nu se cade să fie nepoliticoasă, a murmurat poienii goale:
— Vă mulţumesc din inimă!
Abia după ce a trecut de primul perete de gard viu a auzit o şoaptă fantomatică, trei voci copilăreşti şi macabre care i-au mângâiat cu o răsuflare de gheaţă lobul urechii:
— Cu plăcere, Maiestatea Voastră, au spus ele.

Capitolul 44

Pereţii labirintului formau o tapiserie ţesută din ramuri moarte şi frunze de laur adunate la un loc, printre care întrezăreai ocazional un loc dezgolit de verdeaţă, un fragment din zidul străvechi de piatră. Catherine a simţit o senzaţie de neputinţă când au păşit prin intrare şi au văzut întinderea nesfârşită. Labirintul se desfăşura în toate direcţiile cât putea vedea cu ochii, estompându-se treptat în ceaţa din depărtare. Drumul în sine era căptuşit cu o pătură moale de flori albe, acoperite de rouă.
— Ei bine, a spus Jest, dregându-şi glasul – primul sunet ce a rupt tăcerea plină de amărăciune care îi cuprinse în absenţa celor trei fete. Nu a fost exact ca prima dată când ne-ai adus să le cunoaştem pe Surori.
— Nu? Am traversat de atâtea ori, încât toate întrevederile au început să pară asemănătoare, a rânjit Pălărierul şi a început să-şi desfacă nasturii de la

haină. Ce au cerut înainte?
— Corbul le-a recitat un poem clasic din Regatul Şahului, a spus Jest, iar eu le-am dat o sământă de lămâi.
Cath a tresărit, gândindu-se la lămâiul care crescuse deasupra patului ei.
înţelegându-i greşit uimirea, Jest i-a zâmbit cu multă nonşalanţă.
— Îmi băusem ceaiul cu lămâie în ziua aceea – sământa mi-a rămas înfiptă între dinţi. Mă străduisem toată dupăamiaza să o scot, dar, de îndată ce mi-au cerut-o, a ieşit imediat. M-am bucurat că am scăpat de ea.
Cath încă se gândea la sământa de lămâi şi la vis, întrebându-se dacă ar putea fi o coincidenţă, atunci când şi-a simţit umerii acoperiţi de o lână grea. S-a uitat în jos şi a apucat cu mâna liberă reverul hainei. Era impecabilă, nicio scamă la vedere.
S-a răsucit cu faţa spre Pălărier.
— De ce?
— Este o plimbare lungă şi friguroasă, lady Pinkerton. Nu vreau să răceşti.
Pălărierul s-a întors şi a început să meargă pe primul drum presărat cu flori sălbatice al labirintului.
— Îţi mulţumesc, a spus Cath, oarecum nesigură, în timp ce ea şi Jest se grăbeau să-l ajungă din urmă.
Şi-a strecurat braţele în mâneci. Căptuşeala era mătăsoasă, caldă şi mirosea a ceai de plante.
— Într-adevăr, foarte frumos din partea ta, Pălărierule, a adăugat Jest, care nu avea nicio haină să-i ofere.
Fără să-şi întoarcă privirea, Pălărierul a fluturat o mână în direcţia lor.
— Mi-aş dori ca ea să fi luat o pălărie înainte să plecăm din magazin. Cum de mă aflu în compania unui craniu atât de lipsit de podoabe, umblând prin labirinturi şi hoinărind după fântâni, e cu adevărat un mister!
Colţurile buzelor ei au tresărit.
Jest i-a oferit cotul, iar ea l-a luat cu bucurie, căldura dată de haina Pălărierului şi compania lui Jest gonind frigul strecurat în oase de către Surori.
Nu avansaseră prea mult când în jurul lor au început să se adune umbre, amintindu-i că noaptea încă stăpânea tărâmul, în pofida luminii aurii a poienii. Jest şi-a scos pălăria – tulburătoare în nou descoperita sa tăcere – şi a găsit înăuntru un felinar cu ulei, deja aprins. Arunca un cerc de lumină bine-venit pe pereţii labirintului, iar flăcările pâlpâiau în ochii negri ai Corbului.
— Au desenat imagini atât de cumplite şi când ai traversat prima oară? a întrebat Cath în timp ce îl urmau fără tragere de inimă pe Pălărier.
— Da, însă nu m-am gândit prea mult la imagini la acea vreme.
Jest a meditat pentru o clipă, trecându-şi un deget peste încheieturile lui Cath.
— Îţi aminteşti ce au desenat, Corbule?
Aşezat pe celălalt umăr, pasărea şi-a plecat capul ca să o privească pe Cath pe după profilul lui Jest.
— În cerneală un carusel a fost pictat, iar pe piatră, un monstru schiţat, alături de un mesager care va cunoaşte calea nebuniei, spre a-şi ispăşi greşelile, o, ce agonie!
— Aşa-i, a meditat Jest, coborându-şi vocea.
Nu mai zâmbea când se uita fix în faţă, privindu-l pe Pălărier cum se îndepărta tot mai mult de ei.
— Pălărierul a fost mesagerul. Acum îmi amintesc.
Picioarele lui Cath s-au oprit brusc.

— Şi au desenat un monstru, ca Jabberwockul? Şi un carusel? Ca pălăria purtată de Leu când…

Jest şi-a aţintit privirea asupra ei, iar ochii i-au trădat aceleaşi gânduri, aceleaşi orori.

Dacă erau profeţii, cel puţin două se adeveriseră.

Cuvintele Surorilor se învârteau prin mintea lui Catherine. Ucigaş, martir, monarh, nebun…

— Nu treceţi printr-o uşă! a ţipat Pălărierul la ei.

Nu-şi încetinise ritmul şi dispărea rapid în umbrele labirintului.

— Ne-au dat avertismentul, acum nu trebuie decât să ţinem cont de acesta.

Cath s-a cutremurat şi a schimbat o privire îngrijorată cu Jest, dar era prea târziu să se întoarcă acum. În plus, planul nu suferise nicio modificare: încă mergeau în Regatul Şahului şi fiecare pas îi aducea mai aproape.

Înainte să-i poată abandona, s-au grăbit să-l ajungă din urmă pe Pălărier, lumina felinarului sărind şi legănându-se de-a lungul pereţilor. Deşi labirintul nu inspira nicio urmă de veselie, Pălărierul a început să fluiere şi să-şi răsucească bastonul de parcă ar fi condus o fanfară. Prima cotitură a fost destul de uşor de găsit, o breşă în gardurile vii din stânga lor. Pălărierul a sărit şi a bătut din călcâie când şi-a plecat capul sub deschidere.

Catherine, care nu simţea o astfel de voioşie, s-a apropiat cu mai multă prudenţă. Gardurile vii i se uniseră deasupra capului, creând o uşă arcuită ce arăta ca şi cum s-ar fi aflat acolo de o mie de ani.

— Cât va dura să traversăm labirintul? a întrebat ea.

— De ce? a întrebat Pălărierul. Întârzii la vreo întâlnire?

Jest s-a încruntat, cerându-şi iertare.

— E insuportabil când are toane, dar nu-l băga în seamă! Când am mai traversat labirintul, plimbarea a durat aproape toată noaptea, i-a spus el, apoi a aruncat o privire în jos. Dacă încep să te doară picioarele, te pot lua în braţe.

Cath a clătinat din cap, nu voia să fie o povară în această călătorie.

— Voi fi bine! Vreau doar să-l traversăm cât mai repede posibil.

Jest şi-a împletit degetele cu ale ei şi i-a adus mâna la gură. Sărutul a fost nostalgic, atingerea, o alinare – însă, când a ridicat din nou privirea, o umbră încă îi tulbura ochii, iar Catherine ştia că se gândea la desene. La propriul trup decapitat. La silueta cu glugă înălţată deasupra lui, cu toporul în mână. Şi la ea, Regina De Cupă, pe care odată fusese trimis să o găsească.

Oricât şi-ar fi dorit să uite, Cath nu-şi putea înlătura amintirea din minte. Avea să fie profund recunoscătoare când călătoria se va încheia.

— Insist să-mi spui dacă te răzgândeşti, a continuat el. După acel spectacol de la fântână, am dispoziţia necesară să mă comport precum un cavaler.

— Chiar aşa? a spus ea, forţându-şi tonul să fie destins. Poate că va trebui să-ţi găsim o armură.

Şi-a ridicat mâna liberă şi a tras de unul dintre colţurile pălăriei lui Jest. Lipsa unui clopoţel zornăitor a luat-o prin surprindere.

— Crezi că ar putea fi una aici?

Jesta râs.

— Va trebui să-l întrebăm pe Pălărier. El a conceput-o. Cath a privit înainte. Cercul luminos al felinarului abia dacă ajungea până la Pălărier, ce fluiera în continuare, deşi tânăra bănuia că putea auzi fiecare cuvânt pe care-l rosteau. Poate că încerca de fapt să-i ignore.

— Şi ce face? Toate pălăriile lui fac ceva, nu-i aşa?

Degetele lui Jest s-au strâns în jurul alor ei.

— Sper că nu vei fi dezamăgită dacă îţi destăinui că pălăria este cea care mă face atât de imposibil.
Ea a ridicat o sprânceană la el, gândindu-se la felul în care o săruta şi o făcea să râdă, la cum se luptase cu Jabberwockul pentru a o proteja. A rânjit.
— Poate că asta a fost intenţia, dar nu pot să cred că este adevărat.
Jest s-a strâmbat şi, cu gura trasă într-o parte, a încuviinţat ursuz din cap.
— Ai dreptate. Cred că este doar o debara supraevaluată. După seara sinistră şi dramatică pe care o avuseseră, gluma a fost atât de neaşteptată, încât Cath a pufnit în râs, scoţând un horcăit specific înainte să-l poată opri. În faţă
Pălărierul s-a oprit din fluierat şi s-a întors subit, privind-o surprins.
Catherine şi-a acoperit gura pentru a înăbuşi râsul care a urmat şi l-a lovit cu putere pe Jest în lateral. El a mormăit, însă doar a strâns-o şi mai tare de mână.
— Vorbesc serios, a zis el. Până la urmă, ai găsit Sabia Vorpal acolo. Nu m-ar surprinde dacă ar exista şi o armură.
Tânăra i-a aruncat o privire jucăuşă.
— Nu asta am vrut să spun. Te asigur că nu pălăria e cea care te face imposibil, sir Jest.
Ochii lui au licărit, o strălucire bine-venită după expresia tulburată din poiana Surorilor. Pălărierul şi-a reluat fluieratul, de data aceasta mai tare.
Jest şi-a plecat capul mai aproape de Cath, astfel încât să-l poată auzi când a şoptit:
— Nu pot exprima în cuvinte cu câtă nerăbdare aştept să-mi petrec viaţa alături de tine şi să te vrăjesc cu toate lucrurile imposibile în care te voi face să crezi.
Inima lui Cath începuse să bată năvalnic, când din partea cealaltă a lui Jest s-a auzit un sunet nemulţumit, luând-o prin surprindere. Uitase că era şi Corbul acolo.
— De o asemenea fericire sper să aveţi parte, însă de aceste flirturi voi sta departe. Vă doresc toată bucuria pe care o poate oferi a noastră lume întunecată, dar îmi daţi dureri de stomac aproape de fiecare dată.
Cu un croncănit, Corbul şi-a luat avânt şi a plecat să se alăture Pălărierului.
Obrajii lui Cath au luat foc, însă Jest doar a chicotit.
— Uneori este dificil să-l interpretezi, a comentat el, dar cred că prietenul meu înaripat vrea să spună că te place.
Şi-au continuat drumul prin labirint, cercul aprins al felinarului pâlpâind pe ramurile gardurilor vii. Strălucirea roşiatică a poienii se estompase cu mult timp în urmă şi, într-un fel, îi lăsase să-şi croiască singuri drum prin întunericul aproape de nepătruns al nopţii. Degetele lui Jest, puternice şi suple, au rămas înlănţuite cu ale ei. Corbul şi-a găsit un loc confortabil pe jobenul Pălărierului, deşi Cath s-a întrebat de ce nu zbura deasupra lor ca să arunce o privire înainte. Ar fi fost un ghid excelent, s-a gândit ea.
Sau poate că nu. Poate că nu existau suficiente cuvinte care să rimeze cu dreapta şi stânga pentru ca el să-i ghideze până la capăt.
în plus, Pălărierul credea că ştie drumul, iar lipsa lui de ezitare o făcea pe Cath să-l creadă.
O oră a devenit două, apoi trei, apoi patru. Catherine nu-şi putea imagina cum cineva ar fi putut să străbată labirintul şi să-şi amintească drumul, însă Pălărierul nu a părut niciodată indecis. Stânga, stânga, dreapta şi iar stânga. Fiecare cale arăta exact la fel ca precedentele şi, deşi s-a uitat după repere – un pâlc de flori în plus sau o ramură care ieşea dintr-un gard viu –, ochii ei nu

au găsit nimic. În curând, s-a convins că se învârteau în cerc.
Noaptea s-a prelungit şi a devenit rece. Cath s-a lipit de Jest, căutându-i căldura prin căptuşeala hainei Pălărierului. Braţul lui i s-a înfăşurat în jurul umerilor, frecând manşonul de lână ca să îndepărteze frigul.
Cath s-a împiedicat de mai multe ori. Degetele îi îngheţaseră în încălţări. Picioarele au început să o doară. A simţit cum i se formează o băşică pe degetul mare stâng de la fricţiunea ciorapilor şi de la pantofii eleganţi.
Pălărierul nu a încetinit nicio clipă.
Pleoapele lui Catherine s-au îngreunat şi s-a întrebat dacă putea să adoarmă în timp ce mergea. Sau poate că dormea deja şi acesta era un alt vis, urmând să descopere, când se trezea, că conacul de la Golful Ţestoasei de Piatră fusese acoperit cu lauri.
În timp ce cărările şerpuite se întindeau tot mai adânc în labirint, aparent nesfârşite, Jest a încercat să-i distragă atenţia cu tachinări şi glume, cu flirturi şi ghicitori. Cath s-a străduit din răsputeri să fie amuzată, iar încercările lui au încălzit-o pe dinăuntru, mai ales că propria lui oboseală începea treptat să se vadă.
La un moment dat, până şi Pălărierul s-a oprit din fluierat. Corbul, se pare, adormise pe jobenul lui.
Adrenalina lui Cath fugise pe furiş. Trupul i se ţâra înainte, pas cu pas împleticit. Probabil că noaptea se apropia de sfârşit, s-a gândit ea, însă, dincolo de nimbul felinarului, lumea a rămas cufundată într-un întuneric desăvârşit.
Apoi, în mod neaşteptat, ceva nou.
Jest s-a oprit primul, iar Catherine i-a oglindit gestul.
Stăteau împreună pe nişte trepte acoperite cu muşchi, care coborau într-o mică vale. O vale plină de flori sălbatice, scăldată de lumina aurie şi neaşteptată a amurgului în mijlocul vâlcelei se afla o fântână care mirosea a melasă dulce şi lipicioasă. Pălărierul şi-a îndreptat umerii şi a inspirat prelung.
— Bine aţi venit la începutul labirintului!
A urmat o pauză mohorâtă, o tăcere grea, înainte ca tânăra să ţipe:
— Începutul? Dar am mers toată noaptea!
— Sau oare noaptea abia a început? a meditat Pălărierul, ca şi cum cuvintele nu ar fi avut niciun sens, apoi s-a întors şi i-a aruncat un zâmbet obosit lui Cath. Nu te îngrijora, iubire! Nu v-am îndrumat pe căi greşite. Nu încă.
Mersul îi era dezechilibrat, împovărat de epuizare, în timp ce se apropia de fântână. Cath şi Jest l-au urmat, mâna ei strângându-se în jurul mâinii lui Jest cu fiecare pas.
Abia când şi-a plecat capul peste marginea de piatră a remarcat că nu mai era defel o fântână, ci o scară în spirală care cobora adânc, adânc, adânc în pământ.

Capitolul 45

De pe pereţii fântânei picura melasă şi tocurile lui Cath se tot lipeau de trepte. În aer persista aceeaşi aromă dulce-greţoasă. În mod normal, Catherine ar fi visat biscuiţi cu melasă şi prăjituri cu nuci şi melasă, însă mirosul era atât de intens încât i-a întors până şi ei stomacul pe dos, cu abundenţa sa siropoasă. Şi-a imaginat cum îi umple plămânii, cum o îneacă.
După o călătorie precum cea din noaptea trecută, nu-şi putea închipui ce i-ar putea întâmpina la capătul descinderii. O fântână cu melasă? O barcă cu pânze, meşteşugită din vechea ei cizmă? O vulpe, o bufniţă şi un raton care îi

invită la ceai?
Nu se aştepta să ajungă la fundul fântânii şi să se trezească într-o sală circulară cu o podea împărţită în pătrate albe şi negre şi o măsuţă din sticlă în centru. Încăperea era vastă, curată şi… familiară.
Catherine s-a rotit într-un cerc complet.
Se aflau la Răscruce, artera principală a Regatului Cupelor, înconjuraţi de uşi. Oriunde se întorcea, nimic în afară de uşi.
Palmele au început să-i transpire, pulsul îi bubuia în urechi.
A păşit de-a lungul marginilor sălii, convinsă că trebuie să fie o greşeală, ceva ce nu înţelegea. Printr-o gaură de cheie uriaşă putea vedea plajele de la Golful Ţestoasei de Piatră.
Printr-o fereastră fumurie, neobişnuit configurată, a recunoscut Strada Principală – vitrina cizmarului, acum abandonată. O uşă în formă de cupă va duce, ştia asta, la podul mobil de la Castelul Cupelor.
Inima i-a fost cuprinsă de disperare.
— Acesta nu este Regatul Şahului.
— O ghicitoare pe cinste, nu-i aşa? a spus Pălărierul, sprijinindu-se de balustrada de la baza scărilor, cu un picior încrucişat în faţa celuilalt. Alege o uşă, orice uşă… toate duc la o soartă oribilă. Apoi te lasă într-o sală plină de uşi.
Vocea îi era lipsită de umor. Cath s-a răsucit spre el.
— Ne-au adus înapoi în Regatul Cupelor. Am crezut că ne duci în Regatul Şahului!
Pălărierul i-a zâmbit, însă fără amabilitate.
— Am spus că te voi duce la Oglindă şi mi-am respectat partea din învoială.
Catherine a clătinat din cap, copleşită de furie, de frustrare, de epuizare. Umblaseră toată noaptea. Le făcuseră pe plac acelor fete îngrozitoare, le priviseră desenele îngrozitoare, le ascultaseră poemul îngrozitor. Tălpile îi erau acoperite de băşici. Stomacul îi era gol, iar viitorul, la fel de nesigur ca în momentul în care ea şi Jest fugiseră de la castel.
Acesta ar fi trebuit să fie un nou început. Ea şi Jest, găsindu-şi refugiul într-o nouă viaţă împreună. Şi Pălărierul îndrăznea să-i tachineze!
— Cath, a spus Jest, încet şi liniştitor.
Şi-a pus mâinile pe umerii ei şi a tras-o de lângă Pălărier. Poate că părea gata să comită o crimă, de l-a îngrijorat atât de tare, deşi Pălărierul nu părea deloc preocupat.
— E în regulă. Aşa cum a spus şi el, e o ghicitoare. Răspunsul va deveni evident odată ce o vom elucida.
Catherine a scrâşnit din dinţi şi a îndreptat un deget acuzator spre Pălărier.
— Ştie deja răspunsul. Se joacă cu noi!
— Mă asigur că meriţi, a spus Pălărierul.
— Că merit ce?
— Tot! a mârâit el. Viaţa este făcută din sacrificii, lady Pinkerton. Am fost nevoit să le trec testul ca să ajung pe tărâmurile Regatului Şahului, iar acum te aştepţi să mergi acolo şi să fii încoronată regină fără nicio încercare? De ce ar trebui să fie atât de uşor pentru tine?
— Sacrificii! a ţipat ea, nedându-şi seama că se năpustise asupra Pălărierului până când nu l-a simţit pe Jest trăgând-o înapoi. Las totul în urmă! Casa mea! Familia mea! întreaga mea viaţă!
— Pentru că nu ai de ales.
— Nu! Pentru că îl iubesc pe Jest! L-am ales pe el. Cine eşti tu să mă judeci,

să te îndoieşti de mine? Cine eşti tu să crezi că ne poţi stăpâni vieţile?
Rânjetul lui a devenit ironic.
— Draga mea fată, sunt cel care deţine răspunsul la ghicitoare.
Catherine a scos un alt ţipăt revoltat şi a sărit la el, dar Jest şi-a înfăşurat din nou braţele în jurul ei şi a împiedicat-o să-şi ducă la bun sfârşit intenţia. Era învăluită în îmbrăţişarea lui şi îi simţea bătăile răsunătoare ale inimii.
— Bine! a răbufnit ea, adoptând o poziţie fermă şi forţându-se să respire adânc şi prelung. Vom elucida această ghicitoare stupidă. Eu şi Jest.
— Poate îţi aminteşti că v-am ghidat prin labirint. Nu ar strica puţină apreciere.
Catherine s-a zbătut până când s-a eliberat din strânsoarea lui Jest.
— Mulţumită ţie, nu am făcut nimic altceva decât să ne învârtim în cerc!
Furioasă, s-a debarasat de haina elegantă a Pălărierului şi i-a aruncat-o la picioare. El s-a încruntat.
— Cu plăcere. Din nou.
Pufnind, Cath şi-a ridicat privirea ca să inspecteze scara în spirală. O trapă de lemn acoperea partea de sus, blocând complet lumea aurie aflată deasupra.
O altă uşă. Numai uşi.
— Nu a trebuit să rezolvi acest puzzle când ai venit aici? l-a întrebat pe Jest.
Tânărul a clătinat din cap.
— Le-am cunoscut pe Surori şi am străbătut labirintul, iar la sfârşitul acestuia – sau la început, oricare ar fi varianta corectă – era o Oglindă, precum cea din magazinul Pălărierului. Am trecut prin ea şi am ajuns aici, la Răscruce, în Regatul Cupelor. Nu a existat nicio ghicitoare şi niciun avertisment despre uşi.
— Uneori te ajută, când vor să reuşeşti, a spus Pălărierul cu un oftat. Şi uneori nu vor să pleci. Surorile nu sunt fiinţe altruiste.
Cath şi-a încleştat maxilarul şi a cercetat din nou sala.
Corbul se aşezase pe masa rotundă din centrul încăperii ca un exponat regal. Era făcută din sticlă solidă, inclusiv picioarele, astfel încât părea că pasărea pluteşte.
Lângă Corb se aflau o sticlă de cristal şi o oglinjoară din argint. Cath nu le observase înainte.
A făcut un pas în faţă şi a luat sticla, ochind eticheta de hârtie legată de gâtul acesteia pe care scria cu litere mari, mâzgălite: BEA-MĂ!
— Ce zici de asta? a întrebat Jest.
Stătea în genunchi, uitându-se circumspect într-un tunel lung şi negru făcut din pământ.
— Pare un tunel de cârtiţă. Nu se pune ca o uşă, nu-i aşa?
— Nu sunt sigură, i-a răspuns Cath şi a ridicat sticla pentru a i-o arăta, dar bănuiesc că răspunsul e legat de asta.
Pălărierul nu a spus nimic.
Cath ştia că, indiferent ce părere avea despre ea, ţinea foarte mult la Jest. Spera că i-ar opri dacă erau pe punctul de a lua o decizie greşită.
Deocamdată, s-a străduit din răsputeri să pretindă că nu se afla acolo.
A scos dopul sticlei şi a mirosit conţinutul.
— Nu este melasă, a spus ea, mirosind iar.
O paletă de arome i-a gâdilat nările: cireşe şi cremă de ouă, ananas şi curcan, caramel şi pâine prăjită cu unt.
— Poţiune de micşorare. Sunt sigură!
Jest a venit lângă ea şi a citit eticheta.
— Am auzit de acest elixir, a zis el, deşi nu se găseşte în Regatul Şahului.

Cath şi-a muşcat buza inferioară. Dacă ar bea poţiunea din sticlă şi i-ar micşora – ce urma apoi? Cum i-ar ajuta?
Ochii i-au căzut pe oglinjoară şi a inspirat adânc.
— Gata, ştiu!
A luat oglinjoara şi a ridicat-o în faţa ei. S-a uitat şi iar s-a uitat, cu atenţie. Un rânjet i s-a întins pe buze. Căci în oglindă, dincolo de reflexia ei a întrezărit un amalgam viu colorat, dealuri joase galbene, păduri de smarald şi munţi purpurii înzăpeziţi. Regatul Şahului.
— Oglinda! Intrarea e mică doar pe partea noastră!
Jest şi-a înfăşurat braţul în jurul taliei lui Catherine, tot numai un zâmbet luminos.
— Însă poţiunea ne va micşora, astfel încât să putem trece!
Corbul şi-a înclinat capul. Pălărierul şi-a ţinut buzele ferecate, chiar şi atunci când Cath şi Jest i-au aruncat o privire prin care îi cereau aprobarea. A ridicat o sprânceană – o provocare tăcută.
Entuziasmul lui Jest s-a temperat puţin.
— Zău, Pălărierule! De ce te comporţi aşa? îndeplinim misiunea pe care am fost trimişi să o ducem la capăt, chiar dacă într-o manieră diferită faţă de ce ne aşteptam. Şi oricum nu avem niciun motiv să rămânem aici.
Încruntătura Pălărierului s-a adâncit şi Cath şi-a dat seama că nu asta voia să audă. Dar apoi chipul i s-a îmblânzit, străbătut de ceva asemănător unui zâmbet, deşi unul trist.
— Vă doresc toată bucuria pe care o poate oferi a noastră lume întunecată, l-a citat el pe Corb.
Privirea i s-a îndreptat spre Catherine.
— Şi, pe lângă urare, mă aştept ca ajutorul să-mi fie răsplătit cu biscuiţi şi tarte de fiecare dată când vin în vizită.
Cath s-a relaxat, surprinsă de cât de repede îi putea trece furia.
— Sper că ne vei vizita des.
Pălărierul a mormăit. Fără angajamente.
— Întotdeauna vin şi plec undeva, iubire. Până la urmă, doar aşa voi fi cu un pas înaintea Timpului.
Şi-a ridicat bărbia în direcţia mesei.
— Daţi-i drumul, atunci! Undeva există o coroană albă care îşi aşteaptă regina.
Cath şi Jest stăteau faţă în faţă, ţinând sticla între ei. Ochii lui străluceau. Nervii ei vibrau.
Reuşiseră.
Oglinda. Regatul Şahului. Un viitor împreună.
— Să nu beţi toată poţiunea, le-a reamintit Pălărierul când Cath a ridicat sticla la buze. Eu şi Corbul vă vom urma imediat. În caz că aţi uitat, sorţile noastre erau puţin mai bune decât ale voastre.
Ucigaş, martir, monarh, nebun.
Cath a încuviinţat şi tocmai înclinase sticla spre buze când a auzit un ţipăt.
A încremenit şi a coborât-o.
Pălărierul s-a strâmbat, dar părea că se aştepta la aşa ceva. Cath era convinsă că ţipătul venise de la uşa din spatele lui – o poartă din fier forjat. Ameninţătoare, de rău augur. Spirale dense de ceaţă se strecurau printre gratii, încolăcindu-se în jurul picioarelor Pălărierului.
— Cea fost asta? a întrebat ea, făcând un pas ezitant înspre el.
Pălărierul a clătinat din cap. Nu s-a întors. Nu s-a uitat.

— Acesta, a spus el cu furia picurându-i din voce, este motivul tău de a rămâne.

Cath i-a înmânat sticla lui Jest şi s-a apropiat de uşă, însă Pălărierul s-a postat în faţa ei.

— Nu, lady Pinkerton. Jest a spus că nu ai niciun motiv să rămâi, dar s-a înşelat. Mereu există un motiv să rămâi, un motiv să te întorci. Cel mai bine este să nu te uiţi, nici măcar să nu-ţi imaginezi. Întoarce-te! Bea poţiunea! Treci prin Oglindă şi nu privi înapoi!

Cath a încercat să arunce o privire în spatele lui, însă Pălărierul a apucat-o de cot şi a oprit-o.

— Dar… ţipătul acela. Suna familiar. Eu…

— Aminteşte-ţi desenele. Aceea îţi va fi soarta dacă treci prin această uşă. Ucigaş, martir, monarh, nebun. Îţi aminteşti?

Pălărierul părea într-adevăr în pragul nebuniei, ochii violeţi îi străluceau intens.

Cath şi-a strâns buzele. Ţipătul îi răsuna la nesfârşit în cap.

— Nu voi trece prin uşă, a spus ea. Vreau doar să mă uit.

Şi-a eliberat braţul şi s-a strecurat pe lângă el, apropiindu-se de poarta neagră, apoi şi-a înfăşurat mâinile în jurul barelor şi a scrutat scena desfăşurată în faţa ei. Rotocoale de ceaţă care se rostogoleau printre vergele i-au făcut pielea de găină sau poate că de vină era priveliştea familiară care o întâmpina de cealaltă parte a gratiilor.

Parcela de dovleci.

În depărtare a putut să vadă căbănuţa lui sir Peter, iar în stânga ei se aflau cei doi dovleci enormi pe care el îi sculpta în ziua în care veniseră ea şi Mary Ann. Doar că acum unul dintre dovleci era distrus, bucăţi mari de coajă portocalie şi pulpă mucegăită fiind răspândite pe pământul noroios.

Al doilea dovleac avea două ferestre mici. Străluceau de la lumina lumânărilor, un far în ceaţa din jur.

O mână s-a ivit prin una dintre ferestre, străduindu-se să apuce ceva, orice. Cath a auzit vocea unei femei care plângea. Implora. Te rog, dă-mi drumul! Te rog!

Groaza şi-a încleştat ghearele în jurul trupului ei, îngheţând-o până în măduva oaselor.

O clipă mai târziu, mâna a dispărut, fiind înlocuită de o faţă la fereastră. De obraji pătaţi de lacrimi şi ochi înfricoşaţi, confirmând temerile lui Catherine.

Era Mary Ann.

Sunetul metalului hârşâit i-a atras atenţia spre cealaltă parte a parcelei de dovleci, unde a văzut o siluetă umbrită pe fundalul pădurii. Deşi era ceţos şi întunecat, l-a recunoscut pe Peter, concentrat pe munca sa. Părea că ascuţea un anumit tip de instrument. Sau o armă.

Cath s-a răsucit înapoi spre Răscruce.

— E real? Nu e doar o iluzie, un vicleşug?

Pălărierul a închis ochii.

— E real, a şoptit el.

— Trebuie să merg. Trebuie să o ajut! a spus Cath, cu sângele gonindu-i sub piele.

— Nu! a spus Pălărierul, apoi a apucat-o de încheietură. Trebuie să treci prin Oglindă, aşa cum am stabilit. Aminteşte-ţi ce vei deveni – ce va deveni fiecare dintre noi!

Cath s-a uitat la Jest, care părea la fel de îngrozit pe cât se simţea ea.

S-a gândit la desen. La trupul lui prăbuşit. La balta de sânge.

La pălăria, complet lipsită de magie, azvârlită lângă capul lui decapitat.
Atenţia i-a săgetat spre Corb. Ca întotdeauna, o urmărea. Tăcut. Aşteptând.
Oare chiar ar putea deveni un ucigaş? Oare chiar l-ar putea răni pe Jest?
Era un risc prea mare.
— Nu mă urma, a spus ea. Niciunul dintre voi să nu mă urmeze.
Jest a clătinat din cap.
— Nu mergi singură.
— Trebuie!
S-a smuls din încleştarea Pălărierului, iar mâna ei a găsit-o pe cea a lui Jest, strângând-o cu putere.
— Va fi bine. Acele desene… doar asta sunt. Desene mici şi ciudate, opera unor fete mici şi ciudate.
— Cath…
— Ştiu. Primejdia e prea mare ca să-ţi rişti viaţa, dar eu pot merge. Voi merge şi o voi salva, apoi voi găsi din nou fântâna şi mă voi reîntâlni cu Surorile. Voi veni în Regatul Şahului şi te voi găsi. Dar… nu pot pur şi simplu să o abandonez!
— Bine, dar dacă mergi, merg şi eu.
— Nu, Jest! Dacă eşti acolo, nu mă voi putea gândi decât la acea imagine îngrozitoare. Trebuie să ştiu că eşti în siguranţă, a adăugat ea şi a simţit cum, pentru o fracţiune de secundă, inima i s-a oprit. Sau… teafăr. Rămâi aici şi aşteaptă-mă. Nu traversa încă spre Regatul Şahului, doar aşteaptă şi ai grijă şi mă voi întoarce. Mă voi întoarce!
— Nu pot…
Cath şi-a aruncat braţele în jurul lui şi l-a redus la tăcere cu un sărut, înfigându-şi mâinile în părul său. Pălăria i-a căzut de pe cap şi a aterizat pe podeaua din dale cu un zgomot stins. Braţele lui au tras-o mai aproape, contopindu-le trupurile.
— Nu te vei întoarce.
Cuvintele bântuitoare ale Pălărierului au pătruns prin disperarea dinăuntrul ei, nevoia ca acesta să nu fie ultimul lor sărut, să nu fie un rămas-bun.
S-a desprins cu regret din braţele lui Jest şi s-a uitat furioasă la Pălărier.
— Tu ai rămas vreodată după ce ai ascultat profeţia Surorilor?
Pălărierul şi-a lipit buzele într-o linie subţire.
— Niciodată.
— Atunci cum poţi să ştii că este real? Cum poţi să ştii ce se va întâmpla sau nu?
S-a întors înapoi spre Jest, nedorind să audă următoarea scuză găsită de Pălărier. I-a ridicat mâna şi i-a sărutat palma.
— Rămâi aici, i-a spus ea. Aşteaptă-mă.
Retrăgându-se, s-a răsucit spre poarta masivă, şi-a încleştat degetele în jurul barelor şi a trecut.

Capitolul 46

Picioarele i s-au scufundat în pământiii noroios al parcelei de dovleci. Ceaţa se învârtejea în jurul ei, lipindu-i-se de piele. Parcela părea un loc care nu cunoscuse niciodată lumina sau căldura. Şi-ar fi dorit să fi păstrat haina Pălărierului, şi-ar fi dorit să nu-şi fi lăsat emoţiile să preia controlul, chiar dacă fusese nesuferit în acel moment.

În stânga putea vedea dovleacul enorm, cu ale sale ferestre cu gratii sculptate în carcasa portocalie. Strigătele lui Mary Ann amuţiseră, însă Cath încă îi auzea suspinele peste parcela altfel tăcută.
În dreapta se afla cabana, de data asta lipsită de mirosul de lemn ars şi de lumina primitoare din spatele ferestrelor. Părea pustie.
Nu-l mai putea vedea pe Peter în depărtare.
Cu fustele ridicate, Catherine a călcat peste lujerii supradimensionaţi şi s-a grăbit spre dovleacul unde Mary Ann era ţinută prizonieră, aruncând priviri peste umăr la fiecare zgomot. Vântul şuierător. Foşnetul frunzelor. Sunetele pleosc-pleosc scoase de cele mai fine încălţări ale ei odată eliberate de noroi.
Poemul Surorilor îi bântuia gândurile.
Peter, Peter, mâncătorul de dovleci,
Un animal a avut, dar n-a putut să-l hrănească în veci,
Apoi a prins o slujnică bine intenponată,
Dar ce i s-a întâmplat, e o poveste neterminată.
S-a împiedicat brusc şi a căzut, alunecând într-o baltă de noroi. Mâinile i s-au cufundat până la coate, iar murdăria i-a acoperit partea din faţă a rochiei. Pentru o clipă, Cath a rămas acolo, gâfâind, cu venele însufleţite de pulsul agitat al sângelui. Dinţii îi clănţăneau. Împingându-se în genunchi, a cercetat din nou împrejurimile şi a încercat să-şi recapete răsuflarea.
Încă nicio urmă de Peter.
Apoi ochii lui Catherine au remarcat pământul denivelat care îi provocase căderea.
S-a împleticit înapoi, sperând că se înşela – dar nu. O amprentă în nămol, cu marginile uscate şi crăpate. Ar fi putut fi veche de zile sau săptămâni, intactă până când Catherine se împiedicase de ea.
în pământul noroios era presată urma unui picior cu trei gheare. Lame ascuţite străpunseseră solul, săpând găuri adânci. Dovleci şi lujeri fuseseră zdrobiţi sub greutatea unei creaturi enorme.
Cu inima galopând, Cath s-a ridicat nesigură pe picioare şi şi-a şters mâinile cât de bine a putut pe rochia distrusă.
Strigătele lui Mary Ann se diminuaseră până la suspine şovăitoare.
Cath şi-a ridicat fusta şi a fugit tot restul drumului.
— Mary Ann, a şoptit ea, repezindu-se la fereastra cu gratii din pulpă de dovleac. Mary Ann! Eu sunt!
Suspinele au încetat şi la fereastră a apărut Mary Ann, cu ochii injectaţi.
— Cath?
— Eşti teafără?
Slujnica şi-a împins mâna printre bare, întinzându-se spre ea.
— E Peter! El m-a pus aici şi… şi are – vocea i s-a frânt – Jabberwockul.
Jabberwockul.
Cumva, Cath ştiuse deja acest lucru. Amprenta fiarei. Determinarea lui Peter de a-i lua Sabia Vorpal. Poneiul de lemn de la pălăria Leului.
Peter, Peter, mâncătorul de dovleci…
Catherine a clătinat din cap pentru a-şi elibera mintea de melodia agonizantă.
— Cum te scot de acolo?
— Există o uşă pe acoperiş care se deschide, a spus Mary Ann, arătând în sus.
Cath s-a dat îndărăt şi a înconjurat dovleacul până când a văzut tăietura zimţată făcută de fierăstrău, o deschidere pătrată lângă vrejul înţepător.

— Cath? a spus Mary Ann, în timp ce prietena ei a început să caute împrejur un mod de a ajunge la uşă.

O scară. Avea nevoie de o scară… sau de un fierăstrău pentru a tăia gratiile ferestrei, astfel încât Mary Ann să poată coborî.

Învelişul portocaliu trebuie să fi avut aproape treizeci de centimetri grosime, dar dacă avea o lamă îndeajuns de ascuţită…

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea, apăsându-şi mâna de pulpa exterioară a dovleacului.

— E soţia lui.

Cath a întâlnit privirea lui Mary Ann prin fereastră.

— Poftim?

— Jabberwockul. E lady Peter. Am văzut-o când s-a dus la toaletă la teatru, arătând de parcă urma săi se facă rău, apoi… a ieşit bestia.

Catherine s-a încruntat, gândindu-se la femeia bolnăvicioasă care fusese atât de disperată după mai mult tort cu dovleac.

— Eşti sigură?

Mary Ann a dat din cap, cu o expresie încordată.

— Sunt sigură că nu mai era nimeni altcineva în baie. În plus… dovlecii…

Cath s-a cutremurat.

— Dovlecii, a şoptit ea.

Lady Peter câştigase un concurs de mâncat dovleci. La teatru, fusese atât de disperată după tortul preparat de Cath, după tortul care…

A înghiţit cu greu nodul din gât.

— Tot ei au schimbat şi Ţestoasa.

Mary Ann a scâncit, vinovăţia amestecându-se cu suferinţa.

— Nu ar fi trebuit să furăm dovleacul acela. E vina noastră. Am venit aici sperând să găsesc un leac sau vreo dovadă pe care i-aş putea duce-o regelui. Femeie sau Jabberwock, trebuie oprită!

— Ai venit aici singură? Ce-a fost în capul tău?

Ochii albaştri ai lui Mary Ann au început să se umple de lacrimi.

— Ştiu. O decizie complet lipsită de logică, dar m-am gândit… m-am gândit că poate voi fi un erou. Am crezut că pot opri Jabberwockul. Eu. Apoi i-aş putea cere o favoare regelui şi m-am gândit… m-am gândit că îl pot convinge să-ţi ierte jokerul. Apoi poate că m-ai ierta.

Vocea i-a fost copleşită de suspine.

— Dar m-a prins Peter şi acum… are de gând să mă dea de mâncare soţiei lui, Cath. Mă va ucide!

— Of, Mary Ann!

Privirea lui Catherine a zburat spre boneta murdară de pe capul slujnicei.

Boneta Pălărierului. Cea care preschimba logica în vise.

Năpădită de resentimente, le-a lăsat să se amestece cu teama, panica şi nevoia de a o lua pe Mary Ann şi a se îndepărta de fiară, cât mai repede posibil.

— Te iert. Cu adevărat. Dar acum trebuie să fii calmă. Scoate-ţi boneta aia şi, dacă poţi, încearcă să fii raţională. Trebuie să găsim o modalitate să te scoatem de acolo!

Mary Ann a desfăcut panglica bonetei şi a smuls-o de pe cap.

Cath a zgâlţâit cu putere gratiile, dar dacă Mary Ann nu le-a putut scoate, ea nu avea nicio şansă.

— Am nevoie de o scară. Sau de ceva care poate tăia barele.

Trăgându-şi nasul, Mary Ann a arătat spre colţul îndepărtat al parcelei de dovleci.

— Era un hambar pe partea cealaltă a cabanei. S-ar putea să fie ceva acolo.
— Ai dreptate. Mă voi întoarce!
— Fii atentă! a strigat Mary Ann în timp ce Cath s-a întors şi a început să-şi croiască drum spre cabana întunecată, păşind cu grijă.
Pielea i se făcuse de găină, noroiul uscat îi împovăra rochia. Ochii ei scrutau disperaţi parcela, în căutarea vreunui semn că Peter sau Jabberwockul ar putea fi prin apropiere.
O şoaptă purtată de vânt i-a ajuns la urechi şi a încremenit. Cu pulsul accelerat, la fel de răsunător ca o bătaie de tobe, s-a rotit împrejur, un cerc complet, cercetând.
Şoapta a prins din nou glas şi, de data aceasta, era pregătită. Poemul familiar i-a transformat organele în blocuri de gheaţă.
Peter, Peter, mâncătorul de dovleci…
A înghiţit în sec, îngrozită.
O soţie a avut, dar n-a putut s-o ţină în veci…
S-a învârtit iar, picioarele îi tremurau. Îşi dorea să fi luat sceptrul lui Jest sau bastonul Pălărierului, orice putea fi folosit drept armă.
Într-o carcasă de dovleac a hotărât să o pună, îngrijind-o foarte bine ca să fie împreună.
S-a rotit pentru a treia oară şi a zărit carcasa distrusă a unuia dintre dovlecii uriaşi, de mărimea unei case. Era cel pe care ea şi Mary Ann îl văzuseră înainte, cel dinăuntrul căruia auziseră acele sunete stranii, asemenea unor zgârieturi. Acum carcasa însuma o grămadă de bucăţi gigantice, răspândite peste parcela de dovleci ca şi cum o fiară ar fi distrus-o din interior.
O fiară. Precum Jabberwockul.
Cath a înaintat hotărâtă. Cu cât o lua mai repede pe Mary Ann de aici, cu atât mai repede putea să se întoarcă la Jest şi să-şi înceapă noua viaţă, cât mai departe de Regatul Cupelor.
— Te va lua şi pe tine!
Cath a ţipat. Vocile răsunau mai puternic acum – chiar la picioarele ei. A sărit înapoi şi s-a uitat în jos, la un dovleac înalt până la genunchi care stătea pe cărare. În vreme ce se holba, coaja s-a retras înăuntru, dezvăluind doi ochi triunghiulari şi o gură cu o parte din dinţi lipsă.
— Fugi! i-a spus dovleacul, încă şoptind, şi pupilele sculptate ale ochilor îi alunecau dintr-o parte în alta. Fugi!
— Fugi înainte să te găsească! a avertizat-o un alt dovleac Jack O’Lantem aflat două rânduri mai încolo.
— Voi… voi sunteţi vii! s-a bâlbâit ea.
— Te va ucide, a spus primul dovleac, pentru a hrăni nesăţiosul Jabberwock.
— Ne-a ucis fraţii, învinovăţindu-ne pentru ce s-a întâmplat cu ea!
— Nu a fost vina noastră!
— Nu a fost vina noastră!
— Au fost ceilalţi dovleci! Dovlecii aceia nemiloşi!
— Cei care au venit prin Oglindă!
— Ei sunt de vină, însă vom suferi cu toţii!
— Ar trebui să fugi, fugi cu picioarele tale de fiinţă umană, fugi…
Cath s-a grăbit, atât pentru a se îndepărta de cuvintele lor tulburătoare, cât şi pentru a le asculta avertismentele. S-a gândit la dovlecii Jack O’Lantem înfipţi în vârfurile ascuţite ale porţii din fier forjat şi fierea i s-a ridicat în gât. A împins-o la loc, apoi a trecut de colţul cabanei.
Nicio scară. Niciun fierăstrău. Niciun topor.

însă exista o magazie de lemne în apropiere, iar prin uşa întredeschisă se revărsau umbre negre. Şi-a ridicat fustele şi a alergat spre ea, cu ochii înlăcrimaţi de prezenţa sufocantă a fricii.

Ceva a apucat-o şi izbit-o atât de tare cu spatele de peretele cabanei, încât i-a golit plămânii de aer. Un ţipăt i-a rămas blocat în gât.

Peter s-a aplecat peste ea, cu ochii aprinşi şi un topor strălucitor în mână.

Capitolul 47

— Deci te-ai întors să termini ce ai început? a mârâit Peter, cu buzele întredeschise şi dinţii îngălbeniţi la vedere.

Cath s-a dat înapoi, oripilată de răsuflarea lui care mirosea a dovleac putrezit, dar o ţinea ferm lipită de peretele cabanei.

— Am… am venit pentru Mary Ann, a bălmăjit ea, dorindu-şi să fi sunat curajoasă, însă cuvintele i s-au auzit mai degrabă ca un chiţăit înspăimântat. V-vă rog, lăsaţi-ne să plecăm! Nu vrem să vă facem niciun rău… Noi doar…

— Unde este? a întrebat Peter, ignorându-i rugăminţile în timp ce şi-a trecut brutal mâinile mari peste şoldurile lui Cath, răscolind materialul voluminos, căutând. Unde-i sabia?

Cath s-a zvârcolit, lipită de perete.

— Nu o am, jur! Vreau doar să o iau pe Mary Ann şi să plecăm, apoi nu o să ne mai vedeţi niciodată, promit!

— Dă-mi-o! a ţipat Peter, împroşcând cu salivă obrajii lui Catherine.

Cath a întrezărit cu coada ochiului o formă întunecată, urmată de un urlet când Jest s-a aruncat spre ei şi şi-a vârât sceptrul sub bărbia lui Peter.

— Dă-i drumul!

Indiferent ce l-a convins, porunca, sceptrul sau elementul-surpriză, Peter a eliberat-o. Cath a alunecat pe perete, ţinându-se de umărul învineţit.

Nu. Nu, Jest nu putea fi aici.

În minte i-au apărut instantaneu desenele de pe perete.

Peter era cu un cap mai înalt şi de două ori mai lat decât Jest şi, cu un mârâit ameninţător, apucase sceptrul cu mâna liberă şi îl aruncase pe băiat peste umăr.

Însă Jest – veselul, magicul Jest – a transformat mişcarea într-o tumbă şi a aterizat graţios în picioare.

În pieptul lui Cath a înflorit speranţa, dar apoi ochii i-au străfulgerat spre o altă siluetă înveşmântată în umbre. Cineva mare şi necunoscut, fiecare pas o ameninţare. Un bărbat înalt şi slab, care purta o glugă neagră şi lungă ce-i ascundea chipul. Un topor masiv, cu o lamă curbată, era fixat în cureaua de piele prinsă peste tunica neagră.

Desenul în cerneală. Silueta cu glugă. Toporul fluturat peste trupul decapitat al lui Jest.

Cath a ţipat.

— Jest! Fereşte-te!

Peter a sărit înainte, pregătit să-şi mânuiască toporul.

Jest s-a ferit. I-a aruncat o privire siluetei cu glugă care se apropia pe furiş de ei.

— E în regulă, Cath, a gâfâit el, executând o altă tumbă pentru a se îndepărta de Peter. Este doar Corbul!

Inima ei a tresărit, însă asigurarea lui Jest nu i-a diminuat defel panica.

Ucigaş, martir…
Tânărul şi-a înşfăcat sceptrul de pe pământ, unde îl aruncase Peter, şi a dansat până când s-a aflat în afara razei de acţiune a toporului. Cath şi-a dat seama că îl ademenea pe Peter departe de ea. Că o proteja.
— Nu te va răni! a strigat din nou Jest, cu ochii lipiţi de Peter. Doar arată ameninţător pentru că, ei bine…
Şi-a coborât brusc capul. S-a învârtit.
— A fost cândva un călău al Reginei Albe.
Cath s-a uitat înapoi la bărbatul cu glugă. A privit cum şi-a pus mâna enormă, îmbrăcată într-o mănuşă de piele, deasupra mânerului toporului.
Nu-şi făcea griji pentru soarta ei.
Şi-a forţat picioarele să lase în urmă peretele cabanei şi s-a poticnit spre Corb, interceptându-l înainte să se apropie prea mult de Jest, înainte să poată interveni. Jest era rapid, agil şi inteligent. Peter era înnebunit şi lent.
Trebuia să creadă că Jest va fi în regulă. Dar dacă se adeverea profeţia Surorilor…
— Corbule! a strigat ea, apucându-l strâns de braţ.
A întrezărit o scânteie de ochi negri precum cerneala în umbrele din glugă. Altfel, nu putea distinge nimic din chipul sau forma lui. Doar o glugă goală, ochi întunecaţi care privesc din neantul întunecat.
— Corbule, a repetat ea. Te rog… trebuie să o ajuţi pe Mary Ann!
Gluga s-a mişcat şi mai degrabă a simţit decât a văzut cum atenţia i se fixează asupra ei.
— Peter a închis-o într-un dovleac şi nu ştiu cum să o eliberez! Dar cu toporul tău… ai putea… Te rog, Corbule! O să o dea de mâncare Jabberwockului!
Atenţia i s-a îndreptat către Jest. Cugeta. Analiza.
— Corbule, a şoptit Cath, disperată, gândeşte-te la desenul Surorilor. Nu putem lăsa profeţia să se adeverească! Nu ar trebui să fii aici! Niciunul dintre voi nu ar fi trebuit să se întoarcă!
Pieptul şi umerii i s-au ridicat cu o răsuflare adâncă, iar gluga a fluturat ca o încuviinţare.
Sleită, Cath s-a simţit cuprinsă de uşurare.
— Mary Ann se află în spatele cabanei.
Corbul şi-a tras gluga şi mai mult peste chip şi s-a retras, dispărând în ceaţă.
Catherine s-a răsucit înapoi spre încăierare. Jest stătea ghemuit la pământ, cu faţa contorsionată şi părul răvăşit lipit de frunte. Pălăria de bufon îi căzuse în timpul luptei, cocoţată acum pe unul dintre dovlecii Jack O’Lantem. Avea degetele încleştate în jurul sceptrului, însă fusese tăiat în două şi preschimbat într-un băţ jalnic de scurt, în vreme ce Peter încă îşi ţinea toporul în ambii pumni.
Jest părea copleşit de durere – Cath nu-şi putea seama din cauza cărei răni dar era şi vigilent şi calm, faţă de Peter, mai mare şi mai bine înarmat, care gâfâia puternic.
Privirea ei a coborât iar spre pălărie. Un singur gând i-a ricoşat prin minte.
Sabia.
— Nu trebuie să ne luptăm, a spus Jest, dezarmant de politicos. Lasă-ne să plecăm şi nu ne vei mai vedea niciodată! Am venit aici doar pentru Mary Ann.
— Aţi venit să o ucideţi! a urlat Peter.
Jest s-a încruntat.
— Pe cine?
Cu un strigăt de luptă, Peter s-a năpustit spre el şi a fluturat toporul, însă Jest

s-a ferit, dându-se în lateral, şi a ţâşnit în picioare la o distanţă sigură, ţinând sceptrul distrus ca un scut.

— Nu vă las să o atingeţi! a strigat Peter.

— Nu vrem să rănim pe nimeni…

Peter stătea cu spatele întors la Cath. Cu ochii lipiţi de pălăria în trei colţuri, tânăra şi-a încleştat maxilarul, şi-a apucat fusta murdară în pumni şi a fugit.

Noroiul părea să bolborosească, trăgându-i încălţările în adâncul mocirlos, dar nu s-a oprit, concentrată asupra pălăriei şi a armei pe care ar putea să o aibă înăuntru.

O sabie. Jest avea mai multe şanse să se apere cu o sabie…

Un ţipăt i-a străpuns ca un ghimpe capul. Cath s-a împiedicat, aruncându-şi mâinile peste urechi. Frunze moarte şi lujeri îngălbeniţi au fluturat sub o pereche masivă de aripi.

Jabberwockul s-a prăbuşit la pământ, blocându-i calea.

Cath s-a clătinat înapoi.

Fiara şi-a curbat gâtul sinuos spre cer şi a pufnit, scoţând aburi pe nări. Scoţând aburi pe nările ei, s-a gândit Cath, cu imaginea femeii fragile întipărită în minte. O victimă a prea multor dovleci otrăviţi.

Ochiul drept al Jabberwockului se vindecase complet, o piele solzoasă acoperindu-l ca un sigiliu veşnic, dar cel stâng licărea în continuare precum un tăciune aprins. Bestia şi-a înclinat capul în lateral, cu ochii pe Catherine în timp ce ghearele ei uriaşe au scormonit pământul.

— Cath! a ţipat Jest, apoi, chiar şi mai tare, cu o notă de speranţă… Pălărierule!

Strigătul i-a fost curmat de o bufnitură şi un geamăt. Cath şi-a rotit împrejur capul, la timp ca să-l vadă pe Jest cum se prăbuşeşte pe o parte. Dovleacul pe care îl aruncase Peter s-a sfărâmat pe pământ, lângă el. Cath a strigat, îngrozită. Printre bucăţile rupte de coajă a zărit un singur ochi triunghiular.

Jest era teafăr. Trebuia să fie. Gemea, cu o mână lipită pe cap. Cath a făcut un pas înspre el, dar Jabberwockul şi-a trosnit fălcile, un sunet îndeajuns de înfricoşător pentru a o convinge să se retragă din nou, nesigură pe picioare.

L-a zărit pe Pălărier, alergând către ei cât putea de repede, cămaşa lui colorată mult prea vibrantă în contrast cu parcela întunecată. Privirea i-a fugit în toate direcţiile, de la Jabberwock la Jest, apoi la Peter, tot mai îngrozită cu fiecare bătaie de inimă.

Peter l-a văzut şi a mârâit. Strânsoarea i s-a încleştat în jurul mânerului toporului.

— Tu!

Jabberwockul s-a apropiat mai mult de Cath, ca un prădător, cu limba strecurată printre dinţii ascuţiţi, trasând o dâră de salivă în noroi. Tânăra s-a îndepărtat din nou, în grabă.

— Pălărierule! l-a strigat ea, cu o voce tremurândă. Pălăria lui Jest! S-ar putea ca sabia să fie acolo!

Pălărierul clătina din cap, de parcă ar fi refuzat să creadă ce se întâmpla, de parcă s-ar fi întrebat de ce renunţase vreodată la confortul magazinului său de pălării.

— Nu ar fi trebuit să ne întoarcem, a murmurat el, dar în clipa următoare sprinta spre pălărie, luând-o în mâinile sale.

Jabberwockul a atacat-o pe Catherine, care a ţipat şi a sărit într-o parte. O gheară i-a prins rochia murdară şi i-a crestat atât partea din faţă a fustei, cât şi juponul greu, ratându-i cu puţin genunchii. S-a întrebat dacă era norocoasă sau dacă fiarei îi plăcea să se joace cu mâncarea ei înainte de a o devora.

Pălărierul a înjurat, încă scotocind prin conţinutul pălăriei. În jurul lui s-a format o grămadă din trucuri variate, specifice unui bufon. Un mănunchi de eşarfe strâns înnodate. Inele de argint. Diferite tipuri de artificii. Bombe cu fum. Un iepure de pluş. Un singur trandafir alb, cu petalele deja uscate, sfărâmicioase.

— Nu-i aici!

Şi-a scos braţul şi a strâns pălăria în pumn.

— Tu trebuie să o scoţi!

Ochii lui au străpuns-o pe Catherine sub aripa întinsă a Jabberwockului.

— Apare doar la chemarea membrilor regalităţii, iubire.

— Dar nu sunt…

El a aruncat pălăria, care a aterizat la câţiva metri distanţă. Nu putea ajunge la ea fără să se apropie de fiară.

— Tu!

Urletul lui Peter a fost atât de ascuţit, atât de puternic, încât până şi Jabberwockul şi-a rotit capul spre el.

Profitând de şansa oferită, Cath a săgetat spre pălărie. A înhăţat-o de pe pământ, apoi şi-a vârât braţul înăuntru, fără să se oprească din alergat. La fel ca prima dată, degetele i s-au înfăşurat în jurul mânerului incrustat cu oase şi sabia a ieşit, orbitor de strălucitoare.

Catherine s-a oprit şi s-a întors să înfrunte monstrul.

Jabberwockul a mârâit, coborându-şi capul între umerii musculoşi, solzoşi. S-a retras cu un pas, singurul ei ochi aprins studiind sabia ca pe un duşman de-o viaţă.

Cath a ridicat arma cu ambele mâini. Era grea, însă determinarea i-a oţelit braţele. Hotărârea îi pompa prin vene.

Bestia a mai făcut un pas înapoi.

Tânăra a îndrăznit să arunce o privire pe furiş spre Jest, speriată că era deja prea târziu, că ar vedea profeţia din desene…

Dar nu, trăia şi reuşise să se ridice iar în picioare! îşi ţinea o mână lipită de partea laterală a capului. Părea ameţit. Picioarele i se tot împleticeau, tremurând, ca şi cum nu ar fi putut să-şi ţină echilibrul. Faţa lui nu trăda niciun semn că ar fi observat-o pe Cath cu Sabia Vorpal.

— Cum îndrăzneşti să apari aici? a ţipat Peter.

Chipul îi era de un roşu aprins, nările, umflate de furie.

— Şi mie îmi face plăcere să te revăd, a spus Pălărierul, aparent deloc surprins de faptul că acest cultivator de dovleci părea gata să-l rupă în bucăţi. Cum merge afacerea?

Peter şi-a aruncat toporul la pământ şi a smuls un alt dovleac Jack O’Lantem din încleştarea lianelor. Cu un ţipăt gutural, l-a ridicat şi l-a aruncat în direcţia Pălărierului, care s-a ferit cu uşurinţă. Dovleacul s-a despicat când a lovit pământul.

— E numai vina ta! a zis Peter. A ta şi a acelor seminţe nenorocite! Erau blestemate!

Pălărierul şi-a încordat maxilarul şi Cath a ştiut, fără să aibă habar despre ce vorbeau, că acuzaţia lui Peter nu-l luase prin surprindere.

— Vă cunoaşteţi, a spus ea.

Braţele îi tremurau, aşa că şi-a permis să coboare sabia, însă doar câţiva centimetri.

Jabberwockul a suflat un nor de abur în direcţia ei.

— Cum de vă cunoaşteţi?

— Diavolul ăsta mi-a adus seminţe otrăvite! a spus Peter. Nici nu le-am vrut, mai ales că nu ştiam nimic despre calitatea lor, dar el mi le-a aruncat pe parcelă şi acum uite ce s-a întâmplat! Uite ce i-ai făcut soţiei mele!
A scos toporul din nămol şi l-a îndreptat spre Jabberwock.
Pălărierul a râs zgomotos, din inimă.
—Chiar te aştepţi să credem că această… această creatură…
Cuvintele i s-au poticnit în gât, zâmbetul i-a pălit, iar ochii i s-au mărit în timp ce fiara i-a întors privirea şi singurul ei ochi a licărit a recunoaştere, nu foarte diferit de modul în care recunoscuse Sabia Vorpal.
— Nu poate fi adevărat!
— I-ai adus seminţe? s-abâlbâit Cath. Din Regatul Şahului?
Dovlecii.
Falsa Ţestoasă.
Jabberwockul, Jest şi Sabia Vorpal.
Totul a început de cealaltă parte a Oglinzii.
Şi legătura dintre cele două părţi?
Pălărierul.
Pălărierul era de vină.
Dar Peter a fost cel care o capturase pe Mary Ann. El a fost cel care a încercat să păstreze un monstru drept animal de companie şi să-l hrănească încontinuu cu vieţi nevinovate.
— Te voi ucide pentru ceea ce i-ai făcut! a urlat Peter. Îţi voi înfige capul în vârful porţii!
Pumnii lui Cath s-au strâns în jurul mânerului sabiei.
— Opreşte-te! a spus Jest, cu răsuflarea tăiată. Indiferent de implicarea Pălărierului, totul a fost o greşeală. De unde era să ştie ce efecte vor avea seminţele? Şi această… această creatură nu mai este soţia ta, sir Peter. Îmi pare rău, dar trebuie să accepţi adevărul.
— Nu mai este?
Pălărierul a fost cel care a dat să-l contrazică.
— Pălărierule! a mârâit Cath.
însă el doar a ridicat din umeri, iar privirea ascuţită i-a trecut peste aripile fiarei, acoperite de o piele întunecată şi solzoasă, străbătută de vene proeminente.
— Oare Falsa Ţestoasă nu mai este o Ţestoasă? Cum putem şti că lady Peter nu se află încă în corpul bestiei?
— A mâncat fiinţe nevinovate! a ţipat Cath. Dacă se află încă înăuntrul bestiei, e o ucigaşă!
— Tu ai transformat-o în asta, a spus Peter, întorcându-şi privirea spre ea. Am distrus acei dovleci blestemaţi. Se simţea mai bine. Dar, odată ce a văzut acel tort, nu s-a putut opri până nu l-a mâncat. Şi acum nu se va mai schimba la loc. E soţia mea, iar tu i-ai făcut asta!
— E un monstru!
Jabberwockul ş-a ridicat pe picioarele din spate şi a înălţat un ţipăt pătrunzător spre cer. Ghearele i s-au întors pe pământ cu o bufnitură; dinţii lui Cath au clănţănit.
Totul s-a întâmplat repede.
Veninul din ochii Jabberwockului.
Felul în care şi-a aruncat capul pe spate ca un şarpe otrăvitor.
Felul în care şi-a deschis gura enormă şi Cath a văzut lumina licărind pe rândurile nesfârşite de dinţi.

Felul în care a sărit spre Pălărier.
Vocile Surorilor răsunau în capul lui Cath. Ucigaş, martir…
Pălărierul s-a împleticit înapoi…
în numele Cupelor, avea să moară!
Un ţipăt a sfâşiat gâtul lui Cath şi s-a năpustit înainte, învârtind sabia cât de tare îi permiteau braţele.
Lama a făcut o tăietură rapidă, curată. La fel de uşor ca un cuţit trecut printr-o bucată de unt.
Capiii Jabberwockului s-a desprins de gâtul sinuos. Trupul i s-a prăbuşit peste rândurile de dovleci abandonaţi. Capul i-a căzut cu o bufnitură şi s-a rostogolit către picioarele Pălărierului, care a sărit înapoi cu un strigăt. Sânge întunecat a stropit solul, precum cerneala dintr-o călimară spartă.
Lumea s-a oprit.
Ceaţa s-a învârtejit în jurul lor.
Peter a împietrit.
Cath a fixat sabia murdară de sânge, cu inima bătându-i năvalnic în piept. Uimită. Îngrozită. Uşurată.
Ucisese Jabberwockul.
Şi-a ridicat ochii şi l-a căutat pe Jest. Aerul a început să i se strecoare înapoi în plămâni.
Ea ucisese Jabberwockul. Ea o făcuse. Monstrul era mort. Regatul Cupelor era în siguranţă.
Se terminase.
O vor duce pe Mary Ann într-un loc sigur şi îl vor lăsa pe Peter să-şi plângă soţia. Dimineaţa, Cath, Jest, Pălărierul şi Corbul vor fi foarte, foarte departe de locul acesta şi niciuna – nici măcar una – dintre profeţiile Surorilor nu se adeverise.
Jest o privea, uluit şi mândru. Ochii lui au început să-şi recapete luciditatea, deşi era încă slăbit în urma luptei.
în tăcerea desăvârşită, Cath s-a forţat să se uite la Peter. Braţele lui şi-au pierdut vigoarea. Suferinţa îi contorsiona chipul, cu ochii larg deschişi fixaţi pe monstrul mort.
Inima lui Cath s-a umplut de o milă neaşteptată când a întrezărit fiecare schimbare în parte. Devastarea îi umbrise liniile feţei. Agonia îi inundase ochii. Se afla la o răsuflare distanţă să se prăbuşească în pământul noroios şi să plângă peste trupul fiarei pe care o iubise.
Dar momentul a trecut şi el a rămas în picioare. Buza superioară i s-a curbat.
Ochii i-au scânteiat.
S-a uitat la Catherine.
Dezgustat. Ucigător.
Tânăra a înghiţit în sec, apoi şi-a ajustat strânsoarea pe sabie.
Peter şi-a ajustat strânsoarea pe topor.
S-a îndreptat spre ea. Un pas. Doi. Muşchii i se mişcau unduitor sub piele, trupul îi era încordat.
— Te rog, a şoptit Cath. Totul se poate sfârşi acum. Doar lasă-ne să plecăm!
Spre surprinderea ei, Peter chiar a ezitat. Atenţia i-a fost atrasă de ceva aflat în depărtare şi Catherine a îndrăznit să arunce o privire peste umăr.
Corbul era acolo, păşind spre ei într-o tăcere deplină. Era şi Mary Ann, a realizat Cath, cu ochii fixaţi pe silueta cu glugă care se apropia ameninţătoare. Toporul strălucitor din mâinile sale îl oglindea pe cel al lui Peter. Mantia întunecată îi flutura şuierător în jurul umerilor, gluga îi atârna mult peste

frunte. Călăul Reginei Albe, spusese Jest.
Întruchipa o ameninţare sau o promisiune.
Întruchipa justiţia.
Cath s-a întors spre Peter, a cărui expresie se schimbase iarăşi, acum umbrită de teamă şi o urmă de şovăială.
Bărbatul s-a uitat încă o dată la Catherine, cu o ură atât de pură şi de transparentă, încât a fost săgetată de teroare. I-a văzut disperarea. I-a simţit hotărârea.
Cu un ţipăt gutural, Peter s-a răsucit şi a fluturat toporul.
S-a sfârşit înainte să-şi dea seama ce se întâmplă. Între un suspin şi un ţipăt s-a strecurat sunetul sângelui împroşcat pe pământ. Precum cerneala dintr-o călimară spartă.
Precum un desen mâzgălit pe piatră.
Înainte ca lucrurile să capete sens, Peter a luat-o la goană. Aruncase toporul. Dispăruse în pădure. S-a auzit un sunet îndepărtat, o fluturare de aripi – Corbul preschimbându-se la loc într-o pasăre şi fugind după el. O rafală de pene negre. Un strigăt de durere şi furie. Apoi, tăcere.
Cath şi-a ţinut respiraţia.
A aşteptat ca scena din faţa ei să se transforme într-o iluzie. Încă un truc de magie. Încă o manifestare a imposibilului.
Pentru că nu era real. Nu putea fi real. Era un coşmar din care avea să se trezească în curând. Era un desen în cerneală, finisat până la ultimul detaliu îngrozitor. Era…
Jest.
Mutilat. Decapitat. Mort.
A făcut un pas înainte şi s-a prăbuşit. Sabia i-a alunecat printre degete.
— Melasă, a şoptit ea.
Melasă medicinală. Melasă dătătoare de viaţă.
— Adu-i melasă! Du-te! Grăbeşte-te! Melasa va… Melasa va…
— Nu, iubire, a venit răspunsul îndurerat al Pălărierului. Nimic nu-l poate salva.
— Nu spune asta!
Catherine şi-a îngropat mâinile în noroi, cuprinzându-l printre degete.
— Trebuie să-l salvăm! Trebuie să… Jest!
O mână i-a îndepărtat părul de pe frunte, iar vocea lui Mary Ann, dureros de blândă, i-a ajuns la urechi.
— Cath…
— Nu mă atinge! s-a dezlănţuit Catherine, smulgându-se de lângă ea. M-am întors pentru tine! Dacă nu ai fi venit aici, dacă nu te-ai fi lăsat prinsă, nu am fi fost aici! Dacă nu erai tu, acest lucru nu s-ar fi întâmplat!
Mary Ann s-a tras înapoi.
Cath i-a ignorat privirea şi a încercat să se târască înainte, trăgându-şi fusta prin noroi.
— Trebuie să existe o cale. Ceva ce putem face. Ceva în pălărie care îl poate salva sau… sau… Surorile. Soarta. Timpul. Trebuie să existe cineva care poate să…
Mâna i-a căzut în ceva care nu era noroi rece, ci cald şi umed.
Ceva care părea real. Prea real.
— E imposibil, a spus ea. El nu a făcut nimic… a fost nevinovat. El…
Un hohot de plâns i-a încătuşat gâtul.
— Ai dreptate. El a fost nevinovat, a zis Pălărierul, atât de încet încât abia l-a

auzit. Aşa cum sunt de obicei martirii.
Mary Ann a îndepărtat-o pe Cath de cadavru şi de balta tot mai mare de sânge, trăgând-o într-o îmbrăţişare. Cath abia a simţit-o. Răsuflările i s-au scurtat. Buzele i s-au curbat într-o grimasă înfricoşătoare. S-a uitat peste umărul slujnicei la copacii întunecaţi. La locul unde fugise Peter.
Suspinele i s-au stins în gât şi au fost îngropate acolo, sufocate de furia care chiar şi acum lovea, ţipa şi cerea pe un ton imperios să fie eliberată.
Îl va ucide pe Peter.
Îl va găsi şi îl va ucide.
Îi va tăia capul.

Capitolul 48

Cath nu îşi amintea prea clar cum s-a întors la conacul de la Golful Ţestoasei de Piatră. Pălărierul a dus-o în braţe o parte din drum, deşi tânăra a ţipat şi l-a zgâriat şi i-a cerut să o lase în pace, să o lase cu Jest. O imobilizase până când o copleşise epuizarea şi i se uscase gâtul. Nevoia de a-l găsi şi de a-l distruge pe Peter îi bântuia gândurile.
Un muşchi zvâcnea în ochiul lui Catherine. Degetele i se încleştau în continuare, imaginându-se în jurul gâtului cultivatorului de dovleci. Strângând din ce în ce mai tare.
Când au ajuns la conac, părinţii ei s-au uitat o singură dată la sângele, noroiul, rochia sfâşiată şi ochii ei goi înainte să-i zorească pe toţi înăuntru.
Furia părea să-i fiarbă sub piele. Nu s-a uitat la nimeni. Nu a spus nimic. I-a alungat pe toţi. Când în cele din urmă a fost singură în dormitorul ei, a îngenuncheat la fereastră şi l-a implorat pe Timp până când i-au crăpat buzele şi limba i-a devenit prea uscată să continue. Cu siguranţă că ar putea întoarce limbile ceasului. Cu siguranţă că îi stăpânea soarta. De data aceasta, ar cruţa Jabberwockul, dacă Jest ar trăi. Ar lăsa fiara să o mănânce pe Mary Ann, dacă Jest ar trăi. Ar asculta de avertismentele Pălărierului. Ar ignora strigătele lui Mary Ann şi ar fugi prin Oglindă. De data aceasta, nu s-ar mai uita înapoi, dacă Jest ar trăi.
Ar face orice. S-ar căsători cu regele. Ar purta orice coroană. Şi-ar da inima oricui i-ar cere-o. L-ar sluji pe Timpul însuşi, dacă i l-ar aduce înapoi pe Jest.
Agonia i s-a preschimbat în furie când Timpul a refuzat să-i răspundă. Nu exista nici data aceasta, nici data viitoare, niciun fel de dată.
Orice învoieli ar vrea să facă, nu mai conta.
Jest murise.
La un moment dat în acea noapte, Corbul i-a bătut la pervaz. Cath a sărit înainte să deschidă fereastra – însă venise doar să-i spună că Peter scăpase.
Tânăra a căzut pe covor şi durerea a lovit-o iar din toate părţile.
Furia a despicat-o în două.
Noaptea a trecut şi ea a devenit un animal sălbatic, violent şi neobosit. Când Abigail i-a adus ceaiul, a dat cu tava de perete. Când Mary Ann a încercat să-i pregătească o baie, a ţipat şi a lovit-o. Când mama ei a plâns în faţa uşii dormitorului – prea speriată să intre –, Cath a mârâit la propria reflexie şi s-a prefăcut că nu o aude. A plănuit sfârşitul lui Peter. A jurat pe fiecare grăunte de nisip din golf că va răzbuna moartea lui Jest.
A durat aproape două zile întregi înainte să poată plânge şi apoi, de parcă s-ar fi dărâmat un dig, nu s-a mai putut opri.

Ucigaş, martir, monarh, nebun.
Din câte ştia ea, doar una dintre profeţii se adeverise.
Jest a fost martirizat. Jest era mort. Jest.

Capitolul 49

Catherine a fost smulsă din somn de râsete ascuţite şi trosnet de ramuri. Şi-a deschis larg ochii. Nările i s-au umflat la mirosul violent de citrice proaspete. Păturile fuseseră înlăturate pe parcursul nopţii, mai mult ca sigur din cauza altui coşmar cu monştri, ucigaşi şi carusele, iar ea stătea întinsă pe pat, cu pielea acoperită de o peliculă rece de transpiraţie. A privit fix baldachinul şi frunzele ceroase care crescuseră la adăpostul întunericului. Fructe verzi în formă de cheie i se legănau deasupra capului.
Cu membrele împovărate de o greutate invizibilă, şi-a întins mâna spre unul dintre fructele atârnate de o ramură mai joasă şi l-a desprins. Copacul a fremătat.
Limeta era aproape la fel de mare ca mâna ei. Trebuie să fi fost concepută pentru o încuietoare foarte mare.
Mai multe chicote i-au atras atenţia, aşa că şi-a ridicat privirea, întâmpinată de o pereche de ochi negri, parţial ascunşi de frunziş.
Cath s-a ridicat în şezut şi a mârâit:
— Ce vrei?
Tillie a dat la o parte o ramură, astfel încât Catherine să-i poată vedea faţa îngustă şi părul alb-argintiu şi încâlcit, înţesat de frunze din copac.
— Ţi-am spus că asta se va întâmpla, a glăsuit ea, cu vocea ei stranie de copil. Ucigaş, martir, monarh, nebun.
Ura i-a scânteiat în faţa ochilor, roşie şi arzătoare. Cu un ţipăt răguşit, Cath a aruncat limeta cât de tare a putut către fată.
Tillie s-a ferit. Fructul s-a izbit de ramurile copacului şi a aterizat undeva pe covor, întreg.
— Asta nu a fost politicos.
Cath s-a răsucit, căutând posesoarea celei de-a doua voci. Elsie, cu părul ei ciufulit, tăiat foarte scurt, îşi ţinea membrele înfăşurate în jurul unuia dintre stâlpii patului.
O a treia copilă a apărut deasupra baldachinului, atârnând cu capul în jos. Părul lung al lui Lacie i-a mângâiat pernele.
— De fapt, a spus ea, asta nu a fost defel o reacţie demnă de o regină.
— Afară! a ţipat Cath. Din cauza voastră a murit! Voi ne-aţi blestemat! Afară!
Cele Trei Surori o priveau la fel de calm ca şi când le-ar fi oferit o ceaşcă de ceai.
— Nu noi am mânuit toporul, a spus Tillie.
— Nu noi am ucis Jabberwockul, a spus Elsie.
— Nu noi am trecut prin uşa aceea, a încheiat Lacie.
În ochii lui Catherine au răsărit lacrimi noi, înfierbântate de ură.
— A fost profeţia voastră. Voi l-aţi ucis. Voi… s-a oprit ea, plângând în hohote. Plecaţi! Lăsaţi-mă în pace!
Lacie a început să se legene din genunchi, iar părul ei lung gâdila umărul lui Catherine.
— Vedem multe lucruri, a rostit ea. Cunoaştem soarta multora. Am venit să-ţi

propunem o învoială.
Cath şi-a şters ochii. Pentru o clipă, s-a ivit un licăr de speranţă. O speranţă crudă, fragilă. Abia a îndrăznit să şoptească, temătoare, cuvintele care i s-au format pe limbă.
— Puteţi… puteţi să-l aduceţi înapoi?
Fetele au chicotit la unison, ca şi cum Cath ar fi făcut o glumă. Tillie a clătinat din cap şi a împins din nou ramurile, până când întregul trunchi îi atârna deasupra patului. O creangă îi zgâriase obrazul şi, deşi tăietura începuse să sângereze, nu părea să observe. Petele stacojii formau un contrast straniu cu pielea albă şi ochii negri, abisali.
— Nu putem aduce înapoi martirul, dar îţi putem aduce altceva ce îţi doreşti.
Cath a început să tremure.
— Ce anume?
— Răzbunare, au rostit fetele în acelaşi timp.
— Peter Peter nu va fi niciodată găsit, a spus Elsie. Corbul tău este un ucigaş, însă nu şi un vânător. În plus, nimeni nu-l mai caută. Regele vrea ca totul să fie uitat.
— Dar Peter Peter este disperat, a continuat Lacie. Soţia i-a murit şi nu mai are niciun mijloc de trai. Va veni la noi, dornic să înceapă o viaţă nouă în Regatul Şahului.
Tillie a rânjit, arătându-şi golurile dintre dinţi.
— Putem să-l aducem la tine şi dreptatea să fie făcută după voia ta.
Cath s-a străduit să-şi înghită nodul din gât, simţindu-şi gura lipicioasă şi uscată.
Ar putea avea dreptate. Corbul îi pierduse urma şi ştia că regele era prea jalnic ca să vâneze vreodată un ucigaş şi un răpitor.
Ştia că Mary Ann inventase o poveste pentru a explica tot ce se întâmplase în acea noapte, făcând tot posibilul să salveze o reputaţie de care lui Catherine nu-i mai păsa. Le-a spus tuturor că descoperise adevărul despre fărădelegile lui Peter şi că se dusese să-i oprească pe el şi pe Jabberwock, iar Cath şi Jest veniseră să o salveze.
în moarte, Jest a fost absolvit de infracţiunile sale şi a devenit un erou.
însă dovada lor de curaj nu a scuzat-o şi pe Cath. Până la urmă, fugise de la castel la câteva momente după ce a acceptat cererea în căsătorie a regelui. Fusese luată de un alt bărbat, în faţa tuturor. Regele a fost umilit. Mai degrabă ar pretinde că nu se întâmplase absolut nimic.
Cath nu avea o astfel de opţiune. Adevărul îi aparţinea, nu îi putea scăpa şi nici nu-l va uita vreodată.
Peter merita să fie pedepsit. Merita să moară.
Pentru prima oară de când se prăbuşise în noroiul parcelei de dovleci, şi-a simţit inima agitându-i-se în piept.
— Ce aţi vrea de la mine?
Lacie s-a legănat o ultimă dată înainte să-şi lase trupul în jos şi să cadă pe aşternuturi, încrucişându-şi picioarele subţiri asemenea unor oase.
— Suntem bolnave. Suntem pe moarte de mult timp. Trebuie să cerem plată pentru a supravieţui.
Elsie s-a răsucit în jurul stâlpului de pat.
— O inimă ne-ar putea ajuta să supravieţuim pentru o perioadă îndelungată. O inimă puternică, plină de pasiune şi curaj.
Tillie şi-a întins mâna în faţă, apoi şi-a trecut o unghie murdară peste clavicula lui Cath.

— Vrem inima unei regine.
Catherine s-a ferit, cu degetele apăsate acum pe piept, iar un fior i-a alunecat de-a lungul braţelor, făcându-i pielea de găină.
— Nu sunt o regină.
Tillie a rânjit iar.
— Nu încă.
Apoi Surorile au recitat cuvintele care răsunaseră prea des în mintea lui Cath. Ucigaş, martir, monarh, nebun.
A clătinat din cap.
— Toţi cred că sunt isterică şi traumatizată. Regele nu mă va accepta niciodată acum.
— Oare?
Lacie a cules o limetă din copac şi i-a oferit-o lui Catherine cu palmele ei micuţe.
Tânăra a privit fix fructul, neconvinsă de faptul că aceste fete nu purtau nicio vină pentru ceea ce se întâmplase. Dar aveau dreptate. Nu ele au fost cele care au mânuit toporul.
S-a uitat înjur, întâlnind pe rând fiecare privire abisală.
— Mi-l veţi aduce pe sir Peter? Şi soarta lui va fi decisă de mine?
— Desigur, a spus Elsie. Până la urmă, vei fi regina.
Toate au chicotit răutăcios.
Catherine şi-a încordat maxilarul şi a înşfăcat limeta.
A fost smulsă din somn de râsete ascuţite şi trosnet de ramuri. Şi-a deschis larg ochii. Cele Trei Surori dispăruseră, însă nu şi copacul, din care atârnau fructe grele şi verzi.

Capitolul 50

Valeţii regali au întâmpinat-o cu priviri bănuitoare de îndată ce a năvălit în sala tronului. Până şi lumina aruncată de sfeşnice a pâlpâit de spaimă atunci când a trecut pe lângă acestea, cu capul sus ca al unei lebede, cu trena rochiei negre şi voluminoase de doliu măturând podeaua în urma ei. În mâini ducea o cutie împachetată în hârtie roşie şi legată cu o fundă de catifea roşie.
Sala tronului era toată numai candelabre incrustate cu rubine, oglinzi roz aurite şi piloni de cuarţ trandafiriu. Nu exista niciun culoar mochetat şi ecoul fiecărui pas urca de pe pereţi până la tavanul boltit.
Atenţia lui Catherine nu a deviat de la Regele de Cupă, care se foia agitat pe tron, cu degetele zvâcnind la fiecare poc-poc tunător al tocurilor ei.
Ştia cum trebuia să arate, înveşmântată din cap până-n picioare în negru, inclusiv voalul din dantelă neagră care îi acoperea parţial faţa. Se privise în oglindă înainte să plece, palidă ca o fantomă, cu ochii înnebuniţi şi injectaţi. Nu-i păsa. Îl cunoştea pe rege. Ştia cum să obţină de la el ce îşi dorea. Vocea Iepurelui Alb a tremurat când a prezentat-o:
— L-lady Catherine Pinkerton a Golfului Ţestoasei de Piatră cere o audienţă cu Maiestatea Sa Regală, Regele de Cupă.
Tânăra a aşteptat o bătaie de inimă înainte să se întoarcă spre cel mai apropiat membru al curţii – Regina de Caro – şi să scape cutia înfăşurată în hârtie roşie în mâinile ei. Femeia a icnit şi abia a prins pachetul înainte să fie făcut zob la contactul cu podeaua.
Răsucindu-se înapoi spre rege, Catherine şi-a întins buzele cât a putut de

mult şi s-a lăsat în cea mai elegantă reverenţă de până acum.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit, Maiestatea Voastră!

— L-lady Catherine. O z-zi bună! s-a bâlbâit regele, care şi-a scărpinat urechea. Am auzit despre s-s-starea ta de sănătate. Ce bine îmi pare să te văd… pe aici.

— Grija dumneavoastră mă flatează, Maiestatea Voastră.

Regele s-a aplecat înainte.

— Şi c-ce pot face pentru tine, lady Pinkerton?

Catherine stătea dreaptă şi ameninţătoare ca o sabie, îmbrăcată în rochia ei voluminoasă, neagră ca abanosul.

— Am venit să-mi cer iertare. Reacţia mea la cererea în căsătorie a Maiestăţii Sale a fost îngrozitoare. Sper că ştiţi că a fost o consecinţă a unei nebunii temporare, în niciun caz o lipsă de consideraţie în ceea ce priveşte cererea în sine. Mi-aţi făcut o mare onoare când m-aţi întrebat dacă doresc să vă fiu soţie, iar eu nu m-am comportat aşa cum ar fi fost adecvat din partea unei doamne.

Şi-a încheiat discursul exersat în prealabil cu o altă arcuire a buzelor.

Regele şi-a dres glasul.

— Ăăă… nu este necesar, lady Pinkerton. Desigur, scuzele îţi sunt acceptate din toată i-inima.

Gura îi tremura. Încă era agitat. Evident, spera că tânăra terminase acum. Că va pleca.

Dar Cath mai avea ceva de spus.

— Bun, a continuat ea, iar zâmbetul i-a dispărut. Cu acea neplăcere lăsată în urma noastră, aş dori să vă accept oficial propunerea în căsătorie… din nou.

Sângele s-a scurs de pe chipul regelui.

— O-oh, a bălmăjit el. Chiar… chiar aşa?

Ochii i-au fugit spre Iepurele Alb, de parcă maestrul de ceremonii ar fi putut să răspundă în locul lui.

Catherine se aşteptase la o astfel de reacţie. Niciun bărbat – nimic măcar un bărbat prostuţ, fără minte – nu şi-ar dori să se căsătorească cu o fată după ce îl respinsese. Îl umilise, chiar. O fată despre care toată lumea spunea că o luase razna.

Dar regele era slab şi laş.

Aşa că tânăra a aşteptat în vreme ce regele s-a uitat întrebător la curtenii şi gărzile lui, căutând o cale de scăpare. O cale prin care să nu fie nevoit să o respingă, din moment ce nu era genul care să respingă.

Privirea i-a devenit neajutorată.

— Ei bine. Asta e cu siguranţă… ăăă.

Şi-a dres iar glasul.

— Vezi tu, lady Pinkerton, problema este că… eu… ăăă.

— Înţeleg, Maiestatea Voastră. Nu m-aş fi aşteptat să vă intru din nou în graţii după modul în care v-am tratat. Dar mai ştiu şi că sunteţi un bărbat grijuliu, cu o inimă bună.

Obrajii i s-au înroşit, parţial ascunşi de bărbia cârlionţată şi mustaţa ascuţită.

— Păi, nu ştiu dacă asta este…

— Şi din acest motiv v-am adus un cadou. Un simbol al devotamentului meu.

Vocea i s-a frânt, însă a împins durerea într-un loc adânc, adânc, adânc. S-a întors spre Regina de Caro şi a ridicat o sprânceană.

A durat o clipă până când femeia speriată a păşit înainte, cu cutia în mâini.

Catherine şi-a fluturat degetele spre rege.

îmbujorată, femeia şi-a târât picioarele sus pe podium şi a depus cadoul în **mâinile** regelui, după care şi-a reluat locul printre curteni.

Chipul regelui era contorsionat de groază în timp ce desfăcea panglica şi despăturea hârtia roşie. Se mişca atât de prudent, încât părea că s-ar fi aşteptat ca darul să-i ia foc în poală.
A ridicat capacul. Toţi cei din sala de bal s-au înclinat înainte – toţi cu excepţia lui Catherine, care privea cu ochii goi.
Regele a scos un sunet strident.
— L-limetă?
— Plăcintă cu limetă, Maiestatea Voastră. Până la urmă, mi-aţi spus cândva că limeta este cheia către inima unui rege.
Regele şi-a lins buzele, cu foamea sclipindu-i în ochi. În spatele lui, Valetul de Cupă s-a ridicat pe vârfuri, încercând să arunce o privire în cutia de cadou, cu aceeaşi revărsare de dorinţă.
Cath şi-a coborât genele.
— Sunt convinsă că ne vom înţelege destul de bine şi voi fi mândră să vă ofer multe astfel de delicatese. Ştiţi că întotdeauna mi-a plăcut să prepar prăjituri.
Ceva i-a fluturat în piept, dar şi-a încleştat maxilarul. S-a ţinut tare. Ştia că regele ceda. Ştia că va câştiga.
Adânc, adânc, adânc.
— O! Aşa e, a bălmăjit regele. Tu ai fost… ăăă.
S-a uitat cu gura căscată la Catherine, apoi la plăcintă. Şi-a umezit din nou buzele.
— Ai spus… multe astfel de delicatese?
— Câte doriţi, i-a răspuns ea, ridicându-şi bărbia. Deoarece nu văd niciun motiv să amânăm, propun să ţinem nunta peste două săptămâni.
Ochii regelui s-au mărit.
— Peste două săptămâni?
Catherine a dat din cap.
— Maiestatea Voastră vine cu un argument excelent. O singură săptămână ar fi de preferat.
Regele bâlbâia incoerent. Mulţimea începuse să se agite, iar curtenii şi gărzile îşi aruncau priviri îngrijorate.
— Foarte bine, dacă insistaţi, a spus Catherine. Peste trei zile va fi un moment la fel de bun ca oricare altul.
S-a întors spre o carte de joc tânără – Treiarul de Caro – care se ascundea în spatele unui pilastru.
— Ia act de faptul că nunta regală dintre Regele de Cupă şi fiica marchizului Golfului Ţestoasei de Piatră va avea loc în trei zile. Întregul regat va fi invitat. Vă sună bine, Maiestate?
— Eu… presupun…
— Minunat! Sunt atât de încântată!
S-a lăsat într-o altă reverenţă.
Regele şi-a înfăşurat braţele în jurul cutiei care conţinea cheia inimii sale, strivind-o de mijlocul său.
— În tr-trei zile. Sunt… este… sunt onorat, lady Pinkerton.
Buzele lui Catherine au tresărit mai degrabă în derâdere decât flatate.
— Cred cu tărie că onoarea trebuie să fie a mea.
Răsucindu-se pe călcâie, a părăsit în pas de marş sala tronului, fără să se uite înapoi. S-a bucurat când mirosul dulce-acrişor de limetă s-a stins în cele din urmă în spatele ei.
Pe toată durata călătoriei cu trăsura spre casă, s-a gândit la desenul Surorilor. Catherine pe tronul ei, purtând coroana unei regine. A încercat să-şi

amintească sentimentul de groază pe care îl avusese atunci. Cum refuzase categoric să creadă că un astfel de lucru s-ar putea întâmpla vreodată.

Acele emoţii erau mult prea îndepărtate, imposibil de atins.

— Sunt Regina De Cupă, a spus ea trăsurii goale, exersând Sunt Regina De Cupă.

Capitolul 51

Arborele de trandafir alb era complet înflorit. Catherine îl putea vedea din odăile castelului unde fusese adusă pentru ultimele pregătiri de nuntă. În mijlocul frunzişului verde al grădinilor, florile răsăreau asemenea unor felinare albe strălucitoare.

Nu-şi putea desprinde ochii de pe arbore, în piept îi ardea un tăciune. Furia îi sporise de când le văzuse pe Surori, de când acceptase cererea în căsătorie a regelui. Trei zile de agonie pură. Voia să se termine odată. Voia să fie regină, astfel încât Surorile să-şi poată îndeplini partea lor din învoială.

Corbul îi stătea pe umăr, cu ghearele străpungându-i pielea prin materialul rochiei de mireasă. Îi devenise cel mai constant tovarăş, deşi rareori vorbeau. El era singurul căruia îi spusese despre înţelegerea pe care o încheiase cu cele Trei Surori, iar la început se aşteptase ca acesta să protesteze, insistând să se răzgândească. Chiar şi atunci când nu a făcut-o, tot i-a luat o zi întreagă să-şi dea seama că tânjea după răzbunare aproape la fel de mult ca ea.

Jest fusese prietenul lui, tovarăşul lui, colegul lui Turn.

— În curând, i-a şoptit ea – Corbului şi ei însăşi. În curând. Corbul a tăcut, doar şi-a înfipt ghearele mai adânc. Catherine nu a tresărit, deşi s-a întrebat dacă vor rămâne pete de sânge pe brocartul alb.

Uşa s-a deschis în spatele ei.

— Cath? s-a auzit vocea timidă a lui Mary Arm. Am venit să-ţi aranjez părul.

Cath s-a întors spre ea şi a dat din cap, apoi s-a îndepărtat de fereastră.

S-a aşezat la măsuţa de toaletă.

Mary Ann a ezitat o clipă, de parcă ar fi aşteptat ceva mai mult din partea ei, nu doar un îndemn tăcut, apoi a oftat şi a păşit delicat pe covor. Corbul a zburat de pe umărul lui Catherine şi s-a cocoţat pe partea de sus a oglinzii măsuţei de toaletă.

Slujnica a lucrat în tăcere, fixând părul lui Cath cu degete competente şi strecurând printre şuviţe perle şi boboci roşii de trandafiri.

— Nu trebuie să faci asta.

Cath a întâlnit privirea lui Mary Ann în oglindă.

— Dacă îi ceri, regele te va lăsa să pui capăt aranjamentului, a continuat ea. Spune-i că te-ai răzgândit.

— Şi apoi? a întrebat Cath. Aş putea fi marchiza Falselor Ţestoase. Să mor o fată bătrână, singură cu pisica mea pe jumătate invizibilă?

Mary Ann a păşit în faţa ei şi s-a sprijinit de măsuţa de toaletă.

— Cum rămâne cu noi? Cu visul nostru, patiseria noastră?

— Visul meu! a răbufnit Cath. A fost visul meu şi doar al meu. A devenit al tău doar atunci când o pălărie înşelătoare te-a păcălit să ai imaginaţie.

Slujnica a tresărit.

— Nu-i adevărat! Mereu am…

— Nu m-am răzgândit.

Catherine s-a ridicat în picioare, aranjându-şi fusta.

— Obţin exact ce îmi doresc.
— O căsătorie falsă şi lipsită de iubire?
Cath şi-a căutat reflexia. Chipul din oglindă aparţinea unui cadavru, palid şi indiferent. Însă ţinuta tăia răsuflarea celor care încă mai puteau respira – o rochie uluitoare, lungă până la podea şi strâmtă în talie, garnisită cu dantelă şi panglici. Trandafiri roşii erau brodaţi pe corset.
Nu a simţit absolut nimic când şi-a privit rochia de mireasă. Sau când s-a imaginat pe tron sau întinsă în patul regelui sau urmărindu-i, cândva, pe cei zece copii ai lor cum aleargă pe terenurile de croquet.
Viitorul ei exista doar sub forma unui deşert arid, cu o singură rază strălucitoare la orizont. Singurul lucru pe care şi-l dorea. Ultimul lucru din lume după care tânjea.
Capul lui Peter.
— Da, a rostit ea, indiferentă. Asta îmi doresc.
Umerii lui Mary Ann au căzut şi Cath a putut să vadă cum se stăpânea să-i spună ce credea de fapt. În cele din urmă, s-a îndepărtat de măsuţa de toaletă.
— Marchizul şi marchiza au cerut să te vadă înainte de ceremonie. Şi… Cath? Nu mi-ai cerut să-ţi fiu în continuare una dintre slujnice, aici la castel.
Cath a clipit, aşteptând ca acele cuvinte să se strecoare în gândurile ei înceţoşate.
Tu ar fi trebuit să mori în locul lui, a vrut să-i spună. *Dacă nu te-ai fi dus la parcelă, acest lucru nu s-ar fi întâmplat. Ar fi trebuit să te las să mori. Arfi trebuit să te las acolo.*
— Nu, a zis ea într-un final. Nu ţi-am cerut.
— Cath, te rog, a şoptit Mary Ann. Ştiu că eşti rănită – chiar devastată. Dar eşti cea mai bună prietenă a mea. Te-ai întors după mine. M-ai salvat.
Tu ar fi trebuit să mori în locul lui.
— Iepurele Alb are nevoie de o slujnică, a continuat Cath. Poate că îţi poţi căuta un nou loc de muncă la el.
Tăcerea care a urmat a fost sufocantă.
Cath a luat un colier cu rubine de pe măsuţa de toaletă, unul trimis de rege în timpul curţii lui jalnice. L-a prins după gât. Bijuteriile, grele, îi apăsau gulerul.
— Dacă asta îţi doreşti, a murmurat Mary Ann.
Catherine nu a privit-o cum pleacă. Nu s-a întors nici măcar atunci când uşa s-a închis în spatele ei.
Undeva în castel, se adunau locuitorii Regatului Cupelor. Se auzea muzică. Iar regele se întreba dacă făcea o mare greşeală şi dacă era prea târziu să oprească totul.
Catherine s-a uitat fix la fata din oglindă, cea care arăta de parcă nu a ştiut niciodată ce e un zâmbet. Exact când gândul i-a trecut prin minte, buzele din reflexie s-au arcuit în sus, dezvăluind un rânjet delirant sub ochii trişti.
S-a încruntat.
— Ar fi bine ca acesta să nu fie felul tău de a-mi spune să fiu fericită.
Ochii reflexiei au devenit galbeni, tăiaţi de pupile înguste.
— Ştiai că astăzi este ziua nunţii tale? a întrebat Cheshire. Celelalte trăsături au prins treptat contur, obraji blănoşi şi mustăţi lungi.
— Să arăţi atât de tristă pare o mascaradă.
— Nu am dispoziţia necesară. Pleacă!
— Cu tot respectul, Maiestatea-Voastră-Viitoare, nu prea pari să ai dispoziţia necesară pentru nimic. Nu am văzut niciodată o expresie atât de goală.
Faţa i-a dispărut, lăsând în urmă conturul blănii, mustăţile şi o pereche de urechi ascuţite.

Catherine a împins scaunul şi s-a îndepărtat de măsuţa de toaletă.
Faţa lui Cheshire a reapărut.
— Nu trebuie să fii atât de rece faţă de Mary Ann. E îngrijorată în privinţa ta. Cu toţii suntem.
— Ce motiv de îngrijorare ax putea exista? Voi fi regină. Sunt cea mai norocoasă fată din Regatul Cupelor.
Mustăţile i-au zvâcnit.
— Şi ce noroc pe capul nostru să te avem, fiinţă profund nefericită ce ai devenit!
— Ia aminte la cuvintele mele, Cheshire, te voi alunga din acest regat dacă mă provoci!
— O ameninţare goală din partea unei fete goale.
S-a năpustit spre el, furioasă, arătându-şi dinţii.
— Nu sunt goală! Sunt cu desăvârşire plină de dorinţe ucigaşe şi răzbunare. Debordează din mine şi nu cred că vrei să debordeze asupra ta.
— A fost o vreme, a căscat Cheshire, când debordai de idei trăsnite şi zahăr pudră. Mi-a plăcut mai mult de acea Catherine.
— Acea Catherine a fost o proastă.
Şi-a fluturat mâna spre pisică, iute ca un bici. Cheshire a dispărut înainte să-l poată lovi.
— Ştiai că patiseria era un vis care nu se va concretiza niciodată. Ştiai că voi ajunge fie săracă, fie căsătorită cu prostul de rege, că orice alte speranţe erau prosteşti.
— Da. Asta e adevărat.
Catherine s-a învârtit şi l-a văzut pe Cheshire plutind în faţa uşii.
— Dar speranţa, a spus el, este, până la urmă, modul în care imposibilul poate deveni posibil.
Cu un strigăt, Cath a apucat o vază cu trandafiri albi şi a aruncat-o spre capul lui Cheshire.
Uşa s-a deschis. Pisica a dispărut. Vaza a zburat chiar printre urechile Iepurelui Alb şi s-a spart pe coridor.
Iepurele a încremenit, cu ochii lui roz la fel de mari ca nişte farfurioare.
— L-lady Pinkerton? E totul în regulă?
Cath şi-a îndreptat spatele.
— Urăsc trandafirii albi!
Iepurele s-a dat înapoi, chircindu-se speriat.
— Îmi… îmi cer iertare. Voi… ăăă… aranja să îţi fie trimise alte flori, dacă preferi…
— Nu-ţi mai bate capul, a izbucnit ea, mărşăluind spre fereastră şi lovind cu degetul într-un ochi de geam prins între bare de plumb. Şi vreau ca grădinarii să taie acel arbore.
Maestrul de ceremonii s-a apropiat şovăitor.
— Arbore?
— Arborele de trandafir alb de lângă arcade. Vreau să fie îndepărtat imediat!
Nasul Iepurelui Alb a zvâcnit.
— Dar, domniţă, acel arbore a fost plantat de stră-stră-stră-străbunicul regelui. E un soi extrem de rar. Nu, cred că ar fi bine să-l lăsăm acolo unde este.
Şi-a dres glasul şi a scos un ceas din buzunar. Ceasul pe care i-l dăduse Jest în timpul balului în alb şi negru. La vederea sa, faţa lui Cath s-a înroşit de furie.
— Ia să vedem, părinţii tăi vor fi aici în curând pentru a te însoţi la ceremonie, dar am vrut să fiu sigur că ai tot ce îţi trebuie înainte…

— Domnule Iepure.
Maestrul de ceremonii şi-a ridicat ochii, însă i-a coborât repede sub privirea ei ameninţătoare.
— Acel arbore trebuie tăiat până la căderea nopţii. În caz contrar, voi găsi un topor şi îl voi tăia cu mâinile mele, iar capul tău îl va urma îndeaproape. Înţelegi?
Labele lui înmănuşate au început să tremure în jurul ceasului.
— Ăăă… d-da. Categoric. Arborele. Un spin în ochi, după cum am spus şi eu adesea…
— De fapt, a continuat ea, cercetând grădinile, vreau ca toţi trandafirii albi să fie tăiaţi înainte de venirea primăverii. De acum înainte, grădinarii vor planta doar trandafiri roşii, dacă trebuie neapărat să cultive trandafiri.
— Desigur, regin… domniţă. Trandafiri roşii. O alegere excelentă! îndrăznesc să spun că ai un gust impecabil.
— Sunt exuberant de fericită că îmi împărtăşeşti părerea, a spus ea sec, trecând pe lângă el.
S-a oprit la măsuţa de toaletă, iar Corbul a sărit de pe oglindă şi a venit să i se aşeze din nou pe umăr înainte ca paşii să-i alunece pe coridor.
Catherine s-a oprit.
Părinţii ei erau acolo, lângă vaza de sticlă spartă şi trandafirii căzuţi, aşteptând să-şi escorteze fiica la ceremonia de nuntă, cu buzele curbate în zâmbete nesigure.
— Oh, dulcea mea fată! a spus marchiza, făcând un pas înainte.
A ezitat. I-a aruncat o privire Corbului. Apoi a străbătut distanţa care le separa şi a îmbrăţişat-o pe Catherine.
— Eşti o mireasă frumoasă!
— Eşti sigură? a zis Catherine, încă furioasă din cauza trandafirilor şi a ceasului de buzunar şi a insolenţei lui Cheshire. Uită-te din nou. S-ar putea să descoperi că semăn de fapt cu o morsă.
Mama ei s-a retras, şocată.
— Cum adică?
Cath a trebuit să-şi muşte interiorul obrazului ca să nu-şi dea ochii peste cap.
— Nu mai contează.
— Catherine, a zis marchizul, punându-şi o mână pe umărul lui Cath şi una pe umărul soţiei. Ştim că ai trecut recent prin… nişte lucruri mai dureroase.
Furia, fierbinte şi trepidantă, i-a înceţoşat vederea.
— Dar vrem să fii sigură… absolut sigură că asta îţi doreşti.
Ochii marchizului au căpătat o notă precaută sub sprâncenele stufoase.
— Vrem să fii fericită. Este tot ce ne-am dorit vreodată. Asta te va face fericită?
Cath i-a susţinut privirea, simţind înţepătura ghearelor Corbului pe umăr, greutatea rubinelor din jurul gâtului, atingerea aspră a jupei pe coapse.
— Cât de diferit ar fi putut fi totul, a spus ea, dacă v-aţi fi gândit să-mi puneţi întrebarea asta înainte.
I-a îndepărtat mâna de pe umăr şi a trecut printre ei, împingându-i din calea sa. Nu s-a uitat înapoi.

Capitolul 52

Magazinul-călător de pălării era gol când şi-a strecurat rochia voluminoasă şi împânzită cu inimi prin uşă – gol, cu excepţia minunatului Pălărier în persoană.

Un chicotit ascuţit a reverberat de pe pereţii de lemn în momentul în care a păşit peste prag. Catherine şi-a îndreptat spatele, lăsându-şi rochia să-i cadă în jurul picioarelor. A întâmpinat râsul vesel al Pălărierului cu buzele lipite într-o linie fermă.

Stătea pe tronul lui, cu picioarele pe masă şi chipul ascuns de jobenul mov. Pe fiecare scaun se afla un cap de manechin, toate împodobite cu pălării rafinate. Niciunul nu şoptea acum. Se uitau fix, cu indiferenţă, la varietatea de panglici, pâsle şi ceşti de ceai pe jumătate goale dispuse în faţa lor.

— O zi bună, Pălărierule!

El a ridicat jobenul, apoi şi l-a pus pe părul alb. Un păr care avea nevoie disperată de un pieptene. Cravata îi era desfăcută, haina boţită. Pe batista mototolită în buzunarul de la piept se întrezărea o pată misterioasă.

— Este deja ora şase? a întrebat el, ridicând un ceas de buzunar de pe masă. Vai… e abia miezul zilei. Nu se poate! Poate că voi face să fie întotdeauna ora şase, întotdeauna ora ceaiului. Ceai dimineaţa, ceai în toiul nopţii. Atunci voi fi întotdeauna o gazdă primitoare. Ar fi convenabil pentru tine şi sosirea ta timpurie, lady Pinkerton? Sau ar trebui să spun… Maiestatea Voastră.

Cath a închis uşa magazinului.

— Am venit prea devreme? Nu mi-am dat seama că eram aşteptată.

— Mereu aştept pe cineva. Mereu vin şi pleacă, vin şi pleacă.

A azvârlit înapoi pe masă ceasul de buzunar, care a emis un zăngănit puternic la impact. Când s-a deschis cadranul, Cath l-a putut auzi ticăind, prea tare şi prea repede, ca o numărătoare inversă maniacală. Însă dacă Pălărieml a observat anomalia, nu s-a dat de gol.

— Sper că nu ai venit aici ca să-ţi dau binecuvântarea conjugală.

— Nu am nevoie de binecuvântarea nimănui, cu atât mai puţin de a ta.

— Într-adevăr, dulceaţă. Eşti întruchiparea unei mirese regale. Spune-mi, ţi-a fost mai uşor ştiind că această căsătorie a fost predestinată? Soarta ţi-a fost scrisă în piatră şi cerneală. Nici măcar nu a trebuit să iei singură decizia, doar să accepţi toate lucrurile pe care soarta le aştepta de la tine.

Catherine s-a apropiat de masă, îngustându-şi ochii.

— Este o cruzime din partea ta să spui asta, după ce mi-a fost luată singura alegere.

— Este o cruzime din partea ta să spui asta, după ce ţi-a fost acordată o alegere de la bun început.

Ea s-a încruntat.

— Ce vrei, lady Pinkerton?

— Am venit să văd cum o mai duci.

— Mincinoaso!

Un zâmbet sardonic i-a dezvăluit dinţii strălucitor de albi.

— Ai venit să vezi dacă am înnebunit. Vrei să ştii că nu eşti singura care cedează în faţa profeţiei Surorilor.

— Nu-mi mai pasă de profeţia Surorilor.

— Convenabil, a mârâit el, din moment ce tu eşti cea care ne-a târât înapoi aici.

Cath şi-a strâns pumnii. Apoi i-a desfăcut lent, întinzându-şi palmele de-a lungul materialului rigid al fustei.

— Unde este Haigha?

— S-a dus să mai facă rost de ceai.

Pălărierul şi-a luat bastonul şi a strecurat capătul prin mânerul unui ceainic. L-a ridicat complet de pe masă, iar capacul a căzut cu un clinchet pe o

farfurioară. Câteva picături singuratice s-au prelins din duză.

— După cum poţi vedea, am rămas fără.

Cath a răsuflat lent.

— Mă aşteptam să te fi întors în Regatul Şahului.

Ceainicul a alunecat înapoi pe masă şi s-a izbit de o ceaşcă de porţelan crăpată.

— Fără niciunul dintre Turnuri sau inima pentru care am venit? a întrebat-o Pălărierul, iar o parte a gurii i s-a răsucit într-o grimasă urâtă. Ar trebui să-ţi fie frică, lady Pinkerton. Acum eşti regină, a atenţionat-o el şi a îndreptat un deget spre pieptul ei. Aia este valoroasă.

— Nu mi-e frică de tine. Recită-mi din nou ghicitoarea ta, Pălăriemle, şi îţi voi spune că inima mea nu poate fi furată, doar procurată, iar a mea a fost deja cumpărată.

Un muşchi a început să se zbată în obrazul lui.

— Chiar vrei să auzi o ghicitoare? Ştiu una foarte bună. Începe aşa: ce au în comun un corb şi un birou?

Tânăra şi-a ridicat bărbia.

— Ai înnebunit, Pălărierule? Nu-mi dau seama.

— Vezi tu, sunt plini de poezie. Întuneric şi fantezii, coşmaruri şi cântece.

— Pălărierule…

Vocea lui a coborât până la o şoaptă conspirativă.

— Acum totul are sens, lady Pinkerton. Am înţeles.

Catherine şi-a strâns buzele şi a înghiţit în sec.

— Ce ai înţeles?

— Totul. Peter. Jabberwockul. Falsa Ţestoasă. Amândoi suntem vinovaţi.

Catherine a apucat marginea mesei, privindu-l fix peste învălmăşeală. Capetele de manechin au rămas tăcute.

— Vezi tu, în urmă cu mulţi ani, a spus Pălărierul, de parcă ea l-ar fi întrebat, am adus un dovleac din Regatul Şahului. Urma să fie o pălărie-dovleac. Un Jack O’Lantem fără dinţi, zâmbăreţ, care s-ar lumina în interior. Oh, ar fi fost minunat!

A cântat cuvântul minunat, lăsându-şi capul înapoi pe partea laterală a scaunului.

— Dar dovleacul a continuat să crească şi să crească. Nu l-am putut opri. A ajuns la fel de mare ca o capră şi nu mai era potrivit să fie o pălărie, aşa că l-am tăiat şi am scos seminţele. Le-am dus la cea mai apropiată parcelă de dovleci şi i-am întrebat pe cultivatori dacă le vor. Ce amărâţi nerecunoscători au fost, bărbatul şi soţia lui bolnăvicioasă! Mi-au spus ceva despre faptul că nu vor nimic de pomană, apoi mi-au trântit uşa în nas. Aşa că am aruncat seminţele într-un colţ al parcelei, a zis Pălărierul cu un zâmbet ironic. Nu m-am mai gândit la asta după aceea.

— Şi apoi au început să crească, a comentat Cath.

— Într-adevăr. Ştiai că lady Peter a câştigat un concurs de mâncat dovleci? Zvonurile spun că a mâncat douăzeci şi doi. Douăzeci şi doi de dovlecei blestemaţi. Şi apoi s-a transformat într-un monstru.

Buzele i s-au curbat într-un zâmbet, însă era o imitaţie batjocoritoare. Cath o putea întrezări acum, isteria care pândea în spatele ochilor de nuanţa ametistelor.

S-a gândit la colţul distrus al parcelei de dovleci. Peter încercase să-i distrugă pe toţi, dar o sămânţă supravieţuise, crescuse şi se dezvoltase.

— Iar eu am preparat tortul cu dovleac, a continuat ea, aşa că eu, tu şi poate şi Peter suntem de vină pentru Falsa Ţestoasă.

— Peter, Peter, mâncătorul de dovleci, a citat Pălărierul cu o voce cântătoare, o soţie a avut, dar n-a putut s-o ţină în veci.

Cath s-a cutremurat. Privirea i-a trecut şovăitor peste adunătura de ornamente de pe masă.

— Ce altceva? Ai mai adus şi alte lucruri periculoase din Regatul Şahului despre care ar trebui să ştiu?

— Doar pe Jest, iubire. A fost suficient de periculos pentru amândoi.

Sunetul numelui său a produs o fisură în inima lui Cath, pe care nu o mai simţise de zile întregi. Şi-a muşcat interiorul obrazului, apoi a aşteptat ca durerea să se retragă şi să se diminueze din nou.

Catherine a început să dea ocol mesei.

— M-ai minţit. Pălăriile tale sunt periculoase. Trebuie să fim foarte precauţi cu tot ce ai adus din Regatul Şahului.

A apucat scaunul din dreapta Pălărierului şi a dat să-l tragă de sub masă, însă el şi-a fluturat bastonul, izbindu-l peste braţele acestuia. Bastonul a trecut năprasnic printr-o pălărie de sifon şi a spulberat craniul manechinului aflat dedesubt. Catherine a sărit înapoi.

— Nu fi nepoliticoasă, lady Pinkerton, a spus Pălărierul printre dinţii încleştaţi. Uită-te în jur. Nu există niciun loc pentru tine la această masă.

Respingerea a tăiat-o precum o sabie. A inspirat adânc.

— Nu l-ai meritat, a zis el.

Ochii lui aveau o sclipire sadică. Pălărierul o privea intens, de parcă ar fi aşteptat să vadă care dintre acuzaţii i-ar provoca mai mult rău.

— Mă bucur că nu te poate vedea acum. Mă bucur că nu va şti niciodată cât de repede te-ai aruncat în braţele regelui. Nici măcar nu ai putut aştepta ca viermii să se înfrupte din trupul lui.

Catherine şi-a încleştat pumnii.

— Am încheiat o învoială pentru a-l răzbuna. Orice ai crede, am făcut-o pentru el. L-am iubit. Încă îl iubesc.

— Dacă tu crezi că ai fost singura care l-a iubit, atunci ar trebui să fii noul nebun al regelui, nu soţia lui.

Ea l-a privit fix, cu ochii larg deschişi. Gândurile i s-au învălmăşit, s-au războit unele cu altele – mai întâi, o confuzie haotică. Apoi înţelegere.

Şi-a îndreptat postura.

— El ştia?

— Mai contează?

Cu un râs brusc, Pălărierul şi-a dat picioarele jos de pe masă şi s-a ridicat.

— A venit aici cu intenţia de a-ţi lua inima, dar a fost clar că urma să şi-o piardă pe a lui în schimb, încă din noaptea în care te-a adus la petrecerea cu ceai.

Un mârâit i-a însoţit vocea cât s-a îndreptat alene spre perete şi a luat o pălărie de pe rafturi.

Nu – nu o pălărie. O coroană.

A aruncat-o pe masă. Vârfurile îi erau făurite din dinţi de Jabberwock, zimţaţi şi ascuţiţi, îmbinaţi împreună cu catifea purpurie şi pietre preţioase într-o ridiculizare hidoasă a coroanei reale pe care Catherine o lăsase la castel.

—Asta-i pentru tine, a zis el. Consider-o un cadou de nuntă de la cel mai umil slujitor al tău. De la un pălărier nebun pentru monarhul său.

Pe tânără o usturau ochii.

— Încă nu eşti nebun. Nu trebuie să fii.

Pălărierul şi-a înfipt bastonul în podea şi s-a sprijinit de acesta, aplecându-se înainte.

— Este în sângele meu, lady Pinkerton. Tatăl meu şi tatăl lui şi tatăl lui înainte au fost la fel. Nu înţelegi? Mereu vin şi mereu plec, dar Timpul mă caută şi e tot mai aproape, mereu mai aproape. M-ai blestemat când te-ai întors prin poarta aceea. Ne-ai blestemat pe toţi.

— Nu trebuia să mă urmezi.

— A trebuit să-l urmez pe el, a mormăit Pălărierul şi a început să se plimbe de-a lungul unei laturi a mesei. Ai venit ca să cumperi ceva, Maiestatea Voastră? Cea mai minunată pălărie te va costa totul.

În timp ce trecea pe lângă scaune, lovea cu capătul bastonului pălăriile de pe manechine, aruncându-le pe masă. Multe dintre capete au căzut la rândul lor, iar frunţile le-au crăpat când au atins marginea mesei.

— O pălărie care să-ţi ofere înţelepciune sau poate compasiune pe măsură ce îţi însuşeşti rolul de regină? Poate ţi-ar plăcea un talisman al uitării? Ţi-ar plăcea să uiţi că această tragedie s-a întâmplat vreodată? Sau eşti atât de vanitoasă, lady Pinkerton, încât ţi-ai dori tinereţe veşnică? Frumuseţe nesfârşită? Ştii, aş putea face acest lucru. Orice este posibil când ştii drumul prin Oglindă!

A început să-şi mânuiască bastonul ca o rachetă de badminton, lovind atât de tare pălăriile încât au zburat prin magazin şi s-au izbit de pereţi.

— Ajunge!

Pălărierul a ezitat, cu bastonul pregătit pentru o altă lovitură.

— Nu orice este posibil! a răbufnit ea, mânioasă. Dacă ar fi fost, l-ai fi adus deja înapoi!

El s-a dat îndărăt. În ochi i se citea nebunia. Ceasul de buzunar de pe masă ticăia din ce în ce mai tare, un zumzet continuu.

Catherine i-a smuls bastonul, iar Pălărierul i-a dat drumul fără să riposteze.

— Orice ai spune, aceste creaţii ale tale sunt nefireşti. Nu îţi voi permite să le mai faci de acum încolo.

— Pardon?

— Începând din acest moment, toate călătoriile către şi dinspre tărâmurile Regatului Şahului sunt strict interzise, din ordinul reginei.

Ochii lui s-au îngustat.

— Tu ai început asta, jucându-te cu lucruri pe care nu le înţelegeai. Tu ai creat un monstru şi din cauza ta a murit Jest. Tu l-ai adus aici şi tu ai adus dovleacul şi tu i-ai dat lui Mary Ann acea bonetă şi e numai vina ta!

Pălărieml a tras adânc aer în piept.

— Da. Ai dreptate.

Catherine s-a tras înapoi, surprinsă de uşurinţa cu care şi-a recunoscut vina.

— Ştiu acest lucru, iar preţul păcatelor mele va fi propria luciditate, aşa cum au spus Surorile. Şi eu am văzut desenele, lady Pinkerton. Le-am văzut pe toate.

— Dacă te vei întoarce vreodată în Regatul Şahului, a rostit Catherine, cu sângele pulsându-i sub piele, ai face bine să rămâi acolo, pentru că nu voi permite niciunui grăunte de nisip să treacă din nou prin acel labirint.

Un zâmbet dispreţuitor a deformat chipul odinioară chipeş al Pălărierului.

— Nu mă poţi opri să vin şi să plec. Aceasta este afacerea mea. Mijlocul meu de trai. Şi de îndată ce Timpul mă va găsi…

— Sunt regină, Pălărierule, şi pot să fac ce vreau. Voi întemniţa Surorile. Voi distruge fântâna cu melasă. Dacă trebuie, voi arde din temelii labirintul. Ne-am înţeles?

Catherine i-a susţinut privirea, într-o bătălie surdă a voinţelor.

Obrazul Pălărierului a început să zvâcnească. Uşor, la început, însă a

continuat să tremure până când o parte a gurii i s-a ridicat într-un rânjet dureros.

— Ce, a şoptit el, privind-o cu ochi lucioşi, ce au în comun un corb şi un birou?

Clătinând din cap, Catherine a aruncat bastonul pe masă, mulţumită de sunetul porţelanului spart însoţit de clinchetul argintului.

— Păcat, Pălărierule! E chiar păcat. Nebunia nu ţi se potriveşte.

— Bineînţeles că mi se potriveşte, a chicotit el. Ucigaş, martir, monarh, nebun. E moştenirea mea. E în sângele meu. Nu-ţi aminteşti? Ştiu că îţi aminteşti!

Ceasul ticăia atât de repede acum încât Catherine a crezut că se va sparge, că se va deschide larg – aruncând roţi dinţate de-a lungul mesei.

— Rămas-bun, Pălărierule!

S-a răsucit spre uşă, dar râsul lui disperat a urmat-o. Un chicotit ascuţit. Un suspin adânc. Un hohot de plâns.

— Dar de ce? Ce au în comun un corb şi un birou?

Mâna lui Catherine a căzut pe clanţă.

— Nimic! a răbufnit ea, deschizând larg uşa. E doar o ghicitoare stupidă! Nu-i altceva decât prostii şi absurdităţi!

Deodată, în mod inexplicabil, ceasul de buzunar a tăcut.

Chipul Pălărierului s-a relaxat. Sudoarea îi acoperea fruntea.

— Prostii şi absurdităţi, a şoptit el, iar cuvintele au căpătat o notă stranie, aproape tăioasă. Absurdităţi şi prostii şi multul mult şi prostii din nou. Suntem cu toţii nebuni aici, nu ştii? Şi e o trăsătură de familie, o parte din moştenirea mea şi el este aici, Timpul m-a găsit în sfârşit şi eu…

Vocea i s-a frânt. Ochii i-au scânteiat, cuprinşi de un foc lăuntric.

— N-am nici cea mai vagă idee, Alteţa Voastră, a noastră regină. Am constatat că pur şi simplu nu-mi pot aminti ce au în comun un corb şi un birou.

Capitolul 53

Devenea nerăbdătoare. Ura îi ardea o gaură prin stomac, tot mai mare, tot mai fierbinte cu fiecare zi care trecea. Furia îi clocotea sub piele, revărsându-se adesea în crize de nervi neaşteptate. Servitorii au început să o evite. În preajma ei, regele nu era nimic mai mult decât un idiot bâlbâit şi gârbovit. Toţi membrii nobilimii care îşi arătaseră devotamentul şi afecţiunea după nuntă au încetat să o mai viziteze.

Cath dispreţuia cel mai mult zilele de judecată. Era regina şi îşi imaginase cuvintele ei de fierpogorând asupra cetăţenilor din Regatul Cupelor. Legi aspre vor fi aplicate, răufăcători pedepsiţi.

În schimb, s-a trezit prinsă într-o sală de judecată în care domneau haosul şi absurdul. Juraţii, care nu aveau niciun alt scop decât să ţipe unii la ceilalţi şi să întrerupă procedurile, erau bâtlani şi bursuci, păsări Kiwi, vidre şi arici, iar niciunul dintre ei nu poseda o fărâmă de judecată.

Nu că ar fi contat, având în vedere cazurile. Un şoarece care considera că fusese nedreptăţit pentru simplul fapt că fratele lui primise o coadă mai lungă, o barză care argumenta că datorită profilului speciei sale era forţată să fie

singurul purtător de bebeluşi al regatului şi aşa mai departe. Zilele de judecată erau agonie pură.

Catherine i-a aruncat o privire compătimitoare Corbului, cocoţat pe balustrada care înconjura tronurile, cu capul ascuns între penele gâtului şi ciocul încordat, evident dezgustat.

Iepurele a suflat din trompetă.

— Curtea îi cheamă pe Prea Nobilul Porc Mistreţ Pigmalion, duce de Tuskany, şi pe lady Margaret Mearle, fiica contelui şi contesei de Răscruce.

Cath şi-a ridicat o sprânceană şi a privit-o pe Margaret apropiindu-se, cu braţul înlănţuit de cel al ducelui. Amândoi păreau neliniştiţi. Ea purta acea pălărie stupidă în formă de boboc de trandafir.

S-au înclinat, o plecăciune şi o reverenţă. Ochii lui Margaret au săgetat spre Catherine înainte să coboare din nou.

— O zi bună! a ciripit regele, care arăta mai absurd decât oricând cu peruca lui enormă şi pudrată sub coroana strâmbă. Care este cererea voastră?

— Maiestate, a spus ducele, dorim să ne căsătoriţi.

Murmure surprinse au străbătut iute mulţimea.

Regele s-a foit pe scaun, extaziat.

— O, iubesc astfel de cereri!

Şi-a afişat expresia aproape-serioasă şi s-a aplecat în faţă, dregându-şi glasul.

— Doamna se află sub jurisdicţia tatălui ei?

— Da, Maiestatea Voastră, i-a răspuns Margaret.

— Şi el ce a avut de spus cu privire la cererea voastră?

— Ne-a oferit binecuvântarea sa.

— Şi din ce motiv doriţi să vă căsătoriţi? a întrebat regele.

Zâmbetul ducelui s-a ivit în jurul colţilor.

— Pentru că ne iubim.

Regele a zâmbit radios. Mulţimea a suspinat.

Cath şi-a dat ochii peste cap.

— Doamna ce are de spus?

Margaret a strâns cotul ducelui, apoi şi-a ridicat bărbia. Ochii îi străluceau, de emoţie, da, însă şi de fericire. În acel moment, nu părea doar drăguţă, ci aproape frumoasă.

— Rosteşte adevărul. Am ajuns să înţeleg că lordul Porc Mistreţ este singurul bărbat căruia i-aş putea încredinţa protecţia integrităţii mele, pe care am cultivat-o cu îndârjire, un bărbat care se menţine la aceleaşi standarde riguroase pe care le consider a fi de o valoare deosebită, şi, din aceste motive, îl iubesc foarte mult. Ne iubim foarte mult.

Catherine a râs batjocoritor, însă toată lumea a ignorat-o.

Regele i-a făcut semn lui Margaret să se apropie. Când a ajuns suficient de aproape, i-a şoptit:

— Ştii că este un porc, nu?

Margaret a căscat gura, indignată.

— Maiestate! Ce lucru grosolan de sugerat!

A urmat o tăcere lungă şi stânjenitoare, până când regele a început să chicotească, ruşinat.

— Ăăă… greşeala mea! Nu mai contează! s-a grăbit el să spună, după care a dat din mâini şi a trimis-o înapoi lângă mire. Deoarece nu văd niciun motiv să resping această cerere, acum vă consider…

Catherine s-a ridicat în picioare.

— Aşteaptă!

Un ţipăt neliniştit a răsunat din rândul privitorilor, iar mai multe dintre creaturile mici au sărit de pe scaune şi s-au ascuns sub ele. Margaret a pălit.

— Margaret Mearle, te ştiu de-o viaţă şi, în tot acest timp, te-am auzit numindu-l pe duce arogant, nepoliticos şi chinuitor de plictisitor. Iar acum te aştepţi să credem că îţi doreşti să te căsătoreşti cu el. Nu pentru averea sau titlul lui, ci pentru că pretinzi că-l iubeşti.

Margaret a privit-o cu gura căscată, umilinţa pătându-i obrajii.

Cath s-a aplecat în faţă.

— Ştii care este morala desprinsă dintr-o astfel de întâmplare, lady Mearle?

Cu buzele lipite într-o linie subţire, Margaret abia a reuşit să clatine din cap.

— Morale unei astfel de întâmplări – Catherine a inspirat adânc – este că „nu poţi judeca o carte după copertă”.

Margaret a tăcut pentru o perioadă îndelungată, de parcă ar fi aşteptat ca regina să spună mai multe. În cele din urmă, şi-a unit sprâncenele într-o încruntătură care îi trăda nesiguranţa.

— Cu tot respectul, Maiestate, pare o prostie.

— O, chiar este, a confirmat Catherine. Presupun că ceea ce vreau să spun este că vă potriviţi cum nu se poate mai bine.

Margaret era în continuare încruntată, ca şi cum se aştepta ca regina să le refuze cererea de a se căsători. Dar când publicul a izbucnit în urale şi Cath s-a aşezat la loc pe tron, un zâmbet a răsărit pe faţa lui Margaret. Şi-a ridicat ochii spre duce, iar privirea pe care au schimbat-o a fost aproape magică.

Aproape imposibilă.

Catherine s-a uitat în altă parte când au fost căsătoriţi.

Cuplul s-a repezit din sala de judecată în aplauze furtunoase, împiedicându-se în propriile picioare de fericire. Umerii lui Catherine au căzut de îndată ce au plecat.

Uralele s-au domolit şi creaturile s-au reîntors la scaunele lor, deşi multe încă zâmbeau radios şi se felicitau reciproc fără niciun motiv.

Cath a simţit privirea Corbului aţintită asupra ei.

— Ce-i? a răbufnit ea.

Corbul a început să clatine din cap, dar s-a oprit şi şi-a zburlit penele. Glasul îi era melancolic când a vorbit – chiar mai melancolic decât de obicei.

— Odată am fost un Turn singuratic pe un ţărm îndepărtat, un ucigaş pentru a mea regină ca să putem câştiga un război îndelung disputat. Acum ochii mei văd inima cândva căutată, însă mă tem că nu va fi niciodată vindecată!

Nările lui Cath s-au umflat.

—Temerile îţi sunt îndreptăţite. O astfel de inimă nu poate fi vindecată. Sper că nu voi fi însărcinată să păstrez un astfel de artefact inutil pentru prea multă vreme.

Iepurele Alb a suflat iarăşi din trompetă, salvând-o de gustul amar care i se ţâra în sus pe gât.

— Următorul venit la curte este sir Milton Mulro…

Uşile de la capătul sălii de judecată s-au deschis larg, lovind pereţii laterali şi lăsând să intre o rafală de vânt rece.

O bufniţă s-a năpustit prin uşile duble, cu aripile complet întinse în timp ce cobora sinuos pe culoar. În prag s-au ivit alte trei siluete. O vulpe cu blană roşie lucioasă şi un raton viclean, fiecare dintre creaturi ţinând un lanţ care era ataşat de bărbatul murdar aflat între ele.

Inima lui Cath a bătut cu putere. Nu şi-a amintit când s-a ridicat, dar se afla în picioare când nou-veniţii au mărşăluit de-a lungul culoarului. I s-a strâns

stomacul. I s-au înteţit răsuflările.
Când au ajuns în faţa sălii de judecată, creaturile şi-au depus prizonierul pe podea. Părea mai mic decât şi-l amintea Cath – învineţit şi acoperit de noroi.
Furia a pulsat înăuntrul ei, umplând golul cu care se obişnuise.
în sfârşit. Peter Peter fusese găsit.
La unison, temnicerii lui şi-au întins mâinile spre feţe, apoi şi-au lepădat măştile şi pieile aşa cum Cath şi-ar lepăda o mantie de iarnă. Cele Trei Surori stăteau înaintea ei, cu mâinile mici strângând lanţurile lui sir Peter şi ochii negri ridicaţi spre regină.
— Am avut o învoială, a spus Tillie.
— Am încheiat o înţelegere, a spus Elsie.
Lacie şi-a strâns buzele palide.
— Am venit să ne luăm plata.
— Ce-ce-ce este asta? s-a bâlbâit regele, uitându-se la Surori de parcă ar fi fost un coşmar devenit realitate.
— Acela este sir Peter, i-a răspuns Catherine.
Numele avea gust de fier şi murdărie.
Peter Peter a mârâit la ea.
Domnul Omidă, unul dintre juraţi, a suflat un inel de fum care s-a învârtit în jurul capetelor Surorilor.
— Şi cine, a întrebat el, sunteţi voi?
Elsie şi-a lipit palmele de parcă s-ar fi pregătit să recite o poezie.
— Au fost odată Trei Surori care locuiau într-o fântână. Erau foarte bolnave.
— Erau pe moarte, a clarificat Lacie.
Tillie a încuviinţat din cap.
— Erau pe moarte de foarte mult timp.
— Dar ştiau, a continuat Elsie, că într-o zi va exista o regină cu o inimă de care nu avea nevoie. O astfel de inimă le-ar putea ajuta să supravieţuiască.
— Acea regină este aici, a spus Tillie. Acel moment este acum.
Fetele şi-au unit glasurile într-o voce tărăgănată şi afectată:
—Ţi-am adus răzbunarea şi îţi vom primi în schimb inima.
Atenţia lui Cath a rămas fixată asupra lui Peter Peter.
— Luaţi-o! Aşa cum aţi spus, nu am nevoie de ea.
Zâmbetele înfricoşătoare ale Surorilor au scânteiat şi Lacie a păşit în faţă, părul lung şi alb atingându-i într-un balans lent gleznele. A scos un pumnal cu lamă zimţată, de unde, Cath nu putea spune.
Sufocându-se, regele şi-a împins tronul înapoi ca să mărească distanţa dintre el şi copilă. Dar Catherine nu s-a mişcat. A susţinut privirea lui Lacie şi a ascultat şoaptele sângelui năvălindu-i în urechi.
Lacie s-a urcat în boxa reginei cu graţia unei vulpi. S-a lăsat pe spate, cu degetele goale, acoperite de murdărie, încleştate în jurul balustradei de lemn. Pielea îi mirosea a melasă.
Copila a ridicat pumnalul şi l-a înfipt în pieptul lui Catherine.
Cath a icnit şi, deşi sala de judecată a fost asaltată de ţipete, abia le-a auzit peste chicotelile malefice ale celor Trei Surori.
Frigul i s-a furişat în trup prin lamă, o prezenţă mai rece decât orice simţise vreodată. I s-a prelins prin vene, trosnind ca gheaţa pe un lac în miezul iernii. Era atât de rece încât ardea.
Lacie a scos lama, dezvăluind o inimă înfiptă în vârful pumnalului. Încă bătea, deşi era frântă, tăiată aproape cu precizie în jumătate de o fisură înnegrită, umplută cu praf şi cenuşă.

— A fost cumpărată şi plătită, a spus Sora.

Apoi a scos un ţipăt ascuţit, scurt, şi a sărit înapoi pe podeaua sălii de judecată. I s-au alăturat surorile ei, chicotind şi adunându-se în jurul inimii reginei. O clipă mai târziu, o Vulpe, un Raton şi o Bufniţă s-au năpustit afară pe uşă, iar în urma lor a răsunat un râs victorios.

Capitolul 54

Cath a privit fix uşile încă larg deschise, cu trupul încătuşat atât de gheaţă, cât şi de foc. Pieptul, acum o cavitate goală, îi era pustiu şi amorţit.

Nu mai simţea durere. Inima aceea frântă o omora şi acum totul dispăruse.

Amărăciunea. Pierderea. Suferinţa. Toate dispăruseră.

Nu mai rămăseseră decât furia şi mânia şi nevoia disperată de răzbunare, care în scurt, scurt timp îi va aparţine.

— C-ce s-a întâmplat? a bălmăjit regele. Ce au făcut?

— M-au eliberat, a şoptit Cath.

Privirea i s-a îndreptat spre prizonierul îngenuncheat pe podea, cu braţele prinse în lanţuri, dar fără temniceri care să-l reţină. Doar Peter Peter nu părea îngrozit de fapta Surorilor. Părea supărat. Că a fost prins. Că a fost adus aici. Că îngenunchea înaintea Reginei de Cupă. Buzele lui Cath au zvâcnit în sus.

— Şi-au îndeplinit promisiunea.

— Dar… inima ta…, a început regele.

— Nu mai aveam nevoie de ea şi sunt foarte mulţumită de ceea ce mi-au adus în schimb, a spus Catherine, îngustându-şi ochii. Bună, sir Peter!

I-a scuipat numele. Furia a bolborosit, a clocotit şi a fiert înăuntrul ei, umplând toate spaţiile pustii. Încheieturile degetelor i s-au albit, încleştate de balustradă.

— Acest bărbat este ucigaşul răposatului joker al curţii Regatului Cupelor. I-a tăiat capul, apoi a fugit în pădure. Este un criminal.

Când îşi imaginase acest moment, îşi făcuse griji că ar putea plânge atunci când se va confrunta din nou cu ucigaşul lui Jest. Însă ochii îi erau uscaţi precum făina cernută.

Amorţeala deja se evapora. Acum trupul îi ardea.

Regele s-a ridicat şovăitor în picioare.

— Asta e… da. Da, într-adevăr. Ce drăguţ din partea ta că ni te-ai alăturat, sir Peter. Cred că situaţia impune… ăăă…

S-a scărpinat sub coroană.

— Ce urmează?

— Un proces, Maiestatea Voastră? a sugerat Iepurele Alb.

— Da! Un proces! O distracţie pe cinste! O distragere bună! Da, da. Juraţi, adunarea! Notaţi acuzaţia reginei!

Juraţii au murmurat şi au scos tăbliţe de ardezie pe care au început să mâzgălească notiţe cu cretă albă. Peter Peter a rămas în genunchi, însă îşi ţinea capul sus, străpungând-o cu privirea pe Catherine, care i-a înfruntat căutătura, pentru prima oară fără teamă, anticipând momentul în care îi va vedea sângele vărsat pe podeaua sălii de judecată.

— Juriul ar dori să cheme un martor, Maiestatea Voastră.

Regele a bătut din palme.

— Oh, da, ce bine! Pe cine să chemăm?

— Am dori să-l chemăm la bară pe jokerul curţii.
Cath a mârâit. Şoapte şi priviri aruncate pe furiş au însufleţit mulţimea. Toată lumea părea să aştepte ca Jest să apară pe un inel de argint din tavan.
— A murit, a spus ea printre dinţii încleştaţi.
A trebuit să alunge visul de a-i decapita pe toţi imbecilii din sala de judecată.
— O, da, aşa e, nu-i aşa? a mormăit Bursucul, scoţând în evidenţă realizarea cu un râs nervos.
— Eu sunt martorul vostru, a spus Cath. Am fost acolo şi v-am spus deja ce s-a întâmplat. Este un criminal şi merită să fie pedepsit.
Toată lumea a chicotit, evident neliniştită, incomodată de faptul că noua lor regină îşi băga nasul în tradiţiile curţii.
— Poate, a zis Iepurele, dacă nu sunt şi alţi martori prezenţi, juriul ar putea lua în considerare emiterea unui verdict?
Un val de bucurie a inundat boxa juraţilor, iar Catherine i-a auzit murmurând vinovat şi nevinovat şi are nevoie de o baie, când Peter Peter şi-a dres glasul.
— Eu am ceva ce aş vrea să spun.
Deşi vocea îi era răguşită, a bubuit prin Catherine cu forţa unui tsunami. Pete albe i-au împestriţat vederea. Voia să-l amuţească pentru totdeauna.
Regele, complet neştiutor cu privire la modul în care fierbea sângele reginei, a bătut din ciocănel.
— Uciga… ăăă, inculpatul doreşte să vorbească!
Două gărzi s-au apropiat şi l-au apucat pe Peter Peter de coate, trăgându-l cu greutate în picioare. Lanţurile abandonate de Surori au zornăit pe podea.
Corbul a sărit de-a lungul balustradei, punându-se în câmpul vizual al lui Cath. Parcă ar fi avut un confident alături de ea – altcineva care fusese acolo în acea noapte, care ştia. Doar el nu tre sărise când Surorile îi luaseră inima lui Cath. Cândva, Corbul plănuise să-i facă acelaşi lucru. Cândva, Jest plănuise să-i facă acelaşi lucru.
Dar asta nu mai conta acum. O astfel de inimă era lipsită de valoare, în pofida celor spuse de toată lumea. Nu avea absolut nicio valoare.
Sir Peter şi-a înfipt bine picioarele în podea, pentru a putea sta fără ajutorul gărzilor. Deşi neîngrijit, era la fel de intimidant ca întotdeauna. Ochii i-au săgetat de la rege la juriu la curtenii regali la gărzi – şi, în cele din urmă, la Catherine.
— Da, l-am ucis, a mârâit el. Dar îmi apăram soţia.
Juraţii au mâzgălit pe tăbliţe.
Peter a făcut un pas în faţă.
— Aceşti oameni – slujnica, Jokerul şi tu, a mormăit la Catherine, mi-au încălcat proprietatea. Nu îi chemasem pe niciunul dintre ei acolo. Au fost doar nişte nenorociţi băgăcioşi, care au venit să vadă „monstrul”, „bestia”! s-a răstit el, scuipând Dar ea a fost soţia mea! Şi tu ai ucis-o! Ai ucis-o chiar în faţa mea. Tu eşti monstrul! Nu eu. Nu ea!
— A fost Jabberwockul! a ţipat Cath.
Un suspin adânc s-a ridicat din mulţime.
— Asta vă ascunde! Soţia pe care o proteja a fost Jabberwockul. Mary Ann urma să fie următoarea masă a creaturii!
— Nu ar fi trebuit să vină pe parcela mea. Intruşi! Ucigaşi!
— Tu eşti ucigaşul!
— La fel ca tine, iar tu mai eşti şi hoaţă! Ai furat acel dovleac de la mine, ştiu sigur! Ea se simţea mai bine. Blestemul dispărea, dar apoi a văzut acel tort şi a

trebuit să-l aibă şi când s-a transformat din nou… nu mai voia… nu mai putea să se preschimbe la loc şi e vina ta!
Regele a bătut din ciocănel – fiecare lovitură izbind tâmpla lui Cath.
— Gata, gata! a spus regele, care transpira abundent. Cred că juriul ar aprecia o mică lămurire…
Şi-a dres glasul, apoi şi-a ajustat peruca pudrată.
— Sir Peter, pretinzi că Jabberwockul a fost soţia ta?
Publicul s-a foit pe scaune şi Cath a auzit mai mult de un membru al juriului menţionând că soţia lui Peter Peter participase la balul în alb şi negru. O fiinţă bolnăvicioasă. Deloc monstruoasă.
— A fost otrăvită, a zis Peter. Otrăvită de dovleci blestemaţi. Am văzut-o când i-a mâncat – nu se putea opri. Apoi a început să se îmbolnăvească. Am crezut că mâncase prea mult, dar… atunci a început să se schimbe.
O cută adâncă i-a tăiat spaţiul dintre sprâncene.
— Prima oară s-a întâmplat după ce am plecat de la balul Maiestăţii Sale, după ce acei curteni ne-au vorbit de parcă nu ne-am fi câştigat dreptul de a fi acolo. După ce tu – a arătat spre Cath – te-ai uitat la noi ca la mizeria care îţi murdăreşte pantofii Am privit-o transformându-se în Jabberwock. Am văzut totul cu ochii mei, a spus el, strângându-şi pumnii. Chiar şi atunci când era din nou ea însăşi, o copleşeau poftele. Mânca orice era portocaliu, orice credea că ar putea să o sature. Dar nimic nu îi potolea foamea.
Pe Cath o durea maxilarul, atât de tare scrâşnea din dinţi în acea primă noapte, au susţinut că Jabberwockul se dusese după Cheshire şi Margaret – după ce blana lui Cheshire devenise portocalie şi, probabil, încă mirosea a tarte cu dovleac.
Şi pe pajişte îl luase pe Leu, cu coama lui de o nuanţă auriu-portocalie. Dar monstrul venise mai mult ca sigur acolo în căutarea Pălărierului, mesagerul care adusese acel prim dovleac din Regatul Şahului.
Iar la teatru bestia venise după ea, tânjind după mai mult din tortul ei cu dovleac.
— După ce s-a transformat a doua oară, a mârâit Peter, cu ochii întunecaţi, am pedepsit dovlecii.
— Dacă-mi amintesc bine, a tărăgănat domnul Omidă, Jabberwockul a fost o pacoste. După părerea mea, bine că am scăpat de fiară!
— Am încercat să o opresc, a spus Peter Peter. Jur! Am construit până şi o cuşcă, dar nu am putut să o ţin închisă.
Expresia i-a devenit feroce.
— Nu a fost însă vina ei. Dovlecii sunt cei răspunzători!
Cath a strâns balustrada până când au durut-o degetele.
— Asta nu te absolvă. L-ai ucis pe Jest! I-ai tăiat capul, chiar în faţa mea!
— Mi-ai ucis soţia!
— Aveai de gând să i-o dai de mâncare pe Mary Ann!
— N-ar fi trebuit să calce pe pământul meu de la bun început!
BUF.
BUF.
BUF.
Sunetul ciocănelului regelui le-a întrerupt cearta şi Cath şi-a coborât capul între umerii încordaţi.
— Îţi mu-mulţumim, sir Peter, pentru… ăăă, declaraţia ta, s-a bâlbâit Maiestatea Sa. Am auzit acum mărturia inculpatului Juraţi, care vă este verdictul?
Membrii juriului s-au apropiat unii de ceilalţi o învălmăşeală de tăbliţe de

ardezie şi şoapte. Catherine nu a auzit nimic din discuţia lor. Urechile îi vâjâiau, mintea îi era copleşită de imagini cu Jest în noroi, toporul balansat spre gâtul lui şi propria inimă tăiată în jumătate.

— Am ajuns la un verdict, Maiestatea Voastră.

O broască râioasă era cea care a luat cuvântul, ridicându-se în picioare, cu o tăbliţă în degetele răşchirate.

— Juriul îl declară pe Peter Peter nevinovat!

Uralele au fost asurzitoare. Peste tot în jurul ei, cetăţenii din Regatul Cupelor se îmbrăţişau şi strigau extaziaţi. Până şi regele a chicotit uşurat.

în Regatul Cupelor nu se desfăşurase niciodată un proces atât de cumplit şi toată lumea ţopăia de încântare, acum că se terminase. Bărbatul era nevinovat. Puteau să-şi continue cu toţii vieţile prosteşti şi inutile.

În afară de Catherine. Cu coada ochiului l-a văzut pe Corb umflându-şi penele.

Cath a smuls ciocănelul din mâna soţului ei.

— Linişte! a ţipat ea, bătând atât de tare în balustradă încât s-a format o crăpătură în lemnul lucios.

Gălăgia s-a potolit.

Toţi cei din sala de judecată s-au întors să se uite cu gura căscată la regina lor. La faţa ei înroşită, la ochii negri de furie. O ţestoasă s-a ascuns în carapace. Un oposum s-a ghemuit, preschimbat îndată într-o minge. Un struţ a încercat, dar nu a reuşit, să-şi îngroape capul în podeaua de cuarţ lustruită.

— Resping verdictul juriului, a răbufnit ea. În calitate de Regină de Cupă, îl declar vinovat pe acest bărbat. Vinovat de crimă. Vinovat de hoţie şi răpire şi toate celelalte, iar ca pedeapsă… vreau să-i fie tăiat capul. Imediat!

Cuvintele i-au răsunat prin sala de judecată, aruncând o umbră peste feţele înspăimântate. Nimeni nu a îndrăznit să respire.

Catherine avea ochi doar pentru sir Peter, al cărui chip spumega de furie sub dârele de murdărie, ai cărui dinţi străluceau ameninţător, dezveliţi.

Amorţeala a început să-i cuprindă din nou trupul.

— Nu meriţi pic de milă, a spus ea.

Peter a scuipat iarăşi.

— Nu vreau nimic de la tine!

— D-d-dar, draga mea, a spus regele.

Blând, răbdător, îngrozit. Degetele i-au atins uşor braţul, însă Catherine şi l-a tras deoparte.

— Noi… noi niciodată nu am… în Regatul Cupelor, nu… Vai, dulceaţă, nici măcar nu avem un călău.

Catherine şi-a îndreptat privirea spre Corb, iar un muşchi i-a zvâcnit în colţul gurii.

— Ba da, avem.

Corbul şi-a ridicat capul.

— Ai fost călăul Reginei Albe, a spus ea, iar acum vei fi al meu. Slujeşte-mă cu loialitate şi răzbunarea va fi a noastră.

Corbul rămas tăcut pentru o perioadă îndelungată, nemişcat ca o statuie. Apoi şi-a întins aripile şi a coborât de pe balustradă. Ca o pată de cerneală pe piatră, s-a transformat în silueta cu glugă. Faţa îi era ascunsă în umbră, mâinile înmănuşate strângeau mânerul toporului scânteietor. Acum, în lumina sălii de judecată, Cath putea vedea că mantia cu glugă era croită din pene de corb.

Gărzile s-au dat înapoi, lăsându-l pe Peter Peter singur în centrul încăperii. Deşi refuza să renunţe la atitudinea sfidătoare, Cath putea vedea că începuse să tremure.

Umbra Corbului s-a întins de-a lungul podelei, eclipsându-l pe ucigaş. A ridicat toporul pe umăr.

— Pentru uciderea lui Jest, jokerul curţii Regatului Cupelor, îl condamn pe acest bărbat la moarte.

A rostit cuvintele fără nicio urmă de emoţie, neîmpovărată de dragoste, vise sau de durerea unei inimi frânte. Era o zi nouă în Regatul Cupelor, iar ea era regina.

— Tăiaţi-i capul!

Nota Autoarei
Sau ce au în comun un corb şi un birou?

Opinia generală este că atunci când Pălărierul şi-a prezentat ghicitoarea nerezolvată în Aventurile lui Alice în Ţara Minunilor – „Ce au în comun un corb şi un birou?" Lewis Caroll nu avea un răspuns în minte. Cu toate acestea, după ani în care a fost bătut la cap, Caroll a oferit în cele din urmă un răspuns, consemnat în prefaţa pe care a scris-o pentru ediţia din 1896 a lui Alice: „Pentru că poate produce câteva note, deşi sună foarte fals; şi nu este niciodată[49] pus cu partea greşită în faţă". (Reţineţi că niciodată scris greşit este corb scris invers. Din păcate, ortografia greşită va fi depistată repede şi „corectată" de un editor sârguincios, iar jocul inteligent de cuvinte al lui Caroll se va pierde în ediţiile viitoare.)

Toate aceste informaţii au fost împărtăşite pentru a revela faptul că răspunsul „oficial" al lui Caroll la ghicitoare a fost sursa de inspiraţie pentru debutul lui Jest de la balul în alb şi negru din Capitolul 4.

De-a lungul anilor, nenumăraţi fani şi cititori au venit cu propriile interpretări ale ghicitorii. Răspunsul pe care îl dă Pălărierul în Capitolul 18 („Deoarece ambii au pene înmuiate în cerneală") m-a umplut de mândrie atunci când mi-a trecut prin minte, dar am aflat în scurt timp că nu sunt singura care l-a gândit. Acest răspuns a fost atribuit lui David B. Jodrey Jr. În The Annotated Alice", împreună cu alte zeci de răspunsuri geniale şi amuzante consemnate de-a lungul timpului. (Preferatul meu este cel al lui Tony Weston, unul dintre câştigătorii unui concurs organizat de revista The Spectator în 1991: „Pentru că un birou este un loc de odihnă pentru stilouri şi un corb este o pacoste pentru pitulici[50][51]". Îmi imaginez că Lewis Caroll, cu dragostea lui pentru jocurile de cuvinte, ar fi de acord.)

Că tot veni vorba de Corb, nu am putut să mă limitez la a abuza opera unui singur mare autor în acest roman, aşa că a trebuit să cresc numărul la doi Majoritatea replicilor Corbului sunt inspirate de cele din poemul „Corbul", de Edgar Allan Poe (uneori, sunt chiar reformulări flagrante). Deşi cititorii sunt liberi să interpreteze personajul oricum consideră de cuviinţă, îmi surâde ideea că acest Corb este pasărea care l-a chinuit pe naratorul cu inima frântă din opera clasică a lui Poe. Întrucât poemul „Corbul" a fost prima oară publicat în 1845, cu douăzeci de ani înainte de Aventurile lui Alice în Ţara

---

[49] în original, niciodată este scris greşit: nevar în loc de never. Aşa cum explică şi autoarea în următoarea frază, nevar (niciodată) este raven (corb) scris invers

[50] Martin Garder, editor, introducere şi note pentru The Annotated Alice: The Definitive Edition, de Lewis Caroll (New York: WW. Norton & Company, Inc., 1999)

[51] Joc intraductibil de cuvinte bazat pe paronimia cuvintelor rest (loc de odihnă) şi pest (pacoste), care include, prin subînţelegere, şi cuvântul nest (cuib), biroul fiind ca un „cuib" pentru stilouri

Minunilor, linia temporală a fost prea perfectă pentru a nu profita de o astfel de oportunitate.

În ultimul rând, sunt sigură că niciun cititor, fan sau cărturar nu va fi surprins să afle că mi-am permis o mulţime de libertăţi legate atât de povestea şi personajele lui Caroll, cât şi de regulile şi normele societăţii Angliei victoriene. Sper că îmi veţi ierta orice inexactităţi sau, dacă sunteţi într-o dispoziţie bună, poate chiar le veţi atribui licenţei artistice, şi sper din toată inima că spiritul lui Lewis Caroll va fi mai degrabă amuzat decât ofensat de tentativele mele de a-i extinde lumea nebună, excentrică şi neconvenţională.

Până la urmă, este Ţara Minunilor.